NELSON DEMILLE

Leul

Traducere de
BOGDAN NICOLAE MARCHIDANU

RAO CLASS

Alte romane de Nelson DeMille
publicate la Editura RAO:

La apa Babilonului
Catedrala
Odiseea lui Talbot
Cuvânt de onoare
Fabrica de spioni
Coasta de Aur
Fiica generalului
Spencerville
Plum Island
Căderea nopții
Focul sălbatic
Întoarcerea la Coasta de Aur

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet a Bibliotecii Naționale a României

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

NELSON DEMILLE
The Lion
Copyright © Nelson DeMille, 2010
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2012
Pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-526-6

Pentru familia mea – Sandy, Lauren,
Alex și James – cu dragoste

NOTA AUTORULUI

Forța de Intervenție Antiteroristă (ATTF) prezentată în acest roman se bazează pe adevărata Forță de intervenție împotriva terorismului, deși am folosit câteva licențe literare unde am socotit că este necesar.

Această forță de intervenție este o organizație compusă din persoane dedicate, profesioniste și muncitoare, aflate în prima linie a războiului contra terorismului din America.

Operațiunile și procedurile ATTF, precum și cele ale Departamentului de Poliție din New York și ale altor agenții responsabile cu obținerea de informații și cu aplicarea legii din acest roman sunt reale sau bazate pe realitate, deși mi-am permis și câteva libertăți în scopul creșterii dramatismului. De asemenea, am modificat unele fapte și proceduri care mi-au fost descrise în mod confidențial.

Partea I

New York / New Jersey

CAPITOLUL 1

Așadar, stau într-un vehicul Chevy SUV pe Third Avenue, așteptându-mi ținta, un tip pe nume Komeni Weenie sau ceva de genul ăsta, un iranian care este al treilea adjunct, sau cam pe-acolo, al misiunii iraniene de la Națiunile Unite. De fapt, am toate aceste elemente scrise pentru raportul meu, dar acum redau ce am ținut minte.

De asemenea, trebuie să spun că mă numesc John Corey și sunt agent al Forței de Intervenție Antiteroriste Federale, adică ATTF. Înainte am fost detectiv în cazuri de omucideri la NYPD, dar m-am retras pe motiv de handicap – rănit prin împușcare, deși soția mea spune că sunt și handicapat moral – și am acceptat această slujbă de agent cu contract la federali, care dispun de mai mulți bani contra terorismului decât au habar ei să cheltuiască în mod inteligent.

ATTF este, în cea mai mare parte, o unitate FBI, iar biroul meu este în Federal Plaza, numărul 26, în centru, unde lucrez alături de colegii mei de la FBI, printre care se numără și soția mea. Nu e o chestiune rea, iar munca poate fi interesantă, deși a lucra pentru guvernul federal – mai ales pentru FBI – se poate dovedi a fi o provocare.

Că tot m-am referit la FBI și la provocări, șoferul meu de astăzi este agentul special FBI Lisa Sims, venită direct de la Quantico, din East Wheatfield, Iowa, sau ceva de genul ăsta, iar cea mai înaltă clădire pe care ea a văzut-o înainte a fost un siloz de cereale. De asemenea, nu prea se pricepe la șofat prin Manhattan, dar e dornică să învețe. Motiv pentru care stă acum acolo unde ar trebui să stau eu.

Domnișoara Sims mă întrebă:

– Câtă vreme îl așteptăm pe tipul ăsta?

– Până ce iese din clădire.

– Ce-o să facă?

– De fapt, de-aia suntem aici, ca să aflăm.

– Vreau să spun, ce vrem de la el? De ce îl supraveghem?

– Îi facem profilul rasial.

Niciun răspuns.

Ca să mă dovedesc bun coleg, am adăugat:

– Este un ofițer de informații militare iranian cu acoperire diplomatică. După cum știi, avem informații că a cerut ca mașina și șoferul lui să fie disponibili de la ora unu după-amiaza încolo. Asta-i tot ce știm.

– Corect.

Lisa Sims pare suficient de inteligentă și știe când să înceteze cu întrebările. Ca acum. De asemenea, este o tânără atrăgătoare, genul acela cu trăsături bine conturate, iar pentru această misiune s-a îmbrăcat lejer în blugi, pantofi sport și un tricou de culoarea lămâii verzi, care de-abia ascunde pistolul Glock de calibru 40 și tocul lui subțire. Și eu sunt încălțat cu pantofi sport – nu se știe niciodată când trebuie să o iei la fugă – blugi, tricou negru și o bluză sport albastră care ascunde pistolul meu Glock de 9 mm, stația radio, pieptănul și pastilele cu mentă pentru respirație. E mai bine decât să cari o poșetă, ca domnișoara Sims.

În orice caz, era o zi plăcută de mai, iar marele ceas înzorzonat de vizavi arăta ora 3.17. Îl așteptam pe individ de mai bine de două ore.

Misiunea iraniană la Națiunile Unite este situată la etajele superioare ale unei clădiri cu 39 de etaje din apropiere de Third Avenue, între străzile East 40 și East 41. Din pricina Națiunilor Unite, Manhattanul este căminul câtorva sute de misiuni și consulate străine, plus rezidențe, și nu toate țările acestea ne sunt prietene. Astfel că avem parte de o mulțime de actori proști pozând drept diplomați care trebuie supravegheați, iar chestia asta e ca un spin în ochi. Ar trebui să mute sediul ONU în Iowa. Dar poate că nu ar trebui să mă plâng – urmărirea tipilor răi îmi plătește chiria.

Azi eram liderul de echipă, ceea ce reprezintă o garanție a succesului, iar în cadrul acestei misiuni de supraveghere, alături de mine se găseau patru agenți pedeștri și trei alte vehicule – un alt Chevy SUV și două minidube Dodge. Și în celelalte trei vehicule se află câte un agent NYPD și unul FBI, ceea ce înseamnă

că măcar o persoană din fiecare mașină știe ce face. Scuze. N-a fost drăguț din partea mea. De asemenea, pentru informarea dumneavoastră, fiecare vehicul dispune de întregul echipament al poliției – lumini, sirenă, ferestre opace și așa mai departe. În interiorul vehiculului avem aparate foto digitale Nikon cu obiectiv de 35 de mm și lentile de mărire, camere video Sony de 8 mm, stații radio portabile, o imprimantă portabilă și tot așa. Avem cu toții la noi un schimb de haine, vestă antiglonț din Kevlar, MetroCarduri, telefoane mobile Nextel cu posibilitate de walkie-talkie, uneori pușcă și binoclu, și alte echipamente, în funcție de misiune. Cum ar fi, de exemplu, un mic dispozitiv care detectează substanțele radioactive, situație la care nici nu vreau să mă gândesc.

În orice caz, suntem pregătiți pentru orice și așa am fost mereu după 11 septembrie. Dar, să știți, chestiunile nasoale se petrec chiar și atunci când ai pe tine o armură contra lor.

Lăsând la o parte jucăriile high-tech, în final ceea ce ai cu adevărat nevoie este o minte ageră și o armă.

Când eram polițist, am efectuat o mulțime de supravegheri, așa că sunt obișnuit cu asta, dar agentul special Sims începea să devină tot mai nervoasă.

– Poate că l-am ratat, spune ea.

– Nu cred.

– Poate că și-a schimbat planurile.

– Se mai întâmplă.

– Pun pariu că ăștia o fac intenționat.

– Da, fac și chestii de-astea.

Trecură încă cincisprezece minute, iar agentul special Sims folosi acest răgaz de timp ca să studieze o hartă a străzilor și a metroului din Manhattan.

– Unde locuiești? mă întrebă ea.

Am aruncat o privire pe hartă, i-am arătat și am zis:

– Aici, pe strada East 72.

Ea aruncă o privire prin parbriz și zise:

– Nu este departe de aici.

– Corect. Ai o hartă pentru Iowa? Îmi poți arăta unde locuiești tu.

Râse. Câteva minute mai târziu, mă întrebă:

– Ce e chestia aia din spatele nostru? Au Bon Pain.

– E ca o cafenea. Un lanț de magazine.

– Crezi că pot să dau o fugă să-mi iau o gogoașă?

Ei bine, era ea încălțată cu pantofi sport, dar răspunsul meu era negativ, deși poate că dacă domnișoara Sims cobora din SUV și dacă, în același timp Komeni Weenie ieșea din clădire și se urca într-o mașină, aveam șansa să plec și să scap de domnișoara Sims.

– John?

– Păi...

Stația mea radio pârâi și o voce – unul dintre agenții pedeștri – zise:

– Ținta iese din clădire prin curte și e în mișcare.

– Sigur, dă-i drumul, i-am zis lui Sims.

– Nu tocmai a anunțat că...?

– Stai așa.

Privii în curtea care separa clădirea-țintă de clădirea adiacentă, unde doi dintre tipii mei pedeștri ajutau la curățenia orașului strângând gunoaie.

Stația pârâi din nou, iar Măturătorul Unu zise:

– Ținta se îndreaptă spre vest, către Third.

Am văzut ținta noastră trecând prin curte, apoi pe sub arcul și ceasul ornamental. Era un individ înalt, foarte subțire, îmbrăcat cu un costum croit clasa-ntâi. Obișnuim să dăm porecle sau nume de cod țintelor, iar tipul ăsta avea un cioc mare și își mișca țeasta ca o pasăre, așa că am rostit în stație:

Ținta se numește de acum Păsăroiul.

Păsăroiul se găsea deja pe trotuar. Dintr-odată, un alt individ – pe care l-am socotit a fi de extracție din Orientul Mijlociu – se apropie de Păsăroi. Habar n-aveam cine e noul individ, dar Păsăroiul părea să-l cunoască, iar cei doi păreau surprinși și fericiți să se vadă, ceea ce era o mare porcărie. Își strânseră mâinile, iar eu am avut impresia că au făcut un schimb de ceva. Sau poate că doar își strângeau mâinile. Nu se știe niciodată. Dar știu sau bănuiesc amândoi că sunt supravegheați, așa că uneori se joacă cu tine.

În orice caz, Păsăroiul are imunitate diplomatică, iar noi cu siguranță că nu-l vom sălta pentru că a dat mâna cu alt domn din Orientul Mijlociu. De fapt, acum avem doi oameni de supravegheat.

Păsăroiul și necunoscutul se despărțiră, iar necunoscutul plecă spre nord, pe Third, în vreme ce Păsăroiul rămase pe loc. Toate evenimentele fură surprinse în fotografii și pe film, evident, și poate că se afla cineva la sediu care îl cunoștea pe al doilea tip.

– Unitățile trei și patru, rămâneți cu necunoscutul și încercați să-l identificați, am spus în stație.

Cei doi confirmară, iar domnișoara Sims îmi spuse:

– Nu cred că a fost o întâlnire întâmplătoare.

Nu am fost sarcastic și nici măcar nu mi-am dat ochii peste cap. Am zis doar:

– Cred că ai dreptate.

Avea să fie o zi lungă.

Un minut mai târziu, lângă Păsăroi trase un Mercedes mare și cenușiu. I-am văzut plăcuțele cu numere diplomatice – alb și albastru, cu patru cifre urmate de DM, ceea ce, dintr-un motiv necunoscut, reprezintă felul în care este desemnat Iranul de către Departamentul de Stat, apoi un alt D, de la Diplomatic, pe care l-am priceput.

Șoferul, un alt domn iranian, sări din mașină și alergă de cealaltă parte a automobilului ca și cum ar fi fost vânat de comandouri israeliene. Se încovoie lung – ar trebui să-mi pun șoferul să învețe mișcarea asta – după care deschise portiera, iar Păsăroiul se cuibări pe locul din spate.

– Păsăroiul a devenit mobil, am rostit în stație.

Am dat marca și culoarea mașinii, precum și numărul de înmatriculare, iar unitatea doi confirmă. Apropo, unitatea doi este miniduba Dodge-albastră, condusă de un tip pe care îl cunosc, Mel Jacobs, detectiv la unitatea de contrainformații NYPD. Detectivul Jacobs este evreu și vorbește un pic de ebraică, pe care o folosește la interogarea suspecților vorbitori de arabă. Chestia asta, precum și Steaua lui David pe care o poartă, îi propulsează pe tipii ăștia pe orbită, o chestie pe care e amuzant s-o urmărești.

Mă rog, celălalt tip de lângă Mel este astăzi George Foster, un agent special FBI cu care am lucrat și pe care îl plac deoarece știe, din experiență, cât sunt eu de strălucit.

Mercedesul porni spre nord, pe Third Avenue, iar agentul special Sims mă întrebă:

– Să-l urmăresc?

– Pare a fi o bună idee.

Agenta bagă SUV-ul în viteză și o luarăm din loc, croindu-ne drum prin traficul greu. Șoferii din New York se împart în buni și morți. E o chestiune darwiniană. Domnișoara Sims va evolua sau va dispărea. Iar eu stau pe scaunul pasagerului ca să fiu martor la primul sau la al doilea scenariu.

Șoferul iranian, pe care cred că l-am mai urmărit și altă dată, se comporta haotic, iar eu nu-mi puteam da seama dacă proceda așa ca să scape de urmăritori sau chiar era un șofer prost. De parcă ultima chestie pe care o condusese fusese o cămilă.

Între timp, agentul special Sims își înfipse bărbia deasupra volanului, între încheieturile albe ale mâinilor, iar piciorul drept i se muta de la frână la accelerator ca și cum ar fi suferit de sindromul picioarelor neliniștite.

Mercedesul viră brusc la stânga pe 51st Street și domnișoara Sims îl urmă.

Unitatea doi continuă pe Third, unde făcu la stânga pe 53rd Street și merse paralel cu noi până ce le-am putut spune ce făcea Mercedesul. Nimeni nu are chef de o paradă în spatele automobilului urmărit; dimpotrivă, ai vrea să-l zăpăcești puțin.

Acum ne îndreptam spre vest. Am trecut de catedrala St. Patrick, apoi am traversat Fifth Avenue. Vehiculul urmărit merse mai departe și le-am transmis asta celor din unitatea doi.

Habar n-aveam încotro mergea Păsăroiul, dar se îndrepta spre Theater District și Times Square, unde tipii ca el vor câteodată să încerce un pic din cultura americană, cum ar fi localurile deocheate și barurile unde se servește la bustul gol. Vreau să spun că nu prea ai parte de așa ceva în Ținutul Nisipurilor. Corect?

Mercedesul trecu de semaforul de pe Seventh Avenue, însă noi nu, așa că ne-am trezit blocați în spatele a trei vehicule. Acum nu mai vedeam Mercedesul, dar îl zărisem continuându-și drumul pe 51st Street. Am dat drumul la lumini și sirenă, automobilele din fața noastră s-au înghesuit unele într-altele, iar domnișoara Sims s-a strecurat pe lângă ele și a trecut pe lumina roșie, virând înspre sud, spre traficul de pe Seventh Avenue.

Am trecut de șosea, iar eu am oprit luminile și sirena, după care ne-am continuat drumul spre vest, pe 51st Street.

Domnișoara Sims îmi aruncă o privire de parcă ar fi vrut un compliment sau ceva asemănător, așa că am mormăit:

– Bine șofat. Apoi i-am transmis poziția noastră unității doi și am zis: Am vehiculul țintă în raza vizuală.

Am trecut prin zona numită Hell's Kitchen, odinioară o pitorească mahala care o luase la vale odată cu așezarea acolo a nou-îmbogățiților. N-aveam nici cea mai vagă idee unde mergea Păsăroiul, dar dacă o ținea tot așa, poate că intenționa să traverseze fluviul Hudson.

Poate se duce în Jersey, i-am spus domnișoarei Sims.

Ea dădu din cap.

În realitate, nouăzeci la sută dintre supravegherile noastre nu duc la niciun rezultat. Alde Abdul face doar o ieșire și se plimbă sau încearcă să ne atragă atenția de la altceva care se petrece între timp. Sau își exersează tehnicile de contrasupraveghere.

Din când în când totuși, obții rezultatul dorit – cum ar fi un diplomat care se întâlnește cu un om rău cunoscut. Practicăm mai mult urmărirea decât arestarea sau interogarea deoarece aceste personaje ne pot spune mai multe dacă-i urmărim de aproape decât ne-ar spune în camera de interogatoriu. Oricum, pe diplomați nu-i poți interoga, iar evacuarea lor din țară cade în sarcina unor oameni aflați mai sus decât mine pe statul de plată.

Tot din când în când mai facem și câte o arestare, iar eu mă aflu în echipa de interogare, lucru care e mult mai amuzant decât urmărirea clovnilor ăstora. Vreau să spun că *eu* mă distrez; ei, nu.

Evident, obiectivul este să prevenim un alt 11 septembrie sau ceva mai rău. Până acum a fost bine. Dar e prea multă liniște de prea multă vreme. A trecut mai bine de un an și jumătate de la acea zi. Așadar, suntem norocoși sau suntem buni? Cu siguranță că tipii răi n-au renunțat, așa că vom vedea.

Mercedesul merse mai departe către Twelfth Avenue, care se întinde de-a lungul fluviului Hudson și reprezintă locul unde civilizația ia sfârșit. Nu vreau să jignesc orașul New Jersey, dar anul ăsta nu mi-am făcut vaccinul contra malariei.

Contactez prin radio unitatea doi și ne îndreptăm împreună spre sud, pe Twelfth.

Traficul nu e foarte mare în zona asta de depozite și docuri, așa că Mercedesul ia viteză, iar domnișoara Sims se menține în plasa lui fără să iasă în evidență.

Mercedesul trecu de virajele care ar fi condus către intrarea în tunelul Lincoln și continuă spre sud, către Lower Manhattan.

– Încotro crezi că se îndreaptă? întrebă din nou domnișoara Sims.

– Poate spre unul dintre docuri. Poate că are întâlnire cu un iaht saudit care duce un dispozitiv nuclear.

– Maică Precistă!

– Te rog să nu înjuri.

– Rahat.

– E mai bine.

Mergeam destul de repede în josul Twelfth Avenue. Vedeam unitatea doi în oglinda laterală și am confirmat contactul vizual. Până acum, șoferul iranian ar fi trebuit să-și dea seama că e urmărit, dar tipii ăștia sunt atât de idioți că nici măcar pe ei înșiși nu se pot zări într-o oglindă, darămite o coadă.

Poate că m-am grăbit cu afirmațiile, căci tipul încetini brusc, iar domnișoara Sims calculă greșit vitezele relative, așa că am ajuns prea aproape de Mercedes, fără ca între noi și ei să mai fie cineva. Vedeam capul Păsăroiului în scaunul din dreapta spate, iar tipul vorbea la telefonul mobil. Apoi probabil că șoferul îi spuse ceva, căci Păsăroiul se răsuci pe scaun, se uită la noi, și ne arătă degetul mijlociu. I-am întors salutul. Nemernicul.

– Scuze, spuse domnișoara Sims. După care încetini.

– Trebuie să urmărești stopurile mașinii, am sfătuit-o.

– Corect.

Mă rog, nu se sfârșește lumea atunci când subiectul te descoperă. Se întâmplă cam în jumătate din situații atunci când ești în mers, deși mai rar când urmărirea se face pe jos.

Există însă un plan B, așa că am sunat unitatea doi și am explicat că am fost deconspirați. I-am cerut domnișoarei Sims să încetinească și mai mult, iar unitatea doi ne-a depășit și a preluat supravegherea vizuală.

Ne-am continuat cu toții drumul, eu menținându-mi privirea asupra unității doi.

Aș fi putut chema o altă unitate de supraveghere, dar iranienii nu făceau manevre evazive de scăpare, așa că i-am lăsat să-și continue jocul. Cu siguranță că nu aveau să ne scape, iar dacă le dădeam planurile peste cap în ziua asta, atunci asta însemna o treabă bună.

Am coborât pe sub West Village, iar unitatea doi a transmis prin radio că subiectul cotea pe West Strect. Jacobs adăugă:

– Cred că tipul ăsta ne-a tras clapa.

– Atunci mergi pe lângă el și arată-i degetul.

– Repetă?

– Mi-a arătat păsărica.

Am auzit râsete în stație, după care unitatea doi spuse:

– Subiectul virează pe rampa de intrare către Holland.

– Înțeles.

În câteva minute ne găseam pe rampa de intrare către tunel.

În acea direcție nu existau cabine de plată, așa că mașinile se deplasau rapid spre intrarea în tunel. Am început o șuetă cu domnișoara Sims și i-am spus:

– Aproape niciuna dintre mașinile astea diplomatice nu are E-Zpass, deoarece nu vor ca mișcările să le fie înregistrate, așa că atunci când dau peste cabinele de plată trec pe culoarul de plată cu bani gheață, care e foarte lent, iar dacă tu treci pe culoarul E-Zpass vei ajunge înaintea lor, ceea ce nu vrei.

Ea dădu din cap.

Unitatea doi se găsea în tunel, iar noi am urmat-o.

Înăuntrul tunelului lung domnișoara Sims întrebă din nou:

– Unde crezi că merge?

De această dată știam.

– New Jersey, i-am explicat. Acolo iese tunelul.

Ea n-a răspuns la o asemenea mostră de înțelepciune Zen, dar mă informă:

– Diplomații iranieni nu se pot deplasa pe o rază mai mare de patruzeci de kilometri de Manhattan.

– Corect.

Cred că știam asta.

N-avea și alte informații pentru mine, așa că ne-am continuat drumul în tăcere. Tunelele de sub râurile care înconjoară insula Manhattan sunt, evident, ținte de prim rang pentru prietenii noștri din Orientul Mijlociu, dar nu credeam că Păsăroiul avea de gând să se arunce singur în aer în tunel. Adică, de ce să se mai îmbrace cu un costum așa de frumos pentru așa ceva? În plus, era nevoie de un ditamai camionul cu bombe ca să spargi tunelul, să-l inunde apele. Corect?

Am ieșit din tunel și am avut nevoie de o vreme ca să-mi ajustez privirea la lumina soarelui. Nu vedeam Mercedesul, dar am zărit unitatea doi și i-am arătat automobilul domnișoarei Sims, care se luă după ea. Unitatea doi raportă că are subiectul în raza vizuală.

De-acum ne aflam în Jersey City și am ajuns pe Pulaski Skyway, de unde aveam o priveliște minunată asupra smogului de deasupra orașului.

– Unde crezi că merge? am întrebat-o pe domnișoara Sims.

Ea recunoscu întrebarea, zâmbi și îmi replică:

– De unde să știu?

Ne-am apropiat de intersecția pentru autostrada Interstate 95 și am zis:

– Pe zece dolari că se îndreaptă spre sud. Aeroportul Newark, am adăugat.

– Ce e înspre nord? întrebă ea.

– Polul Nord. Haide. Pariezi?

Se gândi o clipă, apoi răspunse:

– Ei bine, a mers spre sud, dar n-are bagaj pentru aeroport – doar dacă nu e în portbagaj.

– Așadar, alegi nordul?

– Nu. Spun că merge spre sud, dar nu spre aeroport. Spre Atlantic City.

Nu îmi dădeam seama ce proces de gândire o condusese pe domnișoara Sims la Atlantic City, dar i-am răspuns:

– Bine. Zece dolari.

– Cincizeci.

– S-a făcut.

– Subiectul a luat-o pe intrarea sudică, înspre 95, transmise unitatea doi.

– Înțeles.

Așadar, Aeroportul Newark sau poate Atlantic City. Vreau să spun că tipii ăștia chiar se duceau până în AC ca să parieze, să bea și să aibă parte de ceva sex. Nu că aș avea habar de toate astea la prima mână. Dar l-am urmărit pe Abdul până acolo de mai multe ori.

Încă mai vedeam unitatea doi, iar aceasta avea contact vizual cu automobilul subiectului. Jacobs transmise prin stație:

– Subiectul a trecut de ieșirea spre Newark.

– Acum mă poți plăti, îmi spuse domnișoara Sims.

– S-ar putea duce la Fort Dix, i-am răspuns. Știi tu, să spioneze o instalație militară. E un spion militar, i-am amintit eu.

– Iar șoferul și Mercedesul slujesc drept acoperire?

N-am replicat.

Am mers mai departe, atingând viteza de o sută douăzeci de kilometri pe oră pe Route 95, cunoscută prin zonă drept New Jersey Turnpike.

– A trecut de limita de patruzeci de kilometri, anunță domnișoara Sims.

– Bine. Vrei să continui urmărirea sau să-l omori?

– Făceam doar o observație.

– S-a notat. Am continuat drumul și i-am spus domnișoarei Sims: Știi, poate că ar fi bine să chem sprijin aerian. Ea nu răspunse, așa că am explicat mai departe. Dispunem de ochi din aer pe care îi putem folosi. Ne ușurează treaba.

Am început să comut frecvențele radio, dar domnișoara Sims spuse:

– A făcut rezervare la Taj Mahal.

Mi-am luat mâna de pe stație și am întrebat:

– De unde știi?

– Am primit un pont.

– Și când aveai de gând să îmi spui și mie?

– După ce mâncam gogoașa.

Eram un pic cam iritat. Poate un pic mai mult.

Câteva minute mai târziu, ea mă întrebă:

– Nu-mi mai vorbești?

De fapt, nu aveam de gând, așa că n-am replicat.

– Dar trebuie să-l urmărim până acolo ca să vedem că intră în Taj și se cazează, zise ea și mă informă mai departe: Avem deja o echipă acolo, așa că, după ce îl preiau ei, ne putem întoarce în oraș.

N-aveam nicio replică.

– Nu-mi datorezi cincizeci de dolari, mă asigură ea. De fapt, o să-ți iau eu ceva de băut.

N-avea sens să mai stau supărat, așa că am spus:

– Mulțumesc.

Până la urmă, tipic pentru FBI. Ăștia nu-ți spuneau nimic, nici dacă erai pe punctul să te arzi. Iar agenții speciali, precum domnișoara Sims și soția mea, sunt cu toții avocați. Mai e nevoie să adaug ceva?

Le-am transmis prin radio celor din unitatea doi noile informații, deși i-am sfătuit pe Mel și pe George să mai stea cu noi în caz că informațiile erau greșite și Păsăroiul se ducea altundeva.

– Cum ai aflat chestia asta? întrebă Mel

– Îți spun mai târziu.

Am mers mai departe, și domnișoara Sims adăugă:

– Avem cam două ore. Spune-mi tot ce știi despre supraveghere. Aș vrea să aflu tot ce ai învățat în ultimii patruzeci de ani.

Nu a trecut chiar atâta vreme, iar domnișoara Sims cu siguranță știa asta, așa că făcea o glumă de agent. De fapt, avea simțul umorului, o raritate printre colegii ei, așa că pentru a demonstra că sunt coleg bun și pentru a-i arăta spiritul cooperării FBI/NYPD, i-am zis:

– Bine. Eu vorbesc, tu asculți. Păstrează-ți întrebările.

– Va exista și un test?

- În fiecare zi.

Ea dădu din cap.

M-am lăsat pe spate și i-am împărtășit vastele mele cunoștințe despre tehnicile de supraveghere, întrețesute cu povești anecdotice și personale despre operațiuni, chiar și despre cele care ieșiseră prost.

Infractorii pe care i-am urmărit de-a lungul anilor au fost cu toții destul de tâmpiți, dar când am ajuns în Forța de Intervenție, mi-am dat seama că tipii pe care îi urmărim – diplomați și suspecți de terorism – nu mai erau chiar așa

de proști. Vreau să spun că ei cu siguranță nu sunt inteligenți, dar sunt paranoici, poate pentru că, în mare măsură, vin din state polițienești, iar asta îi face cel puțin conștienți că sunt urmăriți cu atenție.

Ținându-se de cuvânt, domnișoara Sims nu mă întrerupse în vreme ce o vrăjeam cu poveștile mele. Nu-mi place să mă laud, dar ăsta era un moment educațional. Cum l-aș fi putut rata? Și, așa cum am mai spus, eram sincer în legătură cu eșecurile.

Din această categorie, ca și cea a tipilor răi inteligenți, nu am descoperit decât două genii ale răului în cei trei ani petrecuți în Forța de Intervenție. Unul era un american, iar celălalt, un libian care manifesta o mare ură față de SUA, tip care nu era doar rău și inteligent, mai era și o mașinărie perfectă de ucis. Experiența mea cu libianul a avut mai puțin de-a face cu supravegherea și mai mult cu vânătoarea și au existat momente când nu am fost deloc sigur dacă eu eram vânătorul sau vânatul.

Episodul ăsta nu a avut un final fericit și chiar dacă ar fi existat lecții de învățat sau de predat, întregul caz a fost clasificat drept Top Secret, asta însemnând că nu-l puteam împărtăși niciodată, nici cu domnișoara Sims, nici cu altcineva. Fapt care mie îmi convenea.

Dar, cândva, eram sigur, avea să existe o reluare a vânătorii. El îmi promisese asta.

CAPITOLUL 2

Cam la trei ore după ce domnișoara Sims nu și-a primit gogoașa în Manhattan, am intrat pe aleea lungă, mărginită de fântâni arteziene, de la Trump Taj Mahal. Clădirea are în vârf domuri ca niște bulbi de ceapă, așa că Păsăroiul și-a spus, poate, că e vorba despre o moschee.

Domnișoara Sims avea informațiile de contact pentru echipa noastră de aici și sunase în avans ca să anunțe că subiectul era pe drum, așa că echipa de la fața locului se putuse pregăti de preluare. Totodată, descrise cu ce era îmbrăcat suspectul și îi informă că acesta primise numele de cod „Păsăroiul"

Am contactat prin radio unitatea doi, parcată la distanță de intrare, și le-am spus:

– Puteți pleca.

Mel Jacobs și George Foster se oferiră voluntari ca să mai rămână – mai presus și dincolo de datorie –, iar eu le-am replicat:

– Faceți ce vreți. Sunteți în timpul liber.

Această slujbă și această Forță de Intervenție sunt de o asemenea natură încât avem încredere unii în alții și suntem convinși că procedăm cu toții cum trebuie. Există reguli, bineînțeles, dar avem un comportament neprotocolar și am scăpat de o groază de porcării birocratice care împiedică realizarea treburilor. Iar ceea ce care chiar face Forța de Intervenție să funcționeze, după părerea mea, este că aproximativ jumătate dintre agenți sunt foști polițiști NYPD, la fel ca mine, ceea ce înseamnă că nu ne facem griji în privința carierelor; acestea sunt secundare, poate chiar ultimele pe lista de priorități, așa că putem improviza mult, fără să ne îngrijorăm că depășim o anumită graniță. În plus, evident, noi punem la bătaie șmecheriile polițienești deprinse în stradă. Rezultatele pot varia, desigur, dar în primul rând ne facem treaba.

Șoferul Mercedesului porni din nou fără Păsăroi, care intră în clădire cu un bagaj în mână. Nu puteam da SUV-ul complet echipat pe mâna asistentului de la parcare, așa că am parcat lângă intrare și am încuiat automobilul. Am arătat legitimația și am zis:

– Treburi oficiale. Păzește mașina.

I-am dat tipului de la parcare o bancnotă de douăzeci și el a răspuns:

– Nicio problemă.

Am intrat în holul mare, placat cu marmură și l-am zărit pe Păsăroi la recepția pentru VIP-uri. De asemenea, am zărit doi tipi pe care i-am recunoscut de la unitatea de operațiuni speciale. Am luat contact prin priviri și ei mi-au făcut semn că au cazul în mână.

Minunate vești. Era vremea pentru ceva de băut.

Nu credeam că Păsăroiul ne poate recunoaște după schimbul nostru scurt de saluturi de la distanță, așa că am escortat-o pe domnișoara Sims dincolo de recepție, unde Păsăroiul se caza. Adică, știa că fusese urmărit până aici, dar nu se uita peste umăr. Nu ar fi trebuit să se afle la o asemenea distanță de Third Avenue, dar nici noi nu facem mare caz din asta, în afara situației în care la Washington cineva dorește să facem mare caz. Diplomații din cele mai multe țări pot călători liber în Statele Unite, dar unii, precum cubanezii, sunt îngrădiți în New York City sau pe o rază fixă, așa cum sunt iranienii. Dacă ar fi după mine, cu toții ar trăi și ar munci în Iowa. Problema e că nu mai aveam relații diplomatice cu Iranul după ce ei ne-au ocupat ambasada și au luat personalul ostatic, dar erau membri ONU, așa că se aflau aici. Și, cum noi nu dispuneam de diplomați în Iran, ne puteam distra cu tipii ăștia fără teama de represalii în Țara Nisipurilor. De fapt... stați pe aproape.

În fine, ne-am oprit fiecare pe undeva, după care am intrat în zona cazinoului și eu am întrebat-o pe domnișoara Sims:

– Ai vrea o gogoașă?

– Îți datorez ceva de băut.

M-am dus drept spre Ego Lounge, care târziu noaptea devine Libido Lounge. Ne-am așezat la bar și domnișoara Sims întrebă:

– Ai mai fost pe aici?

– Cred că am mai fost aici cu treburi.

Barmanul – de fapt, o drăguță cu... ochi mari, ne întrebă ce bem, iar domnișoara Sims comandă un pahar de vin alb, în vreme ce eu am luat obișnuita mea doză de Dewar's cu apă minerală.

Am ciocnit paharele și ea zise:

– Noroc. După care mă întrebă. De ce suntem aici?

– Doar ca să ne asigurăm că Păsăroiul se pune la masa de joc și nu se întâlnește cu careva, i-am răspuns.

– Avem o echipă aici, îmi aminti ea. De asemenea, Păsăroiul poate avea o întâlnire în camera lui, de care noi să nu știm.

– Tipii de la operațiuni speciale ar ști, i-am răspuns. Am sfătuit-o: Vrei să fii prin preajmă dacă ceva merge prost. A fi la locul potrivit în momentul potrivit nu e o întâmplare. Mi-ai ascultat poveștile? am întrebat-o.

– Fiecare cuvințel.

– Trebuie să te duci altundeva?

– Nțț.

Bine. Mai stăm o oră.

De fapt, nu exista niciun motiv să mai stăm, cu excepția faptului că aveam nevoie să beau ceva. În plus, eram oftcat pe Păsăroi pentru că îmi arătase degetul. Nu era un gest prea diplomatic din partea lui. Vreau să spun, la naiba, e țara mea aici. Corect? El e oaspete. Iar eu nu sunt gazda lui.

– John? Am spus că îmi pare rău că nu ți-am putut spune nimic despre chestia asta. Au vrut ca operațiunea să se deruleze ca o supraveghere-standard, astfel încât subiectul să nu poată ghici după acțiunile noastre că noi știm unde se duce, îmi explică ea. Adăugă: Doar eu știam, în caz că l-am fi pierdut.

– Bine. Mă rog.

Habar n-aveam a cui fusese strălucita idee, dar bănuiam că în spatele ei se găsea Tom Walsh, agentul special FBI însărcinat cu Forța Antiteroristă de Intervenție din New York. Walsh se găsește undeva între geniu și idiot, iar distanța între cele două extreme nu e prea mare. De asemenea, îi plac chestiile alea cu capă și spadă și nu prea înțelege munca standard a poliției. Vreau să spun că porcăria asta cu secretomania nu s-ar fi petrecut niciodată în vremea când eu eram polițist. Dar e o lume nouă și o slujbă nouă și nu iau lucrurile la modul personal.

Ca să schimb subiectul, am zis:

– Cheamă echipa de la operațiuni speciale și pune pe cineva să stea permanent cu Păsăroiul.

Dispunem de telefoanele astea Nextel care, așa cum am mai zis, au o caracteristică superbă – pot funcționa și ca stații talkie-walkie –, iar domnișoara Sims apelă unul dintre oamenii de la OS și-i spuse unde ne aflam, cerându-i să ne spună dacă Păsăroiul își părăsea camera și cobora la cazinou sau altundeva.

Așa că am sporovăit, în mare parte despre viața și munca ei din New York, pe care ea, personal, nu le îndrăgea, dar care îi plăceau din punct de vedere profesional. Lisa Sims îmi amintea, din unele puncte de vedere, de soția mea, Kate Mayfield, pe care am cunoscut-o cu trei ani în urmă prin intermediul slujbei, cu ocazia cazului menționat anterior, al nemernicului de libian. Și Kate vine de la țară și, inițial, n-a fost prea emoționată de misiunea din New York, dar după ce m-a cunoscut pe mine, nu mai dorea să trăiască în altă parte. După care a venit 11 septembrie. După asta, ar fi vrut să ne transferăm în afara New Yorkului, dar după ce a trecut șocul – eram amândoi acolo când s-a întâmplat – s-a răzgândit și și-a dat seama că nu poate pleca. Ceea ce a fost bine, de vreme ce eu nu doream să plec.

Am mai luat o doză de băutură, dar domnișoara Sims – de-acum Lisa – trecu la apă minerală, deoarece i-am spus că tot ea va conduce la întoarcere.

Telefonul ei mobil vibră. Ea îl scoase și ascultă, după care îi spuse apelantului:

– Bine, probabil că vom pleca. Închise și îmi spuse: Păsăroiul e singur la o masă de ruletă.

– Ce face?

– N-am întrebat.

Ceru nota de plată, plăti și părăsirăm Ego Lounge.

Se îndreptă către hol, dar am zis:

– Vreau să arunc o privire îndeaproape tipului ăstuia.

Ezită, apoi se supuse experienței mele profesionale și acceptă.

Ne-am croit drum prin cazinoul cavernos, iar Lisa apelă contactul ei din echipa OS și primi localizarea exactă a Păsăroiului.

Peste câteva minute, l-am zărit stând la masa de ruletă, cu un pahar de ceva în mână.

Comportamentul păcătos al iranianului nu mă interesa – de fapt, noi înregistrăm toate astea pe film și ne-ar putea fi de folos – dar cred că există ceva profund schizoid la oamenii ăștia – un soi de deconectare totală, care nu face bine la creierii capului.

– Bine? Uite-l, spuse Lisa. Hai să mergem.

– Satana a pătruns în sufletul lui, am rostit.

– Corect. Văd asta.

– Trebuie să-l ajut.

– John...

– Hai să luăm niște fise și să apăsăm pe butoane.

– John...

– Haide.

Am luat-o de braț și ne-am dus la casier, de unde am obținut o sută de fise de un dolar plătite cu cardul meu de credit din partea guvernului – biroul de contabilitate avea să facă mare haz pe tema asta – și ne-am îndreptat spre mașinile de joc, de unde puteam vedea spatele Păsăroiului.

Eu și Lisa ne-am așezat unul lângă celălalt la două automate de poker, iar eu am întrebat-o:

– Ai jucat vreodată păcănele?

– Nu.

– Joci poker?

– Da.

Ca atare, am împărțit fisele argintii și i-am explicat Lisei pe scurt cum funcționează mașina, după care am început amândoi să jucăm poker. Ăștia ar fi trebuit să inventeze un joc cu fise denumit Fraier. Pui cinci fraieri în linie și mașinăria te lovește în ouă și înghite toate monedele din tava ta.

Am luat fiecare ceva de băut de la o chelneriță aflată în trecere, după care am inhalat fumul de țigară de la o grăsană adormită care ședea lângă mine.

În fine, am început să ne obișnuim cu jocul și Lisa se ambală, sperând să tragă repede marele premiu, de un catralion de dolari. Între timp, Păsăroiul se afunda tot mai tare în focurile iadului, cu fiecare rotație a ruletei. Trebuia să-l salvez.

După o jumătate de oră, Păsăroiul își strânse câștigurile și se ridică. Se abătu pe la mesele de blackjack, ezitând, și decise să se ducă altundeva.

Lisa primi patru regi și mașinăria clincăni și dădu drumul unui șuvoi de monede în tava ei.

– Păsăroiul se mișcă, i-am spus. Stai aici și joacă la mașina mea. Cheamă echipa OS și spune-le că sunt pe urmele lui.

Ea își roti privirea, observând împrejurimile, după care zise:

– Bine...

Am traversat cazinoul, sperând că Păsăroiul se va îndrepta spre lifturi, sau spre toaletă, sau spre pasarelă – oriunde am fi putut rămâne singuri pentru o mică discuție.

Mergea ca și cum ar fi avut nevoie să se ușureze. Se îndrepta fără doar și poate, spre toaletă.

L-am urmat pe un coridor și l-am văzut intrând pe ușa toaletei bărbaților. M-am luat după el.

Tipii ăștia nu fac pipi la pisoar – le place intimitatea când își scot jucăria afară, așa că Păsăroiul intrase într-o cabină.

La pisoare se găseau doi indivizi, și un altul la chiuvetă. Cu discreție și diplomație, le-am arătat legitimația și le-am cerut să iasă rapid, rugându-l pe unul dintre ei să se posteze afară și să interzică accesul altor oameni.

Ieșiră cu toții, iar eu am rămas lângă chiuvetă, uitându-mă în oglindă. Ușa de la cabină se deschise – fără ca apa să fie trasă. De fapt, Păsăroiul nici măcar nu se duse la chiuvetă.

M-am întors, iar el îmi aruncă o privire. Mi-am dat seama că nu mă recunoscuse. Dar apoi se decise. Se repezi brusc la mine și cumva reuși să-și zdrobească ouăle de pumnul meu. Ei bine, chestia asta mă luă prin surprindere, iar eu m-am dat un pas în spate, în vreme ce el efectuă următoarea mutare agresivă, adică se prăbuși în genunchi și începu să scoată gemete amenințătoare în direcția mea. Ochii i se învârteau precum rotițele unui automat de jocuri, după care se prăbuși cu fața în jos și rămase întins pe podea, respirând cu greutate, gata să mă atace din nou. Nu doream să provoc un incident internațional, așa că m-am scuzat spunând:

– Să ți-o trag!

După care am plecat.

Pe coridor, mi-am concediat ajutorul și m-am întors în cazinou, unde am dat peste Lisa, care ducea o cutie din plastic plină cu jetoane.

– Unde ai fost? mă întrebă.

– La toaletă.

Unde-i Păsă...?

Trebuie să plecăm.

Am pornit către hol, iar ea mă întrebă:

– Ce fac cu fișele astea?

– Le dai la contabilitate.

Am ieșit și m-am îndreptat spre SUV.

Ce s-a întâmplat? Unde e Păsăroiul? întrebă Lisa.

Cu cât știa mai puțin, cu atât era mai bine pentru ea, așa că i-am răspuns:

– La toaletă.

– Cine îl acoperă? E în mișcare? insistă ea.

– Ăăă... nu prea.

– John...

– Cheamă echipa OS și relatează-le ultima lui localizare.

Am ajuns la SUV, unde am anunțat că voi conduce eu. Lisa îmi dădu cheile, am urcat în mașină și am plecat de acolo.

Lisa apelă echipa de supraveghere și le spuse că eu îl lăsasem pe Păsăroi în toaleta bărbaților, fapt deja cunoscut. Lisa ascultă, apoi închise și se întoarse spre mine:

Păsăroiul... a căzut sau ceva de genul ăsta.

– Podeaua udă e alunecoasă.

Am ieșit din oraș, către Jersey Turnpike.

După câteva minute, mă întrebă:

– Ai... avut o întâlnire cu el?

– Hei, cum ne-am descurcat? Cât ai strâns acolo?

Ea aruncă o privire cutiei de pe podeaua mașinii și zise:

– Cred că am câștigat zece dolari.

– Nu-i rău pentru o oră de muncă.

Rămase tăcută, apoi spuse:

– Ei bine... presupun că nu e în cea mai bună poziție ca să depună o plângere.

Nu am răspuns.

Am ajuns pe Turnpike dinspre nord, înspre oraș, care se afla la circa două sute de kilometri depărtare, mai puțin de două ore de mers dacă trăgeam tare. Soarele coborâse sub orizont, iar înspre vest culorile de pe cer se estompau rapid.

– Suntem un soi de fugari? întrebă Lisa.

– Nu. Noi suntem legea.

Corect. Mi s-a spus că voi învăța multe de la tine, adăugă ea.

Sunt deja o legendă?

– Doar în mintea ta. După care comentă: Pari un tip drăguț și ești inteligent. Dar mai ai și o altă latură.

N-am răspuns.

– Ești răzbunător, comentă ea mai departe.

Ei bine, dacă sunt, atunci am intrat în afacerea care trebuie.

Ea nu avu replică la asta, așa că ne-am continuat drumul în tăcere.

Ceva mai târziu, îmi spuse:

– Dacă apare ceva în legătură cu ziua de azi, n-ai părăsit nicio clipă raza mea vizuală.

– Nu va apărea nimic, am asigurat-o. Dar mersi.

– Și poate că o să faci la fel pentru mine cândva.

– Nu există poate în privința asta.

Ea îmi aruncă o privire, apoi privi țintă înainte, prin parbriz, drumul întunecat din fața noastră. Rosti, ca pentru sine:

– Treaba asta e tare dură.

Și care a fost primul tău indiciu?

– Și devine tot mai dură, am replicat eu cu voce tare.

Ea dădu din cap, apoi zise:

– Bine.

Am oprit într-o zonă de odihnă, iar Lisa Sims își scoase gogoașa, în vreme ce eu am pus combustibil, după care ne-am luat amândoi cafea pentru restul drumului.

Înapoi pe șosea, am discutat cel mai mult despre traiul în New York și puțin despre faptul că eu am fost în Turnurile Gemene atunci când au fost lovite. Chestia asta te schimbă. Vederea a mii de oameni morți te schimbă.

Am apucat prin tunelul Holland ca să intrăm în Manhattan. Am lăsat-o la sediu, unde Lisa avea ceva de lucru. I-am amintit:

– Dă jetoanele la contabilitate.

Mi-am continuat drumul către apartamentul meu de pe East 72nd Street și am intrat pe ușă cu puțin după zece seara.

Kate era acasă și urmărea știrile de la ora zece. Mă întrebă:

– Cum a mers?

– Bine. Ținta s-a dus până în AC și noi am urmărit-o.

– Ceva de băut?

– Sigur. Ziua ta cum a fost? am întrebat.

– La birou întreaga zi.

Ne-am luat de băut, ne-am giugiulit, ne-am așezat și am urmărit știrile împreună.

Așteptam o relatare despre un diplomat iranian de la ONU găsit în toaleta de la Taj Mahal Casino, cu ouăle vârâte pe gât, dar se părea că așa ceva nu constituie subiect de știri.

Am închis televizorul, după care eu și Kate am sporovăit despre ziua noastră petrecută în războiul contra terorismului.

După epuizarea subiectului, Kate îmi aminti că mergeam în nordul statului în weekend – la skydiving.

Nu era subiectul meu favorit, deși ea era emoționată în privința asta.

În afară de faptul că nu-mi plac copacii, și pădurile, și urșii, și orice se mai găsește la nord de Bronx, în mod cert nu-mi plac nenorocitele de sărituri din avion. N-am o teamă anume de înălțimi și nici chiar de moarte, dar nu văd niciun motiv să mă pun singur în calea pericolului doar de dragul distracției. Adică, am parte de destul pericol la slujbă. Și de toată distracția de care am chef. Ca astăzi.

Dar sunt un tip bun și un soț bun, așa că m-am apucat de sărituri din avioane. Iar în spiritul reciprocității – așa cum spun diplomații – Kate s-a apucat de băut și de sex oral. Chestia asta funcționează.

Am ieșit pe balconul apartamentului meu de la etajul 34 și am privit spre sud, peste insula Manhattan. Ce priveliște! Dispărute din acea priveliște însă

erau Turnurile Gemene, așa că am ridicat două degete în V peste locul unde se înălțaseră ele. Victorie și pace.

Nu în timpul vieții mele, dar poate cândva.

Între timp, așa cum își dăduse seama Lisa Sims, jocul pe care îl jucam eu se numea răzbunare.

Partea a II-a

California

CAPITOLUL 3

Asad Khalil, terorist libian care călătorea cu un pașaport egiptean falsificat, traversă repede pasarela care lega cursa lui Air France de terminalul doi al Aeroportului Internațional Los Angeles.

Zborul de la Cairo la Paris fusese lipsit de evenimente, ca și zborul de la Paris la Los Angeles. Îmbarcarea inițială pe aeroportul din Cairo fusese și mai lipsită de griji, grație unor prieteni bine plasați, care îi grăbiseră trecerea prin punctele egiptene de control al pașapoartelor. În Paris, așteptase două ore în zona de tranzit și nu fusese obligat să treacă printr-un al doilea control de securitate, ceea ce ar fi putut constitui o problemă. Iar acum se găsea în America. Sau pe aproape.

Khalil merse alături de colegii lui de zbor Air France către cabinele de control. Cei mai mulți oameni de la bordul avionului erau cetățeni francezi, deși printre ei se numărau mulți coreligionari musulmani cu cetățenie franceză. Poate un sfert dintre pasageri erau egipteni urcați la bord în Cairo. Aceștia așteptaseră, ca și el, în zona de tranzit din Aeroportul De Gaulle ca să se urce la bordul Boeingului 777 care avea să-i ducă fără escală până în Los Angeles. În orice caz, Khalil credea că nu iese în evidență printre colegii lui pasageri și fusese asigurat de prietenii din Al Qaeda că o asemenea rută de zbor avea să-l aducă până aici fără nicio problemă. Nu-i mai rămânea decât să treacă prin controalele americane cu documentele lui egiptene falsificate. Vama nu avea cum să fie o problemă: nu avea nimic de declarat și nu ducea nimic cu el, în afara urii lui pentru America, o ură pe care o putea disimula cu ușurință.

Zece cabine de control al pașapoartelor funcționau, iar el se postă la rând laolaltă cu alți pasageri sosiți. Se uită la ceas, pe care îl potrivise după ora locală: 17.40. O oră de vârf, fapt care făcea parte din plan.

Asad Khalil purta o bluză sport croită la comandă, pantaloni unisex, pantofi sport scumpi și o cămașă tip Oxford încheiată la toți nasturii – un gen de îmbrăcăminte despre care știa că oferă imaginea unui individ din partea superioară a clasei mijlocii, care ar fi putut să primească o educație adecvată și nu reprezenta o amenințare pentru nimeni, cu excepția, poate, a tovarășilor lui de băutură sau a consilierului său financiar. Era un turist egiptean occidentalizat, cu numele de Mustafa Hasheem, care dispunea de o rezervare confirmată la Beverly Hills Hotel, iar în bagaj avea ghidul *Fodor's* al Los Angelesului în engleză, limbă pe care o vorbea aproape fluent.

Inspectă cu privirea ofițerii de control pașapoarte, sperând ca printre ei să nu se găsească vreun arabo-american. Astfel de oameni, bărbați sau femei, puteau deveni o problemă. Mai ales dacă se angajau cu el într-o conversație aparent prietenoasă. „Și în ce cartier din Cairo locuiți, domnule Hasheem?" Iar dacă acea conversație prietenoasă se desfășura în arabă, putea apărea o problemă cu accentul lui libian.

Asad Khalil înaintă rapid, la fel ca majoritatea pasagerilor, către următoarea cabină disponibilă.

Ofițerul care controla pașapoartele era un bărbat de vârstă mijlocie. Părea plictisit și obosit, dar putea deveni alert într-o fracțiune de secundă. Omul luă pașaportul lui Khalil, viza și declarația vamală și se uită la ele, apoi răsfoi paginile pașaportului, reveni la pagina cu fotografia și își împărți atenția între poză și omul care stătea în fața lui. Khalil zâmbi, așa cum procedau cei mai mulți oameni ajunși într-un asemenea punct.

Individul, pe care Khalil îl bănui că e de origine hispanică, îi spuse:

– Care e scopul vizitei dumneavoastră?

„Să ucid", gândi Khalil, care, cu voce tare, se mulțumi să răspundă:

– Turism.

Ofițerul aruncă o privire la declarația vamală și spuse:

– Stați la Beverly Hilton?

Beverly Hills Hotel.

– Sunteți aici pentru două săptămâni?

– Corect.

– Care e următoarea destinație?

„Acasă sau paradisul"

– Acasă, răspunse Khalil.

– Aveți zbor de întoarcere confirmat?

Chiar avea, deși el n-avea să fie în acel avion, dar răspunse:

– Da.

– Aveți rezervare la Beverly Hills Hotel?

Avea, deși știa că nu trebuia s-o arate, dacă nu i se cerea în mod expres.

– Da, răspunse.

Ofițerul privi ochii întunecați și adânci ai lui Khalil, iar acesta își dădu seama că ofițerul de pașapoarte, care auzise și văzuse multe de-a lungul anilor, nutrea o mică îndoială în mintea lui, îndoială care se putea mări în următoarele câteva secunde de contact vizual. Khalil rămase impasiv, fără să arate semne de nerăbdare mimată sau de anxietate.

Ofițerul își întoarse atenția la computerul lui și începu să tasteze în vreme ce-și arunca privirea pe pașaportul lui Khalil.

Khalil aștepta. Știa că documentul în sine părea autentic, cu exact măsura potrivită de uzare și câteva ștampile de intrare și ieșire, toate din țări europene, cu vizele corespondente în Cairo. Însă informațiile din pașaport nu erau autentice. Prietenii lui din Al Qaeda, care cunoșteau multe despre securitatea aeroportuară din Statele Unite, nu aveau, din nefericire, habar despre ceea ce bazele de date computerizate erau capabile să cunoască, să detecteze sau să suspecteze. Ca întotdeauna, totul se reducea la ființa umană.

Ofițerul de pașapoarte se răsuci de la ecranul lui de computer, se uită din nou la turistul egiptean, apoi ezită o secundă înainte de a deschide pașaportul și de a-l ștampila. Rosti:

– Bun venit în Statele Unite, domnule Hasheem. Să aveți o vizită plăcută.

– Mulțumesc.

Individul bifă ceva în declarația vamală, iar Khalil își strânse documentele și se îndreptă către banda rulantă pentru bagaje.

Era acum cu un pas mai aproape de ușile de securitate pe care le putea vedea dincolo de zona de inspecție vamală.

Se postă în dreptul benzii rulante și aștepta ca aceasta să înceapă să se pună în mișcare, conștient că el și colegii lui pasageri din cursa Air France erau

supravegheați pe monitoarele video. În acel loc oamenii se trădau uneori, nedându-și seama sau uitând că erau supravegheați. Khalil adoptă mina și privirea goală a celorlalți pasageri obosiți care se holbau la gura caruselului.

În realitate, inima lui își iuțise cumva bătăile pe când se afla la cabina de control al pașapoartelor, fapt care îl surprinsese și îl iritase. Se antrenase îndelung – sau își antrenase mintea – să rămână calm în orice situație, iar trupul lui se supunea comenzilor: pielea îi rămânea uscată, gura umedă, iar fața și mușchii nu se încordau și nici nu trădau frica. Însă nu învățase încă să-și controleze inima, care, dacă ar fi putut să fie văzută și auzită, ar fi dezvăluit tot ceea ce mintea lui încerca să ascundă. Chestia asta e interesantă, își zise el, și poate nu neapărat un lucru rău: dacă trebuia să se bată, să ucidă, era bine că inima lui era pregătită, ca o armă încărcată.

Se auzi un bâzâit ascuțit, clipi o lumină roșie și banda rulantă se puse în mișcare. În mai puțin de cinci minute își luă geamantanul de dimensiuni medii și îl trase după el pe roți spre cabina vameșului.

Putu să-și aleagă cabina și inspectorul, fapt pe care el personal îl socotea o măsură proastă de securitate. Alese o cabină cu un tânăr – niciodată nu era bine să alegi o femeie, mai ales una atrăgătoare – și îi dădu individului declarația vamală. Omul se uită la ea și îl întrebă:

– Aveți ceva de declarat?

– Nu.

Vameșul aruncă o privire geamantanului negru din spatele lui Khalil și zise:

– Dacă mă uit acolo, găsesc ceva ce nu ar trebui să aveți?

Iar Asad Khalil răspunse fără ezitare:

– Nu.

– Niciun pic de hașiș? glumi tânărul.

Khalil îi întoarse zâmbetul și replică:

– Nu.

– Mulțumesc.

Khalil își văzu mai departe de drum. Ușile de securitate se găseau la zece metri depărtare, iar el știa că acolo era locul unde ar fi fost oprit dacă doreau asta. Nu avea armă, evident, dar avea suficientă încredere în el că nu existau prea multe ființe pe care el să nu le poată dezarma și știa că era suficient de

aproape de uși ca să scape în terminalul aglomerat. Poate că încercarea lui de evadare ar fi eșuat, dar, dacă punea mâna pe una dintre armele lor, putea ucide câțiva ofițeri și chiar câțiva pasageri, dacă tot se apuca de treabă. Moartea nu îl înfricoșa; captivitatea, da. O misiune eșuată îi provoca frisoane de panică.

La câțiva metri depărtare de uși, Khalil se opri, dădu drumul mânerului geamantanului și pretinse că își verifică buzunarele de documente și portofel, așa cum procedau mulți pasageri înainte de a ieși din zona de securitate. Oricine l-ar fi urmărit putea vedea limpede că nu era din cale afară de grăbit ca să părăsească zona. Iar el putea observa, la rândul lui, dacă părea cineva interesat de el. Știa că adesea americanii, în special FBI-ul, nu efectuau arestări premature sau preventive. Ei te urmăreau. Și continuau să te urmărească. Și vedeau cu cine și unde te întâlnești și ce faci. Iar o săptămână sau o lună mai târziu, puteau efectua arestarea și apoi îți mulțumeau pentru ajutor.

Asad Khalil trecu de ușile de securitate, ajungând la terminalul aglomerat.

Un grup mic de oameni aștepta în apropiere de uși sosirea prietenilor sau a rudelor. Un alt grup, format din șoferi angajați special, stătea aliniat, cu pancarte ridicate, pe care se vedeau numele pasagerilor așteptați.

Khalil îi depăși, urmând indicatoarele către stația de taxiuri. Ieși din Terminalul Doi și se postă la o coadă scurtă de oameni, în vreme ce taxiurile înaintau și preluau pasagerii. În câteva minute, el și geamantanul lui se găseau într-un taxi.

– Beverly Hills Hotel, îi zise el șoferului.

În vreme ce taxiul se deplasa către ieșirea din aeroport, Khalil observă absent că afară era o zi foarte frumoasă. Mai fusese o dată la Los Angeles, tot în zona de nord a orașului, și fiecare zi de acolo părea frumoasă. Din care alt motiv ar fi dorit cineva să trăiască într-un astfel de loc?

– Prima dată în LA? îl întrebă șoferul.

– Nu.

– Vă place aici?

– Mă tot întorc.

– Afaceri sau plăcere?

Uciderea guralivului domn Chip Wiggins era nu doar o afacere, ci și o plăcere, așa că Khalil replică:

– Ambele.

– Sper să vă distrați și să faceți o grămadă de bani.

– Mulțumesc.

Khalil își scoase ghidul din geamantan și se prefăcu a-l citi, așa că șoferul tăcu.

Khalil scoase o oglindă de buzunar din geamantan și o puse pe cartea pe care o ținea în fața lui. Inspectă traficul din spatele mașinii, dar nu văzu nicio mașină care să pară că-i urmărește după ce intrară pe autostradă și își continuară drumul spre nord, către Beverly Hills.

În mai puțin de o jumătate de oră, virară pe aleea lungă, străjuită de palmieri, care ducea pe deal, la hotelul îmbrăcat cu stucatură roz.

Khalil observă că vegetația era luxuriantă și că în acea zi de mai înfloriseră mii de flori. Își imagină că așa ar fi trebuit să arate Grădina Raiului. Doar că aici se găseau mulți șerpi și tot aici goliciunea cărnii nu ar fi rușinat niciodată pe nimeni.

Khalil plăti cursa, permise unui portar să-i ia geamantanul, dar nu și geanta mică de mână, intră în holul hotelului și se înregistră sub numele lui fictiv. Tânăra de la recepție îl asigură că toate cheltuielile, inclusiv cele suplimentare, urmau să fie plătite de firma lui din Cairo și că nu era nevoie de card de credit. O informă pe recepționeră că era posibil să nu se întoarcă în hotel în acea seară și că nu avea nevoie de serviciile cameristei, de apelul de deșteptare sau de ziar dimineața. În fapt, nu cerea nimic altceva decât intimitate.

Îl conduseră la camera lui din clădirea centrală, un apartament spațios și însorit de la etajul doi, cu vedere spre piscină.

Asad Khalil ieși pe balconul mic și se uită înspre piscina unde bărbați și femei se dădeau în spectacol și stăteau la soare. Se întrebă cum le puteau îngădui bărbații soțiilor lor să se lase văzute de alți bărbați pe jumătate dezbrăcate. Nu se miră deloc în privința femeilor care nu aveau nicio rușine: femeile erau nerușinate, dacă li se îngăduia acest lucru.

Se trezi stârnit de vederea acestor femei, iar când se auzi soneria fu nevoit să-și dezbrace bluza și să o țină în fața lui ca să nu se vadă nimic. Da, ăsta era alt lucru pe care mintea lui îl controla cu dificultate.

Băiatul de serviciu intră cu geamantanul lui, întrebând dacă apartamentul era satisfăcător și dacă mai avea nevoie de ceva.

Khalil îl asigură că totul era în regulă, iar după plecarea băiatului puse semnul de „NU DERANJAȚI" pe ușă, după care își desfăcu geamantanul. Se așeză la birou, cu o sticlă de apă minerală în față, și așteptă apelul telefonic.

Telefonul sună și el răspunse:

– Hasheem.

Vocea de la celălalt capăt rosti în engleză:

– Aici e Gabbar. Sunteți bine, domnule?

– Da. Cum se simte tatăl tău?

– Destul de bine, mulțumesc.

Parola și contraparola odată rostite, Khalil îi spuse lui Gabbar:

– Cinci minute. Am o floare pentru soția ta.

– Da, domnule.

Khalil închise și ieși din nou pe balcon. Mulți dintre bărbați, băgă el de seamă acum, erau grași și mulți erau însoțiți de femei tinere. Ospătarii duceau tăvi cu băuturi către scaunele și mesele de lângă șezlonguri. Era ora de cocktailuri; ora de îmbâcsit mintea omului cu alcool. Asad Khalil își aminti de ruinele romane din Libia lui natală și își imagină romanii grași în băi publice, bând vinul turnat de sclave.

– Porcii, rosti el cu glas tare. Porci grași la tăiat.

CAPITOLUL 4

După ce luă o floare din camera lui, Asad Khalil trecu prin holul hotelului, cercetându-i din ochi pe cei câțiva bărbați pe care îi recunoscu ca fiind tot arabi – bărbați care adoptaseră îmbrăcămintea și manierele americanilor și ale europenilor. Știa că acei bărbați erau mai periculoși pentru Islam decât erau necredincioșii. De ei urma să se ocupe la pasul următor, și fără milă.

Khalil ieși din hol, iar un portar îl întrebă dacă avea nevoie de un taxi. Cu ocazia ultimei lui vizite aici, cu trei ani înainte, Khalil observase că nimeni nu mergea pe jos în acel oraș. Chiar și pentru un drum la o stradă sau două mai departe avea nevoie de un automobil. De fapt, era surprins că hotelul nu livra scaune de limuzină pentru oaspeții care se duceau la piscină. Porcii de romani!

Îi răspunse portarului:

– Aștept o mașină.

– Da, domnule.

Un Ford Taurus albastru care așteptase în apropiere porni către el și se opri în dreptul ușilor. Șoferul nu coborî, dar îi făcu semn lui Khalil, care se urcă repede pe locul pasagerului, după care mașina o luă din loc.

Șoferul, pe care el îl cunoștea sub numele de Gabbar, rosti în arabă:

– Bună seara, domnule.

Khalil nu răspunse.

Șoferul conduse pe aleea lungă și zise:

– Am luat o cameră pe numele meu la hotelul Best Western din Santa Barbara.

Khalil dădu din cap și întrebă:

– Și care e numele tău?

– Farid Mansur, domnule, replică șoferul..

Însă nu se interesă de numele real al pasagerului.

– Și ce faci aici, domnule Mansur? întrebă Khalil.

– Livrez pachete, domnule.

– Bine. Și ai pachetele mele?

– Da, domnule. Sunt în camera mea de hotel, după cum mi s-a ordonat. Două geamantane încuiate la care nu am chei, adăugă. E corect, domnule?

Khalil încuviință și întrebă:

– Ai celelalte două articole cerute de mine?

– Da, domnule. Sunt în portbagaj.

– Și cardul?

Mansur îi dădu lui Khalil, fără alte comentarii, un card din plastic.

Khalil examină cardul, care, din motive de securitate, avea puține însemne – nici măcar numele aeroportului unde putea fi folosit, nici poarta de securitate care putea fi deschisă cu el. De fapt, pe el se vedeau doar numere.

– Cum ai obținut acest card? întrebă Khalil.

– Adevărul e, domnule, că nu eu l-am obținut, spuse Mansur. Mi-a fost dat de prietenul nostru comun de aici. Mi s-a cerut să vă spun că e împrumutat de la un alt prieten, un om de aceeași credință cu noi, care nu va avea nevoie de el două zile, adăugă. Dar trebuie să înapoiez cardul prietenului nostru comun, ca să-l poată returna deținătorului de drept. Pentru a-i dovedi cât de puține știe despre toate acestea, Mansur mai spuse: Nu cunosc aeroportul cu pricina sau zona unde vă permite accesul acest card, dar sunt convins că dumneavoastră, domnule, știți.

– De ce spui aeroport? zise Khalil.

Farid Mansur își dădu seama de greșeală și încercă să o dreagă spunând:

– Prietenul nostru comun... poate că a folosit cuvântul... dar e posibil să fi înțeles eu greșit, sau...

– Nu contează.

– Da, domnule.

Khalil puse cardul în buzunar.

Ajunseră la capătul aleii și Farid Mansur întrebă:

– Vreți să mergem acum în Santa Barbara?

– Da.

Mansur începu să vireze dreapta pe Sunset Boulevard, dar Khalil îi ceru:

– Ia-o drept.

Mansur traversă Sunset Boulevard și continuă drumul pe Canon Drive, șosea de-a lungul căreia se aliniau reședințe private spațioase.

Khalil aruncă o privire în oglinda retrovizoare, dar nu zări niciun vehicul care să pară că îi urmărește. Îi spuse lui Mansur:

– Mașina asta e închiriată, corect?

– Da, domnule. Am luat-o pe trei zile, așa cum am fost instruit.

– Bine.

Așadar, vehiculului nu i se va simți lipsa până luni.

Khalil se uită pe geamul din dreptul lui, iar Mansur comentă:

– Aici locuiesc bogătașii. Vedete de film și cei din industria filmului.

– Păcatul se plătește bine aici, observă Khalil.

– Aici, da, replică Mansur, așa cum se aștepta de la el. Dar există un preț mai mare de plătit în iad.

Khalil nu răspunse la asta, dar întrebă:

– De unde anume ești din Libia?

– Benghazi, domnule.

– De ce te afli aici?

Mansur ezită, apoi răspunse:

– Ca să fac bani pentru părinții mei, domnule, și pentru părinții soției mele, care sunt în Benghazi. Visul meu e să mă întorc în țara noastră, adăugă iute.

– Te vei întoarce.

– Da, domnule.

– Și soția ta? Este aici cu tine, domnule Mansur?

– Da, domnule. Și cei patru copii ai noștri.

– Bine. Și ei sunt instruiți în credința noastră?

Bineînțeles, domnule. Studiază Coranul la o școală de la moscheea noastră.

– Bine. Și soția ta știe că nu te întorci acasă două sau trei zile? întrebă Khalil.

– Da, domnule.

Cei doi bărbați tăcură, iar Farid Mansur își dădu seama că acel individ îl făcea să fie nervos. Văzuse astfel de oameni în Libia, ba uneori și aici, la moschee. Împărtășeau aceeași credință cu el, dar altfel. Iar omul ăsta... vocea lui, felul lui de-a fi, ochii... Omul ăsta era diferit chiar și față de alții care erau diferiți. Acest individ îl înspăimânta.

Neștiind încotro mergeau, dar bănuind că pasagerul lui era îngrijorat că puteau fi urmăriți de cineva, Farid Mansur efectuă câteva viraje la întâmplare și merse mai departe. Pătrunseră pe o stradă de-a lungul căreia erau aliniate magazine arătoase, iar Mansur comentă:

Asta e Rodeo Drive, domnule. Doar cei foarte bogați pot cumpăra de aici.

Khalil rămase tăcut.

În capătul străzii, Khalil rosti:

– Santa Barbara.

Mansur vira la dreapta, pe Wilshire Boulevard, și se îndreptă spre vest, către soarele care se scufunda în apele amurgului.

Își continuară drumul pe vastul bulevard mărginit de magazine și înaltele clădiri de apartamente și birouri. Traficul era intens și înaintarea era lentă.

– Multe automobile pe aici, observă Mansur.

– Sug petrolul din pământ, răspunse Khalil.

Mansur își permise un mic zâmbet și zise:

– Și plătesc bine pentru asta.

– Da. De cât timp ești aici? întrebă Khalil.

Mansur ezită, apoi răspunse:

– Opt ani, domnule. De prea multă vreme, adăugă el.

– Da, de prea multă vreme. Khalil zise mai departe: Așadar, erai în Benghazi atunci când americanii au bombardat orașul.

– Da. Țin minte noaptea aia. 15 aprilie 1986. Eram doar un băiat.

– Ai fost înspăimântat?

– Bineînțeles.

Ai făcut pe tine, domnule Mansur?

– Domnule?

– Eu am făcut.

Farid Mansur nu știu cum să răspundă la așa ceva, așa că păstră tăcerea.

– Eram doar un băiat locuind în complexul Al Azziziyah din Tripoli, continuă Khalil. Unul dintre avioanele lor a zburat drept peste acoperișul unde stăteam eu și a aruncat o bombă. Eu am scăpat nevătămat. Dar am făcut pe mine.

Farid Mansur reuși să îngaime:

– Alah a fost milostiv, domnule.

– Da. Dar mama, doi frați și două surori s-au ridicat în paradis în noaptea aceea.

Mansur inspiră adânc, apoi zise încet:

– Fie ca ei să stea alături de îngeri pe veșnicie.

– Da. Așa va fi.

Merseră mai departe în tăcere, apoi Khalil întrebă:

– De ce faci asta?

Farid Mansur se gândi la răspuns. A declara că făcea asta pentru țara lui sau pentru credință însemna să admită că știa că misiunea lui însemna mai mult decât să-l ajute pe un conațional cu ocazia vizitei acestuia. Farid Mansur nu comisese nicio ilegalitate – cu excepția, poate, a procurării cardului din plastic –, iar dacă individul care ședea lângă el urma să comită o ilegalitate, atunci el nu dorea să aibă habar de chestia asta.

– Domnule Mansur? Ți-am pus o întrebare.

– Da, domnule... Eu... Mi s-a cerut să fac o favoare unui conațional și...

– Ai intrat vreodată în atenția autorităților?

– Nu, domnule. Locuiesc în pace cu familia mea.

– Și soția ta. Ea cu ce se ocupă?

– Cu ceea ce se ocupă o femeie bună. Are grijă de casa ei și de familie.

– Bine. Așadar, niște bani în plus ar fi de ajutor.

– Da, domnule.

– Prețul petrolului a crescut din nou.

Mansur își îngădui un mic zâmbet și replică:

– Da, domnule.

– Îți mai dau o mie.

– Mulțumesc, domnule.

– Și floarea asta pentru soția ta.

Khalil aruncă floarea de pasărea-paradisului pe tabloul de bord.

– Mulțumesc, domnule.

Mansur o apucă pe șoseaua Pacific Coast înspre nord, către Santa Barbara. Își informă pasagerul:

– Ar trebui să facem mai puțin de două ore până la hotel.

Khalil aruncă o privire ceasului de bord al mașinii. Era șapte și jumătate și soarele se scufunda în ocean. Pe dealurile din dreapta lui, se vedeau case arătoase cu fațada spre apă.

Farid Mansur zise:

– Acesta este cel mai frumos drum către Santa Barbara, domnule. Dacă doriți, duminică ne putem întoarce pe autostradă.

Lui Khalil nu-i păsa de peisaj, și nici el, nici Farid Mansur nu aveau să se întoarcă în Beverly Hills în acea duminică. Însă, ca să-l liniștească pe celălalt, spuse:

– Cum dorești. Mă las în mâinile tale, adăugă el.

– Da, domnule.

– Și amândoi suntem în mâinile Domnului.

Da, domnule.

De fapt, își spuse Khalil, domnul Mansur urma să ajungă în mâinile Domnului în mai puțin de două ore, după care se putea duce, în sfârșit, acasă.

Cât despre domnul Chip Wiggins, unul dintre piloții care bombardaseră orașul Tripoli cu șaptesprezece ani în urmă și care, poate, fusese cel care îi omorâse familia, ei bine, și el avea să ajungă în iad înainte ca soarele să răsară din nou.

Iar după aceea se va îndrepta spre New York, unde avea de lichidat câteva treburi neterminate.

CAPITOLUL 5

La câțiva kilometri nord de Santa Barbara, Farid Mansur viră spre intrarea hotelului Best Western.

Mansur conduse până în spatele hotelului și parcă pe un spațiu cu fața spre clădire.

Khalil se dădu jos din mașină și îi spuse lui Mansur:

– Deschide portbagajul.

Mansur deschise și Khalil aruncă o privire înăuntru. Pe podeaua portbagajului era o geantă lungă din pânză pe care Khalil o deschise. Înăuntru se aflau o rangă grea și un ferăstrău de măcelărie. Khalil atinse dinții ascuțiți și zimțați ai ferăstrăului și zâmbi.

Trânti capacul portbagajului și îi spuse lui Mansur:

– Încuie mașina.

Mansur încuie mașina cu telecomanda, iar Khalil luă cheile de la mașină și îi făcu semn să meargă înspre hotel.

Khalil îl urmă pe Mansur prin intrarea din spate, pe care Mansur o deschise cu cardul lui de acces. Cotiră pe un coridor, iar Mansur se opri în dreptul camerei cu numărul 140, care avea atârnat un semn „NU DERANJAȚI" de clanță. Mansur deschise ușa cu cardul, după care se dădu la o parte ca să-și lase oaspetele să intre primul, însă Khalil îi făcu semn să intre, după care îl urmă și el, trântind ușa în urma lui. Luă cardul de acces de la Mansur și îl băgă în propriul buzunar.

Era o cameră plăcută, cu două paturi mari, iar pe unul din paturi se odihneau două bagaje: o geantă diplomat neagră și una de voiaj neagră.

Khalil îl întrebă pe Mansur:

– Când ai închiriat camera asta?

– La ora trei, domnule. Pentru două nopți. Trebuie eliberată la unu după-amiaza, poimâine.

Și ai adus tu însuți bagajele?

– Da, domnule. De unde tocmai am parcat.

Khalil se duse la bagajele de pe pat, iar din portofelul lui scoase două chei mici care îi fuseseră date în Cairo.

Descuie geanta de voiaj și văzu că înăuntru se găseau câteva schimburi de haine pentru el, însă în cea mai mare parte geanta era umplută cu câteva obiecte pe care le ceruse pentru misiune.

Farid Mansur se duse la fereastră și se uită înspre parcare.

Khalil închise la loc geanta, apoi o deschise pe cealaltă. Înăuntru se găseau celelalte obiecte de care avea nevoie ca să-și completeze misiunea – bani gheață, carduri de credit, pașapoarte falsificate și documente, plus câteva hărți, un binoclu și un telefon mobil cu încărcătorul aferent. Tot în acea geantă se găsea și un exemplar din Coran.

În interiorul genții mai era și un sac pe care îl deschise. În sac erau instrumentele morții pe care le ceruse – un pistol automat calibru 45 cu magazii de muniție suplimentare, un cuțit foarte mare de măcelar, cu o lamă bine ascuțită și câteva cuțite mai mici. Se mai găseau acolo o pereche de mănuși din piele și o coardă de strangulare. Și, în fine, tot acolo era și spărgătorul de gheață pe care îl ceruse.

Mulțumit că totul era în regulă, aruncă o privire spre spatele lui Mansur, apoi își puse mănușile din piele și scoase coarda de strangulare din geantă.

– Trage draperiile, îi zise Khalil lui Mansur.

Mansur trase draperiile, dar rămase cu fața la fereastră.

Khalil veni în spatele lui, iar Mansur zise:

– Vă rog, domnule.

Khalil strecură iute bucata de sârmă peste capul lui Mansur și răsuci de mânerul din lemn. Sârma se întinse, iar Mansur încercă să și-o scoată de la gât, în vreme ce, de pe buze, îi scăpă un sunet ca un chițcăit. Khalil strânse mai

tare, iar Mansur se îndoi, după care căzu cu fața în jos pe podea, cu Khalil în spatele lui, ținând sârma bine strânsă. O dungă sângerie se ivi în jurul gâtului omului, acolo unde sârma mușca din carne.

Mansur dădu din picioare, iar corpul începu să i se lase greu. După care încetă să se mai miște.

Khalil rămase peste trupul căzut și așteptă un minut înainte de a slăbi coarda de oțel. Îi spuse lui Mansur:

– Îngerii te vor purta cu ei.

Khalil îngenunche lângă mort și îi scoase portofelul din buzunar, după care rostogoli mortul pe spate. Ochii lui Farid Mansur se holbau la Asad Khalil, iar gura îi rămăsese deschisă într-un urlet tăcut.

Când se apucă să cotrobăie prin buzunarele omului, Khalil observă că Mansur se scăpase pe el. I se relaxaseră, de asemenea, și sfincterele, iar încăperea se umplu de miasme pe care Khalil le socoti grețoase.

Luă coarda de oțel, apoi rostogoli și împinse mortul sub unul dintre paturile duble.

Din geanta diplomat scoase un ceas cu alarmă, pe care îl potrivi pentru ora 2.30 dimineața. Așadar, avea patru ore pentru odihnă, ceea ce era suficient.

Khalil scoase pistolul Colt 45 automat din sac. Verifică magazia de cartușe, mai bagă un cartuș, apoi își puse pistolul la centură.

Scoase și Coranul din geantă, apoi stinse toate luminile cu excepția lămpii de citit și se întinse complet îmbrăcat pe pat. Deschise Coranul și citi un verset pentru omul care zăcea sub pat.

– Oriunde ați fi, Domnul vă va aduce pe toți înapoi la înviere.

Apoi citi alte câteva versete favorite, stinse lumina și închise ochii.

Avu impresia că aude un sunet de sub pat, dar poate că erau doar gaze ieșind din cadavru.

Se gândi în treacăt la ultima lui vizită acolo și la modul cum fusese păcălit în răzbunarea lui finală contra ultimului pilot rămas în viață, participant la raidul aerian de la Tripoli. De astă dată, domnul Wiggins nu avea

să mai scape de soarta lui, și nici bărbatul care îi furase răzbunarea – John Corey.

Și nici alții.

Asad Khalil nu dormi. Ca și leul, după care fusese numit, își odihni trupul și își menținu simțurile treze. Își aduse aminte de un vechi proverb arab: În ziua victoriei, nimeni nu e obosit.

CAPITOLUL 6

Alarma nu îl deșteptă – era deja treaz –, dar îl anunță că se făcuse ora două și jumătate dimineața.

Asad Khalil sări din pat, se duse la baie, bău niște apă, apoi ieși din cameră, asigurându-se că semnul de „NU DERANJAȚI" rămăsese la locul lui. Când trupul lui Mansur va fi descoperit – de o femeie de serviciu sau de următorul oaspete – Khalil se va găsi departe de California.

Ieși în noaptea răcoroasă, se urcă în mașină și părăsi parcarea. Pe drum, scoase banii gheață din portofelul lui Mansur și aruncă apoi obiectul gol într-o rigolă, împreună cu floarea de pe bordul mașinii.

Drumurile erau libere, așa că în mai puțin de zece minute se apropie de colțul de nord-est al Aeroportului Santa Barbara. Această parte a aeroportului se afla la distanță de terminalul principal și era rezervată avioanelor particulare, companiilor de zboruri charter și aeronavelor de mărfuri.

I se spusese să fie atent la mașinile de patrulă ale aeroportului, care executau verificări periodice ale zonei, dar el nu văzu niciun vehicul în mișcare dincolo de gardul de sârmă. Trecu prin poarta deschisă și ajunse într-o parcare lungă și îngustă, unde mai multe clădiri joase se deschideau cu spatele către rampele de acces ale aeronavelor. Cele mai multe clădiri erau întunecate, dar una dintre ele avea un indicator luminos pe care scria „STERLING AIR CHARTERS", a doua destinație a lui Khalil.

Își continuă drumul pe lângă alte câteva clădiri, observând că, în total, erau trei mașini parcate acolo, și nu zări nicio persoană și niciun vehicul în mișcare la acea oră. Până acum, informațiile primite fuseseră corecte. Dacă Al Qaeda din America nu-i făcuse misiunea posibilă – așa cum credeau ei –, măcar o ușurase, iar el trebuia să admită asta. Asad Khalil, Leul, omorâse

dușmanii Islamului peste tot în Europa și America fără a primi ajutor din partea cuiva, dar Al Qaeda îi făcuse o ofertă de ajutorare în misiunea americană în schimbul unei operațiuni pe care el s-o execute pentru ei în New York. Așa că el avea să procedeze întocmai, dar nu înainte de a-și încheia turul personal de răzbunare.

Cam la două sute de metri depărtare de clădirea Sterling Air Charter se găsea un semn luminat pe care scria „ALPHA AIR FREIGHT" – locul unde era angajat domnul Wiggins. De fapt, Khalil zări un Ford Explorer negru parcat lângă biroul de mărfuri, mașină care se potrivea cu fotografia care îi fusese arătată în Tripoli. Domnul Wiggins – anterior locotenentul Wiggins din United States Air Force – părea să lucreze în noaptea asta, așa cum fusese programat. Astăzi era vineri, iar domnul Wiggins nu era programat la lucru până duminică noaptea, dar, de fapt, asta avea să fie ultima zi de muncă a domnului Wiggins.

Khalil parcă Fordul Taurus vizavi de Alpha Air Freight, lângă mașina lui Wiggins. Stinse luminile și opri motorul, apoi se dădu jos și verifică numărul de înmatriculare al Explorerului, ca să aibă confirmarea că era mașina lui Wiggins. Deschise portbagajul și scoase geanta din pânză în care se aflau ranga și ferăstrăul de măcelar, apoi își atârnă geanta de umăr.

Khalil traversă repede parcarea înspre spațiul deschis dintre depozitul de mărfuri și clădirea de lângă el. Între cele două construcții era un gard înalt de securitate, cu o poartă care ducea către rampele de încărcare ale aeroportului. Khalil folosi cardul de acces pe care îl luase de la Farid Mansur – fie el răsplătit în paradis pentru sacrificiul lui – și deschise poarta, după care se strecură în zona securizată.

Spațiul dintre clădiri nu era bine luminat. Khalil merse în umbră, până aproape de clădirea Alpha, apoi se lăsă în jos lângă un tomberon de gunoi din colțul clădirii și cercetă zona din jurul lui.

Acolo, în spatele șirului de clădiri, se găseau rampele de parcare pentru avion, iar tot acolo se vedeau înșirate mai multe avioane de dimensiuni mici și mijlocii. În apropiere de spatele clădirii Alpha se vedeau două avioane bimotoare mici, cu însemnele Alpha pe cozi. Așa cum i se spusese, acele avioane făceau parte din flotila de trei avioane operate de firma Alpha, iar ele reveneau, în

mod normal, la rampele de parcare între miezul nopții și ora unu dimineața – și se părea că respectaseră programul și în acea noapte. Cel de-al treilea avion din flotila Alpha – care nu era parcat la rampă – era un Cessna bimotor alb pilotat de domnul Wiggins, cu un itinerar de colectare și livrare de mărfuri care nu avea, în mod normal, să-l aducă pe pilot înapoi la bază până la ora trei sau patru dimineața. Khalil se uită la ecranul luminos al ceasului de la mână și văzu că era 2.58. Spera ca domnul Wiggins să fi avut un parcurs ușor în acea noapte și să sosească înapoi la bază în scurt timp.

Khalil rămase ghemuit în umbra tomberonului mare și se uită fix înspre aeroport. La distanță putea vedea luminile terminalului principal și pe cele ale pistelor de aterizare și decolare. La o asemenea oră nu aterizau sau decolau multe aeronave, dar Khalil zări luminile unui avion mic care se apropia la joasă înălțime pe deasupra celei mai apropiate piste.

Avionul ateriză și, câteva minute mai târziu, Khalil văzu fasciculele luminoase emise de două faruri albe străbătând întunericul și iluminând calea de acces care ducea spre rampele de încărcare-descărcare.

Rămase nemișcat, pentru a auzi zgomotele care ar fi trădat prezența cuiva în apropiere. Dacă întâlnea pe cineva, avea două opțiuni la îndemână: ranga sau arma. Fuga nu era o opțiune. Așteptase îndelung acest moment, iar acum era foarte aproape de domnul Wiggins, ultimul dintre cei opt piloți care își aruncaseră bombele asupra complexului Al Azziziyah din Tripoli unde locuise el și unde murise familia lui.

Avionul bimotor se apropie de el, iar Khalil se rugă ca acesta să fie avionul așteptat. În vreme ce aeronava se apropia, Khalil văzu că era albă și avu impresia că zărește inscripția Alpha pe coadă. Deschise geanta de pânză și scoase de acolo ranga cea grea.

Avionul intră pe rampă și se opri la nu mai mult de zece metri depărtare de Khalil. În câteva clipe, luminile se stinseră, motoarele amuțiră și noaptea redeveni întunecată și liniștită.

Khalil privi și aștepta. Auzi câteva scârțâituri dinspre avion, după care văzu ușa de pe partea stângă a fuselajului lăsându-se în jos. Un moment mai târziu un bărbat ieși din avion și coborî scările.

Lumina era slabă în zona rampelor, iar Khalil nu putea fi sigur că pilotul era Wiggins, dar acela era avionul pilotat de el, iar în parcare se găsea mașina lui, plus că ora sosirii era corectă. Asad Khalil nu ar fi fost deloc deranjat dacă ucidea pe cine nu trebuie, cu excepția faptului că așa ceva l-ar fi alertat pe Wiggins – și autoritățile – asupra faptului că el, Asad Khalil, se întorsese.

Pilotul căra ceva, niște pene legate cu cablu pentru blocarea roților. Omul se întoarse și se aplecă pentru a fixa prima pană pe poziția ei, în spatele roții din stânga a avionului.

Khalil înșfăcă geanta de pânză și se repezi înainte, acoperind cei zece metri dintre el și avion în câteva secunde.

Pilotul așeza acum o a doua pană în fața roții din stânga, dar auzi un sunet, se întoarse și se ridică în picioare.

Khalil se repezi asupra lui și recunoscu într-o fracțiune de secundă fața din fotografiile care-l înfățișau pe Chip Wiggins.

Wiggins se holbă la individ și zise:

– Cine...?

Khalil lăsase geanta de pânză să cadă, ținând acum ranga cu ambele mâini. Roti bara grea de oțel într-un arc larg și îl lovi cu ea pe Wiggins în umărul stâng, zdrobindu-i clavicula.

Wiggins scoase un urlet sinistru de durere, se dădu clătinându-se în spate, apoi se prăbuși la pământ.

Khalil roti din nou ranga și zdrobi genunchiul drept al lui Wiggins, apoi lovi din nou, zdrobindu-i tibia stângă, după care, cu o rotire finală, îi zdrobi umărul drept.

Țipetele de durere ale lui Wiggins de-abia se mai auzeau acum, iar Khalil își dădu seama că omul ajunsese aproape în stare de inconștiență.

Khalil privi repede în jur, apoi aruncă ranga și geanta cu ferăstrăul în cabina avionului. Îngenunche lângă Wiggins și îl trase de piepții cămășii în poziție șezândă. Khalil săltă apoi omul semiconștient pe umăr, se ridică în picioare, urcă repede scările și închise ușa cabinei în urma lui.

Cabina era întunecoasă și tavanul era atât de coborât, încât Khalil se deplasă ghemuit către peretele din spate, unde îl lăsă pe Wiggins în poziție șezândă, cu spatele lipit de perete.

Khalil scoase ferăstrăul de măcelărie, apoi îngenunche peste picioarele lui Wiggins. Scoase o capsulă cu amoniac din buzunar și o sparse sub nasul pilotului. Bărbatul își dădu capul pe spate, iar Khalil îl plesni peste ambii obraji.

Wiggins gemu și deschise ochii.

Khalil își apropie fața de chipul celuilalt și zise:

– Eu sunt, domnule Wiggins. Sunt Asad Khalil, pe care l-ai așteptat timp de trei ani.

Ochii lui Wiggins se măriră. Omul se holbă la Khalil, dar nu spuse nimic.

Khalil își apropie gura de urechea lui Wiggins și șopti:

– Tu, sau poate unul dintre tovarășii tăi de escadrilă morți, mi-ai ucis mama, frații și surorile. Așa că știi de ce mă aflu aici.

Khalil se trase în spate și își privi victima. Wiggins privea drept în față, iar pe obraji îi curgeau lacrimi.

– A, văd că îți pare rău pentru ce ai făcut, îi spuse Khalil. Sau poate doar ai dureri. Cu siguranță n-ai trecut prin chinurile sufletești prin care am trecut eu de copil. Și, evident, n-ai trecut prin durerea fizică a unei case care se prăbușește peste tine și îți stoarce viața din trup.

Buzele lui Wiggins se mișcară, dar de pe ele nu se desprinse decât un geamăt slab care se stinse într-un scâncet.

Khalil își dădu seama că omul era pe punctul de a leșina din nou, așa că îl plesni sălbatic și rosti tare:

– Ascultă-mă! Ai scăpat de mine o dată, dar acum ți-am planificat o moarte foarte neplăcută și trebuie să fii treaz pentru asta.

Wiggins închise ochii și buzele îi tremurară.

Khalil întinse mâna în spate și scoase ferăstrăul din geantă. Îl ținu în fața lui Wiggins, pe care îl plesni din nou.

Wiggins deschise ochii și se holbă la ferăstrău fără să înțeleagă, după care pricepu. Ochii i se măriră, falca îi căzu și el reuși să îngaime:

– Nu...!

Khalil introduse o batistă adânc în gura deschisă a omului și spuse:

– Ba da, un ferăstrău de măcelar. Ești un animal, iar eu sunt măcelarul tău.

Wiggins încercă să se apere, dar nu-l ajutau nici brațele și nici picioarele. Începu să-și clatine capul dintr-o parte în alta, dar Khalil îl înșfăcă de păr, apoi lipi dinții ferăstrăului de partea stângă a gâtului.

Wiggins scoase un urlet înfundat prin batistă, în vreme ce Khalil începu să plimbe ferăstrăul peste gâtul lui.

Wiggins continuă să urle înfundat, în vreme ce Khalil îi sfâșia, fără grabă și cu răbdare, carnea și mușchii.

Din rana deschisă de la gât începu să curgă din ce în ce mai mult sânge, care se scurse peste cămașa albă a lui Wiggins adunându-se pe podeaua cabinei. Mișcările și sunetele scoase de Wiggins deveniră tot mai slabe, deși Khalil știa că omul continua să simtă doar durere și groază la gândul că i se va tăia capul.

Khalil menținu ferăstrăul către partea din spate a gâtului victimei, ca să evite tăierea arterei carotide sau a jugularei, fapt care l-ar fi ucis pe Wiggins prea repede. Khalil simțea că dinții ferăstrăului ating vertebrele omului. Din nefericire, nu se mai puteau face alte tăieturi care să provoace durere fără să-l omoare.

Khalil mai făcuse așa ceva înainte, în Afganistan, unde un luptător taliban îl instruise asupra celor mai importante detalii ale decapitărilor. Victima era un angajat occidental din organizațiile caritabile, iar instrumentul folosit era un cuțit afgan mare, cu care Khalil a admis că s-a descurcat greu, mai ales la tăierea oaselor gâtului. Acum totul era mult mai ușor și, ca atare, mai plăcut pentru el – deși nu și pentru domnul Wiggins.

Khalil trase de păr pe spate capul lui Wiggins și se uită la el. Chipul omului era alb ca varul, iar ochii, deși deschiși, păreau lipsiți de viață.

Se terminase cu plăcerea, așa că Khalil tăie repede, mai întâi secționând carotida din stânga și jugulara lui Wiggins, care aruncară un șuvoi de sânge peste mâinile și brațele lui Khalil. Apoi Khalil îi tăie traheea lui Wiggins și carotida dreaptă și jugulara, până ce capul victimei rămase legat de trunchi doar prin vertebre. Uimitor, inima lui Wiggins continuă să pompeze sânge, însă se opri în scurt timp.

Khalil trase de părul lui Wiggins drept în sus și tăie printre vertebre, depărtând apoi capul de restul trupului.

Khalil ținu de păr capul care se legăna încet într-o parte și-ntr-alta și se uită la chipul lui Wiggins. Zise:

– Acum ești în iad, domnule Wiggins, iar familia mea se bucură în paradis.

Khalil aruncă ferăstrăul, după care se ridică în picioare și așeză cu atenție capul lui Wiggins în poala cadavrului. Apoi luă ranga și o împinse pe gâtul despicat al lui Wiggins până ce o înfundă până la jumătate în trup.

Khalil părăsi avionul și închise trapa de acces în urma lui. Încheie treaba lui Wiggins, așezând cele două pene rămase sub cealaltă roată a avionului, astfel încât acesta să nu atragă atenția în niciun fel.

Dacă informațiile lui fuseseră corecte, avionul avea să stea pe loc până duminică seara, când domnul Chip Wiggins, care nu era însurat și trăia singur, trebuia să revină la muncă pentru zborurile programate. Domnul Wiggins avea să întârzie – sau se putea spune că avea să ajungă mai devreme, deoarece nu părăsise nicio secundă aeronava – iar până ce avea să fie descoperit, el, Asad Khalil, va fi traversat deja continentul și va fi tăiat alte nume de pe lista lui înainte să-și dea seama cineva că a revenit în America.

Khalil traversă repede zona rampei și trecu prin poarta de securitate. În câteva minute, ajunse în mașină și ieși din aeroport.

Se întoarse la hotelul Best Western și-și îndesă hainele însângerate sub pat, unde zăcea cadavrul lui Farid Mansur.

Khalil făcu un duș și se schimbă cu altă bluză sport, pantaloni și cămașă, apoi își petrecu câteva ore citind Coranul. La ora șase dimineața se prosternă pe podea, cu fața înspre est, spre Mecca, și recită Fajr, rugăciunea din zori, în amintirea Domnului.

Apoi își adună bagajele, părăsi camera și ieși din hotel prin spate.

Puse geanta diplomat și cealaltă geantă în portbagaj, iar sacul cu obiecte personale pe locul pasagerului și străbătu înapoi drumul de zece minute până la aeroport.

La acea oră activitatea se intensificase, iar Khalil parcă pe un loc în apropiere de Sterling Air Charters. Își luă bagajele, încuie mașina și intră în birourile companiei.

Un tânăr își ridică privirea de la birou și întrebă:

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

– Sunt domnul Demetrios și am rezervat un zbor charter către New York, răspunse Khalil.

Tânărul se ridică și replică:

– Da, domnule. Informațiile dumneavoastră de facturare sunt aici, pregătite, piloții sunt aici, pregătiți și ei, iar avionul este gata. Putem decola oricând sunteți gata.

– Sunt gata, replică Khalil.

Partea a III-a

Nordul statului New York

CAPITOLUL 7

Skydiving.

Am făcut multe lucruri idioate în viața mea și mi-ar fi greu să le înșirui în ordinea idioțeniei. Cu excepția Numărului Unu. Skydiving. La ce m-oi fi gândit? Și nici măcar nu puteam da vina pentru asta pe mădularul meu.

Dar *aș putea* să dau vina pe minunata mea soție, Kate. Cu trei ani în urmă, când m-am căsătorit cu ea, nu știam că făcuse pe vremuri salturi din avion. Iar când mi-a mărturisit acest fapt, cam cu șase luni în urmă, credeam că spune *streetwalker*[1], o chestie pe care o puteam ierta. Ce nu pot ierta este faptul că a reușit să mă determine să fiu de acord să mă apuc de acest așa-numit sport.

Așadar, iată-ne ajunși – domnul și doamna John Corey – la Aeroportul Sullivan County, care, în esență, se găsește în mijlocul pustietății, mai sus de New York, la mare distanță de terenul meu de joacă din Manhattan. Dacă vă plac natura și chestii dintr-astea, munții Catskill arată drăguț, iar acum era o duminică frumoasă din mai, cu cer limpede și temperaturi plăcute. Cel mai important aspect pentru ceea ce ne așteptam era că vântul aproape că nu bătea; o zi perfectă să sari dintr-un avion. Se poate mai bine decât atât?

Arătând bine în costumul argintiu de salt, Kate îmi zise:

– Sunt excitată.

– Bine. Hai să ne întoarcem la motel.

– Este prima dată când sar dintr-un Douglas DC-7B, replică ea.

– Și pentru mine, am mărturisit eu.

– E o adăugare fabuloasă pe lista noastră de isprăvi.

– Fabuloasă.

[1] Plimbăreț (n.trad.)

– Ăsta este ultimul DC-7B din lume care zboară.

– Nu mă surprinde.

M-am uitat la imensa și vechea aeronavă cu patru motoare, care ocupa cea mai mare parte a rampei. Părea că nu fusese niciodată vopsită, cu excepția unui fulger portocaliu care curgea de-a lungul fuselajului, de la bot spre coadă. Bucățile de aluminiu căpătaseră o nuanță albastruie-cenușie, cam ca la o cafetieră veche. Ca să întregesc imaginea cu cafetiera, toate geamurile acestei foste aeronave de lux fuseseră acoperite cu aluminiu – cu excepția evidentă a parbrizului cabinei piloților, care cred că putea juca rolul acelui mic dispozitiv de filtrare din sticlă... în fine, avionul arăta ca un gunoi. Mi-am întrebat soția:

– Cât de bătrână e chestia asta?

– Cred că e mai bătrână ca tine. E o bucată de istorie, adăugă Kate. Ca și tine.

Kate e cu cincisprezece ani mai tânără decât mine, iar atunci când te însori cu o femeie cu atât de mult mai tânără, diferențele de vârstă se mai fac remarcate din când în când, ca acum, când ea continuă:

– Sunt sigură că îți amintești de avioanele astea.

De fapt, țineam minte vag că văzusem acest gen de avion atunci când m-am dus la Aeroportul Idlewild – acum JFK – cu părinții mei ca să conduc niște cunoștințe. Aveau pe atunci, în perioada dinaintea măsurilor antiterorism, un soi de punți de observare pe care stăteai în picioare și făceai cu mâna. Mare emoție. Am dat glas amintirilor cu voce tare:

– Eisenhower era președinte.

– Cine?

Când am cunoscut-o pe Kate, cam cu trei ani în urmă, ea nu dădea dovadă de nicio înclinație către sarcasm și o dată mi-a spus că ăsta era unul dintre cele câteva obiceiuri proaste pe care le căpătase de la mine. Corect, dă-i înainte, învinovățește-l pe soț. De asemenea, atunci când am cunoscut-o, nu înjura și nu bea mult, dar toate astea s-au schimbat în bine sub patronajul meu. De fapt, m-a făcut să-i promit că o să reduc din băutură și din înjurături, ceea ce am și făcut. Din nefericire, chestia asta mi-a tăiat serios din șarmul personal și m-a lăsat aproape fără replică.

Kate se născuse Katherine Mayfield într-un stat înghețat de prin Midwest, iar tatăl ei era agent FBI. Doamna Corey încă își folosește numele de domnișoară la birou sau când vrea să pretindă că nu mă cunoaște. Așa cum am mai spus, treaba de care se ocupă Kate e aceeași cu a mea: Forța de Intervenție Antiteroristă și, de fapt, noi suntem parteneri de lucru la fel cum suntem parteneri de viață. Una dintre diferențele noastre profesionale este aceea că ea e agent FBI, ca tatăl ei, și avocat, ca mama ei, iar eu sunt copoi. Sau, cum am mai spus, fost copoi, ieșit din activitate pe temei de invaliditate în proporție de trei sferturi, situație care nu are, de fapt, darul de a mă transforma într-un handicapat, dar e un motiv suficient de bun pentru primirea unui cec constant în fiecare lună. Oficial, această dizabilitate este rezultatul faptului că am încasat trei gloanțe prost țintite pe West 102nd Street, cu aproape patru ani în urmă. În realitate, *mă simt* bine, cu excepția momentelor când beau prea mult și scotch-ul țâșnește afară din organismul meu prin găurile făcute de gloanțe.

Kate îmi întrerupse șirul gândurilor:

– ATTF ar trebui să ne plătească pentru salturi, așa cum face armata.

– Scrie un memoriu.

– Asta e o aptitudine importantă.

– Pentru ce?

Îmi ignoră întrebarea și își îndreptă atenția către cei șaizeci și ceva de săritori care se agitau aiurea încoace și încolo în costume de salt colorate aiuristic, bătând palma prostește sau verificându-și harnașamentele. Nimeni, și când spun asta mă refer la *nimeni*, nu-mi atinge mie echipamentul, nici măcar nevastă-mea. I-am încredințat literalmente viața mea și ea mi-a încredințat viața ei, dar nu se știe niciodată când cucoanele au o zi proastă.

Kate răspunse cu întârziere la întrebarea mea:

– Teoria mea spune că stăpânirea unor aptitudini dificile precum saltul din avion sau alpinismul îți insuflă încredere de sine la muncă, chiar dacă acea aptitudine nu se leagă direct de obiectul muncii.

Teoria *mea* spune că FBI-ul ar trebui, mai întâi, să stăpânească niște aptitudini de bază polițienești, cum ar fi folosirea sistemului de metrou sau urmărirea unui suspect fără să fie loviți de un taxi. Dar nu mi-am expus teoria cu glas tare.

Conceptul acestei forțe de intervenție reunite este acela de a crea sinergie alăturându-i pe agenții federali – care par cu toții să provină din Iowa, precum Lisa Sims, și care cred că „trafic intens" înseamnă drumul cu mașina până la biserică – polițiștilor din NYPD, care știu bine orașul și-și petrec mare parte din timp bătând străzile. În practică, acest concept funcționează de o manieră cam bizară. Există însă unele tensiuni și câteva mici neînțelegeri printre reprezentanții acestor două culturi extrem de diferite, iar acest fapt bănuiesc că se reflectă și în căsnicia mea. Și, poate, în atitudinea mea.

În fine, în vreme ce Kate se interesa ce se întâmplă cu colegii noștri de salt, m-am uitat la pilotul care stătea sub aripa avionului. Se zgâia la unul dintre motoare. Nu-mi place deloc când văd pe cineva făcând asta. Am comentat:

– Pilotul pare mai bătrân decât avionul. Și la ce dracu' se tot uită?

Kate privi o clipă cercetător avionul, apoi mă întrebă:

– John, începi cumva să...?

– Te rog să nu-mi pui la îndoială bărbăția. De fapt, așa a ajuns ea să mă determine să fiu de acord cu lecțiile de sărit din avion. Mă întorc imediat, i-am spus.

M-am dus la pilot, care avea o barbă tunsă, de culoarea avionului său de aluminiu. De aproape părea și mai bătrân. Purta o șapcă de baseball Yankees care probabil acoperea un cap chel, o pereche de blugi și un tricou pe care scria *„Beam Me Up, Scotty"*[1]. Amuzant.

Și-a întors atenția de la motorul din dreapta de pe exterior, cel care părea cam paradit, și m-a întrebat:

– Te ajut cu ceva?

– Mda. Ai ceva pe suflet?

– Ce spui?

– Ai nevoie de o piesă de schimb?

– Ha? O... nu, doar verificam ceva. Se prezentă ca fiind Ralph și mă întrebă: Sari azi?

„Care să fi fost primul tău indiciu, Ralph? Costumul de salt negru cu albastru? Poate rucsacul cu parașuta de pe spatele meu sau poate casca din mâna mea." I-am răspuns:

– Spune-mi tu.

[1] „Teleportează-mă, Scotty", celebră replică din serialul TV *Star trek*. (n.tr.)

Îmi înțelese ironia și zâmbi.

– Hei, nu te lăsa păcălit de aerul păsării ăsteia bătrâne.

Nu eram sigur dacă se referea la avion sau la el însuși. I-am zis:

– Picură ulei din motoare.

I-am atras atenția asupra bălților de ulei de pe asfalt.

Ralph îmi dădu dreptate:

– Dap. Ulei. Avioanele astea vechi cu propulsoare înoată în ulei, mă informă el. Când vine vremea să mai adăugăm, pompăm din bidoanele de cincizeci și cinci de galoane, mă asigură. Probleme sunt când *nu vezi* ulei.

– Ai inventat chestia asta?

– Hei, voi aveți parașute. Eu nu am. Singurul lucru care ar trebui să vă îngrijoreze pe voi este cum ajungeți acolo sus. Eu sunt cel care trebuie să aterizeze cu fierul ăsta nenorocit.

– Bun argument.

Mă informă mai departe:

– Ăsta a fost, pe vremuri, un avion de linie American Airliner de lux.

– Greu de crezut.

– L-am cumpărat pe nasturi și l-am transformat pentru transportul de mărfuri.

– Deșteaptă mișcare.

– E prima dată când transport săritori din avion.

– Păi, mult noroc atunci.

– Voi cântăriți mai puțin, dar marfa nu pune întrebări.

– Și marfa nu se aruncă singură de la cinci mii de metri înălțime.

Râse.

Își târși pe-acolo picioarele alt individ și mai bătrân, cu care Ralph se apucă să discute cam un minut despre lucruri pe care nu le înțelegeam, dar care nu sunau bine. Apoi bătrânelul ăsta se târî de-acolo, iar Ralph îmi spuse:

– Ăla e Cliff. E inginerul meu de zbor.

Eu credeam că e bunicul lui Ralph.

Ralph mă informă mai departe:

– Avionul nu are computere la bord, așa că e nevoie de trei membri ai echipajului în cabină ca să piloteze pasărea asta bătrână. Unul ca să piloteze, și doi ca să-i miște aripile, glumi el.

Am zâmbit politicos.

– Cliff manevrează supapa de admisie a motorului, sistemul de control al mixturii ulei–kerosen și toate chestiile astea, continuă el. Individul e o specie pe cale de dispariție.

Speram să nu dispară după decolare.

Înainte să-l întreb dacă el și Cliff își puseseră baterii noi la stimulatoarele lor cardiace, o fată care părea să nu aibă mai mult de doisprezece ani, îmbrăcată în blugi și hanorac, veni la noi și îi spuse pilotului.

– Ralph, eu și Cliff ne-am terminat inspecția. Pare în regulă.

Bine, replică Ralph. O să te las pe tine să decolezi.

„Ce?"

Ralph își aminti de bunele maniere și îmi spuse:

– Ea e Cindy. Astăzi este copilotul meu.

Probabil că l-am auzit greșit, așa că am ignorat cele spuse și m-am întors la Kate, care discuta cu unul dintre tipii din așa-zisul nostru club, un puțoi pe nume Craig care dorea cu disperare să o reguleze pe nevastă-mea.

Când mă zări apropiindu-mă, i se stinse de pe mutră zâmbetul ăla cretin, iar Kate îmi zise:

– Eu și Craig discutam programarea pentru salturile din următoarele câteva săptămâni.

– Asta îl făcea pe Craig să zâmbească?

După câteva clipe de tăcere, Craig îmi zise:

Kate tocmai îmi spunea că ți-ai făcut oarece griji în legătură cu avionul.

– Da, dar aș putea reduce greutatea la decolare trimițându-te pe tine la spital.

Craig se gândi la cele auzite, după care se răsuci pe călcâie și se îndepărtă.

– Remarca asta a fost cu totul nelalocul ei, îmi zise doamna Corey.

– De ce i-ai spus că îmi fac griji în privința avionului?

– Eu... el a întrebat de ce vorbeai cu pilotul și eu... Ridică din umeri, apoi zise: Îmi pare rău.

Eram cu adevărat ofticat, așa că am spus:

– Discutăm despre asta după salt.

Nu-mi răspunse, ci se mulțumi să mă anunțe:

– Începem să ne adunăm pentru îmbarcare.

Am observat că grupul nostru începea să se apropie de aeronavă. Semăna cu o gașcă de idioți fericiți și excitați, în contrast izbitor cu parașutiștii militari, care au un aer suficient de sobru și de hotărât atunci când se îmbarcă. Parașutiștii militari au o misiune; săritorii cu parașuta se distrează. Eu nu mă distrez. Așa că, probabil, sunt în misiune.

De fapt, țineam pistolul meu Glock de 9 mm într-un buzunar închis cu fermoar, iar Kate își ducea Glockul ei calibru 40. Cândva, cineva va trebui să-mi explice de ce polițiștii și agenții FBI poartă același gen de armă, dar cu calibre diferite. Dacă eu rămân fără muniție în timpul unui schimb de focuri? „Kate, pot să împrumut niște gloanțe de la tine?" „Îmi pare rău, John, dar gloanțele mele sunt mai mari decât ale tale. Nu vrei niște gumă de mestecat?"

În orice caz, nu aveam nevoie de arme pentru saltul din avion, dar, așa cum spune regulamentul, nu ne puteam lăsa armele la motel și nici măcar în portbagajul mașinii. Dacă îți pierzi arma sau ți-e furată, atunci cariera ta este pusă în mare pericol. Ca atare, mergeam permanent înarmați. Hei, la urma urmei puteau exista urși în zona de aterizare.

Ne-am apropiat mai mult de avion, iar Kate mă luă de mână și îmi zise:

– Hai să facem saltul ăsta și să sărim peste următoarele două.

– Am plătit trei, sărim trei.

Hai să decidem când ajungem la sol. Cred că aș prefera să merg să caut antichități, sugeră mai departe.

– Decât să merg după antichități, mai degrabă sar din avion.

Ea zâmbi și îmi mângâie mâna. Știa că încă sunt ofticat. Uneori fructifici astfel de situații ca să ai parte de niște sex oral. Alteori, ca acum, le lași să treacă. Așa că am spus:

– O să ne hotărâm pe loc.

Un tip de la clubul de skydiving stătea pe pista de decolare și organiza oamenii pe grupurile lor de salt. Din câte înțelegeam, vor fi două grupuri mari ieșind în masă ca să încerce o formație asupra căreia se puseseră de acord dinainte. Voiau să stabilească nu-știu-ce record. Cum ar fi acela de Cel mai mare cerc de tâmpiți zburători.

Kate avea suficientă experiență ca să se alăture oricăruia dintre grupuri, dar eu nu, așa că împreună cu Kate aveam să sărim cu alți câțiva solitari și câteva grupuri de doi sau trei. Deși, tehnic vorbind, eu nu mai aveam nevoie de un îndrumător de sărituri pentru salturile mele solo, Kate avea să fie îndrumătorul meu, ca să putem face împreună câteva exerciții în timpul căderii libere. Cândva, aveam să ajung suficient de calificat pentru a face parte dintr-o mare formație care arată ca un bătător de ouă zburător.

De fapt, îmi plăcea căderea liberă pentru că nu trebuia să depun efortul de a mă concentra să fac manevre încercând să mă țin de mână cu tot soiul de străini. Rezistența aerului în vreme ce eu picam în gol cu peste 160 de kilometri pe oră îmi îngăduia să-mi postez corpul și brațele astfel încât să pot frâna sau accelera, ba chiar să mă rostogolesc sau să fac loopinguri, astfel încât aveam mai degrabă senzația că zbor decât că sunt în picaj. Mă făcea realmente să mă simt mai Superman decât eram deja.

Tipul de la clubul de skydiving stătea acum în dreptul scărilor rulante care duceau spre deschizătura mare pentru mărfuri din partea din spate a fuselajului. Ținea în mână un tabel, cu ajutorul căruia verifica numele săritorilor care se adunau.

În vreme ce ne apropiam de tipul cu tabelul, am întrebat-o pe Kate:

– Stăm la clasa întâi?

– Da, până ce sărim din avion.

Am ajuns lângă tipul cu tabelul și am anunțat:

– Corey. Domnul și doamna.

Omul își consultă tabelul și zise:

– Bine... aici sunteți. Salt în doi, stadiul trei. Puteți urca la bord acum. Mergeți până în față. Rândul doi.

– La zborul ăsta se servește prânzul?

Tipul cu tabelul se uită la mine, dar nu-mi răspunse. Îmi zise altceva:

– Vă urez un salt bun și în siguranță, domnule Corey.

„Ce-ai zice de o aterizare în siguranță?"

Kate o luă înainte pe scările portabile metalice, iar eu am urmat-o în cabina întunecată și cavernoasă.

LEUL

Când zbor cu o cursă comercială, îmi place întotdeauna să văd la bord maici și membri ai clerului. Dar și parașutele sunt bune. Cu toate astea, mă cuprinse brusc o senzație de rău. Lucrez în cadrul forțelor de menținere a ordinii de peste douăzeci de ani și ceea ce spun sună a clișeu, dar mi-am dezvoltat un al șaselea simț în privința necazurilor și a pericolelor. Exact așa mă simțeam acum.

CAPITOLUL 8

Kate o luă înainte, către botul avionului.

După cum am spus, geamurile fuseseră acoperite cu folie de aluminiu, așa că în cabină era mai întuneric decât mă așteptasem. De-a lungul pereților laterali fuseseră montate câteva lumini slabe, care puneau în evidență faptul că interiorul fusese complet golit pentru a transforma fostul avion de linie într-unul de marfă. Se părea că vom sta pe jos, ca niște mărfuri.

Singura lumină suplimentară din cabină provenea de la soare, care intra, din spate, prin trapa pentru marfă a avionului, și din față, prin parbrizul din cockpitul echipajului de zbor. Cabina piloților, după cum am observat, nu avea ușă, ci doar un coridor deschis prin sasul interior de trecere. Obișnuita ușă care preîntâmpina deturnarea avionului nu exista – și de ce ar fi existat? Dacă eram deturnați, puteam sări cu toții din avion.

Pe podea am zărit inele de prindere despre care bănuiam că erau folosite la asigurarea paleților cu marfă, dar care acum asigurau doar niște sfori de nailon de care să ne ținem.

Cabina era largă de doar circa trei metri, ceea ce prin o mie nouă sute cincizeci și ceva însemna ditamai avionul. Primii patru săritori urcaseră deja la bord și ședeau pe podea cu fața spre noi, strânși laolaltă de-a latul cabinei.

Pe pereți se vedeau etichete cu numere lipite, așa că am găsit cu ușurință rândul doi, care se găsea, logic, imediat în spatele rândului unu.

Kate mă întrebă:

– Babord sau tribord?

– Iau eu babordul. Ia tu locul de la fereastră, am adăugat.

Se așeză aproape de perete pe partea stângă, iar eu m-am așezat lângă ea, cu mâna strângând sfoara de prindere a mărfurilor.

– Prinde-ți centura de siguranță, i-am zis.

– Ai terminat cu remarcile tâmpite?

– Așază-te în poziție dreaptă pentru decolare.

Cei doi oameni care urcară după noi – un tip și o fată – se așezară pe locurile din partea dreaptă a rândului doi, iar rândurile din spate începură și ele să se umple.

Am privit în jur, prin cabină. Trapa pentru marfă, așa cum observasem la intrare, era extrem de largă, dar acum am văzut și că nu exista ușă – doar acea deschidere mare. I-am atras atenția lui Kate asupra acestui fapt, iar ea mă lămuri că echipajul fusese nevoit să scoată ușa pentru acest salt deoarece nu putea fi operată în plin zbor – era ca o scoică deschizându-se înspre afară – iar ușa mai mică de intrare, de lângă deschizătură, era largă doar cât să treacă o persoană. Îmi explică mai departe:

– Săritorii în grup au nevoie de cât mai mult spațiu posibil ca să sară în masă.

M-am gândit la asta și am zis:

– O să fie frig și zgomot aici fără o ușă.

– Foarte zgomotos. Nu voi fi în stare să te aud, adăugă veselă.

– Stai mai aproape. Hei, cum se numește tipul ăla italian? am întrebat-o.

– *Care* tip italian?

– Cel al cărui nume ar trebui să-l urlăm în vreme ce sărim.

– John, ce...?

– Știi tu... A! Geronimo!

Câteva capete se întoarseră către noi, iar Kate se apropie mai mult de perete și privi în gol în locul unde ar fi trebuit să fie geamul.

Săritorii continuau să urce la bord. Parașuta mea de șaptesprezece kilograme îmi dădea dureri de spate în poziția în care ședeam, iar fundul meu, compus doar din mușchi, fără grăsime, începea să resimtă podeaua dură. Chestia asta chiar e nasoală rău.

E ca la schi – știți la ce mă refer? O excursie îndelungată în mijlocul pustietății, o grămadă de echipamente scumpe, ești înconjurat de niște pămpălăi fanatici care cred că se distrează de minune așteptând la nesfârșit; apoi urmează câteva minute de fiori produși de adrenalină – sau de groaza pură – și totul se termină. Cam ca sexul.

Prima mea soție, Robin, care era tot avocat (îmi place să regulez avocați ca să mai schimb monotonia vieții) practica schiul, însă a fost o căsătorie-aperitiv, care a ținut o clipă, așa că nu am depășit niciodată pantele de începător înainte ca ea să iasă fericită cu schiurile din viața mea. Acu' sunt un parașutist dat dracului. Ce vreau să spun e că mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții mele profesionale în situații periculoase – o fi vreo cale să mă relaxez și eu?

– John?

– Da, dragă?

– Un salt, după care mergem acasă.

– Iubito, vreau să trec pe răboj *trei* salturi dintr-un DC-7B astăzi.

– O să-mi scrântesc glezna la aterizare, iar tu și un paramedic mă veți ajuta să ajung la mașină.

Mă simțeam un piculeț vinovat acum, așa că am spus:

– Nu, nu. Chiar îmi place chestia asta. O să am grijă cum mă port. Hai să ne distrăm.

– M-ai pus într-o situație stânjenitoare în fața lui Craig.

– Cine e Craig? „A, tipul care vrea să ți-o tragă". O să-mi cer scuze lui Craig diseară când o să ieșim la băut. „O să-l înghesui bine în toaleta bărbaților. La asta mă pricep cel mai bine". Bine? Hei, abia aștept petrecerea de după salt. Minunatul grup de săritori.

Ea mă studie atent cu privirea, căutând semne de nesinceritate.

L-am văzut pe Craig venind spre noi și trecând printre săritori. Era un soi de ofițer al clubului și, ca atare, avea responsabilități oficiale, care includeau verificarea faptului că toată lumea era fericită, era așezată cum trebuie și nu-și uitase parașuta.

Doream să-mi cer scuze față de Craig – și față de Kate – pentru remarca mea nepotrivită, așa că i-am strigat:

– Hei, Craig! Hai să lansăm pasărea asta. O să avem parte de un salt al naibii de tare astăzi, frate!

Craig schiță un zâmbet vag în direcția mea și își continuă drumul în cabina piloților.

M-am uitat la Kate, care își ținea ochii închiși. Mi-am făcut o însemnare în jurnalul meu din minte: „Craig trebuie urmărit. Posibil terorist".

Tipul cu tabelul intră în cabină ca să verifice numele și grupurile. La naiba, ce se întâmplase cu responsabilitatea personală? Dacă nu știi cărui grup îi aparții sau cu cine ar trebui să fii, poate că n-ar trebui să practici un asemenea sport.

Oricum, tipul cu tabelul ajunse la rândurile din față și verifică din nou numele și pozițiile noastre.

Craig ieși din cabina piloților și îl întrebă pe tipul cu tabelul:

– Cum arată, Joe?

– Avem doi care au renunțat și un înscris de ultimă oră pentru un total de șaizeci și trei de săritori, răspunse Joe.

– Bine, rosti Craig. Probabil o să mai pierdem câțiva la al doilea salt.

„Ce?"

– Pilotul e gata când suntem și noi, continuă Craig.

Am observat că Joe nu purta un costum de salt sau o paraşută, așa că am dedus că el rămânea la sol, în cazul în care se întâmpla ceva neplăcut. Mi l-am imaginat tăind șaizeci și trei de nume în vreme ce avionul se înfigea în sol. Ghinion pentru persoana venită în ultima clipă. Între timp, unul dintre cei care nu veniseră la timp apare gâfâind și spune: „Am fost prins în trafic. Am ajuns prea târziu?" *Soarta.*

Joe se dădu jos din avion, iar Craig se îndreptă spre locul lui printre săritorii de grup, dar se răsuci spre mine și zise:

– Presupun că o să efectuezi toate trei salturile astăzi, John.

I-am replicat cu entuziasm:

– Hei, Craig, sunt aici ca să *sar!* Apoi l-am informat: Îți fac cinste cu o bere diseară.

Craig îi aruncă o privire lui Kate, apoi se întoarse și își găsi loc pe podea în apropiere de deschizătura fuselajului. Nu purta cască și am observat că avea o porțiune mare fără păr în zona cefei.

De fapt, cei mai mulți participanți nu purtau căști în acel moment, deși câțiva și le îndesaseră pe cap. Un tip se urcase la bord cu casca pe cap și, în locul ochelarilor pe care îi poartă cei mai mulți săritori cu parașuta, avea o apărătoare de protecție colorată și lăsată în jos. Ca polițist, chestiile precum căștile de motociclist cu paravane de protecție a feței sau măștile de schi îmi

atrag automat atenția. Însă nu mă găseam într-o dispoziție deplină de polițist, așa că nu mi-am bătut capul cu observația făcută.

Cabina era inundată de un puhoi de vorbe, punctat de râsete ocazionale. Am observat că Craig sporovăia cu o doamnă foarte drăguță care ședea alături de el. Probabil că porcul întocmise el însuși ordinea de salt ca să o poată ține de mână în aer.

Fusesem burlac cea mai mare parte a vieții de adult și nu aș fi putut rata o asemenea ocazie în fine... poate uneori, cu puțin – dar cu siguranță că nu-l invidiez pe Craig, despre care sunt convins că e singur și care, probabil, n-ar reuși să și-o pună nici în bordel, chiar de-ar avea buzunarul înțesat de bancnote de cincizeci. Kate mi-a făcut cu siguranță viața... mai... foarte... incredibil... complet...

John.

Da, iubito?

- Te iubesc.

– Și eu te iubesc.

I-am mângâiat mâna.

Kate nu fusese niciodată măritată, așa că nu avea de unde să știe dacă eu eram un soț normal. Asta a ajutat căsnicia noastră.

Am auzit unul dintre motoare pornind, apoi altul, apoi ultimele două. Mi-am imaginat-o pe Cindy în cabina piloților spunându-i lui Ralph: „Deci toate ventilatoarele astea se învârt acum"

Iar Ralph replicându-i: „Foarte bine, dulceață. Acum trebuie să pornim spre pistă. Ia-ți picioarele de pe frână, dulceață"

Și, iată, ne-am pus în mișcare. Zgomotul motoarelor era asurzitor, iar avionul părea să scheaune și să geamă în vreme ce vira spre pistă.

Eram suficient de aproape de cabina piloților ca s-o aud pe Cindy întrebând:

Ralph, pot decola de aici?

– Nu, dragă, așteaptă până ajungem pe pistă.

Poate că îmi imaginam toate astea.

Am mers așa un minut sau două, apoi am virat și am oprit la capătul pistei. Cindy ambală motoarele (ținând minte să țină picioarele pe frână), iar bătrânul

avion începu să vibreze și să se încordeze ca un sprinter, gata să se năpustească pe lunga întindere de asfalt negru.

Oare auzisem o scăpare în turația unuia dintre motoare? Auzisem un rateu? Cliff, mărește volumul căștii tale.

Auzeam ceva convorbiri radio venind dinspre cabina piloților, iar Cindy replică:

– Bună, turnule. Pot folosi, să zicem, întreaga pistă?

Bine, glumeam doar.

Avionul începu să ruleze, prinzând viteză, iar eu îl simțeam cum se face mai ușor în vreme ce se apropia de viteza de decolare.

Înainte să-mi dau seama, avionul pivotă și ne-am trezit în aer.

Cindy strigă:

– Ralph! Am reușit! Am reușit! Ce fac acum?

Avionul își ridică botul și noi ne țineam de corzi. Apoi Kate își puse brațul în jurul umerilor mei, mă trase mai aproape și îmi spuse la ureche:

– Îmi place să împărtășim aceleași lucruri.

Mda. Data viitoare vom împărți unul dintre trabucurile mele.

Avionul DC-7B se aplecă spre dreapta, câștigând altitudine, înscriindu-se, în același timp, într-un viraj larg, ca o spirală. Zona de aterizare, o pajiște mare și, sper eu, fără urși, nu era departe de latura vestică a aeroportului, așa că în mare parte zborul de treizeci de minute urma să fie vertical, până ce ajungeam la 4 500 de metri altitudine.

Am observat că supraveghetorul de grup ședea în apropiere de trapa din spate a avionului, cu un soi de dispozitiv de comunicații în mână, pe care am presupus că îl folosea la comunicarea cu cabina piloților, ca să-i poată anunța pe aceștia când a sărit toată lumea.

M-am întrebat dacă Cindy știa că era vorba de un salt cu parașutele. Adică mi-o puteam imagina intrând în cabina mare, uluită să vadă că toată lumea dispăruse, apoi repezindu-se înapoi în cabina piloților și strigând: „Ralph! Cliff! Au căzut toți din avion!"

Kate își lipi buzele de urechea mea și zise:

– Mă bucur să te văd zâmbind.

După care îmi dădu un sărut umed.

I-am mângâiat mâna și am sărutat-o pe obraz.

Acum, că ajunsesem sus, abia așteptam căderea liberă și simpatica plutire a parașutei până la sol. Chiar este un spectacol, iar din punct de vedere statistic era mai puțin periculos decât ceea ce făceam eu în fiecare zi ca să-mi câștig existența.

CAPITOLUL 9

În cabină se lăsase frigul acum. Toți își puseseră căștile și mănușile.

M-am răsucit către Kate și am suflat înspre ea. Ea suflă înapoi înspre mine și zâmbi.

Avionul își continuă urcușul în spirală.

– John?

– Da, dragă?

Își lipi gura de urechea mea și zise:

– Parcurge în minte secvența de manevrare pe care am discutat-o. Pune-mi toate întrebările pe care vrei să mi le pui.

– Ce culoare are parașuta ta?

– Când te stabilizezi, trebuie să te uiți la mine.

– Îmi place să mă uit la tine.

– Nu te-ai uitat la mine data trecută.

– Am mai făcut asta și înainte?

– N-ai vrea să ne ciocnim în cădere liberă.

– Ar fi rău.

– O să facem câteva exerciții, așa cum am discutat, după care voi iniția separarea.

La fel ca soția mea dinainte. Am divorțat în șase luni.

– Ne vom deschide amândoi parașutele la opt sute de metri. Ține-ți privirea pe altimetru. Trebuie să păstrezi minim un treizeci de metri distanță între noi, îmi reaminti. Nu vrem să ni se încurce parașutele.

Am bătut ușor cuțitul-cârlig pentru urgențe din harnașamentul meu și am zis:

– Îți pot da drumul.

Ea continuă, recapitulând răbdătoare alte câteva mici detalii care aveau de-a face, în cea mai mare parte, cu siguranța și cu supraviețuirea.

După câte am înțeles, Kate era foarte curajoasă sărind alături de un novice. Novicii provocau accidente. Accidentele generau o moarte sigură.

– Am priceput. Am priceput, am asigurat-o.

Am tăcut amândoi, în vreme ce avionul își continua urcușul.

Am aruncat o privire asupra altimetrului digital de la încheietura mâinii mele stângi. Trei mii trei sute de metri.

Cum naiba de am ajuns aici? Ei bine, m-am înscris la școala de parașutism, asta a fost prima mea greșeală.

Era noiembrie trecut, după ce eu și Kate am rezolvat cu succes ciudatul caz al lui Bain Madox, geniul răului menționat anterior, care dorea să pornească un război nuclear, dar care, altfel, era un individ plăcut.

Șefii noștri de la ATTF propuseseră să ne luăm câteva săptămâni de concediu ca dovadă a aprecierii lor pentru faptul că noi salvasem planeta de la anihilarea nucleară. De asemenea, cazul fusese extrem de sensibil, așa că șefii și-au dorit ca noi să dispărem din oraș și să stăm departe de presă. Kate propusese Florida, iar eu am început să car bagajele la mașină. Apoi a apărut chestia cu salturile cu parașuta și, fără să aprofundez o asemenea discuție interesantă, m-am trezit curând într-un Holiday Inn, vizavi de o școală de skydiving din Deland, Florida.

Ca tot ce are legătură cu sportul ăsta, Deland se găsește în mijlocul pustietății, departe de plaja și palmierii imaginați de mine.

Kate se înscrise la curs de zece zile pentru reîmprospătarea cunoștințelor, iar eu am descoperit că ea deține o licență de tip C a Asociației Parașutiștilor din Statele Unite (USPA), fapt care o califică drept instructor de salturi cu parașuta. Mi-aș fi dorit să știu asta înainte de a mă culca cu ea.

Cât despre mine, am urmat un curs de bază de două săptămâni, care a început, din fericire, la clasă, dar a progresat repede la o înălțime de patru mii de metri și la ceva denumit cădere liberă accelerată, care însemna că doi tipi mari, pe nume Gordon și Al, săreau alături de mine și cădeam tustrei prin aer, cu ei doi ținându-se de echipamentul meu. Am primit șaizeci de secunde de

instrucțiuni înainte ca ei să se împingă departe de mine, făcându-mi cu mâna și lăsându-mă să cad singur prin spațiu.

De la acele două săptămâni minunate petrecute în Florida am efectuat poate o duzină de salturi de weekend și așa mi-am câștigat licența USPA de tip A, care îmi permite să fac salturi solo și să încep unele exerciții de bază cu un instructor de salt, care astăzi avea să fie norocoasa doamnă de lângă mine.

Motoarele își schimbară ritmul și eu m-am uitat la altimetru. Patru mii cinci sute de metri.

Am comentat:

– Suntem la altitudine de croazieră. Curând o să înceapă să servească băuturi.

– De fapt, vom părăsi avionul în scurt timp.

Chiar atunci, supraveghetorul le strigă celor din primul grup să se scoale și să se pregătească.

Imediat începu un iureș de activitate în cabină, căci aproximativ douăzeci de săritori aflați cel mai aproape de ușă se ridicară și își ajustară echipamentele, apoi începură să se plaseze, după cum exersaseră de atâtea ori, în fața trapei deschise în fuselaj.

Avionul păru să încetinească, apoi, după o comandă a liderului de echipă, cei din grupul unu începură să sară repede din avion și dispărură în tăcere în vidul mortal. Sau, după cum s-ar mai putea spune, săriră fericiți în cerul albastru și limpede. Mă rog.

Avionul se întoarse către zona de lansare și al doilea grup mare de săritori se ridică și procesul repetându-se până ce două treimi din avion se goli, cu excepția supraveghetorului.

Era cam ciudat. Vreau să spun că doar cu câteva minute înainte avionul era plin, iar acum mă holbam doar la podeaua goală. Unde dispăruse toată lumea?

Kate mă informă:

– Există un cameraman la sol și alții în fiecare grup. Abia aștept să văd salturile alea înregistrate, continuă.

Am rămas așezați, în vreme ce avionul porni să pivoteze din nou către zona de lansare.

Câteva minute mai târziu, supraveghetorul ne făcu semn că mai aveam două minute, iar ultimul grup, compus din săritori solitari și grupuri mici, se ridică în picioare, inclusiv eu și instructorul meu de salt.

Supraveghetorul se uită la noi și ridică un deget, iar eu am fost bucuros că nu era degetul mijlociu.

În fața noastră erau cam zece oameni aliniați pentru salturile lor de două sau trei persoane, iar în spatele nostru erau patru persoane pentru salturi solitare. Ne-am pus cu toții ochelarii de salt sau ne-am lăsat în jos ecranele de protecție, după care am efectuat o ultimă inspecție a echipamentelor.

Cele două grupuri mari de săritori ajunseseră între timp la sol și își strângeau parașutele, se îmbrățișau și se felicitau sau se urcau în autobuzele care aveau să-i ducă înapoi pentru al doilea salt. M-a încercat un rar moment de empatie în vreme ce stăteam hotărât să-mi urmez colegii de club în vid și speram sincer ca ei să fi stabilit acel record pe care îl încercau și că aterizaseră cu toții în siguranță. Chiar și Craig. Auzi asta, Dumnezeule?

Supraveghetorul strigă:

– Gata! După care strigă: Plecați!

Săritorii din fața mea începură să sară în grupuri aranjate dinainte de doi sau trei, cu câte o scurtă pauză între ei.

Cuplul care șezuse lângă noi pe partea dreaptă a rândului doi se găsea în fața lui Kate și a mea, și urmau la sărit. M-am apropiat de trapa din fuselaj, am simțit bătaia vântului și am văzut câmpul verde cu pete cafenii la aproape cinci mii de metri sub noi. Dacă mă lua vertijul și cădeam din avion?

Cuplul din fața noastră se apucă de mâini și păși la unison, apoi cei doi literalmente sărira împreună din avion – ca niște iubiți, mi-am zis eu, sărind în... în fine, sărind într-o piscină.

Am pășit înspre trapă. Vedeam câțiva oameni în cădere liberă, ceea ce constituie o priveliște foarte ciudată. Am mai văzut câteva parașute colorate deschizându-se și brusc am vrut să sar – să zbor prin văzduh cu viteza unui vultur în picaj, apoi să plutesc alene spre sol.

Eram gata să fac saltul, dar am simțit o mână pe umăr și mi-am întors capul ca să o văd pe Kate zâmbindu-mi. I-am întors zâmbetul.

Am observat acum că săritorul solitar din spatele lui Kate o înghesuia mai mult decât ar fi trebuit. Era nevoie să-i lase spațiu ca să sară din avion înainte ca el să sară. Poate că era emoționat.

Supraveghetorul zise ceva și mi-am dat seama că eu țineam spectacolul în loc.

M-am întors către trapă și fără să mă gândesc prea mult la ceea ce urma să fac – și fără să strig Geronimo – am sărit cu fața înainte, lăsând podeaua solidă a avionului în urma mea. Iată-mă acum, în picaj prin văzduh.

Însă mintea mea rămăsese în avion și mă străfulgerară două gânduri: Kate strigase ceva chiar atunci când picioarele mele părăseau avionul, iar tipul din spatele ei era același tip pe care îl observasem mai devreme în costumul negru și ecranul mare de protecție pentru față. Era în fața noastră, așa că ar fi trebuit să sară înaintea noastră. De ce ajunsese după noi?

CAPITOLUL 10

Chiar şi cu casca acoperindu-mi urechile, mugetul vântului părea zgomotul unui tren de marfă care trece cu viteză fix prin creierul meu.

Mi-am forţat trupul să păstreze o poziţie arcuită, apoi am întins braţele şi picioarele, iar şuvoiul de aer a început să-mi stabilizeze căderea.

Cădeam acum cu 180 de kilometri pe oră, ceea ce reprezenta viteza maximă pentru poziţia trupului meu.

Mă aşteptam să o văd pe Kate apărând în dreapta mea, aşa cum planuisem, dar când n-am văzut-o, mi-am răsucit capul spre dreapta şi în sus, dar tot nu am zărit-o. Mişcarea mi-a alterat aerodinamica şi am început să mă rotesc în altă direcţie decât cea pe care mă lansasem. Am revenit repede la poziţia mea stabilizată, cu trupul uşor îndoit şi cu braţele şi picioarele întinse simetric. Am început să mă stabilizez din nou. „Unde naiba era Kate?"

Tocmai când eram pe punctul de a încerca să arunc o nouă privire, am văzut-o cu coada ochiului apropiindu-se de mine. Chestia asta ar fi trebuit să se petreacă mult mai devreme, iar ea ar fi trebuit să se afle mult mai aproape de mine ca să ne efectuăm exerciţiul. Aveam senzaţia că îşi întârziase saltul cu o secundă sau două. Dar de ce?

Kate se găsea acum cam la cincizeci de metri depărtare de umărul meu drept şi l-am văzut alături pe săritorul în negru – cel despre care credeam că era prea aproape de ea în avion. Mi-am dat seama că el, de fapt, se ţinea de ea. „Ce naiba...?"

Individul îşi ţinea braţul drept înfăşurat în jurul ei şi părea că s-a agăţat de cureaua de pe partea stângă a costumului ei de zbor cu mâna lui stângă. Am mai văzut că îşi ţinea ambele picioare înfăşurate în jurul picioarelor ei.

Cădeau mai repede decât mine, din pricina greutății lor combinate și a modului în care erau orientate trupurile lor în curentul de aer. În decurs de câteva secunde, ajunseră sub mine, căzând și mai abitir.

Nu-mi venea să cred ce vedeam, iar inima începu să-mi bată cu putere. Ce naiba era chestia asta? Poate, mi-am zis eu, unul dintre cei doi avusese o problemă și se agățase de celălalt. Poate că tipul intrase în panică sau cumva se prinsese de săritorul nepotrivit pentru exercițiu, sau – nu înțelegeam nimic din toată povestea asta.

Kate și individul ajunseseră acum la câteva sute de metri sub mine, continuându-și picajul liber în ritm accelerat. Mi-a trecut prin minte că individul ăsta poate încerca să se sinucidă și, din cine știe ce motiv pervers, o lua și pe Kate cu el.

Apoi am văzut parașuta-pilot răsărind din rucsacul lui Kate și aceasta s-a deschis complet. Parașuta-pilot scoase parașuta principală din rucsac, iar aceasta începu să se umple cu aer.

Slavă Domnului.

Parașuta albă cu semne roșii a lui Kate era acum complet deschisă, iar picajul ei rapid se sfârși cu o smucitură care îi reduse viteza la circa trei sute de metri pe minut. În vreme ce eu îmi continuam picajul liber, vedeam că individul continua să stea agățat de ea, amândoi legându-se sub parașuta ei.

Am trecut pe lângă ei într-o fracțiune de secundă, apoi, în urma antrenamentului și din pur obicei, am aruncat o privire la altimetrul digital de pe încheietura mâinii. *2 600 de metri.* De ce își deschisese Kate parașuta atât de repede? Am înșfăcat mânerul de tragere, mi-am arcuit corpul și am privit în jur ca să mă asigur că mă aflam la distanță de alte parașute – apoi am tras de mâner.

Am efectuat numărătoarea cerută – *o mie, două mii* – așteptând să văd dacă e nevoie să apelez la parașuta de rezervă. M-am uitat peste umărul drept, așa cum fusesem instruit, și am văzut parașuta pilot desfășurându-se în sus. M-am întors și am simțit o smucitură când parașuta-pilot s-a umplut cu aer, apoi altă smucitură când parașuta-pilot a tras parașuta principală afară din rucsac.

M-am uitat în sus ca să am confirmarea vizuală că frânarea rapidă pe care o simțeam se datora cu adevărat faptului că parașuta mea principală se desfășura și că nu aveam nevoie de parașuta de rezervă.

Acum, că dețineam controlul deplin, am cercetat spațiul din jurul meu ca să văd dacă Kate și individul mă prinseseră din urmă.

I-am zărit pe cei doi cam la șaizeci de metri deasupra mea și cam la treizeci de metri în față. Kate cobora din nou într-un ritm ceva mai accelerat din pricina greutății tipului atârnat de ea. Vâjâitul aerului se redusese considerabil acum, așa că am strigat spre ea:

– Kate!

Părea că nu mă aude și nu mă vede, dar tipul care era cu ea s-a uitat la mine.

– Kate!

Trebuia să ajung mai aproape, înainte ca ritmul mai rapid de coborâre al lui Kate să-i facă pe cei doi să ajungă prea jos față de mine – însă exercițiile cu parașutele sunt periculoase prin ele însele și o mișcare greșită putea încurca cele două parașute, ceea ce ar fi avut ca rezultat căderea noastră, a tuturor, ca niște pietre. În Deland ne arătaseră un film oribil pe tema asta și toată lumea de la curs înțelesese mesajul.

Chiar atunci când ei ajunseră în dreptul meu, am tras de manetele frontale de ridicare, ceea ce avu ca rezultat adaptarea vitezei mele de coborâre la viteza lor și mi-a permis să-mi apropii parașuta de a lor. În mai puțin de un minut, doar circa cincisprezece metri ne separau parașutele, o distanță aproape prea mică.

– Kate!

Ea se uită la mine.

– Ce s-a întâmplat? am strigat.

Ea strigă ceva, dar n-o puteam auzi.

M-am apropiat cu atenție și mai mult, iar acum vedeam că între ei exista un soi de coardă scurtă, atașată de mânerul lui Kate și de mânerul individului, iar asta explica modul cum reușise el să rămână atașat de ea încă din momentul saltului, pe parcursul căderii libere și în timpul frânării rapide datorate deschiderii parașutei ei. Dar *ce* se petrecea? Cine era idiotul ăla?

Ea mă strigă din nou, dar nu am auzit decât:

– John, apoi ceva care suna precum: Eel.

Am strigat la individ, rar, distinct și tare.

– Ce-faci?

El păru să mă audă și îmi făcu cu mâna.

– Cine ești? am strigat.

El se întinse și trase de maneta stânga a lui Kate, ceea ce făcu ca ei doi să alunece spre mine pe o traiectorie de ciocnire.

„Dumnezeule..." Am dat drumul manetelor mele și ritmul meu de coborâre se micșoră, în vreme ce al lor se acceleră, iar parașuta lui Kate trecu pe sub picioarele mele la doar vreo trei metri depărtare. Tipul ăsta era nebun. Sinucigaș. Inima mi-o luă razna și gura mi se uscă instantaneu.

Folosindu-mă iarăși de manete, mi-am accelerat coborârea și, în mai puțin de un minut, ne găseam din nou la cincisprezece metri depărtare.

Am dat drumul manetelor, mi-am scos mănușa dreaptă și am tras fermoarul buzunarului unde aveam arma. Habar n-aveam cine era individul ăsta sau ce punea la cale, dar făcuse un lucru extrem de periculos și era agățat de soția mea; dacă prindeam un unghi sigur de tragere, aveam de gând să-l omor.

Și Kate avea arma în costumul ei de zbor, deși nu credeam că are cum să o scoată cu individul ăla agățat de ea.

Mă găseam acum cam în aceeași poziție în care mă găsisem înainte ca idiotul să încerce să mă abordeze în stil kamikaze. I-am strigat:

– Pleacă-de-lângă-ea! Acum! Detașează! *Detașează!*

Tipul se întoarse către mine, apoi își ridică ecranul de protecție de pe chip. Îmi zâmbea. Strigă:

– Salutare, domnule Corey!

M-am holbat la el.

„Asad Khalil."

Inima începu să mi-o ia razna din nou.

Am auzit-o pe Kate strigând:

– John! E Khalil! Khalil! Are o...

Khalil o lovi cu pumnul peste față și capul ei se dădu pe spate.

Mi-am scos arma și am țintit, dar mă legănam sub parașută, iar Khalil se răsucise și o răsucise și pe Kate, astfel încât ea se afla între el și mine. Nu

puteam trage în siguranță, dar *puteam* trage, așa că am tras două cartușe, undeva în dreapta lor.

Asta îl făcu atent pe Khalil care se trase mai aproape de Kate.

Am băgat arma în buzunar și am manevrat curelele parașutei până am ajuns din nou alături de ei, la o distanță de circa cincisprezece metri.

„Asad Khalil."

Terorist libian. Cunoscut în cercurile antiteroriste internaționale sub numele de „Leul" Cunoscut de mine ca răul absolut.

Avusesem ghinionul de a-mi încrucișa cărarea vieții cu a lui cu trei ani în urmă, când eram boboc în ATTF. De fapt, nu l-am *întâlnit* niciodată, deși eu și Kate am avut câteva conversații interesante la telefonul mobil cu el, în vreme ce petreceam o săptămână de coșmar urmând dâra de sânge și moarte pe care o lăsase după el din New York, până în California.

Khalil trase de curelele parașutei lui Kate, apropiindu-se din nou de mine. Mă strigă:

– Ți-am promis că mă voi întoarce, domnule Corey!

M-am uitat la Khalil și ne-am holbat amândoi unul la celălalt. Văzându-l cum atârnă acolo, plutind în văzduhul senin și albastru, mi-am amintit că Asad Khalil dovedise un grad înalt de spectaculozitate și de originalitate în comiterea crimelor lui – de fapt, ne râsese în față – și nu eram surprins că alesese această metodă să reapară. Îi simțisem oare prezența astăzi?

– Soția ta nu pare fericită să mă vadă! strigă.

„Haide, Kate. Concentrează-te" Dar îmi dădeam seama că fusese șocată de lovitura primită peste față.

– Vreau să fii martor la chestia asta! strigă Khalil.

Am observat acum o lucire a soarelui reflectat de ceva din mâna dreaptă a lui Khalil. O armă.

Mi-am scos din nou arma, în vreme ce ei se apropiau.

Vedeam fața lui Khalil ivindu-se peste umărul stâng al lui Kate, și asta era totul. N-aveam unghi să trag, însă el mă putea împușca cu ușurință așa cum atârnam de parașută.

Parașutele noastre se aflau acum la mai puțin de trei metri depărtare, din nou pe curs de coliziune. Trebuia să fac ceva; puteam trage de mânerul de

urgență al parașutei mele principale, după care să intru în picaj liber, apoi să desfășor parașuta de rezervă, iar asta m-ar fi îndepărtat de el și de arma lui. Dar așa ceva n-ar fi ajutat-o deloc pe Kate, așa că l-am lăsat pe Khalil să vină mai aproape, sperând să trag înaintea lui.

Parașutele noastre aproape se atingeau și noi doi ne uitam unul la celălalt. Mi-am amintit de ochii aceia negri și adânci văzuți într-o duzină de fotografii la care mă uitasem prea multă vreme. Mi-am menținut arma ațintită asupra feței lui, întrebându-mă de ce nu trăgea în mine.

Khalil îmi aruncă un alt zâmbet și îmi răspunse la întrebarea nerostită.

– Astăzi moare ea! Și tu vei trăi ca să vezi asta! Mâine mori *tu!*

Mi-am echilibrat arma asupra feței lui, dar înainte de a trage vreun cartuș, el își feri capul în spatele capului ei. Apoi am văzut mâna lui dreaptă ridicându-se și mi-am dat seama că obiectul metalic din mâna lui nu era o armă de foc. Era un cuțit. Cuțitul lui sau al ei de desprindere.

Am zărit sclipirea lamei când Khalil făcu o mișcare de tăiere de sus în jos. Kate tresări și am văzut mâna ei ducându-se spre fața lui Khalil, după care Kate țipă și aproape imediat am văzut sânge țâșnind în șuvoiul de aer.

„O, Doamne..." N-aveam câmp de tragere, dar am tras pe deasupra capetelor lor.

Khalil efectuă o mișcare bruscă și am văzut că tăiase coarda care îi ținea legați, iar peste o secundă îi dădu drumul lui Kate și intră în picaj liber.

Aș fi putut trage atunci, dar la sol erau oameni și nu Khalil era problema acum.

M-am uitat repede la Kate, care atârna de hamuri, cu sângele curgând în sus în șuvoiul de aer.

Mi-am băgat arma în buzunar și am tras de manete ca să mă apropii de ea. Gestul prin care Khalil se desprinsese de Kate o făcuse pe ea să se rotească, astfel că acum era cu fața spre mine și vedeam sângele țâșnindu-i din gât. Am strigat:

– Kate! Presează! Presează!

Ea păru să mă audă și mâinile i se duseră la gât, dar sângele continua să-i zboare prin aer. „Dumnezeule...

Am aruncat o privire la altimetrul meu. *2 150 de metri.* Încă șapte minute până ajungeam la sol. Până atunci ea avea să fie moartă.

Trebuia să fac ceva și un singur lucru ar fi putut-o salva.

Mi-am propulsat parașuta direct către parașuta ei, apoi, chiar în momentul când erau pe punctul de a se atinge, mi-am arcuit trupul și, în vreme ce parașutele se ciocneau, m-am întins după mânerul ei de prindere cu mâna stângă și m-am agățat de el. Am zărit fața ei și am văzut că nasul și gura sângerau acolo unde o lovise el, după care am văzut sângele țâșnindu-i printre degete, din partea dreaptă a gâtului, unde el îi tăiase jugulara sau artera carotidă. „Ticălosul!"

– Kate!

Ea deschise ochii, apoi îi închise la loc și mâinile îi căzură de la gât.

Parașutele încâlcite se prăbușeau, și noi am început să cădem cu rapiditate, așa că am făcut singurul lucru pe care îl puteam face; am tras de maneta de urgență de la parașuta ei principală și aceasta se desprinse imediat, trăgându-mă pe mine și parașuta mea încâlcită odată cu ea și lăsând-o pe Kate în cădere liberă. Am tras de propriul mâner de urgență și au dispărut ambele parașute încâlcite. Am ajuns amândoi în cădere liberă acum.

M-am uitat în jos și am văzut-o pe Kate căzând la vreo sută de metri depărtare de mine, cu brațele deasupra capului. Era fie inconștientă, fie aproape de starea asta. Nu putea opri sângerarea și nici nu-și putea controla căderea. Intrase în accelerație, către viteza maximă, de aproape 360 de kilometri pe oră. Am făcut o tumbă înainte, astfel încât capul meu să fie îndreptat în jos și mi-am lipit brațele și picioarele de trup, astfel încât să accelerez și eu la viteza maximă. Ne năpusteam amândoi cu cea mai mare viteză către sol, care se apropia de mine atât de repede cum nu mai întâlnisem la o asemenea altitudine joasă. Caracteristicile și detaliile solului se dublau ca dimensiuni cu fiecare secundă care trecea, iar eu nu puteam face nimic altceva decât să aștept.

Dispozitivele barometrice de pe rucsacurile noastre ar fi trebuit să deschidă parașuta de rezervă dacă săritorul parcurgea trei sute de metri cu viteză de coborâre mare și nu trăgea de mâner din pricina panicii, a defecțiunilor sau a inconștienței. Îmi spuneam că soția mea era deja inconștientă, iar blestematul de dispozitiv barometric ar fi trebuit să lanseze deja parașuta ei de rezervă,

precum și pe a mea, dar până acum nu se întâmplase nimic, cu excepția picajului fatal, la viteză maximă, către sol.

Aș fi putut acționa manual maneta mea ca să-mi declanșez parașuta de rezervă, dar n-aveam de gând să fac așa ceva până ce nu vedeam parașuta lui Kate deschizându-se.

Altimetrul meu spunea că sunt la șase sute cincizeci de metri înălțime și știam că parașutele astea trebuie să se deschidă *acum*. M-am holbat la Kate cum cădea la vreo sută de metri sub mine, și tocmai când renunțasem la orice speranță, am zărit parașuta ei de rezervă ieșind din rucsac și începând să se umple cu aer. *Da!*

Am apucat de mâner, dar înainte de a trage de el interveni dispozitivul meu barometric și parașuta mea de rezervă se declanșă. În câteva secunde s-a desfăcut în întregime făcându-mă să ajung instantaneu de la o viteză terminală la un ritm de coborâre rapid, dar la care puteai supraviețui.

Am continuat să mă uit la Kate, în timp ce ea se apropia de sol. Brațele îi atârnau în lateral acum, iar capul îi stătea înfipt în piept. În mod clar era inconștientă... nu moartă... inconștientă.

Parașuta ei se abătu către un grup compact de copaci, așa că mi-am ghidat parașuta după a ei. Mai avea circa treizeci de secunde până la sol și m-am rugat să aterizeze pe teren deschis înainte să ajungă la copaci. În orice caz, aterizarea ei avea să fie necontrolată și și-ar fi putut rupe câteva oase – sau și mai rău, dacă ateriza în copaci.

Mi-am luat o secundă privirea de la ea și am cercetat câmpul de sub noi. Toată lumea își dăduse seama că se întâmplase ceva grav, așa că oamenii de la sol alergau către parașuta în derivă a lui Kate. Am mai văzut că ambulanța aflată acolo ca măsură de precauție gonea peste câmp. Unde era Khalil?

Kate atinse solul cam la douăzeci de metri de liziera pădurii și, înainte ca parașuta să se prăbușească în jurul ei, mi-am dat seama că aterizase dur, fără nicio încercare de preluare a controlului. „La naiba!"

M-am lovit de sol cu putere, am căzut din picioare, m-am rostogolit peste un umăr, apoi am sărit în picioare și mi-am eliberat parașuta de rezervă, pornind în fugă spre Kate.

Mi-am croit drum prin mulțimea care se strângea în jurul ei, strigând:

– Dați-mi voie! Înapoi!

Oamenii se dădură la o parte și, în câteva secunde, îngenuncheam lângă soția mea.

Stătea întinsă pe spate, cu ochii închiși. Chipul îi era palid ca moartea, cu excepția dârelor de sânge. Buzele și nasul îi sângerau, acolo unde o lovise el, iar din rana de la gât continua să curgă sânge, ceea ce însemna că inima încă îi funcționa.

Am apăsat cu putere artera carotidă sub rană, iar fluxul de sânge se opri. Mi-am ținut degetele pe artera ei și am căutat pulsul cu cealaltă mână. Kate avea un puls rapid, deoarece inima ei căuta să compenseze volumul diminuat de sânge și să mențină tensiunea arterială. Încă un minut sau două și n-ar mai fi existat sânge de pompat.

Mi-am apropiat fața de a ei.

– Kate!

Niciun răspuns.

Mi-am pus mâna pe pieptul ei. I-am simțit inima bătând nebunește, și am mai văzut cum pieptul ei se ridică și coboară în mișcări spasmodice. Nu era de bine.

Mulțimea din jurul meu tăcea și un tip din spate întrebă:

– Ce dracu' s-a întâmplat?

Am privit în jur și am văzut ambulanța oprind la trei metri depărtare. Din ea săriră doi tipi cu o targă și echipament medical, după care veniră în goană spre noi. Le-am strigat:

– Arteră secționată!

M-am întors spre Kate și i-am zis:

– E în regulă. E bine, iubito. Tu rezistă acolo, Kate. Rezistă.

– Continuați să țineți apăsat, îmi zise unul dintre paramedici.

Celălalt paramedic introduse o canulă de respirat în gâtul lui Kate, în vreme ce primul individ verifică tensiunea ei arterială și respirația, după care înfipse o perfuzie salină într-un braț și o altă perfuzie în celălalt. Cel de-al doilea paramedic atașă o pungă la canulă și începu să strângă punga pompând aerul în plămânii ei.

Discutară scurt dacă să-i imobilizeze gâtul cu un guler, dar deciseră că era prea riscant din pricina carotidei secționate. Paramedicii o întoarseră pe Kate pe o parte și șoferul ambulanței strecură o tăblie sub ea, după care o întoarseră pe spate și o imobilizară cu curele. O transferară rapid împreună cu tăblia pe targă, după care o legară din nou, în vreme ce eu continuam să-i țin artera apăsată. Șoferul ridică partea inferioară a tărgii, pentru ca picioarele lui Kate să se afle deasupra nivelului capului.

Echipa de paramedici nu era deloc sigură dacă puteam să merg și eu cu pacienta lor, în afară de cazul în care aveam nevoie și eu de îngrijiri medicale. Mi-am arătat legitimația și am zis:

– Autoritate federală. Să mergem.

În mai puțin de un minut eram cu toții în ambulanță, care porni cu cea mai mare viteză peste câmpul accidentat. Paramedicii, care se numeau Pete și Ron, păreau sumbri, ceea ce îmi confirma propriul prognostic.

Am rămas aplecat peste Kate, cu degetele apăsând pe gâtul ei, în vreme ce paramedicii îi tăiau costumul și o examinau cu repeziciune în căutarea altor răni. Nu găsiră nimic extern, deși se întrebară cu glas tare dacă nu avea oase rupte sau răni interne.

Am văzut toate aceste manevre sau altele similare efectuate de multe ori în cei douăzeci de ani petrecuți ca polițist și mi-am păstrat mereu cumpătul în fața acestor proceduri disperate de salvare a vieții – chiar și atunci când a fost vorba despre mine zăcând pe stradă cu trei răni de glonț. Dar acum... în fine, acum mintea mea era concentrată pe fiecare respirație a lui Kate.

Când paramedicii părură mulțumiți că reușiseră să o stabilizeze, i-au pus cabluri de EKG pe piept și au dat drumul la monitor. Pete îi zise partenerului său:

– Ritm sinusal normal... dar tahicardie cu o rată de unu patruzeci.

N-am întrebat ce însemna asta, dar m-a interesat:

– Cât de departe este spitalul?

– Ar trebui să ajungem acolo în zece minute, îmi răspunse Pete.

– Sunteți bine? mă întrebă Ron.

Sunt bine.

V-ați lovit tare. Ce-ar fi să luați o pauză? îmi propuse el. Țin eu apăsat.

– E soția mea.

– Bine.

– În costumul soției mele veți găsi legitimația ei de FBI, o armă și poate telefonul mobil, le-am spus paramedicilor. Am nevoie de lucrurile astea.

Pete scotoci resturile costumului de parașutism al lui Kate și scoase legitimația, pe care mi-o dădu, spunând:

– Nu găsesc nicio armă și niciun telefon mobil.

Am băgat legitimația în buzunar. Poate că nu avusese la ea telefonul mobil. Dar *avusese* arma.

Am traversat câmpul și am ajuns pe un drum de țară. Șoferul deschise girofarul și sirena și am accelerat cu putere.

M-am aplecat și mi-am lipit buzele de fruntea lui Kate. Pielea ei era rece și lipicioasă.

Femeia care era la volanul mașinii vorbea la stația radio. Am auzit-o spunând:

– Pregătiți sala de operații. Stare gravă, adăugă.

Paramedicii monitorizau inima, tensiunea arterială și respirația lui Kate. Îi luară pulsul și îi verificară temperatura corporală. Le-am cerut un șervețel steril și m-am apucat să șterg sângele de pe fața ei.

M-am uitat la Kate.

Făcuse o mișcare defensivă chiar atunci când Khalil îi tăia gâtul, așa că individul ratase vena jugulară și alte vene și artere. Iar asta probabil îi salvase viața, deoarece domnul Asad Khalil era un ucigaș foarte experimentat și rareori (poate niciodată) rămăsese vreo victimă de-a lui în viață.

Indiferent dacă Kate trăia sau murea, Asad Khalil încă mai avea de încheiat conturi – cu mine. Iar asta era bine, deoarece acest lucru însemna că avea să mai rămână pe aici suficient de multă vreme ca și eu să-mi termin treaba cu el.

Într-un târziu, am întrebat:

– Prognosticul?

Niciunul dintre cei doi paramedici nu-mi răspunse pe loc, după care Ron replică:

– Starea ei este foarte gravă.

– Ce naiba s-a întâmplat? mă întrebă Pete.

– Aia e o rană de cuțit, i-am răspuns.

Niciunul nu replică.

– L-ați văzut pe tipul în costum negru care era agățat de ea? i-am întrebat.

– Da... și-a manevrat parașuta de partea cealaltă a pădurii, răspunse Ron. Nu pricepeam... acum înțeleg. Știți cine era? mă întrebă el.

Da, știam. Era cel mai mare coșmar al nostru. Leul se întorsese.

CAPITOLUL 11

În vreme ce ambulanța gonea către spital, am sunat pe telefonul mobil la serviciul de urgențe 911. M-am prezentat dispecerului ca detectiv NYPD de la Omucideri, în retragere, și ofițer federal al legii. I-am explicat rapid că aveam de raportat tentativa de asasinare a unui MOS – membru al serviciului – și am cerut să fiu transferat la poliția statală.

Câteva secunde mai târziu, discutam cu un ofițer de birou de la Poliția Statală din Liberty, New York.

I-am descris incidentul și am adăugat:

– Sunt, de asemenea, soțul victimei, care este agent FBI. Atacatorul este încă în libertate, am adăugat. I-am dat localizarea incidentului și am zis: Ar trebui să trimiteți ceva trupe acolo ca să vedeți dacă puteți localiza atacatorul.

– O vom face.

Însă eu știam că Asad Khalil nu era genul de individ care să se plimbe aiurea în costumul lui de skydiving sau să stea să-și împacheteze parașuta. Probabil îl aștepta o mașină de cealaltă parte a pădurii și dispăruse de mult.

– Și acum sunteți în drum spre centrul medical Catskill Regional? mă întrebă ofițerul.

– Corect, și cer prezența poliției la spital. De asemenea, aș vrea să vină un anchetator senior în omucideri să ne întâlnim acolo.

– Dați-mi voie să vă transfer la biroul operativ, spuse ofițerul.

– Mulțumesc.

Biroul operativ fusese locul meu de muncă.

Circa treizeci de secunde mai târziu, un bărbat interveni pe linie și zise:

– Aici e anchetatorul Harris. Omul meu mi-a explicat situația și a transmis mai departe cererea dumneavoastră privind prezența poliției la spital.

Am vorbit, ca de la polițist la polițist, timp de un minut, iar anchetatorul Harris spuse:

– Am trimis trupe la fața locului ca să caute infractorul și o să detașez niște agenți și la spital. O să văd dacă pot da de un anchetator senior de la Omucideri cu care să vă întâlniți acolo.

– Mulțumesc.

– Cum se simte soția?

Am aruncat o privire spre Kate și am răspuns:

– În stare critică.

– Îmi pare rău... Puteți descrie făptașul? mă întrebă.

– Mda. E de naționalitate libiană, vârsta în jur de... treizeci, pe nume Asad Khalil, înalt, piele închisă la culoare, nas coroiat, înarmat și periculos. Sunați la FBI și cereți cu ofițerul de serviciu de la clădirea 26 Federal Plaza din New York, iar cei de acolo or să vă ofere informații legate de acest individ și vă vor trimite o poză, i-am sugerat. Acest individ este pe lista de urmăriți a Departamentului de Justiție pentru crime multiple pe teritoriul Statelor Unite. Este un terorist internațional, urmărit și de Interpol și de jumătate din restul lumii, am adăugat.

Se lăsă tăcerea pe linia telefonică, apoi anchetatorul Harris spuse:

– Bine... uau. Bine, o să-l caut pe anchetatorul senior Miller care se va întâlni cu dumneavoastră la spital.

– Mulțumesc.

I-am dat numărul telefonului meu mobil, am închis, am inspirat adânc și m-am uitat din nou la Kate. Pielea ei era de culoarea cretei, iar sângele se scurgea pe lângă canula de respirat. M-am uitat la Ron și la Pete și le-am spus:

– Nu veți repeta nimănui ceva din ceea ce tocmai ați auzit.

Mi-am ținut degetele apăsate strâns în jurul arterei lui Kate, conștient că, împiedicând-o să sângereze până la moarte, reduceam și fluxul sanguin către creierul ei.

Paramedicii îi examinară ochii cu o lanternă de buzunar de câteva ori și păreau optimiști că activitatea cerebrală încă nu părea oprită. Am ridicat

pleoapele lui Kate și m-am uitat în ochii ei albaștri. M-am gândit că viața din ei se întunecă.

Ne găseam într-o zonă semirurală și eram îngrijorat că eram departe de spital. Am văzut însă o clădire cu șase etaje chiar în față, iar literele roșii de pe latul clădirii anunțau: CENTRUL MEDICAL CATSKILL REGIONAL.

O echipă de intervenție ne aștepta la intrarea de la urgențe. Oamenii o duseră pe Kate direct în sala de operație. Am completat repede niște documente și o asistentă mă conduse într-o mică sală de așteptare de la Chirurgie, după care îmi spuse:

– O va opera doctorul Andrew Goldberg. Este cel mai bun chirurg vascular din spital. Vă va căuta când iese din operație. După aceea, asistenta îmi sugeră: Ar fi bine să sunați pe cine credeți că trebuie.

În sala de așteptare nu se găsea nicio persoană, așa că poate ăsta fusese singurul accident din Sullivan County în acea după-amiază de mai. Cel puțin deocamdată.

Că veni vorba despre asta, am desfăcut fermoarul buzunarului unde se ascundea pistolul meu Glock. Nu știam dacă trupele de poliție ajunseseră aici deja și nu excludeam deloc posibilitatea ca Asad Khalil să știe că la acest spital avea să fie dusă Kate, moartă sau vie, și că tot acolo avea să se afle victima cu numărul doi, John Corey. Dacă un ucigaș cu experiență îți spune că te va ucide mâine, nu e bine să iei termenul *ad litteram:* mâine ar putea însemna astăzi, ceva mai târziu.

În sală intră o asistentă, iar eu am fost convins că avea vești proaste pentru mine. Însă ea îmi înmână o pungă de plastic și îmi spuse:

– Astea sunt efectele personale ale soției dumneavoastră.

Am ezitat, apoi am luat punga.

– Mulțumesc.

Am așteptat ca ea să spună ceva despre Kate, însă doar adăugă:

– Când aveți o clipă liberă, vă rog să treceți pe la camera asistentelor ca să semnați pentru obiectele alea.

– Bine... Apoi, am întrebat-o: Cum se simte?

– Au pregătit-o pentru operație.

Am dat din cap și asistenta plecă.

M-am uitat la obiectele din pungă și am văzut portofelul lui Kate cu ceva bani înăuntru. Tot în portofel se găsea o fotografie de-a mea. Am inspirat adânc și m-am uitat la celelalte lucruri – un pieptene, un pachet de gumă de mestecat, șervețele și un tub de ruj de buze. La fundul pungii, i-am găsit verigheta.

Am băgat punga într-un buzunar cu fermoar al costumului meu de salt. Trebuia să presupun că arma ei se găsea la Khalil. Dar ce era cu telefonul mobil? Să fi căzut din buzunarul ei? Sau poate că îl lăsase la motel ori în mașină? Nu voiam să mă gândesc că telefonul ei ajunsese la Khalil, cu tot cu lista de contacte de acolo.

Că mi-am amintit de telefoane mobile, am ieșit pe coridor și am scos telefonul meu. „Ar trebui să sunați pe cine credeți că trebuie." Asta însemnând rudele apropiate. Am dat să formez numărul părinților lui Kate, care locuiau în Minnesota – dar ce aveam să le spun? Tatăl ei, cum am mai zis, era agent FBI, acum pensionat, și puteam vorbi cu el, ca de la bărbat la bărbat și ca de la ofițer la ofițer... ca de la soț la tată. Dar poate că, mai târziu, aveam să aflu informații mai multe – și mai bune.

Trebuia însă să sun la biroul meu.

Ar fi trebuit să sun la centrul de operațiuni FBI, dar în weekend un asemenea apel m-ar fi dus la ofițerul de serviciu, care putea fi un novice. Cu un asemenea individ discuta acum anchetatorul Harris. Însă după 11 septembrie agenții NYPD puteau suna la un număr direct, privat, ca să vorbească cu comandamentul de pază, asigurat de un detectiv NYPD, pe care îl preferam – mai ales că nu era nevoie de protocol.

Am format numărul privat și după câteva apeluri o voce de femeie spuse:

– Detectiv Lynch.

O cunoșteam, așa că am replicat:

– Bună, Janet. Aici e Corey.

– Bună, John. Ce s-a întâmplat?

– Raportez o tentativă de asasinat a unui agent federal de către un terorist cunoscut, i-am răspuns.

– Oh... Doamne. Cine? Adică, cine e victima?

– Kate.

– O, Doamne! Cum se simte: Unde ești?

– E... în stare critică. Suntem la centrul medical Catskill Regional.

– O, John, îmi...

– Înregistrezi?

– Da. Înregistrez.

Bine. Atacatorul a fost Asad Khalil.

– Asad...? Libianul?

Am făcut un raport complet și, speram eu, inteligibil, asupra celor petrecute, până la amănuntul că acum stăteam pe holul spitalului, uitându-mă în stânga și în dreapta ca să văd dacă se apropie de mine o asistentă sau vreun chirurg care să-mi ofere veşti bune sau foarte proaste.

Janet era supărată și nu a pus prea multe întrebări, cu excepția întrebărilor despre Kate. Mi-a spus că se va ruga pentru Kate, iar eu i-am mulțumit. I-am zis:

– Sună-i pe Walsh și pe Paresi și spune-le că Leul s-a întors.

– Bine...

Janet era nouă în Forța de Intervenție, așa că nu știa prea multe despre vizita lui Asad Khalil în Statele Unite cu trei ani în urmă, iar puținul pe care îl știa avea mai mult de-a face cu faptul că Asad Khalil omorâse trei oameni din Forța de Intervenție – pe Nick Monti, NYPD, pe Nancy Tate, recepționer civil, și pe o agentă FBI pe nume Meg Collins. Detaliile legate de acea vizită a lui Khalil erau secrete și disponibile doar la cerere, dar fiecărui nou membru al Forței de Intervenție îi erau spuse numele oamenilor noștri uciși de el.

De asemenea, Janet văzuse, atârnând de perete în cafeneaua ATTF din Federal Plaza, afișul de persoană căutată al lui Asad Khalil, care în ultimii trei ani fusese inscripționat de mai mulți agenți cu expresii precum „nemernic" și „ucigaș de polițiști" Eu însumi scrisesem acolo: „Al meu ești, ticălosule"

Ei bine... acum aveam ocazia.

I-am spus lui Janet:

– Am cerut Poliției Statale de aici, din Liberty, să sune la centrul de operațiuni FBI și să ceară prin e-mail sau fax poze cu Asad Khalil, precum și foaia cu detalii despre acest nenorocit, dar și afișul cu persoană căutată. Verifică la centrul de operațiuni și asigură-te că treaba asta a fost făcută așa cum trebuie.

– O s-o fac.

– Și trebuie să ne asigurăm că presa nu află nimic. Chestia asta e secretă.

– Corect. John, îmi pare așa de rău.

– Mersi.

Am închis și am găsit o toaletă a bărbaților, unde m-am spălat de sângele lui Kate de pe mâini.

Am privit cum se scurge sângele ei în chiuvetă și mi-am amintit într-o fracțiune de secundă momentele din urmă cu patru ani, de pe 102nd Street, când sângele se scurgea din mine într-o canalizare, iar partenerul meu, Dom Fanelli, acum decedat, stătea deasupra mea și spunea: „Rezistă, John. Rezistă." „Rezistă, Kate. Rezistă."

Mi-am stropit fața cu apă și am băut din căușul palmelor.

Când am ieșit din toaletă, o asistentă medicală mă aștepta pe hol, iar inima începu să-mi bată razna.

– Un ofițer de poliție a venit și vrea să vă vadă, îmi spuse.

Am urmat-o până la camera asistentelor, unde un bărbat cu o haină sport vorbea cu una dintre asistente și își lua notițe într-un carnețel. Omul mă văzu, aruncă o privire spre costumul de salt pătat de sânge, apoi veni spre mine, cu mâna întinsă.

Ne-am strâns mâinile și omul se prezentă drept „Anchetator senior Matt Miller, Biroul de Investigații Criminale."

– Divizia F, Liberty, preciză el.

Știa deja cine sunt și cine era Kate, așa că am spus:

– Vă mulțumesc că ați venit.

Anchetatorul Miller rezervase pentru noi doi un mic salon destinat amatorilor de cafea. Ne-am așezat pe scaunele de plastic, cu o măsuță între noi. Omul purta blugi și o cămașă de golf pe sub haina sport, iar eu aveam impresia – întărită de izul de fum de cărbune – că plecase în grabă de la un grătar. Era un bărbat cu un aer inteligent, așa cum era de așteptat de la un anchetator senior al Biroului de Investigații Criminale. Am apreciat că avea în jur de patruzeci de ani, o vârstă fragedă pentru poziția lui, așa că omul fie era foarte deștept, fie avea relații sus-puse. Speram să fie deștept.

– Îmi pare rău pentru soția dumneavoastră, spuse el.

– Mulțumesc.

Ceru politicos să vadă actele mele de identitate și îmi puse câteva întrebări preliminare.

Poliția Statală este o organizație bună, bine instruită și disciplinată. Aveam și noi câțiva ofițeri de la BCI detașați la ATTF. Eram convins că oamenii se ridicau la înălțimea sarcinilor, deși eram la fel de convins că FBI-ul avea să descindă în Sullivan County ca să preia comanda. Deocamdată însă voiam ca Poliția Statală să inunde zona cu trupe și să-l caute pe Asad Khalil înainte ca acesta să dispară. Sau înainte să-și facă apariția la spital.

Pe tema asta, anchetatorul Miller îmi spuse:

– Tocmai am primit un telefon de la trupele plecate la fața locului, care au găsit urme de camion la marginea pădurii. Urmele duc înspre șosea. Nu am descoperit niciun costum de salt și nicio parașută, adăugă. Dar mai căutăm. Mă puse la curent cu vânătoarea, dar trase o concluzie corectă: Dacă acele urme de camion aparțineau vehiculului infractorului, atunci el are un avans de circa douăzeci de minute față de noi, iar noi nu știm nici măcar ce gen de vehicul să căutăm. Dar am organizat blocaje de șosea și căutăm un individ care se potrivește descrierii. Sau poate care are un costum de salt sau o parașută cu el.

– Nu veți găsi obiectele la el, i-am zis.

De fapt, în afară de cazul că Asad Khalil se prostise rău în acești ultimi trei ani, individul își planificase evadarea cu cel puțin aceeași meticulozitate cu care își planifica atacurile. Cu toate astea, nu era ușor să ieși dintr-o zonă rurală atunci când Poliția Statală strângea plasa. Am zis:

– Spuneți-le oamenilor dumneavoastră că tipul ăsta e înarmat și foarte periculos și că n-ar ezita nicio secundă să omoare un polițist.

– A încercat deja să ucidă un agent FBI – pe soția dumneavoastră, mi-a replicat. Așa că știm asta deja. Îmi amintesc de cazul Khalil, adăugă. Cu circa trei ani în urmă. Este individul care a sosit la Aeroportul JFK sub escortă armată și și-a ucis escorta și câțiva oameni de la sol. S-a întâmplat în aceeași zi cu sosirea acelei aeronave de călători în care toți membrii echipajului și pasagerii de la bord au murit otrăviți de vapori toxici.

– Corect.

De fapt, fusese vorba despre același zbor. Asad Khalil aranjase personal ca acei „vapori toxici" să ucidă pe toată lumea de la bord, cu excepția lui. Însă acel caz fusese ascuns atât de bine sub faldurile securității naționale și ale dezinformării guvernamentale, încât foarte puțini oameni știau cu adevărat ce se petrecuse. Eu mă număram printre aceștia, dar nu aveam nevoie să-i împărtășesc și anchetatorului Miller prea multe amănunte. Trebuia doar să-i ofer suficiente informații ca să-și facă treaba, așa că i-am zis:

– Suspectul era bănuit în acea vreme că lucrează pentru spionajul libian. Este un asasin profesionist, am adăugat.

Precum majoritatea polițiștilor, anchetatorul Miller nu era din cale-afară de impresionat. Cuvântul „asasin" nu apărea în dicționarul lui mintal. Suspectul era, pur și simplu, un ucigaș. Dacă lui îi convine, îmi convine și mie.

Anchetatorul Miller trecu la detalii și mă informă:

– Anchetatorul Harris mi-a spus că ați discutat cu el și, de asemenea, că a vorbit cu cei de la biroul dumneavoastră, de unde i s-au oferit unele detalii legate de cele petrecute. Am pus polițiști în uniformă și civili în holul de la intrare și la acest etaj, mă asigură. Avem un om în fața sălii de operații. De asemenea, am primit de la biroul dumneavoastră două fotografii prin e-mail ale presupusului făptaș, pe care acum le transmitem electronic tuturor mașinilor de patrulă ale Poliției Statele și ale poliției locale din acest district și din districtele înconjurătoare.

– Bine.

– Cei de la biroul dumneavoastră au trimis și un afiș de căutare și observ că există o recompensă a Departamentului de Justiție de un milion de dolari pentru individul ăsta.

– Corect.

– Individul este urmărit de justiția federală pentru uciderea unor agenți federali. Presupun că e vorba de escorta lui armată din acel zbor.

– Corect.

Plus alte trei victime la sol.

– Dar nu există detalii specifice legate de... evadarea lui și de faptele lui ulterioare acestor asasinate.

Se uită la mine așteptând informații suplimentare.

I-am replicat:

– Ei bine, urăsc să folosesc expresia „securitate națională", dar cam asta e esența poveștii. Ținând cont de toate acestea, eu și cei de la biroul meu am dori foarte tare ca agenții dumneavoastră de aici să țină presa la distanță de acest spital, am continuat eu. Aș vrea să informez sediul dumneavoastră central și acest spital că nu se vor da rapoarte medicale – nici nume, nici amănunte despre atac. *Nimic.*

– Cei de la biroul dumneavoastră au fost expliciți în privința asta. Anchetatorul Miller se întreba acum, probabil, cum aterizase povestea asta urâtă în poala lui într-o după-amiază liniștită de duminică, în patria naturii. Nu insistă în chestiunea securității naționale, dar mă întrebă:

– Sunteți sigur că individul pe care l-ați văzut în timpul saltului cu parașuta este același individ de pe afișul de căutare? Asad Khalil?

– Sunt. M-ar fi crezut doar pe cuvânt, dar am adăugat: Eu și soția mea am lucrat la cazul care a implicat crimele la care face referire afișul de căutare.

Se gândi la cele auzite, apoi spuse:

– Deci... tipul ăsta v-a atacat soția deoarece... ea a lucrat la acel caz?

– Așa se pare.

– Dumneavoastră sau soția dumneavoastră ați avut vreodată vreun contact personal cu el? întrebă. L-ați interogat? L-ați scos din sărite?

Ei bine, eu și Kate am avut câteva discuții telefonice cu el, iar eu cu siguranță că îl scosesem din sărite. Dar, dacă aș fi avut vreun contact personal cu el, n-ar fi existat niciun interogatoriu, iar unul dintre noi ar fi murit.

– Nu vă pot oferi detalii, dar am să vă spun că aceasta este a doua tentativă de asasinat împotriva noastră, i-am explicat.

Sprâncenele lui se ridicară și el își însemnă în carnețel chestiunea, apoi întrebă:

– Și prima tentativă a avut loc cu trei ani în urmă?

– Corect.

– Așadar, ați lucrat împreună cu soția dumneavoastră la acel caz?

Anchetatorul Miller trebuia să pună întrebările standard, dar ele nu erau relevante în această anchetă sau pentru prinderea infractorului și, așa cum încercam să îl fac să priceapă, astfel de informații erau secrete. Dar i-am răspuns:

– Da, lucram împreună. Ca să schimb subiectul și să introduc o notă personală în interviu, am spus: De fapt, ea nu era pe atunci soția mea. Ne-am cunoscut cu ocazia acelui caz, i-am explicat.

Iar acum el se gândea că ea ar fi putut să fie omorâtă din pricina acelui caz, de același individ.

– O să fie bine, i-am spus, parțial și pentru mine.

Se uită la mine, întrebându-se, sunt convins, la ce mă gândeam când am rostit acele vorbe. Nu asta îi spuseseră asistentele, iar el își dăduse deja seama că acesta era probabil un caz de omucidere. Am fost în pantofii lui de prea multe ori, neștiind dacă victima o să supraviețuiască – așa că nu prea știi ce timp gramatical să folosești.

Anchetatorul Miller mă întrebă:

Credeți că individul ăsta a avut complici?

– E un singuratic. Data trecută când a fost în Statele Unite, a avut câțiva complici fără voia acestora, dar i-a omorât. Ca atare, este posibil să răsară un cadavru sau două în zona dumneavoastră.

Își însemnă ceva în carnet, luă o gură de cafea, apoi puse alte câteva întrebări standard, la care am răspuns.

Doream să colaborez la ajutarea Poliției Statale în prinderea lui Asad Khalil, dar cei de acolo nu aveau să reușească asta prin muncă obișnuită de detectiv. Dacă aveau să-l prindă, se va întâmpla când poliția rutieră va opri la noroc o mașină sau după ce vreun localnic va raporta apariția vreunui dubios în cârciuma locală, cerând un burger de cămilă.

De asemenea, exista posibilitatea ca Asad Khalil să se afle în acest spital chiar în acele clipe.

– Avem de-a face cu un ucigaș profesionist, extrem de bine antrenat, care nu comite greșelile obișnuite pe care ne bazăm noi în prinderea unor ucigași cretini, i-am spus. Asad Khalil nu simte frica așa cum o înțelegem noi, dar nici nu e sinucigaș. Este foarte concentrat pe obiectivele pe care și le-a propus, iar obiectivul lui de azi a fost să-mi omoare soția și să mă lase pe mine în viață ca să fiu martor la asta. A ratat obiectivul... chestie pe care o știe sau încă nu. Așa că vă rog să mențineți protecție permanentă a poliției în spital și în fața camerei ei, până ce îmi voi transfera soția înapoi în oraș.

Dădu din cap și zise:

– S-a făcut. După care mă întrebă: Vreți și dumneavoastră protecție?

– Mă pot proteja singur.

Sunt sigur că în acea clipă a gândit „Ce ultime cuvinte mărețe", dar cum era politicos și respecta curtoazia profesională, zise:

– În regulă. După care mă întrebă: Aveți armă?

– Da.

– Bine. Apoi adăugă: Unde e arma soției dumneavoastră?

– Nu era în costumul ei de salt, i-am replicat. Poate că a luat-o infractorul, sau poate că a căzut în afara zonei de aterizare. Este un Glock 22, calibru 40, eliberat de FBI.

Anchetatorul Miller își notă amănuntele, apoi zise:

– O să adunăm o patrulă cetățenească în afara zonei de aterizare.

– Paramedicii pot localiza exact zona unde am aterizat, i-am sugerat. Am adăugat, pentru raportul pe care urma să-l întocmească: Tentativa de omor a avut loc la circa două mii cinci sute de metri deasupra acelui loc.

Anchetatorul dădu din cap pentru sine și zise:

– Incredibil.

– Într-adevăr. Clubul ăsta de skydiving dispune de o cameră de filmat la sol, așa că poate incidentul a fost prins pe film.

Își notă amănuntul și se interesă de clubul de skydiving.

– Este o organizație cu reguli de admitere destul de laxe și sunt convins că Asad Khalil nu este un membru obișnuit plătitor de taxe. Luați urma unui tip pe nume Craig Hauser, i-am sugerat. Vă poate furniza alte detalii. M-am întrebat dacă membrii clubului mai făcuseră celelalte două salturi. I-am zis anchetatorului: E posibil ca ei să se afle încă la aeroport. În plus, i-am mai spus: Membrii clubului de skydiving stau cu toții la motelul High Top din Monticello.

– Unde sunt actele soției dumneavoastră? mă întrebă.

– La mine. Se pare că lipsește telefonul ei Nextel, l-am informat eu.

Omul se gândi la asta, apoi zise:

– Dacă atacatorul are telefonul ei, atunci dispune de întreaga ei listă de contacte. În afară de cazul că e nevoie de un cod pentru accesarea ei.

Pare incredibil, dar n-ai nevoie de un cod de acces ca să vezi lista de contacte. Poți, de asemenea, accesa mesaje text fără un cod. Doar căsuța de mesaje vocale era securizată de un cod, astfel că dacă telefonul mobil al unui agent cădea în mâini nepotrivite – așa cum era posibil să se fi întâmplat – persoana neautorizată, Asad Khalil în acest caz, dispunea de lista de contacte a agentului, avea acces la toate mesajele text primite, precum și la cele proprii trimise. De asemenea, opțiunea care transforma telefonul în walkie-talkie se găsea tot acolo. I-am spus anchetatorului Miller:

– Nu există vreun cod pentru lista de contacte a telefonului, pentru lista de contacte rapide sau pentru mesajele text.

Omul ridică din sprâncene, dar se mulțumi să spună:

– O să punem echipa de patrulare să caute și telefonul mobil.

– Bine.

Pe baza ultimei mele experiențe cu el, presupunând că Asad Khalil avea telefonul lui Kate, nu aș fi deloc surprins dacă individul m-ar suna ca să-și exprime condoleanțe pentru moartea lui Kate.

– Ar trebui să trimiteți un polițist la motelul nostru ca să ne verifice camera, să vadă dacă nu cumva telefonul soției mele este acolo, i-am sugerat. De asemenea, să vedeți dacă a întrebat cineva de noi.

Omul nu părea prea iritat că îi spuneam cum să-și facă treaba și replică:

– Se face.

– Și îmi puteți face o favoare? Nu cred că o să mă întorc la motel, așa că puteți pune pe cineva să facă ieșirea domnului și a doamnei Corey de la hotel și să ne aducă lucrurile personale?

Dădu din cap și mă scuti de efortul de a-i descrie următoarea parte a trebii lui spunând:

– O să plasăm o echipă de supraveghere acolo ca să vedem dacă apare cineva care să vă caute.

– Bine gândit. Încă o favoare, i-am spus eu. Mașina mea e parcată la aeroport...

– O să v-o aducem.

– Mulțumesc. Căutați și în mașină telefonul ei.

I-am dat cheile și talonul și l-am rugat să ceară transferarea automobilului, un Jeep Cherokee, la spital, împreună cu bagajele mele și ale lui Kate. Există,

într-adevăr, o legătură puternică între polițiștii din lumea întreagă și ei îndeplinesc orice rugăminte a colegilor de breaslă – chiar și mai puțin rezonabilă – dacă e posibilă. Așa că i-am spus anchetatorului Miller:

– Dacă puneți mâna pe individ, puteți să-mi dați imediat de știre?

– Bineînțeles.

– Mă veți lăsa zece minute singur cu el?

Schiță un zâmbet forțat, ezită, apoi replică:

– Dacă îmi veți spune că este în interesul securității naționale, o voi face.

– Mulțumesc. I-am mai sugerat: Verificați să vedeți dacă mașina mea are instalat vreun dispozitiv nou de urmărire și verificați-ne bine lucrurile personale după orice pare să nu-și aibă locul acolo.

Nu-și însemnă nimic în privința asta, dar mă întrebă:

– Credeți că individul ăsta are un asemenea nivel de... sofisticare?

– Da.

Nu avea chef să întrebe de ce credeam asta ca să audă iarăși expresia „securitate națională", așa că zise:

– În regulă. Așa vom proceda.

Am mai discutat câteva detalii suplimentare cu anchetatorul Miller despre incident și obiectivele noastre imediate, care includeau protecție, blocaje pe șosele, puncte de verificare și transmiterea fotografiei lui Khalil către cât mai multă lume. În realitate, Asad Khalil probabil că dispăruse demult din Sullivan County și din ținuturile înconjurătoare – asta dacă nu se afla acum pe coridor afară, îmbrăcat în femeie.

Am discutat pe scurt procedurile obișnuite de trimitere a polițiștilor sau a anchetatorilor cu poze de-ale suspectului pe la moteluri, agenții pentru închirierea mașinilor, restaurante și puncte de odihnă de pe șosele, stații de tren și de autobuz, puncte de colectare a taxei de pe autostrăzi și așa mai departe, ca să vedem dacă îl poate identifica cineva pe acest tip.

În privința metodelor folosite pentru a scăpa de urmărire, ultima dată când fusese aici, Khalil folosise și avioane private, așa că era foarte posibil să fi venit și să fi plecat de la Aeroportul Sullivan County pe calea aerului. I-am transmis informația anchetatorului Miller, iar el a spus că va trimite un anchetator la aeroport, ca să vadă ce sosise și ce plecase de acolo sub forma unor zboruri

private închiriate. Dincolo de inteligență și bogăția de resurse arătate, ceea ce mă impresionase cel mai mult la Khalil fusese viteza cu care dăduse atacurile și apoi scăpase. Poate și mai impresionant era cum își folosea cel de-al șaselea simț, cel al pericolului.

Nu-i puteam oferi anchetatorului Miller detalii despre crimele precedente ale lui Asad Khalil, care erau în parte secretizate, dar l-am pus la curent cu modul lui de operare, inclusiv cu dexteritatea cu care-și asuma diverse identități ca să se apropie de victime. I-am spus:

– În dimineața asta, de exemplu, era un săritor cu parașuta. Acum ar putea fi un angajat de spital. Compatrioții lui îi spun Leul din pricina cutezanței sale, am continuat. Dar chestia asta trece dincolo de așa ceva – are instinctele unei feline. O felină mare și rea.

Anchetatorul senior Miller nu-și notă nici de data asta nimic, iar eu mi-am zis că probabil n-o să menționeze nimic la ședința operațională.

Aș fi putut adăuga că lui Khalil îi place gustul de sânge de om. Literalmente. Iar chestia asta mă făcea să mă întreb dacă el nu cumva... Mi-am alungat gândul din minte și i-am spus anchetatorului:

– Gândiți-vă cum ar putea să arate mintea cuiva care își asumă atâtea riscuri ca să taie gâtul cuiva.

Anchetatorul Miller părea să se fi gândit deja la asta și replică:

– Mda. E ca la... criminalii ăia rituali.

– Corect. Crima este secundară. Ritualul are întâietate.

Omul dădu din cap și observă:

– Motiv pentru care nu s-a dat la dumneavoastră de data asta. Prin minte îi trecu o idee interesantă și îmi spuse: O să vină după dumneavoastră – așa că nu prea aveți nevoie să-l căutați. Adăugă, în chip inutil: O să vă găsească.

Am dat din cap.

– Dar nu veți ști unde sau când.

– Îmi convine oriunde și oricând.

La asta nu mai avu răspuns.

Simțeam că îi oferisem anchetatorului Miller întreaga mea cooperare și că-i transmisesem informații și sugestii bune, iar acum aveam nevoie să vorbesc cu

alți oameni, iar el trebuia să pună o grămadă de lucruri în mișcare, așa că m-am ridicat și am spus:

– Voi sta aici, în spital, deocamdată.

I-am dat cartea mea de vizită cu numărul de mobil, iar el mi-o înmână pe a lui.

– Vă promit că vom face tot ce putem ca să-l prindem pe individul ăsta, îmi spuse. Nu vă faceți griji în legătură cu nimic, cu excepția soției dumneavoastră. Și, nevrând și alte victime în ograda proprie, adăugă: Păziți-vă bine.

Ne-am strâns mâinile, iar eu am plecat.

Ei bine, știam dintotdeauna că această zi avea să vină, dar nu credeam că avea să se ivească la patru mii cinci sute de metri deasupra unei pășuni pentru vaci, în nordul statului New York.

Khalil își alegea mereu *propriul* moment, *propriul* loc și *propria* metodă de atac. Însă, de această dată, îi cunoșteam mintea ceva mai bine. De asemenea, elementul lui de surpriză dispăruse, însă pentru el asta nu avea decât darul de a face jocul un pic mai interesant.

Mi-am adus aminte de ultimele cuvinte pe care Asad Khalil mi le spusese la telefonul mobil al lui Kate, cu trei ani în urmă: „Te voi ucide și voi ucide și curva aia cu care ești, chiar dacă pentru asta voi avea nevoie de toată viața"

Dacă nu ar fi închis în acea clipă, i-aș fi promis ceva similar, însă el știa asta. Acum, trei ani mai târziu, știam amândoi că unul dintre noi avea să moară curând.

CAPITOLUL 12

M-am dus în biroul asistentelor ca să semnez pentru efectele personale ale lui Kate. Voiam să verific dacă existau informații noi despre operație, dar și să controlez dispozitivul de securitate.

Personalul spitalului aflase deja că soția mea nu era victima unui accident obișnuit și mai știa cine sunt eu. Asistenta-șefă, doamna Carroll, mă asigură că în fața sălii de operație și la lifturi erau postați polițiști în uniformă. Toată lumea care era de serviciu, inclusiv personalul de securitate al spitalului, fusese avertizată în privința individului din poza transmisă de poliție.

Cât despre starea doamnei Corey, asistentele nu aveau informații noi, dar doamna Carroll mi-a sugerat cu tărie să stau în sala de așteptare de la Chirurgie, deoarece acolo avea să mă caute doctorul Goldberg. De asemenea, mi s-a părut că nimeni nu avea chef să mă vadă bântuind prin spital în costumul meu de parașutism pătat cu sânge.

Am promis să mă întorc în sala de așteptare, dar simțeam nevoia să fac pe polițistul în vreme ce așteptam, așa că m-am dus la lifturi, unde stăteau postați doi polițiști în uniformă, câte unul la fiecare lift.

Le-am arătat legitimația și m-am identificat drept soțul victimei, ceea ce explica sângele de pe costumul meu.

Ambii polițiști fuseseră informați. În plus, păreau inteligenți și vigilenți. Dacă se îndoiau că infractorul va apărea la spital ca să verifice starea victimei, știau să o ascundă bine. Am cerut să văd fotografia suspectului primită de ei, iar cel mai în vârstă, Vandervort, îmi dădu poza din mâna lui.

M-am uitat la fotografia color, care fusese făcută la ambasada americană de la Paris cu trei ani în urmă, când Asad Khalil se ivise într-o zi și declarase că este urmărit de justiția americană. Zisese că se predă și că dorește să

colaboreze cu agențiile americane de informații. Hai să încheiem o înțelegere. Fusese supus unui interogatoriu preliminar de către CIA în Paris, dar el insistase să fie trimis la New York – nu la Washington – după care se încăpățână să tacă, așteptând să i se rezolve cererile, așa că fu urcat într-un avion 747, cu destinația Aeroportul Internațional JFK. Cineva ar fi trebuit să miroasă capcana, dar Asad Khalil era un dezertor de o asemenea valoare încât chicotelile și chițăielile de bucurie paralizaseră experiența și bunul simț al unor organizații precum CIA, FBI, Agenția de informații a Departamentului de Stat și toate celelalte.

Eu și Kate Mayfield făcurăm parte din echipa trimisă la JFK ca să-i primească pe Asad Khalil și pe cele două escorte ale lui de la bord – un agent FBI și un ofițer CIA. De asemenea, în echipa de primire din acea zi se aflau Nick Monti și Meg Collins, ambii uciși de Khalil, împreună cu un angajat civil guvernamental, Nancy Tate, care era o doamnă tare drăguță.

Din echipa de primire am supraviețuit eu, Kate, agentul FBI George Foster și domnul Ted Nash de la CIA, care fusese cât pe ce să moară în acea zi și, de asemenea, foarte aproape de moarte în 11 septembrie, dar nu mai ratase întâlnirea cu moartea din mâinile lui Kate Mayfield. Viața e amuzantă. Dar asta e altă poveste.

Privii cu atenție poza lui Khalil. Era un individ tuciuriu, la treizeci și ceva de ani, cu un nas roman coroiat, păr uns și dat pe spate și ochi negri și adânci. Aflasem că libienii erau un amestec divers de oameni cărora le plăcea să se joace cu săbiile – băștinași berberi nord-africani, cartaginezi, romani cuceritori, vandali barbari și, în cele din urmă, armatele islamiste arabe.

Presupun că toate astea se amestecaseră în sângele și în trăsăturile lui Khalil, astfel că el fusese în stare să treacă drept egiptean, italian, grec și chiar israelian. Identitatea lui de bază însă era aceea de ucigaș.

Khalil chiar vorbea ceva italiană, franceză și germană ca rezultat al traiului și al operațiunilor desfășurate în aceste țări. De asemenea, vorbea destul de bine engleza, iar cât vorbise la telefon cu mine am fost fericit să descopăr că înțelegea engleza mea neprotocolară, ca atunci când i-am zis că îi place să se reguleze cu cămilele și când i-am sugerat că maică-sa și-o trăgea cu Muammar

Gaddafi, președintele libian. Da, domnule anchetator Miller, în mod cert l-am ofticat rău. Și se părea că este încă ofticat. Și eu eram la fel.

I-am dat fotografia înapoi polițistului și i-am zis:

– Individul ăsta a omorât oameni pe tot cuprinsul Europei și al Americii, inclusiv ofițeri ai legii. Este *foarte* periculos și foarte inteligent și se știe că rămâne la locul faptei până când își vede treaba terminată. Trăsăturile lui faciale sunt distincte și totuși el și-a mai schimbat cu succes aspectul în trecut, am adăugat. I-am sfătuit pe amândoi polițiștii: Ce nu se schimbă sunt ochii lui. Dacă vedeți acei ochi, ar putea fi ultimul lucru pe care îl mai vedeți. Fiți extrem de atenți.

Mă priviră amândoi ca și cum aș fi fost puțin sărit de pe fix, dar dădură din cap politicoși.

În vreme ce mă duceam spre sala de așteptare de la Chirurgie, mi-a sunat telefonul mobil și am văzut că era numărul de acasă al șefului meu, Tom Walsh, agent special FBI la conducerea ATTF.

Am răspuns, și Walsh zise:

– John, îmi pare așa de rău. Ce face Kate?

– E încă în operație.

Continuam să mă uit la ușile care duceau spre sala de operație.

– Doamne... Nu-mi vine să cred. Trecu la afaceri și spuse: Am auzit raportul tău către Janet. Vom dedica toate resursele necesare și pe cele ale colegilor noștri de la forțele locale și federale ca să-l prindem pe acest individ, îmi dădu el de știre.

I-am mulțumit, evident, deși credeam că asemenea măsuri ar fi trebuit luate din principiu.

Tom Walsh e un tip în regulă, deși am mai avut ciocnirile noastre. În același timp, este un animal politic și testează cum bate vântul de la Washington cam de patru ori pe zi. În plus, așa cum am mai spus, are tendința de a ține informații pentru el și de a planifica excesiv fiecare operațiune. Cea mai mare greșeală a lui însă este aceea a subestimării polițiștilor care lucrează pentru el. Îmi demonstră acest lucru și acum, când mă întrebă:

– John, ești sigur că persoana pe care ai văzut-o era Asad Khalil?

– Sunt sigur.

Ai efectuat o identificare pozitivă?

Credem că tocmai am răspuns la întrebare. I-am zis:

Am vorbit unul cu celălalt, Tom. În vreme ce atârnam de parașutele noastre. Kate era destul de aproape de el – cam la cincisprezece centimetri, nas în nas – și l-a identificat după nume. Khalil. Este o identificare suficient de pozitivă? l-am întrebat eu pe Walsh.

Tom Walsh nu tolera sarcasmul din partea agenților FBI, dar învățase că polițiștii NYPD din Forța lui de Intervenție puteau fi un pic țâfnoși – în special agenții cu contract, ca mine, care îi puteau spune oricând să-și ia slujba și să și-o înfigă unde vrea.

Dincolo de toate astea, acum aveam nevoie de această slujbă ca să-l găsesc pe Asad Khalil. Așa că ar fi fost bine să mă port bine cu Tom.

Tom Walsh îmi spuse:

– În raportul tău ai sugerat că Asad Khalil s-a întors aici cu intenția de a-și regla conturile cu oamenii din Forța noastră de Intervenție care au lucrat la cazul de acum trei ani.

– Corect.

– Și de aceea a atacat-o pe Kate.

– Cred că este o presupunere foarte logică.

– Bine... dar... planul ăsta pare foarte elaborat. Știi?

– Psihopații se angajează în ritualuri elaborate, Tom.

– Știu... dar...

Tom Walsh simțea că trebuie să fie mai răbdător cu mine decât era de obicei. Soția mea se găsea în stare critică, iar eu eram cu mintea în altă parte. De fapt, nu-i păsa de starea mea emoțională – doar că aceasta afecta comportamentul meu previzibil de imprevizibil –, dar îi păsa de Kate, care era din gașca lui. O plăcea la modul personal și profesional, la care se adăuga faptul că pierderea unui agent nu dădea bine pentru cariera unui șef. Cu toate astea, Walsh avea parte de ceva acoperire, deoarece Kate era în timpul ei liber când se întâmplase povestea.

Ca pentru a sublinia acest fapt, îmi spuse:

– Nu știam că tu și Kate faceți skydiving.

– Aveam de gând să te surprindem cu chestia asta.

– Ai raportat că arma de serviciu a lui Kate lipsește. La fel și telefonul ei mobil, schimbă el subiectul.

– Corect.

Făcu o observație inteligentă și zise:

– Faptul că Glockul a ajuns în mâinile lui Khalil e o problemă, dar mai mult ca sigur că are propria armă. Adevărata problemă este telefonul mobil.

– De acord. Dar ar putea fi o ocazie.

– Corect. Unitatea de analiză a comunicațiilor e pe urmele semnalului emis de telefon.

Bine. Dar sunt convins că Khalil l-a închis. Nu e prost. Ocazia se va ivi dacă îl deschide ca să folosească lista de contacte a lui Kate.

– Așa e. Dar presupunând că e înțelept, știe că nu poate ține telefonul deschis mai mult de un minut sau două înainte să luăm urma semnalului. Walsh adăugă: Sunt sigur că are propriul celular pentru conversații lungi, iar cum noi nu-i cunoaștem numărul, ne va lua ceva vreme să-i depistăm semnalul dacă și când va suna la unul dintre numerele noastre.

Tom Walsh nu discută foarte exact cu oamenii, dar există o linie foarte subțire de demarcație între situația în care afirmă evidențe și cea în care crede că oferă informații noi. Am rezistat tentației de a-i spune că pricepeam cum stau lucrurile cu tehnologia, așa că am zis:

– Poate că vom prinde o fereastră.

– Poate. Îmi împrospătă amintirile: Îl știi minte pe sauditul ăla care a uitat să-și închidă telefonul mobil?

– Da. Am afirmat ceea ce era evident și am zis: Sauditul era îngălat și prost. Asad Khalil nu e.

– Cei mai mulți dintre ei sunt proști.

Exista ceva adevăr în afirmația lui Walsh. Cei mai mulți dintre ei erau proști. Dar chiar și proștii au noroc, iar dacă e să spunem lucrurilor pe nume, uneori noi eram mai proști decât ei. Așa s-a întâmplat pe 11 septembrie – norocul lor prostesc, combinat cu capetele noastre proaste băgate între umeri. Am îndreptat multe de atunci, dar și cealaltă tabără devenise un pic mai deșteaptă. În cazul de față, Asad Khalil dovedise inteligenți cu trei ani în urmă și, cum am mai spus, nu credeam că a devenit mai prost față de ultima sa vizită aici.

Continuând cu subiectul prostiei, i-am zis lui Tom Walsh:

– Presupun că ai trimis un mesaj text către toată lumea în privința acestui incident.

– Bineînțeles, îmi replică.

I-am amintit:

– Dacă telefonul mobil al lui Kate chiar se află în mâinile lui Khalil, atunci individul este în stare acum să citească toate SMS-urile.

Se lăsă o scurtă tăcere pe linie, apoi Walsh zise:

– La naiba.

Am scos telefonul meu și am văzut că și pe el se găsea mesajul text al lui Tom, deși nu auzisem sunetul de primire. Am deschis mesajul și am citit:

> NY ATTF Agentul FBI Kate Mayfield, victimă a unei tentative de omor în Sullivan County. NY. Suspect posibil, Asad Khalil, cunoscut terorist, de naționalitate libiană. Starea medicală a victimei, secretizată. Verificați e-mail pentru detalii complete, actualizări și instrucțiuni operaționale sau sunați la Centrul de Operațiuni. Alertă de chihlimbar. Trimit BOLO[1] și APB. Walsh, SAC, NY ATTF.

Așadar, asta citise, foarte probabil, Asad Khalil, direct de la șeful cel mare. Walsh procedase corect secretizând starea lui Kate și lăsându-l pe Asad Khalil să se întrebe dacă avusese o zi bună sau proastă. În orice caz, Khalil știa acum că toată lumea era pe urmele lui – dar oricum își putea imagina asta.

– O să scoatem imediat telefonul ăla din uz, zise Walsh.

– Bună idee. Dar înainte să faci asta, trimite un ultim text în care să spui... „Doi informatori libieni din zona NY Metro au furnizat informații asupra suspectului Khalil pe teritoriul continental al Statelor Unite. Verificați e-mail pentru detalii și instrucțiuni operaționale privind prinderea suspectului" Sau ceva de genul ăsta, am adăugat eu.

Walsh tăcu preț de câteva secunde, apoi zise:

– Bine. O fac.

---

[1] Acronim de la *Be on the lookout*, („Stați în alertă", în engleză), anunț de urmărire generală (n.red.)

Și o să primești și felicitări pentru asta. În caz că nu pricepuse cum trebuie, i-am zis:

– Chestia asta ar trebui să-l sperie și poate să-l țină la distanță de contactele lui de aici și poate să-i încurce planul de joc.

– Corect. Bine.

Eu și Tom Walsh am discutat despre telefoanele mobile încă un minut, de vreme ce acesta era subiectul principal de care ne puteam agăța pe moment.

În vreme ce îl ascultam doar cu o jumătate de ureche pe Walsh, îmi veni o idee pe care ar fi trebuit să o am cu o oră înainte, așa că i-am zis:

Ar trebui să-l alertezi și pe George Foster.

– Corect... am contactat pe toată lumea în legătură cu tentativa de asasinare a lui Kate. Ai văzut textul.

– Da. Dar ceea ce spun eu, Tom, e că Asad Khalil a venit aici ca să se răzbune, iar George s-a aflat în echipa inițială de întâmpinare a lui Khalil la aeroport, cu trei ani în urmă, iar George a lucrat la caz. Presupunând că Asad Khalil cunoaște numele lui George, am adăugat.

– Bine.

Tom Walsh nu era pe-aici când Khalil venise cu o listă lungă de oameni care trebuiau uciși, așa că Walsh nu aprecia pe deplin firea bestiei.

– Sună-l tu însuți pe George sau spune-i să mă sune pe mine, i-am sugerat.

– În regulă.

Doream să-i las lui Walsh impresia naturii extrem de serioase a problemei – și să-i stric ziua – așa că i-am zis:

– Nu ar trebui să crezi că Asad Khalil nu s-a gândit să te ucidă și pe tine.

Se lăsă tăcerea pe linie, apoi Walsh zise:

– Habar n-avem care sunt intențiile lui, în afară de atacul asupra lui Kate. Și, apropo, mă întreb de ce Khalil nu a scos pur și simplu o armă de foc cu care să vă ucidă pe amândoi la sol? Știi? Atacul ăsta cu cuțitul în zbor nu prea are sens.

– Nu pentru tine. Dar are pentru el. Când te duci la birou, scoate dosarul „Leul" și vezi ce a făcut Khalil data trecută când a fost aici, i-am sugerat. Și cum a făcut-o.

– În regulă. Gestionăm informațiile despre toată povestea, John, mă informă el. Așa că fii atent ce spui, chiar și Poliției Statale.

– Cred că am subliniat asta în raportul meu înregistrat.

– Corect. De asemenea, vin acolo niște agenți de la Washington, iar eu voi aloca un detectiv și un agent FBI de la Forța de Intervenție.

– Tipul care se ocupă de caz aici este anchetatorul senior Matt Miller de la Biroul de Investigații Criminale, l-am informat eu pe Walsh. I-am dat numărul de mobil al lui Miller și i-am zis: Pare competent și a ordonat ca polițiștii să iasă în căutarea lui Khalil.

– Bine. Vom ajuta cum putem.

– Omul abia așteaptă asta.

– E posibil ca și CIA să fie interesat de cazul ăsta, mă avertiză Tom Walsh.

Cel mai bun răspuns la chestia asta era să nu răspund, așa că i-am zis lui Walsh:

Trebuie să localizezi un individ. Se numește Elwood Wiggins, cunoscut ca Chip Wiggins. A fost unul dintre piloții care au participat la raidul asupra Libiei din 1986 și se afla pe lista inițială de ținte a lui Khalil, dar noi am ajuns la el înaintea lui Khalil. Wiggins se găsește în dosarul nostru. Ultima adresă cunoscută: Ventura, California. După ce aflați care e adresa lui, cereți biroului local FBI să-i facă o vizită și să-l anunțe că libianul s-a întors. Are și el nevoie de protecție, am adăugat. De fapt, eram convins că la acea oră Chip Wiggins avea mai degrabă nevoie de un gropar. I-am zis lui Walsh: Dar s-ar putea să ajungem prea târziu de data asta.

Walsh rămase tăcut câteva clipe, apoi spuse:

– În regulă. Te las să te duci înapoi la Kate...

– E încă în operație.

– Iar dacă simți nevoia să-ți iei o vacanță ca să stai cu Kate...

– O voi face, după ce îl găsim pe Khalil. Că veni vorba, i-am zis: Presupun că eu sunt agentul responsabil în această investigație.

Se lăsă tăcerea la telefon, apoi Walsh zise:

– Păi...

– Tom. Nu te juca cu mine.

– Scuză-mă, detective. Cred că încă sunt la conducerea Forței de Intervenție.

– Iar eu cred că ar trebui să conduc investigația.

– Chestia e, John, că dacă Kate... nu merge spre mai bine sau ceva de genul ăsta, atunci o să ai nevoie de o perioadă de liniște, iar eu trebuie să pun cazul în mâinile cuiva care se poate ocupa de el, îmi replică.

– O să mă ocup eu de el. Sunt extrem de motivat.

– Da, dar nu știi cum o să te simți în cazul în care Kate... uite, ca să fiu sincer, e posibil să fii prea implicat emoțional ca să... folosești cum trebuie propria judecată în gestionarea relației cu comunitatea musulmană.

Credeam că va aduce în discuție atacul Păsăroiului împotriva mea, dar n-a făcut-o, așa că l-am asigurat:

– Am relații foarte bune cu comunitatea musulmană din New York.

Era adevărat, deși, poate, fusesem un pic cam dur cu unii membri ai ei, dar asta se întâmplase imediat după 11 septembrie. Am fost mult mai drăguț în ultimul an și ceva de zile. Mă rog... dacă nu-l punem la socoteală pe Păsăroi. Dar el nu era cetățean american.

Tom Walsh îmi zise:

John, îți pot promite asta vei fi desemnat să te ocupi de cazul ăsta, dar nu-ți pot promite că vei fi la conducerea lui. O să mă gândesc la asta. Între timp, George Foster va conduce partea care ține de FBI, iar tu lucrezi bine cu el. Gata cu subiectul ăsta, adăugă.

N-avea sens să mă cert și să-l irit, așa că am spus:

– În regulă.

– Bine. Între timp, o să discut cu căpitanul Paresi și o să-i spun să te sune. Le-am cerut celor de la spital să mă țină la curent. Mă rog pentru Kate.

– Mulțumesc.

– Încă ceva. Dacă Poliția Statală pune mâna pe el, iar dacă agenții noștri nu au ajuns încă acolo, te rog să nu discuți cu suspectul sau să faci ceva care ne-ar putea compromite cazul împotriva lui.

– De ce aș face asta, Tom?

– Și ține minte, John, că Asad Khalil ar putea deține o grămadă de informații pe care le-am putea stoarce de la el.

– Nu-l voi ucide.

Nu răspunse direct la asta, ci spuse:

– Știu că ești furios, dar nu te pune singur într-o poziție proastă. Noi nu ne răzbunăm, noi facem dreptate, îmi aminti Tom.

E vreo diferență?

– Bine, am replicat.

Am închis, după care m-am întors în sala de așteptare.

M-am dus la fereastră și am privit peisajul de afară și munții.

Soarele atârna încă deasupra piscurilor îndepărtate, pe un cer albastru și lipsit de nori. Dimineața zilei de 11 septembrie 2001 fusese perfectă, ca ziua de acum.

Eu și Kate am ajuns pe căi diferite la turnul nordic și am crezut amândoi că celălalt se găsea în interiorul clădirii, așa că atunci când aceasta s-a prăbușit eu am crezut că ea a murit, iar ea a crezut că eu am murit. Acea zi ne-a schimbat viețile, dar nu ne-a schimbat și carierele.

Am continuat să privesc pe fereastra luminată de soare. Era o lume frumoasă și nouăzeci și cinci la sută dintre oamenii care o populau erau frumoși. Din nefericire, eu mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții cu ceilalți cinci la sută, încercând să reduc procentajul la circa patru la sută.

Trecusem de ani de zile, în mare măsură, peste chestia cu a servi-și-a-proteja, iar ceea ce mă motiva cel mai mult în cariera mea de polițist era orgoliul personal – eram mai deștept decât orice criminal suficient de nesăbuit ca să comită o crimă pe tura lui John Corey. Apoi a apărut Forța de Intervenție Antiteroristă, iar eu am simțit un mic fior patriotic în mine, în special după 11 septembrie.

Iar acum, totul se redusese la răzbunare personală și la mine rugându-l pe Dumnezeu să mă ajute să-l ucid pe Asad Khalil. Și eram sigur că Asad Khalil cerea acum Domnului exact aceeași favoare.

Doar rugăciunea unuia dintre noi avea să fie ascultată.

CAPITOLUL 13

Am rămas în sala pustie, urmărind limbile ceasului de pe perete. Trecuse mai bine de o oră de când Kate fusese băgată în sala de operație, iar eu începeam să cred că ăsta putea fi un semn bun. Cât de mult poate lua ca să sângerezi până la moarte? Nu foarte mult. Cât de mult poate dura repararea unei artere secționate? Poate două ore.

Telefonul sună și am văzut că era numărul de mobil al căpitanului Vince Paresi.

– Corey, am răspuns.

– John, spune-mi cum se simte?

– E încă în operație.

– Sfântă Fecioară... nu-mi vine să cred. *Tu* cum te simți?

– Bine.

– Stau pe telefoane de când am aflat vestea de la Janet, îmi zise. O să punem laba pe nemernicul ăsta, John, mă asigură Paresi.

Mi-am îngăduit un mic zâmbet auzind limbajul colorat tipic pentru NYPD. Eu și Paresi aveam divergențele noastre, dar proveneam amândoi de pe aceleași străzi ticăloase și recunoșteam un nemernic când îl vedeam.

Paresi trecu la afaceri și spuse:

– Ți-am ascultat raportul și am vorbit cu Walsh de câteva ori. Cred că eu și Walsh suntem în perfect acord în privința asta, mă asigură.

– Asta e bine.

Căpitanul Paresi se găsea la comanda detectivilor NYPD alocați Forței de Intervenție și era supervizorul aflat imediat deasupra mea, în vreme ce Tom Walsh era șeful lui Kate și, de asemenea, agentul special FBI însărcinat cu

conducerea întregului spectacol. Acestea fiind spuse, eu îi spuneam „Tom" agentului special, iar lui Paresi, „Căpitane"

Paresi continuă:

Tom mi-a povestit despre telefonul mobil al lui Kate și că e posibil ca unele mesaje de-ale noastre să fi fost citite de Khalil.

– Corect. Tu ce ai trimis? l-am întrebat.

– Păi... Am trimis mesaj text fiecărui detectiv din Forța de Intervenție ca să vină la serviciu și să înceapă imediat supravegherile în locurile obișnuite unde se știe că radicalii islamiști se întâlnesc și se adună, inclusiv la moschei, în barurile hookah[1], în cluburi sociale și așa mai departe, cu un accent special pe comunitatea de libieni.

– Bine. Iar mesajul a ajuns doar la detectivi?

– Da. Khalil n-a văzut așa ceva pe telefonul lui Kate.

– Bine. N-are sens să împărtășim cu suspectul tot ce facem.

– Corect. Așteptăm acordul final pentru aducerea suspecților obișnuiți la interogatorii și vom contacta sursele noastre din interiorul comunității musulmane.

Căpitanul Paresi parcurgea procedura standard de comunicare. Știam toate astea, evident, dar Paresi dorea ca eu să aud asta din gura lui.

Dincolo de actul de terorism în sine, fusese atacată o agentă FBI, o femeie căsătorită cu un polițist retras din serviciul public. Acest fapt genera o mică diferență în răspunsul poliției. Uneori, nu chiar atât de mică – ca atunci când se adună un grup de indivizi care nu doreau să coopereze.

Paresi îmi ceru câteva sugestii bazate pe experiența mea precedentă cu Asad Khalil și mă mai întrebă ce se știa la ATTF despre Khalil și cu cine ar trebui să discute despre asta.

Ei bine, vorbise deja cu Tom Walsh, care aparent nu se dovedise plin de solicitudine, sau nu cunoștea el însuși prea multe. Trebuia să gândesc bine ce îi puteam dezvălui lui Paresi și ce trebuia să rămână secretizat sau accesibil doar la cerere.

Dosarul pe numele lui Khalil nu fusese niciodată închis, evident, iar după ce el dispăruse, cu trei ani în urmă, Jack Koenig, pe atunci agent special la comanda Forței de Intervenție, alcătuise o echipă specială compusă din mine,

[1] Și *hukka*, narghilea, vas în care înainte de a fi inhalat, fumul de tutun este umezit și aromat prin trecerea printr-un container cu apă.(n.red.)

Kate, George Foster și singurul arabo-american din Forță, Gabriel Haytham, un detectiv NYPD. Scopul echipei era să urmărească fiecare fir și pont care avea de-a face cu Asad Khalil. Koenig ne dăduse numele de cod nu foarte inteligent de „Vânătorii Leului" și noi trebuia să-i raportăm direct lui.

În fine, Jack Koenig era mort acum, la fel cum era și predecesorul căpitanului Paresi, David Stein, ambii omorâți când se prăbușise Turnul Nordic, iar de-a lungul anilor, indiciile și ponturile oferite de diverse agenții de spionaj și de Interpol deveniseră tot mai subțiri, până ce secaseră cu totul. O teorie susținea că Asad Khalil își găsise sfârșitul într-un mod necunoscut – poate ca fanatic al jihadului luptând în Irak, Afghanistan sau altundeva. Trimisesem vorbă și la Guantanamo ca să vedem dacă individul apăruse pe acolo, dar nimic. O altă teorie sugera că serviciile libiene de informații îl terminaseră pe Asad Khalil din cine știe ce motiv, posibil deoarece Khalil devenise mai degrabă o piatră de moară de gâtul lor decât un activ de valoare. Teoria mea spunea că Asad Khalil ajunsese să predea un curs de diversitate culturală la Universitatea Columbia.

În orice caz, nici eu și nici Kate nu am crezut vreodată că tăcerea lui Khalil însemna că el era mort sau că se retrăsese din activitate. Din nefericire, am avut dreptate.

I-am spus lui Paresi:

– Cât privește ceea ce știm... dosarul ATTF despre acest individ este destul de subțire, dar îl poți consulta când ajungi la computer.

– Exact asta a spus și Walsh.

– Mai există un fișier de computer care conține un raport complet despre cele petrecute acum trei ani. Însă, acel fișier este secretizat și accesul la el se obține cu aprobare. Doar Washingtonul îți poate oferi accesul și probabil că asta nu se va întâmpla.

Aha. De ce le-ar da informații unor oameni care îl caută pe individul ăsta?

În realitate, schimburile de informații se extinseseră după 11 septembrie, dar obiceiurile vechi mor greu, iar când e implicată și CIA, ai noroc fie și doar dacă ți se spune pe cine ar trebui să cauți, și orice le oferi celor de acolo primește o ștampilă de „Top Secret", fără ca tu să mai ai posibilitatea de a primi îndărăt ce le-ai dat.

L-am informat pe Paresi:

– Acum trei ani, Koenig și Stein ne-au potcovit pe mine, pe Kate, pe George Foster și pe Gabe Harytham cu acest caz. Nimeni nu a anulat vreodată acea misiune, iar noi avem un dosar tipărit despre Khalil, pe care Gabe ți-l poate da. Ultima dată când Asad Khalil a fost aici, lucra pentru spionajul libian, iar contactele lui de aici erau toate libiene, i-am explicat eu și am continuat: Dosarul nostru conține nume, adrese, fotografii și amănunte particulare despre libieni care trăiesc în zona metropolitană a New Yorkului și cu care noi am discutat de-a lungul timpului. E un punct de început bun pentru munca de supraveghere. Am adăugat: Cât despre invitații la o discuție, nu cred că vrem ca libienii din comunitatea lor să se prindă că îl căutăm pe Asad Khalil. Haide să sărim peste așa ceva, i-am sugerat. Deocamdată doar o să-i supraveghem și vom vedea dacă vine cineva la noi.

O să discut asta cu Walsh și o să-i cer dosarul lui Gabe. Presupun că Walsh deține o copie a acestui dosar, îmi mai zise Paresi.

N-am replicat, ceea ce însemna un răspuns negativ.

Căpitanul Paresi îmi mai puse câteva întrebări despre cele întâmplate cu trei ani în urmă. În vreme ce răspundeam, o nouă idee îmi răsări în minte, o idee care ar fi trebuit să-mi vină mai devreme, dar... în fine...

– L-a sunat cineva sau a auzit cineva de Gabe Haytham? l-am întrebat pe Paresi.

– Nu știu. De ce întrebi?

– Întrebarea e: Are Asad Khalil habar de existența lui Gabriel Haytham, un arabo-american, în cadrul ATTF? Dacă da, atunci Gabe ar putea fi socotit o țintă de către Khalil, care l-ar considera un trădător.

Mda... e o idee. Bine, îl sun pe Gabe.

Am folosit ocazia ca să spun:

– Aș vrea să discuți cu Walsh despre posibilitatea de a mă numi agent responsabil de caz.

Părea pregătit pentru asta și-mi răspunse:

– Trebuie să fiu de acord cu Walsh că e posibil să nu fii omul cel mai indicat pentru această treabă. Ești unul dintre cei care se ocupă de acest caz și, între noi fie vorba, ar fi mai bine să nu ai responsabilitatea acestui dosar, îmi

aminti el și apoi îmi explică: Vei avea mai puțin de-a face cu rahaturi de rezolvat și mai multă libertate de a ... face ce știi tu mai bine. Pricepi?

Existau o logică și un tâlc ascuns în vorbele lui.

– Bine. Pricep, i-am zis.

– Bine.

Paresi schimbă subiectul și mă întrebă:

– Crezi că nemernicul ăsta are și altă misiune aici? Vreau să spun, chestia asta se rezumă doar la o răzbunare personală pentru el? Sau a venit să arunce ceva în aer? Să împrăștie antrax? Știi tu?

Era o întrebare bună, la care i-am răspuns:

– Nu sunt sigur. Dar instinctul îmi spune că e aici cu un scop propriu, adică să ia gâtul oamenilor care l-au scos din sărite acum trei ani. Plus, poate, să ia gâtul câtorva oameni despre care nu știm nimic încă, am adăugat.

Căpitanul Paresi provenea din unitatea de informații a NYPD, așa că dispunea de ceva instruire informativă și perspectivă asupra acestei lumi, așa că îmi zise:

– Dar chiar dacă nu lucrează de data asta pentru serviciile libiene de spionaj, cineva trebuie să asigure spatele individului – cum ar fi Al Qaeda – și poate că înțelegerea lui cu susținătorii este aceea că el obține bani și resurse ca să vină aici și să regleze niște conturi personale, iar în schimb trebuie să arunce în aer podul Brooklyn sau ceva de genul ăsta.

E o idee. Walsh ce crede?

– N-am dezbătut teorii. În esență, vrea ca eu să apelez trupele și să-i pun pe oamenii ăia sub supraveghere.

– Corect. Khalil e un singuratic, dar e posibil să apară ceva, l-am informat pe Paresi. Cum ar fi un cadavru sau două. Tipul ucide oamenii care îl ajută să ucidă oameni.

– Da? Chestia asta nu e simpatică. Ce îl motivează? mă întrebă. Habar n-am cum a început povestea asta.

– A început pe 15 aprilie 1986, când Reagan a trimis mai multe bombardiere ca să arunce în aer Libia. Asad Khalil și-a pierdut familia în acel bombardament, i-am răspuns.

– Nu, zău? Cred că este încă ofticat, comentă Paresi.

– Așa se pare. L-am anunțat că informația asta nu e publică. I-am explicat apoi: Îi dă lui Khalil o justificare pentru ceea ce a făcut acum trei ani – și nu e nevoie să inducem confuzie în mass-media cu chestiuni de echivalențe morale.

– Mda, cum zici tu. Ce a făcut mai exact acum trei ani? mă întrebă. Adică, în afară de a-și omorî cele două escorte și pe trei dintre oamenii noștri de la sol?

– Walsh a spus ceva de Chip Wiggins? l-am întrebat pe Paresi.

– Nu. Ăsta cine mai e?

Walsh părea să nu fi dorit să-i împărtășească această informație partenerului său de rang inferior. Și, pentru a fi corect față de Walsh, prima vizită a lui Asad Khalil în America era, așa cum am mai spus, în cea mai mare parte informație secretizată, iar nivelul de acces la detaliile despre acea vizită încă mai trebuia să fie stabilit clar. Cu toate astea, i-am spus căpitanului Paresi:

– Wiggins a fost unul dintre piloții de F-111 care au bombardat Tripoli. Khalil a venit aici acum trei ani cu lista acelor piloți și a început să-i omoare.

– Iisuse...

– Nu pot să mai spun și altceva despre asta, căpitane, dar îți *pot* spune că eu, Kate și alții l-am oprit pe Khalil din tentativa de a-l ucide pe Wiggins.

Căpitanul Paresi se gândi la asta, apoi zise:

– Bine, am înțeles. Știm unde e Wiggins acum? întrebă.

– Ultima lui adresă cunoscută e în Ventura, California.

– Pun pariu că Khalil știe unde e. Paresi trase concluzia: Wiggins e deja mort.

– Probabil.

– Categoric. Khalil s-ar ocupa, în primul rând, de treburile neterminate. Apoi... Kate. De ce nu Kate *și cu* tine? întrebă.

– A vrut să o văd murind.

– Psihopatul.

– La extrem, am fost eu de acord.

– Păi... poate că se deschide o oportunitate aici. Adică, gândește-te la asta – tipul ăsta, Wiggins, dacă a fost eliminat, era o țintă lejeră. Nici n-a știut ce îl lovește. La fel e cu Kate. Acum, orice țintă a devenit dificilă. Inclusiv tu. Corect? Următoarea mutare pe care o va face Khalil va fi și ultima.

Asta suna foarte optimist, dar am replicat:

– Să sperăm.

– Bine, zise Paresi. Mă îndrept chiar acum spre birou. O să-l sun pe Gabe și o să-i cer să ne întâlnim acolo, ca să ne uităm împreună peste dosarul tău.

– Spune-i să se păzească. De asemenea, poate că familia lui ar fi bine să plece într-o vacanță. Are soție și cred că o fiică.

– În regulă...

– O să vin și eu la birou imediat ce o să pot, i-am spus.

– John, nu-ți face griji în privința asta. Tu ai grijă de Kate. Păstrăm legătura. Și sună-mă dacă... lui Kate îi merge mai rău.

O astfel de evoluție ar fi fost de foarte scurtă durată.

– Există posibilitatea ca ea să nu reușească, i-am zis.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Paresi zise:

– O să reușească. Mă rog pentru ea. E o tipă tare, adăugă el.

Am închis și m-am așezat pe unul dintre scaunele din sala de așteptare.

Kate îmi umplea gândurile, dar trebuia să mă gândesc la Asad Khalil și să pătrund în mintea *lui*.

Asad Khalil era un om al spectacolului – al spectacolelor terminale – și, asemenea multor psihopați, îi plăcea să ia autoritățile peste picior. Iar autoritățile erau bucuroase să se lase batjocorite cu telefoane și scrisori de la tipul pe care îl căutau. Noi numim toate astea indicii.

De asemenea, Khalil se îmbarcase într-o misiune de răzbunare, iar răzbunarea și ura îți tulbură judecata și ajung să te dea pe mâna omenilor legii sau să te omoare. Aproape că i se întâmplase asta lui Khalil ultima dată când fusese aici. Iar eu n-aveam nicio îndoială că, de această dată, Asad Khalil *avea să fie* capturat sau ucis. Dar nu știam câți oameni o să omoare înainte ca noi să ajungem la el sau dacă eu și Kate vom supraviețui ca să vedem acest caz închis.

Am auzit pași grei pe holul cu gresie... un bărbat, mergând de unul singur.

Mi-am băgat mâna în buzunarul cu arma și mi-am ațintit privirea asupra ușii.

CAPITOLUL 14

Ușa se deschise și dădu la iveală un bărbat de vârstă mijlocie, în halat verde, cu o mască de chirurg în jurul gâtului.

Ne-am uitat imediat unul la celălalt și următoarea fracțiune de secundă dură cât o veșnicie.

– Domnul Corey?

– Da.

Ne-am apropiat unul de altul, iar el întinse mâna și se prezentă drept doctorul Andrew Goldberg. Își lăsă cealaltă mână pe umărul meu și zise:

– Se odihnește confortabil la Terapie intensivă acum.

Am închis ochii și am dat din cap.

– Semnele vitale sunt stabile, continuă el. Tensiunea arterială și respirația sunt bune.

Am dat din nou din cap.

Mă îndemnă către scaune și îmi trecu prin cap gândul că stătuse în picioare mai bine de două ore și avea nevoie să ia loc. Al doilea gând care îmi trecu prin minte fu acela că dorea ca eu să stau jos ca să ascult restul informării, care nu mai era așa de bună.

Ne-am așezat unul lângă celălalt și el îmi spuse cu voce joasă:

– Operația a reușit să închidă secționarea arterei carotide din dreapta.

Am dat iarăși din cap.

– Am observat o contuzie pe chipul ei, iar buzele îi erau umflate, dar anestezistul mi-a spus că nu sunt dinți dislocați sau lipsă, îmi zise. Speculă un pic: Rana aia putea rezulta din impactul cu solul.

De fapt, rezultase în urma pumnului pe care i-l administrase Asad Khalil, dar n-am spus nimic despre asta.

În orice caz, nu e importantă, continuă el. Au existat și alte contuzii ca urmare a căderii, dar nu cred că au fost leziuni interne sau hemoragie internă, deși ar putea exista oase fracturate. O s-o ducem la radiologie cât de repede se poate, mă asigură.

– Când se va întâmpla asta?

– Nu sunt sigur. A fost o rană cu penetrare adâncă, dar n-au existat alte vase majore de sânge implicate – nicio rană la jugulară sau la alte vene sau artere și nicio rană la trahee. Înțeleg că a fost o rană de cuțit, remarcă el.

Am încuviințat. Ar fi trebuit să fie vorba despre o tăietură de-a latul gâtului, secționând totul în calea ei. Însă Kate făcuse ceva ca să oprească asta. Sper să-l fi și izbit pe nemernic în ouă.

– Prognosticul? l-am întrebat.

Păstră tăcerea o clipă prea mult, apoi răspunse:

– Rezervat.

– De ce?

– Ei bine... a pierdut șase unități de sânge și noi – și dumneavoastră, înțeleg – am fost nevoiți să oprim scurgerea de sânge... care se duce la creier...

Știam că se apropie asta și așteptam verdictul.

Doctorul Goldberg continuă:

– Șase unități înseamnă o pierdere importantă de sânge. De asemenea, traheea ei era umflată, ceea ce ar fi putut împiedica oxigenarea sângelui înainte ca paramedicii să-i insereze o canulă în gât. Rămase tăcut câteva clipe, apoi spuse: Pur și simplu, nu știm dacă vom descoperi sechele neurologice.

Și când *vom* ști?

– La scurt timp după ce-și revine din anestezie. Poate într-o oră sau două.

N-am replicat.

Ezită, apoi aruncă o privire la costumul meu pătat de sânge și îmi zise:

– Înțeleg că un săritor s-a prins de ea în cursul saltului și i-a provocat această rană de cuțit.

– Corect.

– Presupun că nu a fost vorba de un accident.

– Poate că l-ați observat pe polițistul din fața sălii de operație, i-am spus eu.

Doctorul încuviință, apoi mă întrebă:

– Alte întrebări?

– Nu.

Doctorul Goldberg se ridică, așa că m-am ridicat și eu.

– O să îi facem o evaluare completă cât de curând posibil, inclusiv una neurologică, îmi spuse. Între timp, vă puteți duce în camera asistentelor de la Terapie intensivă. Presupun că doriți să stați aici până ce își va recăpăta cunoștința.

– Corect.

Ne-am strâns mâinile și i-am spus:

– Vă mulțumesc.

Mă bătu pe umăr și sugeră:

– Câteva rugăciuni ar fi de ajutor. Luați o pauză în cafenea, îmi sugeră, mai departe. Va mai trece ceva vreme până ce vom avea alte vești pentru dumneavoastră. E pe mâini bune, mă asigură.

Doctorul Goldberg părăsi încăperea, iar eu am stat câteva minute, lăsându-l să se îndepărteze bine, după care am ieșit pe coridor și am urmat indicatoarele până la Terapie intensivă.

Ajuns la biroul asistentelor, le-am spus că sunt John Corey, soțul lui Kate Mayfield, care tocmai fusese adusă din sala de operație. Mi-am arătat legitimația și am mai spus că sunt polițist. Asistentele părură să arate simpatie soțului și indiferență polițistului.

În astfel de situații, funcționează foarte bine legile lui Murphy, astfel că eu nu puteam fi deloc sigur că personalul de la TI primise aceleași informații ca personalul de la sala de operații, așa că am spus:

– Soția mea a căzut victimă unei tentative de asasinat, iar atacatorul este încă liber și ar putea încerca să ajungă din nou la ea.

Asta le-a atras atenția. Am întrebat dacă li s-a spus ceva despre asta și am întrebat dacă existau polițiști în secție. Nu le spusese nimeni nimic și au zis că nu existau polițiști în acea secție.

– Nu veți dezvălui locul unde se află sau starea pacientului nimănui cu excepția personalului medical autorizat sau a ofițerilor legii care vă arată legitimația, le-am spus. Înțelegeți?

O asistentă, care se prezentă ca fiind Betty, asistentă supraveghetoare, îmi zise:

– Înțelegem și vom chema securitatea.

– Vă mulțumesc. De asemenea, chemați camera asistentelor de la sala de operații și cereți-le să-l trimită aici pe polițistul aflat acolo.

Una dintre asistente apucă telefonul ca să facă apelurile necesare.

– Dacă îl va căuta cineva pe detectivul Corey, o să stau la căpătâiul soției mele, le-am spus lui Betty și celorlalte patru asistente.

Betty inspecta un tabel – probabil fișa lui Kate – și îmi zise:

– Nu am primit ordine în legătură cu vizitatorii.

– Ați primit acum.

Betty își făcu o însemnare pe foaie și mă conduse către secție. Pe coridor, mă informă:

Aici nu suntem obișnuiți cu asemenea lucruri.

Și sper să nu vă obișnuiți niciodată.

Deschise niște uși duble, iar eu am urmat-o.

Cu foaia în mână, Betty mă conduse către patul lui Kate și îmi spuse cu voce joasă:

– Nu fiți alarmat de aspectul ei, de toate monitoarele astea și de perfuzii. A fost pusă pe ventilație mecanică pentru a putea respira mai ușor, adăugă ea. Doctorul Goldberg este un chirurg minunat.

Însă nimeni, nici măcar doctorul Goldberg, nu știa ce se petrece sau ce nu se petrece în creierul lui Kate.

Am ajuns la patul lui Kate. Am stat lângă ea privind-o. Chipul i se mai colorase, iar respirația, ajutată de ventilator, părea constantă.

Gâtul ei era îmbrăcat într-un bandaj gros. În brațe avea înfipte perfuzii, iar de sub pătură ieșeau fire care se conectau la trei monitoare diferite. M-am uitat la ecrane și totul părea normal, deși tensiunea sangvină părea un pic scăzută.

Betty aruncă o privire spre monitoare și mă asigură:

– Semnele vitale sunt bune.

Am inspirat adânc și m-am uitat fix la Kate. Vedeam umflătura din jurul gurii, unde o lovise Khalil. *Ticălosul.* M-am aplecat și am sărutat-o pe obraz.

– Bună, frumoaso.

Niciun răspuns.

Betty mă sfătui să mă așez pe scaunul de lângă pat, iar eu m-am conformat, după care îmi spuse:

– Apăsați butonul de apelare dacă aveți nevoie de ceva. Fără telefoane mobile, mai adăugă.

Se răsuci pe călcâie și plecă.

Am luat mâna lui Kate, care era rece și uscată. Îi puteam simți pulsul. M-am tot uitat la fața ei, dar aceasta rămase lipsită de expresie. Am urmărit cum i se ridică și coboară pieptul și am cercetat atent de câteva ori monitoarele.

Sângerând până aproape de moarte eu însumi, știam prin ce trecuse Kate în acele minute, când sângele îi țâșnea din corp – bătăile înspăimântate ale inimii, presiunea sangvină tot mai scăzută care stârnea un țiuit groaznic în urechi, senzația de răceală de gheață pe dinăuntru, fără asemănare cu vreo altă senzație trăită... ca o moarte... după care creierul se începe să se închidă...

Când m-am trezit la spitalul Columbia – Presbyterian, nu-mi aminteam deloc de ce mă aflam acolo sau ce mi se întâmplase. Nu aveam voie să primesc vizitatori, dar partenerul meu, Dom Fanelli, își croise drum cumva și mă antrenase într-o discuție lungă și stupidă legată de motivul pentru care echipa Mets era mai bună decât echipa Yankees. Se pare că eu nu eram de acord cu el, așa că se întorsese la secția Homicide North și le spusese tuturor celor de acolo că, în mod clar, îmi fusese afectat creierul. Am zâmbit aducându-mi aminte de acea întâmplare, dar și de Dom Fanelli, care a murit la 11 septembrie.

M-am uitat din nou la Kate și mi-am zis: „Prea multă moarte în slujba asta."

M-am rugat pentru Kate, să treacă prin toate acestea la fel de bine cum trecusem eu, împotriva oricărui prognostic al medicilor. Dar dacă treaba asta avea să se lase cu sechele, atunci aveam să îmi dau demisia de la slujbă ca să mă îngrijesc de ea. Asta, după ce îl ucideam pe Asad Khalil.

CAPITOLUL 15

Mi-am continuat veghea lângă patul lui Kate, ținând-o de mână și așteptând indicii ale ieșirii ei din starea de anestezie.

Telefonul meu mobil era pe modul vibrare. Primisem trei apeluri în ultima jumătate de oră, pe care le-am lăsat să fie preluate de căsuța vocală.

Am ascultat primul apel de la Tom Walsh, care spunea:

– De la spital mi-au spus că a ieșit din operație și se odihnește confortabil. Mă bucur să aud asta despre Kate. De asemenea, am vorbit cu anchetatorul Miller în legătură cu operațiunile de căutare a lui Khalil. Nicio veste aici. L-am sunat pe George Foster și el înțelege situația. Walsh făcu o pauză, apoi reluă: S-ar părea că nu-l putem localiza pe Gabe. O altă pauză, apoi: Și nici pe Chip Wiggins în California. Încheie cu un scurt: Sună-mă.

Al doilea apel era de la Vince Paresi, care, în esență, repeta ce spusese Walsh despre Gabe Haytham, deși el mai adăugase:

– Sunt un pic îngrijorat în legătură cu Gabe. Nu dăm nici de nevastă-sa. Trimit o mașină de patrulare la casa lui din Douglaston. Mă bucur să aud vești bune despre Kate. Sună-mă.

Și pe mine mă îngrijorau Gabe Haytham și familia lui. Teoretic, fiecare agent putea fi contactat prin telefon sau SMS, douăzeci și patru de ore, șapte zile pe săptămână. Dar, dacă ești în timpul liber, este posibil să nu-ți verifici telefonul de serviciu atât de des pe cât ar trebui. În orice caz, astăzi era o duminică frumoasă și poate că Gabe și familia lui erau la plajă. Sau la un parc de distracții. Sau... morți.

Cât despre Chip Wiggins, când l-am văzut ultima oară, cu trei ani în urmă, era pilot pe un avion de transport de mărfuri. Ca atare, era posibil să fie în aer. Sau putea fi sub pământ.

Al treilea apel era de la anchetatorul Miller, care mă informa că bagajele mele se găseau în mașina care se afla acum în parcarea spitalului, iar cheile fuseseră depuse la biroul asistentelor de la Terapie intensivă.

Anchetatorul Miller mai spunea:

– Mașina și bagajele sunt curate. Nu am găsit telefonul soției dumneavoastră în cameră sau în mașină, iar după ce am cercetat zona de aterizare nu am descoperit nici arma și nici telefonul mobil. Mă mai sfătuia: Am verificat la aeroportul din Sullivan County și am dat peste o mașină Enterprise închiriată, care se afla în parcare. Cel care a închiriat vehiculul este un bărbat pe nume Mario Rosellini, dar nimic din contractul de închiriere nu se verifică. Urmele găsite în apropiere de pădure s-ar putea potrivi cu cele ale cauciucurilor automobilului închiriat. Am făcut mulaje de plastic și încercăm să vedem dacă există o potrivire. Mașina este supravegheată. De asemenea, am verificat la operatorii aerieni cu baza în aeroport și am aflat că în această dimineață a aterizat acolo un avion Citation, care a decolat la treizeci sau patruzeci de minute după incident. Destinația și identitatea pasagerilor de la bord sunt necunoscute. Nu s-a completat niciun plan de zbor. Urmărim această pistă. Amicul dumneavoastră, Walsh, nu mi-a spus clar dacă dumneavoastră sunteți agentul responsabil de caz, dar sunați-mă direct dacă aveți nevoie de mai multe informații. Adăugă la final: Cei de la spital mi-au spus că soția dumneavoastră se odihnește confortabil. În sfârșit, o veste bună.

Mi-am băgat telefonul în buzunar și m-am gândit la apelul anchetatorului Miller. Era destul de evident cum evadase Asad Khalil – fugise cu avionul. Dar unde? Nu fusese completat niciun plan de zbor, așa că zborul trebuia să se fi desfășurat la mică altitudine.

Un alt lucru la care m-am gândit a fost acela că agentul special FBI Tom Walsh nu-mi spusese acest lucru. Însă, ca să fiu corect, nu eram deloc sigur de momentele în care avuseseră loc convorbirile și de cine vorbise cu cine și când anume.

Mi-am întors atenția spre Kate și m-am aplecat către ea. Am încercat să văd dacă pot distinge ceva pe chipul ei care să-mi ofere un indiciu despre starea ei mintală, dar expresia ei nu dezvăluia nimic.

Știam că există grade diferite de leziuni cerebrale și trebuia să mă pregătesc pentru orice, de la o afecțiune ușoară la... în fine.

Trecu așa încă o jumătate de oră, timp în care se perindaseră pe acolo câteva asistente, iar una dintre ele îmi aduse o ceașcă de cafea. Am cerut un pix și un carnețel, ca să îmi fac câteva însemnări.

Am folosit acest răgaz ca să-mi amintesc în amănunt evenimentele de acum trei ani și să încerc să anticipez ceea ce ne aștepta prin prisma acelei nefericite experiențe. Mi-aș fi dorit să fiu ajutat de Kate în toată această treabă, căci eram sigur că ea are unele idei pe care le puteam dezbate.

Eram pe punctul de a mă ridica pentru a ieși pe coridor, dar am avut impresia că o zăresc mișcându-se.

M-am apropiat de patul ei și am urmărit-o îndeaproape. Kate își mișcă capul, apoi am văzut-o mișcându-și brațul drept. Am vrut să apăs butonul de apelare, dar am decis să aștept.

La fiecare câteva secunde, ea își mișca un braț sau un picior, iar capul i se legăna dintr-o parte în alta.

M-am apropiat mai mult de ea și i-am atins brațul.

– Kate?

Ea deschise ochii, dar continuă să se uite la tavan.

– Kate?

Întoarse capul către mine și se uită în ochii mei.

– Kate. Mă auzi?

Nu dădea semne să mă recunoască.

Tubul de respirat o împiedica să vorbească, așa că i-am luat mâna în mâna mea și am zis:

– Mângâie-mi mâna dacă mă auzi.

După câteva secunde, îmi mângâie mâna. I-am zâmbit și am întrebat:

– Știi cine sunt?

Se uită la mine, apoi încercă să dea din cap.

– Mângâie-mi mâna dacă știi de ce ești aici și ce ți s-a întâmplat, i-am zis.

Își trase mâna din mâna mea.

– Kate? Dă din cap dacă știi de ce ești aici.

Își ridică brațul drept și făcu o mișcare sacadată cu mâna, care păru a semăna cu un tremurat sau începutul unui puseu. M-am întins după butonul de apelare, dar mi-am dat seama că ea imita gestul de a ține un pix în mână.

Am înșfăcat pixul și carnețelul de pe noptiera patului. Am pus pixul în mâna ei dreaptă și carnețelul în cea stângă.

Ea le ridică pe amândouă deasupra feței și scrise ceva, după care întoarse carnețelul spre mine. Acolo scria: „De ce îmi pui întrebările astea stupide?"

Am simțit cum mi se umezesc ochii. M-am aplecat și am sărutat-o pe obraz.

Partea a IV-a

În sudul statului New York

CAPITOLUL 16

Asad Khalil privi în cealaltă parte a culoarului, pe geamul dinspre vest al avionului închiriat, în vreme ce acesta începu să coboare către Aeroportul Republic din Long Island. În depărtare, cam la șaizeci de kilometri distanță, se vedeau zgârie-norii din insula Manhattan. Se uită la ceas. Zborul de la aeroportul din Sullivan County durase douăzeci și șase de minute.

De la fereastra lui de pe partea dreaptă a avionului putea vedea un cimitir întins, cu mii de cruci albe și pietre funerare așezate rânduri-rânduri, de-a lungul pajiștii verzi. În Libia, morții nu aveau nevoie de un asemenea sol fertil, deoarece Coranul le promitea că sufletele lor aveau să se înalțe până în paradis, unde curgeau râuri limpezi și creșteau pomi fructiferi.

Cei doi frați, cele două surori și mama lui, cu toții morți în urma bombardamentului american, fuseseră îngropați în morminte simple la marginea deșertului, alături de tatăl lui, care fusese omorât cu cinci ani înainte de către sioniști. Cu siguranță că acum erau cu toții în paradis, deoarece fiecare dintre ei fusese martirizat de către necredincioși. Iar el, Asad Khalil, primise un statut special din partea marelui conducător, colonelul Gaddafi, pentru că era singurul supraviețuitor al unei familii de martiri. Și, odată cu acest statut, venea și o mare responsabilitate: răzbunarea.

Aterizăm în două minute, domnule Demetrios, se auzi în difuzor vocea copilotului. Asigurați-vă că v-ați prins centura de siguranță și că scaunul este în poziție corectă.

În vreme ce avionul se înscrise pe culoarul de aterizare, Asad Khalil se gândi puțin la interesantul salt cu parașuta. Prin minte îi trecură două idei: pe de-o parte, nu putea fi absolut sigur că o ucisese pe femeie, pe de alta, ar fi trebuit să folosească acea ocazie ca să-l împuște pe individul numit Corey.

Cât despre femeie – nevasta lui Corey – aceasta îl lovise peste mână și nu reușise să-i taie gâtul complet. Nu era obișnuit cu femei care să folosească forța fizică împotriva unui bărbat și, cu toate că știa că așa ceva era posibil, fusese luat prin surprindere. Totuși, reușise să-i secționeze artera, iar ea fără îndoială că sângerase de moarte până să atingă solul.

Cât despre Corey, planul fusese întotdeauna ca acesta să rămână la urmă. Khalil dorea să prelungească suferința individului pentru soția moartă și să-l angajeze într-un joc al curajului care avea să se sfârșească atunci când el, Khalil, avea să-i mutileze lui Corey fața și organele genitale de o manieră mai rea decât moartea. Și totuși... ceva îi spunea că ar fi trebuit să-și schimbe planurile chiar acolo și să-l împuște pe acest om în vreme ce atârna de parașuta lui – folosindu-se de arma nevestei lui.

Avionul atinse pista de aterizare și începu să încetinească.

Copilotul, pe care, după cum își aminti Khalil, îl chema Jerry, anunță:

– Bun venit pe Aeroportul Republic din Long Island.

De ce, se întrebă Khalil, piloții îi urau mereu bun venit într-un loc care n-avea nicio semnificație, nici pentru ei, nici pentru el? Procedaseră la fel atunci când el își începuse călătoria din Santa Barbara, California, când făcuseră escalele de realimentare cu combustibil în Pueblo, Colorado și Huntington, Virginia de Vest. Și, în cele din urmă, când aterizară pe aeroportul din Sullivan County, unde copilotul îi urase același lucru, adăugând:

– Sper să aveți o întâlnire de afaceri fructuoasă.

La care Khalil, omul de afaceri grec, replică:

– Sunt sigur că voi avea.

Avionul se îndreptă către unul dintre hangarele de pe micul aeroport privat.

Khalil privi pe geam, încercând să-și dea seama dacă nu cumva autoritățile îi descoperiseră mijlocul de transport și destinația. Când aterizase la aeroportul din Sullivan County, sâmbătă dimineața, Khalil le spusese piloților că avea să zboare către Buffalo duminică, așa că era convins că ei întocmiseră un plan de zbor pentru acel oraș. Însă, odată întors din operațiunea de asasinare a nevestei lui Corey, anunță subit că și-a schimbat planurile și le ceru să fie dus la Aeroportul MacArthur din Long Island cât de repede posibil. Piloții nu protestară deloc – așa cum îi aminteau mereu, el era șeful lor acum.

Piloții își informaseră pasagerul că nu fusese nevoie de întocmirea unui plan de zbor deoarece cerul era senin și urmau să evite spațiul aerian restricționat din zona metropolitană New York. În plus, aveau să zboare sub nivelul de altitudine pentru care se cerea un plan de zbor. RZV – reguli de zbor la vedere, îi explicaseră ei.

Khalil cunoștea toate aceste lucruri, dar dădu concentrat din cap, iar în mai puțin de cincisprezece minute decolară. La zece minute de la decolare, Khalil se prefăcu a folosi telefonul din avion, după care îi anunță pe piloți de o nouă schimbare de plan, cerându-le să aterizeze pe Aeroportul Republic, care era mai apropiat decât MacArthur.

Ca atare, își spuse Khalil, piloții nu avuseseră timp să ia legătura cu nimeni de la sol din aeroportul Sullivan County, iar documente privitoare la noua lor destinație nu existau. Lipsa implicării oficialităților în desfășurarea zborurilor private îl uluise pe Khalil încă de prima dată când venise în America, cu trei ani în urmă. Mai uimitor, își spuse el, era faptul că, la un an și jumătate după martiriul colegilor lui întru jihad de la 11 septembrie, încă era posibil să zbori prin țara asta într-un avion privat lăsând în urmă prea puține dovezi ale călătoriei tale sau ale pasagerilor de la bord. Pentru toate astea nu era nevoie decât de un card de credit sau de debit care asigura plata companiei de la care închiriai avionul.

Singura modalitate prin care autoritățile ar fi putut afla că el se găsește în acel avion ar fi fost ca ele să fi ghicit că el aterizase la aeroportul din Sullivan County într-un avion închiriat și plecase de acolo pe aceeași cale. Însă nimeni nu cunoștea destinația următoare a acestei aeronave, deși era posibil ca autoritățile să ia legătura cu piloții prin radio. Însă, aceștia părură perfect normali în cursul scurtului zbor, iar Khalil era destul de convins că ei nu primiseră nici măcar un mesaj.

O imagine a lui Corey îi apăru în minte. Acest om îi provocase câteva probleme neașteptate ultima dată când fusese în America. Individul era inteligent și părea să gândească cu un pas sau doi în avans, dar nu-l prinsese pe Asad Khalil data trecută și n-avea s-o facă nici acum. De fapt, avea să fie exact pe dos.

Khalil scoase un binoclu din geanta lui și inspectă activitatea de pe aeroport, dar nu văzu nimic dubios.

Își băgă mâna în geantă și scoase telefonul mobil al soției lui Corey. Înțelesese că, dacă autoritățile își dădeau seama de lipsa telefonului ei, aveau să caute continuu semnalul emis de acesta. Colegii lui din Al Qaeda, care finanțaseră această misiune, îi spuseseră că dacă ar fi ajuns cumva în posesia telefonului mobil al unui agent federal, ar fi avut la dispoziție un singur minut, poate două, ca să acceseze informațiile din aparat înainte ca semnalul emis să-i trădeze poziția.

Porni aparatul femeii și, în câteva secunde, acesta scoase un sunet, indicând că recepționase un mesaj. Sponsorii lui îi mai spuseseră că un SMS putea fi deschis fără parolă. Chestia asta îl surprinsese, așa că era sceptic, dar acum avea să vadă dacă era adevărat. Apăsă pe butonul pe care scria OK și textul apăru pe ecran. Citi:

> Ședință, luni, ora 10 am, Biroul SAC, subiect: Operațiunea Liberty Shield, intensificare supraveghere și monitorizare suspecți cunoscuți, emis de Dept. Securității Naționale. Walsh.

Khalil închise telefonul și îl băgă la loc în geantă.

Își zise că era un mesaj standard, trimis, conform orei afișate, înainte ca el s-o ucidă pe femeie și să-i ia telefonul mobil. Iar telefonul ei mobil era încă operațional, așa că ei nu știau că fusese furat. Cât despre persoana care trimisese mesajul – Walsh – Khalil știa cine e, iar dacă avea să se ivească ocazia, Walsh nu va mai trimite mesaje pentru multe vreme.

În orice caz, deocamdată nu se dăduse alarma generală printre agenții federali.

Avionul parcă în apropiere de un hangar și cele două motoare se opriră. Khalil privi din nou afară prin binoclu. Mentorul lui din Libia, Malik, descoperise în protejatul lui existența unui al șaselea simț, cu care Khalil știa că se născuse și care îl alerta mereu de prezența pericolului. Malik îi spusese:

– Ai fost înzestrat cu acest dar, prietene, iar dacă rămâi devotat țelului tău și Domnului, el nu te va părăsi niciodată.

Și chiar nu îl părăsise niciodată, motiv pentru care era încă în viață și pentru care atâția dintre dușmanii lui erau morți.

Jerry, copilotul, veni în cabină și îl întrebă:

– Ați avut un zbor plăcut, domnule?

Khalil își lăsă binoclul jos și răspunse:

– Da.

Se uită la copilot să vadă dacă dă semne că ar fi fost avertizat asupra identității pasagerului. Însă omul părea copilăresc de vesel și de plin de încredere, precum cei mulți americani cunoscuți de Khalil. Dacă individul ar fi avut o altă expresie a feței, Khalil și-ar fi scos pistolul și le-ar fi ordonat piloților să pornească motoarele și să decoleze.

Exista și un plan B, care implica un zbor la joasă înălțime, sub plafonul oricărui radar, până la o pistă abandonată din îndepărtații munți Adirondrack, nu departe de granița canadiană. Khalil le spusese intenționat piloților că următoarea lui destinație era Buffalo, ca aceștia să încarce suficient combustibil în rezervoare ca să ajungă la acea pistă abandonată, unde îl aștepta un automobil. Iar asta ar fi însemnat sfârșitul călătoriei pentru cei doi piloți.

Copilotul aruncă o privire la binoclu și întrebă:

– Sunteți așteptat aici?

– Da.

– Îl vedeți pe cel care ar trebui să vă aștepte?

– Nu.

Copilotul deschise trapa de acces în avion, gest care făcu să coboare din fuselaj o scară și își întrebă pasagerul:

– Vă ajut cu bagajele?

Nu, mulțumesc.

Copilotul coborî scara până pe asfalt, iar pilotul, care se numea Dave, intră în cabină și întrebă:

– Aveți idee cât veți sta aici, domnule?

– Da. Trebuie să plec de aici mâine pentru întâlnirea din Buffalo, care a fost reprogramată pentru ora unu după-amiaza.

– Bine, atunci putem pleca, să zicem, pe la zece dimineața, astfel încât să aveți timp din belșug la dispoziție, replică pilotul.

– Excelent.

Khalil își desfăcu centura de siguranță, scoase geanta de sub scaun și puse binoclul în geantă. Apoi se ridică și porni pe coridor.

Pilotul o luă înainte, iar Khalil rămase aproape de el, cu o mână în buzunarul lateral al hainei lui sport albastre, unde se afla pistolul Glock calibru 40 al victimei lui, pe care el o cunoscuse ca fiind domnișoara Mayfield și care, în perioada de trei ani în care el absentase, devenise doamna Corey. Iar acum era răposata doamnă Corey.

Dave și Jerry, pilotul și copilotul, împreună cu clientul lor, domnul Demetrios, porniră pe jos către hangarul din apropiere. Pilotul făcu o remarcă:

– E o zi chiar frumoasă.

– Am fost în Grecia, spuse copilotul. Aveți o vreme pe cinste acolo.

– Da, așa e, răspunse Khalil.

– De unde ați spus că sunteți din Grecia?

Khalil se concentră pe ușile deschise ale hangarului și se zgâi în întunericul dinăuntru. Răspunse în timp ce mergea:

– Pireu. Portul maritim al Atenei.

– Mda. Corect. Am fost acolo o dată. Frumos loc.

Și Khalil fusese acolo, pentru a-și putea susține credibil propria poveste, și replică:

– Nu e așa de frumos.

Pilotul schimbă subiectul și întrebă:

– Aveți unde să stați la noapte?

– Presupun că mi-au aranjat ceva colegii mei.

– Corect. Ei bine, eu și Jerry vom trage la un motel și vă vom întâlni aici în jur de nouă și jumătate pentru plecarea de la ora zece. Dacă apare vreo schimbare de plan, aveți numerele noastre de mobil.

De fapt, gândi Khalil, exista deja o schimbare de plan. Nu avea de gând să meargă la Buffalo și nicăieri altundeva cu oamenii ăia sau cu avionul lor. Dar nu era treaba lor să știe așa ceva. De fapt, așa cum aveau să afle în cele din urmă, erau norocoși că încă trăiau.

Ajunseră la intrarea operatorului de bază care urma să aibă grijă de avionul lor și să asigure piloților transportul și cazarea peste noapte.

– Unde vă așteaptă oamenii dumneavoastră? întrebă pilotul.

Khalil nu voia ca piloții să vadă că nici vorbă să-l aștepte vreun partener de afaceri și că, de fapt, închiriase dinainte o mașină cu șofer care să-l aștepte în parcare. Îi răspunse pilotului:

– Cel mai probabil, colegii sunt deja în parcare.

– Bine. Dacă apare vreo problemă, sunați-ne.

– Mulțumesc.

Piloții intrară în biroul operatorului, iar Khalil își continuă drumul către spațiul mare și pavat dintre hangare.

Dacă i se pregătise o capcană, acum era momentul ideal de atac, de vreme ce piloții nu mai erau sub controlul său. Nu ar fi scăpat din capcană, dar ar fi putut trimite câțiva dușmani în iad înainte ca el să se înalțe în paradis. Își ținu mâna lipită de patul pistolului și degetul pe trăgaci.

Își continuă drumul printre hangare către parcarea aproape pustie. În apropiere de spatele hangarului văzu o limuzină neagră și se apropie de ea.

Un șofer de dimensiuni colosale, îmbrăcat cu costum negru și cravată, ședea pe locul lui și dormea. Khalil putea auzi sforăitul individului prin geamul închis. Pe un carton alb înfipt în rama parbrizului se putea citi „MR.GOLD."

Khalil privi în jurul lui prin parcare, satisfăcut că nu observase niciun pericol. Se îndepărtă de mașină și de șoferul adormit, apoi își deschise geanta și scoase telefonul mobil care se aflase în bagajul primit de la răposatul Farid Mansur în Santa Barbara. Khalil știa că era un celular cu cartelă, cu două sute de minute preplătite. Contactul lui Al Qaeda din Cairo îl asigurase: „Omul tău de legătură din California poate urmări pe computerul lui cât de mult ai folosit telefonul și, dacă mai ai nevoie, poate cumpăra minute suplimentare."

Khalil nu credea că avea nevoie de minute în plus și, ca să fie sigur că nu dădea nimeni de urma lui și a telefonului, îl omorâse pe Farid în Santa Barbara. Oamenii trebuiau aruncați și ei atunci când deveneau nefolositori. Khalil formă un număr.

Îi răspunse un bărbat:

– Amir.

– Aici este Mr. Gold, rosti Khalil în engleză.

– Da, domnule, răspunse Amir după o pauză.

– Îmi poți spune dacă prietenii mei sunt acasă? întrebă Khalil, de data aceasta în arabă.

– Da, domnule, răspunse Amir tot în arabă. Am trecut pe lângă casă de mai multe ori și cele două mașini ale lor sunt încă pe alee.

– Și sunt singuri?

– Nu știu, domnule, nu am văzut alte mașini sau alți vizitatori.

– Bine. Te voi suna din nou. Supraveghează casa îndeaproape, dar vezi să nu devină vecinii bănuitori.

– Da, domnule. Taxiul meu nu are cum să stârnească bănuieli, adăugă omul.

Khalil închise și se apropie de limuzină. Recunoscu marca, era un Lincoln Town Car. La ultima lui vizită aici, închiriase și condusese o mașină similară pentru călătoria lui de la Aeroportul MacArthur la Muzeul Cradle of Aviation din Long Island, unde ucisese doi dintre piloții care bombardaseră Tripoli. Nu avea de unde să știe care dintre piloții participanți la acel bombardament aruncase bomba și-i ucisese familia, dar asta nu mai conta dacă îi ucidea pe toți.

Khalil ciocăni tare în geamul mașinii negre. Șoferul se trezi rapid și coborî geamul. Întrebă:

– Domnul Gold?

– Corect.

Înainte ca șoferul să se dea jos, Khalil zise:

– Am doar geanta asta.

După care urcă pe canapeaua din spate, în spatele șoferului.

Șoferul scoase cartonul din parbriz și porni limuzina. Îi dădu lui Khalil o carte de vizită și spuse:

– Mă numesc Charles Taylor. În buzunarul din spate se găsește apă și am la mine ziarele de duminică dacă vreți să citiți. *Post* și *Newsday*.

– Mulțumesc.

– Unde mergem? întrebă șoferul.

Khalil îi dădu o adresă pe care o ținuse minte special pentru această ocazie. Era în zona Douglaston din Queens, un orășel satelit pe lângă New York City. Nu era adresa următoarei sale victime, dar era foarte apropiată de aceasta.

Șoferul programă dispozitivul GPS.

– Cât facem pe drum? întrebă Khalil.

– Chestia asta îmi spune că treizeci și două de minute, răspunse șoferul. Dar nu zice nimic de trafic. Însă e duminică, așa că poate reușim. Vă grăbiți?

– Oarecum.

Șoferul scoase mașina din parcare și, în câteva minute, ajunseră pe Southern State Parkway, îndreptându-se spre vest.

După aceea vă mai întoarceți la aeroport? întrebă șoferul.

– Nu sunt sigur.

Vă stau la dispoziție toată ziua, dacă doriți.

– Mulțumesc, răspunse Khalil, dar s-ar putea să fie o zi scurtă pentru dumneata.

– Nu contează.

Khalil se minună văzând numărul de mașini de pe autostradă. Mașini mari, unele cu un singur pasager, multe cu femei la volan. Știa din ultima lui vizită că scena se repeta pe tot cuprinsul Americii, în fiecare zi a săptămânii. Americanii sugeau petrolul din pământ, din nisipurile deșertului și îl ardeau doar pentru distracția lor. Într-o bună zi, petrolul sau banii lor aveau să dispară, așa cum vor dispărea ei înșiși.

– Nu văd camioane, remarcă Asad Khalil.

Asta e o autostradă de viteză, replică șoferul. Nu este permis traficul vehiculelor comerciale, cu excepția mașinilor de aprovizionare și a taxiurilor. De unde sunteți? întrebă omul.

– Israel.

– Mda? Hei, n-ați aterizat din Israel pe Republic.

– Nu. Am sosit din Miami cu un avion privat.

– Da? Și cu ce afaceri vă ocupați?

– Mă ocup de dulciuri. Sunt cunoscut în America ca Brian Gold, Omul-cu-dulciurile.

– A... da. Cred că am auzit de dumneavoastră.

– Bine.

Șoferul se gândi câteva clipe, apoi spuse:

– Brian? Ăsta e nume evreiesc? Adică, israelian?

De fapt, își spuse Khalil, nu era, dar era numele de pe pașaportul lui american falsificat. Brian Gold. Khalil replică șoferului:

– Brian este numele meu american de afaceri.

Khalil nu vorbea ebraică sau greacă, dar vorbea engleză, așa că unele dintre pașapoartele pe care le găsise în bagaje erau americane, cu prenume cu sonoritate americană. Curioșilor le putea spune că accentul și cunoștințele sale limitate despre America erau explicabile pentru că avea cetățenie dublă.

De obicei, așa ceva era suficient, în afara cazului că persoana respectivă devenea prea curioasă și punea prea multe întrebări.

Cu ocazia primei lui vizite aici, descoperise că americanii erau încrezători și nu suspectau nimic. Dacă îi puneau o întrebare, o făceau din curiozitate inocentă sau politețe. Însă, după 11 septembrie, conform celor spuse de Malik, unii americani deveniseră bănuitori în privința tuturor străinilor, guvernul lor îndemnându-i ca „dacă văd ceva, să anunțe imediat" Ca atare, Khalil era acum extrem de prudent și de alert la orice semn de curiozitate care nu era inocentă. Șoferul de acum părea doar vorbăreț, dar dacă, din întâmplare, cunoștea ebraica sau dacă vizitase cumva Israelul și dorea să poarte o discuție despre asta, atunci ar fi apărut o problemă care ar fi trebuit rezolvată.

Fiindcă vorbiseră de afaceri, Charles Taylor îl informă pe domnul Gold:

– Ca să știți, călătoria este dinainte plătită de compania dumneavoastră. Trebuie doar să semnați.

– Înțeleg.

– Este inclus un bacșiș de douăzeci la sută, așa că nu trebuie să vă faceți griji în privința asta. În afară de cazul în care vreți altfel, adăugă omul.

– Înțeleg.

Khalil se întrebă dacă putea ucide un asemenea grăsan cu un singur glonț. Evident că putea, dacă îi trăgea glonțul în cap. Însă intenția lui Khalil era să tragă prin spătarul scaunului, în coloana vertebrală a individului, astfel încât glonțul să-i iasă prin inimă.

– Deci, sunteți aici pentru afaceri sau plăcere? întrebă șoferul.

– Ambele.

Așa se face. Vă place aici?

Toți israelienii iubesc America.

– Corect.

Șoferul continuă să conducă spre vest.

Khalil își îndreptă atenția spre peisajul de afară. Îl întrebă pe șofer:

– Locul ăsta care se cheamă Douglaston este același cu cel pe care îl văd acum?

– Ha? O... cam așa ceva. Doar că aici e Nassau County. Suburbiile. Sunt taxe mari aici. Vă întâlniți cu cineva la această adresă? întrebă omul.

– Da.

– E un cartier destul de drăguț. Câteva case frumoase. Și câțiva evrei, adăugă el.

Și, își spuse Khalil, cel puțin o familie musulmană cu numele de Haytham. Dar, în curând, avea să fie cu o familie musulmană mai puțin.

Prietenii lui din Al Qaeda îi arătaseră nu numai fotografia casei Haytham, dar și o vedere aeriană, spunându-i că acea casă era un cartier din Queens, care făcea parte din New York City, deși era un cartier cu reședințe particulare, aparținând oamenilor din clasa mijlocie. Îi mai spuseseră că un străin de acele locuri ar fi putut trezi suspiciuni, dar îl asiguraseră că rezidenții și vizitatorii ajungeau acolo cu taxiul de la stația de tren și că, dacă era îmbrăcat bine și acționa rapid, ar fi trebuit să-și poată încheia treaba și să plece de acolo fără probleme.

De asemenea, îi ceruseră să renunțe la această misiune sau, cel puțin, s-o înfăptuiască altundeva, fără a implica și familia victimei. Însă Khalil replicase:

– Este important să trimitem un mesaj limpede celor care sunt de aceeași credință cu noi, dar care lucrează pentru necredincioși. Este voința lui Allah ca ei să moară și ca familiile să plătească pentru păcatele lor. Khalil adăugase: E bine să moară acasă la ei, unde se simt cel mai în siguranță. Ăsta e mesajul.

Khalil își aminti de fotografia casei și îl întrebă pe șofer:

– Este posibil ca un funcționar civil... sau poate un polițist să-și permită să locuiască în locul ăsta denumit Douglaston?

Șoferul meditâ la întrebare și răspunse:

– Mda, cred că dacă și soția muncește și nu au parte de o mulțime de mucoși.

– Pardon?

– Copii.

– Înțeleg.

I se spusese că soția polițistului Haytham era angajată undeva. În Libia nevestele nu lucrau, însă polițiștii furau destul, așa că trăiau cu toții bine. Cât despre copii, Haytham avea o fiică, Nadia, care ar fi putut să fie acasă.

Nu era greu să ucizi o persoană, ba chiar două. Însă trei oameni în aceeași casă însemnau complicații. Cele mai multe familii de musulmani aveau mulți copii, dar polițistul ăsta, care era palestinian, adoptase prea multe obiceiuri americane. Și, ca să-și lungească lista păcatelor, alesese să muncească pentru

această grupare numită Forța de Intervenție Antiteroristă. Era, de fapt, o ligă antiislamică de cruciați creștini și sioniști, care-și uniseră forțele într-o alianță păcătoasă împotriva Islamului. Iar Jibral Haytham, care își schimbase numele după traducerea creștină în Gabriel, comisese cel mai mare păcat posibil împotriva religiei sale oferindu-și necredincioșilor serviciile și cunoștințele despre Islam.

Singura grijă a lui Khalil era ca nu cumva cineva din agenția lui Haytham să ajungă la concluzia că Haytham se găsea și el pe lista victimelor lui Khalil. Ultima dată când Khalil venise aici în misiunea lui de răzbunare, nu avusese nicio legătură cu Haytham, cu toate că știa de acest trădător, pe care l-ar fi ucis dacă ar fi putut. Însă nu credea că FBI-ul se gândea la așa ceva acum, ca să-l aștepte deja. Și, conform lui Amir, care supraveghea casa, nu exista niciun semn că ar fi pe-acolo.

Mintea lui reveni la Corey. Ca și Haytham, Corey era polițist, lucrând cu FBI-ul în această unitate antiteroristă. Din experiența lui Khalil din Europa, poliția era adesea mai periculoasă pentru unul ca el decât forțele interne de securitate sau agențiile de informații. Polițiștii gândeau altfel, iar uneori ajungeau la concluzii la care agenții de informații nu erau instruiți să ajungă.

Așadar, era posibil ca acest Corey să nu fi crezut amenințarea lui Khalil conform căreia chiar el urma pe lista omorurilor și poate că polițistul se gândise la cine ar fi putut fi următoarea victimă. Dacă așa stăteau lucrurile, poate că se gândise mai întâi la agentul FBI, George Foster. Sau poate că polițistul fusese atât de devastat sufletește, încât nu se mai gândise la nimic, cu excepția soției moarte. În orice caz, Khalil avea să afle în curând dacă indivizii erau înaintea sau în urma lui.

Singura persoană despre care FBI-ul știa cu siguranță că se află pe lista lui Khalil era răposatul domn Chip Wiggins. Ultima dată când Khalil fusese aici, FBI-ul – sau poate Corey – trăsese unele concluzii, așa că îl așteptaseră acasă la Wiggins, în California.

De această dată însă, domnul Wiggins, care fusese ultimul pe lista lui Khalil, ajunsese primul. Iar acum, căutându-l pe Wiggins după moartea domnișoarei Mayfield, FBI-ul avea să afle că ajunsese de această dată prea târziu ca să-l mai salveze. *Cei de pe urmă vor fi cei dintâi.*

Șoferul, Charles Taylor, îi zise pasagerului său israelian:

Aveți și niște iranieni în zona aia. Știți, oameni care au evadat de acolo și au strâns ceva bișțari. Poate și niște paki.

– Paki?

– Pakistanezi. Arabi. Oameni de genul ăsta. Probabil, sperând la un bacșiș suplimentar de la domnul Gold, Charles Taylor adăugă: N-avem nevoie de astfel de oameni aici. Corect?

– Corect.

Adică, după 11 septembrie... nu spun că nu sunt buni de nimic, dar... hei, ați fost și voi bombardați acolo, în Israel. Corect?

– Corect.

– Aceeași porcărie o să se întâmple și aici.

Cu siguranță că da.

CAPITOLUL 17

Khalil se uită la ceas și văzu că trecuseră douăzeci și două de minute de când părăsiseră aeroportul.

Cinci minute mai târziu, dispozitivul GPS emise o comandă verbală și șoferul ieși de pe autostradă într-o zonă rezidențială.

Khalil observă că reședințele de acolo păreau masive, multe făcute din piatră și cărămidă. Copacii erau mari și vegetația bogată și bine întreținută. Trădătorul Haytham trăia bine.

– Oprește mașina, te rog, zise Khalil.

Șoferul trase pe dreapta.

Khalil scoase telefonul moartei din geantă și îl deschise. După câteva secunde se auzi un bâzâit și Khalil văzu pe ecran un mesaj text. Apăsă butonul și citi:

> NY ATTF – Agentul FBI Kate Mayfield, victimă a unei tentative de omor în Sullivan County, NY. Suspect posibil, Asad Khalil, cunoscut terorist, de naționalitate libiană. Starea medicală a victimei secretizată. Verificați e-mail pentru detalii complete, actualizări și instrucțiuni operaționale, sau sunați Cent Op. Alertă chihlimbarie. Trimise BOLO și APB. Walsh, SAC, NY ATTF.

Khalil închise telefonul și îl puse înapoi în geantă.

Așadar, se gândi el, când au trimis mesajul ăsta încă nu știau că făcuse rost de telefonul mobil al femeii – iar mesajul fusese trimis tuturor agenților federali, inclusiv moartei.

Sau... știau că el are telefonul mobil și nu îl scoseseră din circulație deoarece sperau ca el să fie atât de idiot încât să folosească dispozitivul ca ei să-i poată urmări mișcările. Sau ca să-i trimită lui un mesaj fals.

Se gândi la cuvintele „victimă a unei tentative de omor" și „stare medicală secretizată". Să fi însemnat că ea nu murise? Sau ei nu anunțau într-un simplu mesaj text faptul că ea era moartă? Chestia asta îl deranja pe Khalil, dar își scoase totul din minte și se concentră asupra următoarei victime.

Oare acel mesaj îl alertase pe Haytham asupra posibilității ca și el să fie o țintă? Poate că Haytham nu văzuse mesajul. Dar chiar dacă l-a văzut, de ce ar fi considerat că se află în pericol iminent?

Instinctele, care nu-l trădau niciodată, îi spuneau lui Khalil că nu trebuie să se teamă că ar putea cădea într-o capcană la reședința lui Haytham. Putea adulmeca pericolul, însă acum adulmeca doar sângele lui Jibral Haytham.

Khalil formă un număr pe telefonul lui mobil.

– Amir, răspunse o voce.

Khalil rosti în engleză:

– Domnul Gold. Cum se prezintă lucrurile acolo?

La fel, domnule, răspunse Amir.

– Și unde ești acum?

– Sunt parcat într-un loc de unde se poate vedea casa.

Și nu a apărut nimic care să te neliniștească?

– Nu, domnule.

– Te voi suna din nou. Khalil închise telefonul și îi spuse șoferului: O mică schimbare de plan. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva care vine din oraș la gara Douglaston.

– Nicio problemă. Șoferul apăsă destinația pe dispozitivul GPS și spuse: E la câteva străzi de aici.

În mai puțin de trei minute, șoferul trase în partea dinspre est a micii parcări din fața gării Long Island Railroad Station.

Khalil zări o stație de taxiuri, însă nu se vedeau taxiuri în acea după-amiază de duminică. Câteva mașini ședeau pustii în parcare, iar peronul gării era pustiu. Pe o gheretă din plexiglas era un indicator pe care scria *DOUGLASTON*, la fel ca în fotografia pe care i-o arătase Malik. Malik avea multe surse libiene

în New York, inclusiv șoferi de taxi și chiar diplomați de la misiunea Libiei la ONU, iar Malik fusese cel care alesese acest loc, însă existau alte două locuri de rezervă dacă aici apărea vreo problemă.

– Parchează aici, lângă duba asta, îi spuse Khalil șoferului.

Șoferul trase în spațiul de lângă o dubă mare care bloca vederea limuzinei dinspre șosea.

Mulțumit că își putea încheia treaba aici, Khalil formă un număr pe telefon. Îi răspunse Amir.

– Ne întâlnim în parcarea de la gara Douglaston, zise Khalil.

Închise.

A spus cât durează? întrebă șoferul.

– Câteva minute.

Khalil luă o sticlă de plastic cu apă din buzunarul lateral, o deschise și bău aproape tot conținutul, cu excepția câtorva centimetri de lichid de la fund.

– Vreți să trag până la peron? întrebă șoferul.

– Nu.

Khalil deschise geanta și scoase de acolo pistolul automat Colt 45, primit de la răposatul lui compatriot în Santa Barbara. Celălalt avantaj al călătoriei aeriene cu avioane particulare era acela că puteai să transporți arme de foc la bordul avionului fără să știe ceilalți sau să-i pese cuiva.

Vreți să vă dați jos și să vă întâlniți cu omul pe peron? se interesă șoferul.

Nu.

Khalil apăsă sticla de apă pe spătarul scaunului șoferului, tensionat din pricina dimensiunilor imense ale individului, în dreptul inimii omului. Privi în jur ca să se asigure că nu se vede nimeni prin preajmă. Era pe punctul să apese pe trăgaci, dar lăsă apoi Coltul să cadă înapoi în geantă și scoase din buzunar Glockul domnișoarei Mayfield. Da, era mai bine ca testul balistic al FBI să arate că fusese arma ei. Introduse țeava Glockului în gâtul sticlei.

– Ies afară să fumez o țigară, rosti Charles Taylor.

– Poți fuma aici.

Khalil apăsă pe trăgaci, simțind reculul Glockului în mâna lui, în vreme ce sunetul camuflat al împușcăturii umplu mașina.

Taylor țâșni în față, după care centura de siguranță îl readuse la loc, iar capul îi căzu într-o parte. Khalil mai trase un glonț prin sticla plină de fum, ca să fie sigur și, din nou, trupul victimei țâșni în față, prăbușindu-se apoi pe spătarul de piele. Khalil inspiră adânc pe nări, savurând mirosul pulberii arse, apoi își băgă pistolul înapoi în buzunar.

Împinse cele două cartușe goale și sticla fumegândă sub scaunul șoferului, își luă geanta, ieși din mașină și deschise portiera din dreptul șoferului.

Cele două gloanțe de calibru 40 trecuseră prin corpul imens al șoferului și se înfipseseră în bordul vehiculului. Cămașa albă a lui Taylor era înroșită de sânge proaspăt, însă gloanțele bine plasate îi opriseră inima rapid și nu sângerase excesiv. O treabă bună.

Khalil găsi maneta pentru controlul scaunului și îl înclină cât de mult putu. Apoi se întinse peste cadavru și luă cele două ziare de duminică de pe scaunul pasagerului din dreapta, surprins de greutatea și dimensiunile lor. Așeză paginile din *Newsday* peste fața și trupul șoferului, convins că sângele nu avea să treacă prin hârtie. Înghesui celălalt ziar, *Post,* sub brațul omului.

Khalil opri motorul, scoase cheile din contact și închise portiera, după care bloca toate portierele cu telecomanda de închidere centralizată. Puteau trece multe ore, poate chiar întreaga noapte, până să-l observe cineva pe șoferul în uniformă adormit care își aștepta, probabil, clientul la gară.

– Somn ușor, rosti Khalil.

Apoi se îndreptă spre șoseaua de la marginea micii parcări, uitându-se la casele de pe cealaltă parte a străzii, observă un bărbat și o femeie, la circa cincizeci de metri depărtare, cum își plimbau câinele și doi copii pe biciclete pedalând către el. În Tripoli i se spusese că sabatul creștin era o zi liniștită în zonele rezidențiale, iar acum părea că lucrurile stau exact așa. După ce copiii trecură pe lângă el, Khalil văzu un grătar de canal și lăsă cheile de la limuzină să cadă printre zăbrele.

Se sprijini de un felinar, desfăcu ziarul și citi un articol despre atentatele sinucigașe cu bombă din Bagdad. Nu înțelegea la perfecție engleza scrisă, dar articolul era scris cu vorbe simple, pe care le putea descifra. Însă nu-i plăcu folosirea cuvântului „terorist" sau descrierea atacurilor ca fiind „mișelești" Khalil știa că era nevoie de curaj ca să devii martir și, ca atare, îi admira

pe bărbații și chiar pe femeile care se sinucideau pentru Islam. Iar dacă era să devină și el un martir, era pregătit.

Termină de citit articolul, amintindu-și că trecuseră doar câteva săptămâni de când președintele american declarase sfârșitul războiului. Khalil i-ar fi putut spune acestuia că era vorba de un război fără sfârșit și se întrebă de ce individul ăla arogant nu pricepea asta.

Un taxi galben se apropie încet de el, apoi se opri la câțiva metri de Khalil. Acesta observă că semnul de „Ieșit din tură" de pe mașină era aprins. Șoferul coborî geamul din dreptul lui și întrebă:

– Domnul Gold?

Khalil dădu din cap și se urcă în taxi în spatele șoferului. Zise, în arabă:

Yalla mimshee. Dă-i drumul.

Șoferul merse mai departe de-a lungul străzii, iar Khalil zise:

– Du-mă la casă.

– Da, domnule.

Amir aruncă o privire, prin oglinda retrovizoare, către pasagerul său. Nu-l cunoștea pe acel om, știa doar că e libian ca el, un prieten al unui prieten. Iar prietenul cu pricina îi spusese clar lui Amir că acest om, care dintr-un motiv ascuns se dădea drept evreu, era un personaj foarte important, iar Amir fusese ales să aducă un serviciu țării lui ajutând acest compatriot. De asemenea, omul avea să-i dea o mie de dolari ca să-și dovedească aprecierea.

Amir aruncă din nou o privire în oglinda retrovizoare. Ochii individului erau negri ca noaptea, dar păreau să ardă ca niște tăciuni.

– Uită-te la drum. Nu la mine.

– Da, domnule.

Înaintară încet, iar Amir efectuă câteva viraje prin cartierul liniștit.

Da, își zise Khalil, era o zi a familiei și poate că americanii se duceau la biserică dimineața, după care urmau ritualurile seculare ale sabatului creștin – mersul în parc sau la plajă, unde bărbați, femei și copii stăteau pe jumătate dezbrăcați în fața altor familii. Și, bineînțeles, exista obiceiul cumpărăturilor de duminică. Americanii făceau cumpărături șapte zile pe săptămână, dimineața, la prânz și noaptea, inclusiv în zilele lor de sabat și în cele de sărbătoare.

În Tripoli, Malik îi spusese:

– Sunt vreo două sute cincizeci de milioane cu totul, dar consumă întreaga planetă. Banii sunt zeul lor, iar cheltuirea banilor reprezintă datoria lor sfântă. Mai ales femeile sunt ca niște lăcuste într-un lan de grâne, adăugase Malik.

Khalil își luă gândurile de la Malik și reveni la șoferul de taxi care ședea în fața lui.

– Ți-ai păstrat credința aici? îl întrebă pe Amir.

– Bineînțeles, domnule. La fel soția și cei șase copii ai mei. Răspundem la chemarea de rugăciune de cinci ori pe zi și citim din Coran în fiecare seară.

– De ce te afli aici?

– Pentru bani, domnule. Banii necredincioșilor. Îi trimit familiei mele din Tripoli. În curând, ne vom întoarce cu toții în țara noastră, cu voia lui Allah. Adăugă: Pacea să pogoare asupra lui.

Amir coti pe o stradă aliniată de copaci și case de cărămidă și zise:

– Casa e mai sus, pe partea asta a drumului.

– Ai cadoul meu? întrebă Khalil.

– Da, domnule.

Omul luă o pungă neagră din plastic de pe podea și i-o dădu pasagerului.

Khalil deschise punga și extrase de acolo un buchet de flori învelit în hârtie verde și celofan. Scoase din geantă un cuțit de vreo douăzeci de centimetri și îl ascunse cu lama în față în buchet.

– Oprește la casă, apoi parchează undeva de unde poți vedea toată strada, îi zise lui Amir. Mă suni dacă se apropie vreo mașină de poliție sau altcineva.

– Da, domnule.

Amir opri în fața unei case de cărămidă, cu etaj și cu o ușă de intrare albastră, pe care Khalil o recunoscu din fotografie.

Khalil cercetă zona din jurul lui cu privirea, dar nu zări nimic care să-l alarmeze. Mai important decât asta, nu simți niciun pericol. Cu toate astea, mesajul fusese recepționat cu siguranță și de telefonul lui Haytham. Poate că individul fusese și sunat acasă.

Un om mai prudent ar fi plecat în acea clipă de acolo, dar prudența era doar un alt nume pentru lașitate.

Se dădu repede jos din taxi, cu florile în mâna stângă și Glockul în buzunarul din dreapta al hainei. Își înfipsese Coltul 45 la centură pe sub haină.

Merse de-a dreptul pe aleea care ducea către casă, unde erau parcate două mașini. Dacă îl vedea cineva, nu ar fi avut nicio suspiciune: era un bărbat bine îmbrăcat care se îndreaptă cu flori în mână către casa unui prieten. Khalil i-ar fi putut mulțumi fostului său instructor, Boris rusnacul, pentru ideea cu florile, despre care Boris spunea că este un truc vechi și testat al KGB-ului.

– Despre un om cu flori în mână și zâmbet pe față nu crede nimeni că este periculos, îi spusese Boris.

Da, Khalil urma să-i mulțumească personal lui Boris înainte de a-i scoate inima din piept. Zâmbi.

În capătul aleii se găsea un garaj, iar între casă și garaj se afla un gard alb cu o poartă de acces. Khalil văzuse imaginea aeriană a casei și își aduse aminte că proprietatea din spate era înconjurată de un zid înalt și de arbuști impozanți și că exista o verandă cu mobilier și aparate de gătit în aer liber. Conform lui Malik, Khalil se putea aștepta ca familia să fie afară, iar acea familie nu deținea niciun câine. Khalil auzi acum muzică venind din spate, muzică western, neplăcută pentru urechile lui.

Făcu un pas dincolo de perimetrul casei și se zgâi peste gardul jos, în vreme ce se scotocea după pistolul Glock. Dacă îl așteptau, aveau să se arate exact în acest moment. Însă nu se vedea nimeni pe verandă, așa că el deschise poarta și merse iute către ușa din spate a casei. Apoi își dădu seama că muzica venea din spatele lui, așa că se întoarse către un șezlong care se întindea într-o direcție oarecare. Pe șezlong stătea întinsă o fată de circa cincisprezece ani, zăcând la soare, aproape dezbrăcată, îmbrăcată doar cu un costum de baie alb și minuscul, așa cum Khalil văzuse prin Europa. Zări pe sol, lângă fată, aparatul care emitea muzică. Fata părea să doarmă.

Păși către fată, pe care o recunoscu din fotografii ca fiind Nadia, fiica lui Haytham. În vreme ce se apropia de ea, aruncă priviri furișe înapoi către casă, dar nu zări pe nimeni la ferestre sau la ușă.

Se opri lângă fată și îi măsură trupul cu privirea. În Libia, ea ar fi fost biciuită pentru goliciune, iar mama și tatăl ei ar fi fost și ei biciuiți pentru că îi

permiteau să stea așa. Mama ei ar fi putut chiar să fie executată, dacă așa ar fi hotărât tribunalul Sharia. Nu mai contează, își spuse Khalil, oricum o să moară cu toții în scurt timp. Scoase cuțitul din buchetul de flori.

Probabil că fata îi simți prezența sau sesiză că se interpusese ceva între ea și soare, căci deschise ochii.

Nu văzu cuțitul; zări doar chipul lui Khalil și buchetul întins spre ea. Deschise gura, iar în acea clipă Khalil înfipse cuțitul în pieptul ei gol, printre coaste, adânc în inimă. Fata se holbă la el, din gura deschisă ieși doar un sunet scurt și slab, iar corpul abia îi tresări. Khalil răsuci cuțitul și îi dădu drumul, apoi aruncă florile pe pieptul fetei.

Se răsuci pe călcâie, scoase pistolul Glock și se duse direct înspre ușa protejată cu plasă contra țânțarilor.

Răsuci mânerul broaștei descuiate și păși într-un vestibul din spate, plin cu jachete și pantofi. În dreapta era o arcadă prin care se zărea o bucătărie, iar în bucătărie văzu spatele unei femei aplecate deasupra unei chiuvete. Femeia purta pantaloni scurți, o bluză fără mâneci și avea picioarele goale. Părea să pregătească masa.

Khalil se apropie de deschizătură. Putea cerceta acum întreaga bucătărie, și văzu că nu mai era nimeni acolo în afară de femeie. Se concentră pe o altă arcadă deschisă care ducea către partea din față a casei și auzi strigătele unei mulțimi – un eveniment sportiv la radio sau la televizor.

Khalil ascunse pistolul în palmă, păși în bucătărie și făcu doi pași lungi către femeie.

– Nadia? întrebă femeia.

Când își întoarse privirea peste umăr, Khalil îi puse o mână peste gură și cealaltă mână pe ceafă, după care o strivi cu brutalitate pe femeie de chiuvetă. Khalil zări un cuțit în mâna ei, dar înainte ca ea să-l ridice, îi răsuci capul până ce femeia aproape ajunse cu fața spre el. Privirile li se întâlniră o secundă înainte ca libianul să simtă cum gâtul femeii trosnește sinistru, după care cuțitul căzu din mâna ei.

Femeia începu să tresară spasmodic, iar Khalil o lăsă încet să cadă pe podea, unde ea își continuă mișcările necontrolate.

Privirile li se întâlniră din nou, iar el se uită la ea câteva secunde, încercând să determine dacă femeia avea să moară sau o să rămână infirmă de la gât în jos pentru totdeauna. Pentru el nu mai conta, deși ar fi preferat ca ea să-și petreacă restul vieții într-un cărucior cu rotile. Într-un an sau doi, își zise el, picioarele și brațele ei goale nu ar mai fi arătat la fel de apetisante pentru un bărbat.

Khalil scoase pistolul Glock și trecu pe sub arcada care ducea către un hol. Înainte se vedea ușa din fața casei, spre dreapta era o scară, iar spre stânga o deschizătură mare din direcția căruia se auzea transmisia evenimentului sportiv.

Străbătu holul și intră în living, cu arma în mâna întinsă. Pe canapeaua din fața lui stătea întins un bărbat, mai mult ca sigur Jibral Haytham. Individul era îmbrăcat cu pantaloni scurți și un tricou albastru, iar în picioare nu avea nimic. Ședea cu fața spre televizor, unde se transmitea în acele momente o reclamă la bere. De fapt, pe măsuța de cafea de lângă Haytham se vedea o cutie de bere. Jibral Haytham dormea, iar Khalil își zise că ar fi putut să-i înfigă rapid un glonț în cap și să-și vadă mai departe de celelalte treburi. Însă anticipase o formă oarecare de conversație, de ar fi fost posibil – iar acum aceasta părea posibilă.

Se duse spre individul care dormea și fu mulțumit să constate că nu exista nicio armă în apropiere, deși zări un telefon mobil pe măsuța de cafea – un Nextel, la fel cu cel pe care îl luase de la nevasta lui Corey. Ridică telefonul și văzu că era anunțat un mesaj text pe ecran. Khalil apăsă butonul și apăru mesajul – cel de la Walsh pe care îl mai văzuse și pe telefonul nevestei lui Corey. Alerta sosise la timp pentru Jibral Haytham, dar din nefericire pentru acesta, îl prinsese dormind sau poate că nu evaluase cum trebuie conținutul mesajului și importanța lui în ceea ce-l privește.

Pe măsuță se mai găsea un portofel, pe care Khalil îl luă și-l băgă alături de telefon în buzunarul lui. Se uită la tricoul lui Haytham și văzu că pe el era imprimată o imagine a Turnurilor Gemene în culori aurii, și cuvintele „Forța de Intervenție Antiteroristă NYPD/FBI". Sub asta era scris „9/11 – Nu vom uita niciodată"

Khalil scuipă pe tricou, apoi se așează pe un fotoliu cu fața spre canapea. Își urmări cu privirea victima câteva secunde, după care se uită în jur, prin încăpere.

În țara lui, acea casă cu două niveluri, cu grădină proprie ar fi reprezentat locuința unui om cu destule posibilități materiale. Aici existau sute, dacă nu mii de astfel de case aparținând oamenilor obișnuiți, cu mașini pe alee, televizoare și mobilier de calitate. Khalil înțelegea de ce atâția credincioși din națiunile mai sărace ale Islamului emigraseră către America – țara creștinilor și a evreilor – și nu-i condamna, câtă vreme ei își păstrau obiceiurile și credința. De fapt, într-o bună zi, America avea să ajungă ca Europa Occidentală, pe care acum Islamul o socotea cucerită fără vărsare de sânge.

Însă Haytham se lăsase corupt până în măduva oaselor de această națiune depravată moral, trăind printre evrei și barbari și vânzându-și sufletul dușmanilor Islamului. Recită cu voce tare un proverb din Coran:

· Credincioși, să nu vă faceți prieteni nici printre evrei, nici printre creștini.

Gabriel Haytham se agită pe canapea.

Televizorul reveni la evenimentul sportiv pe care Khalil reușise acum să-l identifice ca fiind un meci din liga națională americană de baseball. Într-adevăr, jocul ăsta se desfășura atât de lent, că ar fi adormit pe oricine.

Khalil observă o telecomandă pe măsuță lângă cutia de bere. Întinse mâna, o luă și o examină, apoi închise televizorul.

Gabriel Haytham se agită din nou, apoi căscă, se ridică în capul oaselor și se holbă la ecranul stins. Părea confuz. Se întinse după telecomandă și atunci îl observă pe Asad Khalil în fotoliul de alături.

Haytham se îndreptă brusc și își coborî picioarele de pe canapea.

– Cine dracu' ești?

Khalil scoase pistolul Glock din buzunar și îl îndreptă către Haytham.

– Într-adevăr, vin din iad. Nu mișca sau te ucid.

Gabriel Haytham se concentră asupra armei, apoi se uită la intrus.

– Poți să iei ce vrei... spuse

– Taci din gură. Vei ști ce vreau când vei ști cine sunt.

Haytham se holbă la chipul intrusului, iar Khalil își dădu seama că individul îl recunoscuse. Gabriel Haytham dădu din cap, apoi rosti cu voce joasă:

– Unde e soția mea?

Din experiență, Khalil știa că, dacă mărturisea că persoanele iubite sunt moarte, potențiala victimă devenea irațională și uneori agresivă, așa că răspunse:

– Soția și fiica ta sunt în siguranță.

– Vreau să le văd.

– O vei face. În curând. Dar, mai întâi, trebuie să răspunzi la câteva întrebări. Spuse apoi: Agenția ta te-a contactat cu privire la vestea întoarcerii mele?

Haytham încuviință.

– Dacă spui adevărul, de ce dormi? Khalil zâmbi și spuse: Ar trebui să fii mai alert. Scoase telefonul lui Haytham din buzunar și citi mesajul de pe ecran, apoi zise, în arabă: Dacă ai fi fost treaz ca să citești asta, atunci poate că nu ți-ai aștepta acum moartea. Haytham nu-i răspunse, iar Khalil aruncă o privire cutiei de bere și rosti, din nou în arabă: De ce bei alcool? Întunecă mintea și te face somnoros. Vezi?

Gabriel Haytham din nou nu răspunse, însă privirea lui se furișă înnebunită prin încăpere.

Khalil știa că individul caută o ieșire din situația asta și calcula distanța dintre ei, gândindu-se la o mișcare agresivă. Khalil se ridică, dar înainte de a se putea îndepărta, Haytham își puse mâinile sub măsuța de cafea, aruncând-o înspre Khalil, după care sări la atac.

Khalil se feri de măsuță în vreme ce Haytham se repezi spre el. Trase un singur glonț în pieptul omului, ratându-i inima. Înainte de a putea trage din nou, Haytham îl prinse pe Khalil cu mâinile de brațul drept și cei doi se luptară câteva secunde, după care Khalil simți cum rănitul slăbește strânsoarea. Khalil se eliberă și se îndepărtă.

Gabriel Haytham era nesigur pe picioare, cu mâna stângă peste rana sângerândă din piept și cu dreapta întinsă către atacator. Din gură începu să-i curgă sânge.

Khalil știa că bătălia luase sfârșit și acum nu-i mai rămânea decât să rostească o condamnare finală pe care trădătorul să o ia în iad cu el. Rosti în arabă:

– Ai întors spatele credinței tale și ți-ai vândut sufletul necredincioșilor. Pentru asta, Jibral Haytham, vei muri și vei arde în iad.

Genunchii lui Gabriel Haytham cedară și omul se prăbuși pe podea, holbându-se la Khalil.

Acesta îi mai spuse:

– Nevasta ta și curva de fiică-ta sunt moarte, iar tu li te vei alătura în curând.

Haytham strigă cu o voce surprinzător de puternică:

– Ticălosule!

Încercă să se ridice, dar recăzu în genunchi, scuipând sânge.

Khalil ațintì pistolul Glock spre fața lui Haytham și zise:

– Te voi ucide cu arma colegei tale creștine, domnișoara Mayfield, pe care, de asemenea, o vei întâlni în iad.

Sângele bolborosi printre buzele lui Haytham în vreme ce el rosti cu voce stinsă, în arabă:

– *Tu* vei arde în iad... tu, Khalil...

Khalil ațintì arma spre fruntea lui Haytham, dar înainte de a apăsa pe trăgaci, auzi telefonul din buzunarul lui sunând. Scoase telefonul lui Haytham din buzunar și se uită la ecran. Acolo scria „ATTF-3"

Se uită din nou la Haytham, care continua să stea îngenuncheat, acum cu ambele mâini apăsate pe rană, iar sângele continua să se scurgă printre degetele lui.

Telefonul se opri, iar o secundă mai târziu se auzi un „beep"

Așadar, își spuse Khalil, poate că acest apel către Haytham fusese ca să-l avertizeze, iar dacă așa stăteau lucrurile, atunci poliția era la doar câteva minute depărtare.

Băgă înapoi în buzunar telefonul lui Haytham, apoi se folosi de propriul telefon mobil și îl sună pe Amir, spunându-i:

Vezi vreo mașină de poliție? Ceva activitate neobișnuită?

– Nu. Aș fi...

– Vino repede.

Închise, ridică pistolul Glock și trase un singur glonț în fruntea lui Haytham, apoi se duse repede la fereastra din față a casei și se uită pe stradă.

Telefonul lui Haytham sună din nou, apoi sună un telefon din bucătărie. Da, gândi Khalil, erau aproape de el acum.

Dacă venea poliția, Khalil putea ieși prin spatele casei și putea evada sărind gardul către proprietatea învecinată. Sau îi putea aștepta acolo pe polițiști. Dacă veneau doar doi oameni într-o singură mașină de patrulă, îi putea ucide cu ușurință în vreme ce se apropiau de casă. Era întotdeauna mai ușor să ucizi decât să fugi.

Aștepta.

CAPITOLUL 18

Khalil ieși pe ușa din față, străbătu iute aleea și se urcă în taxi.

– Dă-i drumul.

Amir porni în trombă spre stradă.

– Nu te grăbi. Mergi calm pe stradă, îi spuse Khalil.

Își continuară mersul și, în mai puțin de un minut, înaintea lor apăru o mașină de poliție alb cu albastru, care se îndrepta spre ei.

– Domnule...?

– Mergi mai departe.

Mașina de poliție venea rapid, dar nu avea sirena sau luminile pornite.

În vreme ce automobilul se apropie, Khalil văzu doi oameni în uniformă – o femeie la volan și un bărbat alături de ea. Cei doi discutau între ei și păreau complet neinteresați de taxiul pe care-l depășiseră.

Când mașina de poliție trecu pe lângă ei, Khalil își întoarse capul și privi în altă parte.

– Uită-te în oglinda retrovizoare și spune-mi ce vezi, îi zise el șoferului.

Amir se uită și după câteva secunde raportă:

– Mașina încetinește... da, a întors și s-a oprit în fața casei.

– O să mergem acum în Manhattan.

– Da, domnule.

În câteva minute ajunseră pe rampa de intrare către șoseaua de viteză Long Island Expressway, îndreptându-se înspre vest, către Manhattan.

Khalil scoase telefonul lui Haytham din buzunar. Până în acel moment, evident, poliția îl găsise pe Haytham mort. În cele din urmă, vor descoperi că lipsea telefonul lui mobil, drept care aveau să urmărească semnalul. Astfel că trebuia

să închidă telefonul. Însă, înainte de asta, examină dispozitivul. Era identic cu telefonul femeii moarte, așa cum observase, și nu se deosebea de alte telefoane mobile – cu excepția faptului că acest model, folosit de agenții federali, dispunea de o caracteristică suplimentară care permitea utilizatorului să efectueze transmisii radio individuale către un celular similar.

I se arătase în Tripoli cum să procedeze, așa că accesă lista de contacte, care era o facilitate suplimentară față de lista de contacte a telefonului. Parcurse lista și văzu o serie de prenume și nume, urmate de numere cu o cifră sau două. Observă numele, „Corey, John" și „Corey, Kate", precum și „Walsh, Tom", și alți treizeci sau patruzeci de oameni despre care presupunea că erau agenți federali.

În curând telefonul avea să fie scos din uz, așa că acea listă de contacte avea să devină inutilă, dar, ca să se amuze un pic, Khalil simți imboldul de a face un apel radio câtă vreme mai putea, așa că îl sună pe Walsh, șeful agenției.

Omul răspunse aproape imediat și spuse:

– Gabe, te căutam. Ai primit mesajul meu despre Kate?

– Da, replică Khalil. Care e starea ei? replică Khalil.

– E... cine e acolo?

– Gabe.

– Cine naiba e acolo?

– Aici e Jibral Haytham și vă sun din iad, domnule, răspunse Khalil zâmbind. Vă aștept aici, domnule Walsh.

– Unde e Gabe? Cine...?

– Du-te dracului, rosti Khalil în arabă.

După care închise telefonul.

Da, își spuse el, îl căutau pe domnul Haytham, iar acum dăduseră de el și de familia lui.

Khalil și Amir merseră mai departe în tăcere. După o vreme, Amir își drese glasul și întrebă în arabă:

– Care e destinația dumneavoastră din Manhattan, domnule?

– World Trade Center.

Amir nu replică.

Khalil îl instrui:

– Nu vreau să trecem pe la cabinele cu plată.

– Da, domnule. O vom lua peste podul Brooklyn și peste fluviu.

Își continuară drumul, iar Khalil se apucă să inspecteze conținutul portofelului lui Haytham. Găsi ceva bani și permisul acestuia de conducere. Mai găsi legitimația de polițist, precum și legitimația de agent federal în cadrul ATTF. Khalil se uită la cele trei poze din portofel: într-una era fata lui, Nadia, iar în alta era soția lui, care parcă se numea Farah, nume care însemna „bucurie". A treia poză arăta familia împreună. Rupse fotografiile în bucăți și le aruncă pe geamul mașinii.

Ultima dată când fusese în America, autoritățile avuseseră nevoie de mult mai multă vreme ca să înțeleagă ce căuta el acolo – dar, de această dată, înțeleseseră. Iar el era bucuros că se întâmplase așa. Jocul devenea acum mai interesant și îi producea mult mai multă satisfacție.

Khalil reveni la telefonul lui Haytham și deschise lista de contacte. Formă numărul de acasă al lui Haytham.

După două apeluri, îi răspunse o voce masculină:

Alo.

– Domnul Haytham este acasă? se interesă Khalil.

– Cine e la telefon?

– Aici e domnul Gold. Cine sunteți?

Omul nu răspunse la întrebare și zise:

– Domnul Haytham nu poate veni la telefon.

Nu, gândi Khalil, *nu poate*. Întrebă cu voce tare:

Atunci, doamna Haytham? Sau Nadia?

– Nu pot veni la telefon. Sunteți rudă cu familia Haytham?

– Nu, răspunse Khalil zâmbind. Și *dumneavoastră*, cine sunteți, domnule?

– Aici e poliția. Mă tem că a intervenit un... deces în familie.

– Îmi pare rău să aud asta. Cine a murit?

– Nu pot divulga această informație, domnule. De unde sunați?

– De fapt, sun de pe telefonul mobil al domnului Haytham.

– Dumneavoastră... cum?

– Vă rog să-i spuneți domnului John Corey și celor din Forța de Intervenție Antiteroristă că Asad Khalil îi va face lui următoarea vizită. Promit.

Khalil închise de tot telefonul mobil și se uită la Amir, care pretindea că se concentrează la drum. Amir auzise fiecare cuvânt, evident, iar în mintea lui nu putea exista vreo îndoială privind cele petrecute mai devreme în acea casă.

Khalil se întinse peste scaun și luă telefonul lui Amir din buzunarul de la cămașa omului. Telefonul lui Amir recepționase prea multe apeluri de la telefonul lui Khalil.

Khalil își luă geanta și se dădu jos din taxi. Individul de pe trotuar se găsea acum la mai puțin de treizeci de metri de el, iar Khalil porni într-acolo. Omul în mod clar nu observase nimic din cele petrecute în taxi, iar Khalil nu dorea să fie obligat să-l omoare pe stradă, dar așa ceva putea deveni necesar. Trecu pe lângă individ, pe trotuar, și se uită după el în vreme ce acesta se apropia de taxi.

Individul aruncă o privire spre mașină, dar își continuă mersul, iar Khalil merse mai departe, înspre colțul cu strada Church. Se uită din nou înapoi și fu uluit când îl văzu pe Amir afară din taxi, cu șapca încă pe cap, dând neajutorat din brațe și încercând să se țină pe picioare pentru a face câțiva pași. Individul care trecuse de taxi își continua mersul netulburat, fără să-și dea seama că Amir se prăbușea pe stradă, în spatele lui.

Khalil își continuă drumul către colțul străzii, blestemând faptul că alesese un asemenea instrument ca să ucidă și gândindu-se că poate Glockul ar fi fost o alegere mai bună pentru amândoi. În orice caz, treaba fusese completată fără prea mare dificultate. Când dădu colțul pe strada Church, își dădu seama că nu-l mai păștea niciun pericol. Aruncă mobilul lui Amir într-un canal și își continuă drumul.

Pe strada Church se vedeau câteva mașini și câțiva pietoni. Observă că mulți oameni se strânseseră câteva străzi mai departe, în apropiere de platforma acoperită, de unde se putea privi locul în care jihadiștii dobândiseră marea lor victorie asupra americanilor. Își înteți mersul, nerăbdător să vadă și el asta.

În vreme ce mergea, se gândi la cele petrecute cu câteva minute mai devreme. Învăța ceva de fiecare dată când omora un om; învăța cum se comportă oamenii în clipa morții, un fapt interesant, dar nu și instructiv. Îl preocupau mai ales tehnicile morții – instrumentul folosit, alegerea locului și a momentului, urmărirea victimei, abordarea ei și, bineînțeles, decizia de a-și omorî victima repede și fără dureri sau, dimpotrivă, încet și dureros. Să fi fost vorba de afaceri sau de plăcere? Știuse că moartea lui Amir nu avea să survină instantaneu, dar ar fi trebuit să fie mai rapidă și relativ lipsită de durere. Cu toate astea, omul se agățase de viață și își provocase singur chinuri inutile. Își aminti

că Boris fusese cel care, cu mulți ani în urmă, îl încurajase să aleagă un spărgător de gheață în anumite circumstanțe. Boris îi spusese:

– Este ușor de ascuns, este rapid și tăcut și penetrează orice parte a corpului. De asemenea, aproape că nu lasă urme de sânge și este întotdeauna fatal dacă lovitura este administrată în creier sau în inimă.

Khalil va trebui să-i povestească atotcunoscătorului Boris ce se întâmplase cu Amir. Poate chiar avea să-i demonstreze rusului problema pe viu.

Se gândi și la nevasta lui Corey, mulțumit fiind de metoda lui, care întotdeauna-i impresiona pe colegii și compatrioții lui Khalil, băgând spaima, totodată, în inimile dușmanilor. Regreta doar faptul că moartea femeii fusese relativ lipsită de durere și poate prea rapidă. Cât despre Corey, acesta avea să implore moartea după ce Khalil va termina cu el. Cerea ceva efort, dar producea atâta plăcere!

Khalil ajunse în zona platformei și văzu un șir de trepte care urcau spre vârf. Se luă după un cuplu de tineri îmbrăcați în pantaloni scurți și tricouri. Cei doi se țineau de mâini. În Europa, văzuse bărbați și femei intrând în catedrale creștine și expunându-și picioarele dezgolite și se întrebă dacă exista ceva sacru pentru acei oameni.

Urcă treptele și văzu că platforma era acoperită și că erau vreo cincizeci de oameni acolo, cei mai mulți îmbrăcați la fel de ireverențios precum tânărul și tânăra din fața lui. De asemenea, observă că aproape toți oamenii aveau aparate foto, cu care pozau gaura imensă din pământ, iar unii oameni se pozau în fața aparatelor, ținându-se de balustradă, având ca fundal locul dezastrului.

În diverse locuri erau înfipte indicatoare scrise de mână, iar pe unul dintre acestea se putea citi: „LOC SACRU – VĂ RUGĂM SĂ DOVEDIȚI RESPECT."

Khalil își aduse aminte că în Europa existau avertismente similare, prin care se cereau păstrarea liniștii și respect. Își aminti că asemenea avertismente i se păruseră inutile; cu siguranță ele ar fi fost inutile într-o moschee.

Pe un alt indicator se putea citi: „AICI AU MURIT APROAPE TREI MII DE NEVINOVAȚI, BĂRBAȚI, FEMEI ȘI COPII, DUPĂ UN ATAC DE O FEROCITATE DE NEDESCRIS. RUGAȚI-VĂ PENTRU EI."

Khalil intenționa, mai degrabă, să se roage pentru cei zece oameni din cele două avioane, care deveniseră martiri aici pentru cauza Islamului.

Observă, de asemenea, mai multe aranjamente florale prinse de balustrade, iar asta îl făcu să se gândească la fata lui Haytham. O tânără frumoasă, dar, în mod evident, nu una modestă. Cea mai mare pedeapsă era întotdeauna rezervată celor cărora li se oferise lumina, dar care preferaseră să se întoarcă cu spatele la ea. Nu exista loc în paradis pentru familia Haytham; doar în focurile iadului veşnic.

Asad Khalil se uită la golul imens de sub el. Fu surprins să constate că nu mai rămăsese pic de moloz, iar pământul era golaş, deşi marginile gropii erau străjuite de ziduri din beton, care se ridicau din fundul gropii până la suprafaţă, pe o înălţime de poate cincizeci de metri. O rampă largă de pământ ducea în interiorul excavaţiei, iar Khalil văzu camioane şi echipamente nemişcate în fundul gropii.

Privi înspre locul unde fusese Turnul Nordic şi îşi aminti cum fusese atacat prima dată, pe 26 februarie 1993: o camionetă, plină cu explozibil, fusese detonată în parcarea subterană. Daunele produse clădirii fusese infime şi nu produseseră mai mult de şase morţi, deşi fuseseră răniţi peste o mie de oameni. Adepţii jihadului erau îngrijoraţi că acest atac eşuat ar fi putut fi un avertisment pentru americani, care şi-ar fi putut da seama că turnurile aveau să devină din nou ţintă cândva. Însă americanii nu trăseseră asemenea concluzii, deşi Khalil credea că până şi un idiot ar fi trebuit să-şi dea seama ce se plănuia pentru data următoare.

Khalil se uită dincolo de groapa căscată, la clădirile avariate care mărgineau zona distrusă. Apoi se uită la cer, către locul unde se înălţaseră cele două turnuri şi-şi aminti de imaginile pe care le văzuse cu oameni sărind din clădirile în flăcări ca să-şi găsească moartea sute de metri mai jos. Întreaga lume văzuse acele imagini şi pretutindeni existaseră manifestări publice de simpatie, de şoc, de groază şi de multă furie. În particular însă, iar uneori şi public, văzuse şi auzise alt gen de emoţii exprimate, care nu manifestau deloc simpatie faţă de americani. De fapt, în rândurile unor popoare se declanşase multă bucurie, şi nu fusese vorba doar despre musulmani. Americanii nu erau chiar atât de iubiţi precum credeau ei sau precum ar fi dorit să fie. Iar când descoperiră acest lucru, păreau singurii miraţi.

Un bărbat de vârstă mijlocie, care stătea lângă el, îi zise soţiei lui:

– Ar trebui să-i lichidăm pe toți nemernicii ăștia.

– Harold, nu spune asta.

– De ce nu?

Femeia părea să-și dea seama că bărbatul care stătea aproape de ei putea fi un străin. Poate chiar un musulman. Își înghionti soțul, îl luă de braț și se îndepărtă.

Khalil zâmbi.

Observă un mic grup de tineri și tinere îmbrăcați cu tricouri pe care se vedea chipul unui bărbos și pe care scria „Ce ar face Iisus?"

Khalil își zise că întrebarea era foarte bună. Deși el studiase cărțile creștine, cărți sfinte pentru toți musulmanii, la fel cum erau cărțile ebraice, nu găsise nicăieri un răspuns satisfăcător la acea întrebare. Iisus fusese un mare profet, dar mesajul lui de iubire și iertare nu trezea nimic în Asad Khalil. El prefera cuvintele seci și acțiunile profeților ebraici, care înțelegeau mai bine adevăratul suflet al oamenilor. Decise că Iisus meritase să-și primească moartea din mâna romanilor, care cunoșteau pericolul reprezentat de un om care propovăduia pacea și iubirea.

Micul grup de tineri și tinere îngenunchea acum în dreptul balustradei, rugându-se în tăcere, iar Khalil nu se îndoia defel că tinerii se rugau nu doar pentru morți, ci și pentru dușmanii lor și cereau ca Dumnezeu să-i ierte. Iar Khalil își zise că asta era bine; era primul pas către victoria dușmanilor lor. Romanii înșiși deveniseră creștini și începuseră mai mult să se roage decât să se bată, iar atunci au primit și ei ce meritau.

Soarele începea să apună spre vest și își arunca razele pe aleile acoperite și pe chipurile oamenilor care erau fie, rudele îndoliate ale victimelor, fie, doar amatori de curiozități. Khalil își zise că unii dintre ei nu înțelegeau ce anume îi lovise, iar alții abia de înțelegeau vag *de ce* se întâmplase așa ceva. Cei mai mulți dintre ei, credea Khalil, considerau acest eveniment ca pe un incident singular, fără context și fără un sens mai profund. Americanii trăiau clipa, fără istorie și, ca atare, fără profeții. Ignoranța și aroganța lor, precum și comoditatea și lipsa lor de respect pentru Dumnezeu reprezentau cele mai mari slăbiciuni ale lor. Clipa în care ei trăiau trecea, iar pentru ei nu exista viitor.

Sunetul unor sirene îl trezi la realitatea înconjurătoare. Aruncă o privire înapoi spre strada Church și zări două mașini de poliție cu luminile pornite deplasându-se rapid în direcția străzii Murray. Presupuse că răspunseseră la un apel privitor la șoferul de taxi mort. Sau poate nu chiar atât de mort. Dar chiar dacă supraviețuia, Amir avea știință de mai puține lucruri decât aflaseră până acum polițiștii înșiși.

Amir știa însă cum era îmbrăcat Khalil și că acum el se găsea pe platforma de observare de la World Trade Center. Ca atare, poate că sosise clipa să plece de acolo.

Khalil rosti o rugăciune tăcută pentru martirii căzuți și încheie cu versetul lui favorit dintr-un vechi cântec arab de luptă: „Înfricoșător, el călărea singur, doar cu sabia lui yemenită ca ajutor; ca ornamente aceasta nu avea nimic, în afară de crestăturile de pe lamă."

CAPITOLUL 19

Asad Khalil şedea singur pe o bancă în parcul Battery, astfel botezat, din câte înţelesese el, pentru că vârful de sud al insulei Manhattan găzduise pe vremuri forturi şi baterii de artilerie ca să protejeze oraşul. Acum, acolo era un parc plăcut, cu priveliştе peste golf, iar duşmanul se găsea în interiorul oraşului.

Deschise o sticlă cu apă, pe care o cumpărase de la o tarabă de stradă, şi luă o gură mare, apoi folosi o parte din apă ca să spele sângele lui Amir, care-i stropise mâna dreaptă.

Băgă sticla în geantă în caz că ar mai fi avut nevoie de ea, apoi scoase telefoanele mobile ale celor doi agenţi federali morţi. Porni aparatele şi văzu că ele erau încă în reţea, fapt care îl surprinse. Se gândi că era posibil ca poliţia sau FBI-ul să nu fi observat încă lipsa telefoanelor. Americanii, într-o manieră adevărată de cowboy, îşi făceau întotdeauna griji, în primul rând, în privinţa armelor.

Accesă mesajele text de pe telefonul lui Haytham şi zări un mesaj nou de la „Paresi, Capt., ATTF/NYPD"

Ştia că individul era superiorul lui Corey. Khalil citi mesajul şi constată că era vorba de un ordin scurt, prin care detectivii de poliţie erau chemaţi la serviciu şi li se dădeau instrucţiuni să înceapă supravegherea comunităţii de musulmani, cu precădere a comunităţii libiene.

Aşa ceva era de aşteptat şi nu-l alarma defel pe Khalil. Potenţialele lui contacte din America nu făceau toate parte din comunitatea libiană; mai erau prietenii lui din Al Qaeda, reprezentanţi ai altor naţiuni islamice. Singurele lui contacte libiene de până atunci fuseseră Farid în California şi Amir în New York şi amândoi se aflau acum în paradis, mult mai presus de orice supraveghere americană.

Pe telefonul lui Haytham nu existau alte mesaje, așa că îl închise.

Deschise fișierul cu mesaje de pe telefonul lui Mayfield și văzu un text nou de la Walsh. Acesta spunea:

> Către toți agenții FBI și detectivii NYPD: Doi informatori libieni din NY Metro au furnizat informații asupra suspectului Khalil în CONUS. Verificați e-mail pentru detalii și instrucțiuni operaționale privind prinderea suspectului. Walsh, SAC, ATTF/NY.

Închise telefonul lui Mayfield și se gândi la cele citite. Dacă era adevărat, atunci el și misiunea lui întâmpinau oarece probleme. De fapt, nu știa în cine să aibă încredere.

Însă, își dădu seama că, dacă acest mesaj de la Walsh fusese trimis tuturor agenților și detectivilor, atunci ar fi trebuit să apară pe ecranul aparatului lui Haytham. Însă nu apăruse. Iar Walsh nu știa la momentul trimiterii mesajului că el, Asad Khalil, avea să pună mâna pe telefonul lui Haytham. Ca atare, de ce mesajul nu se regăsea pe telefonul lui Haytham? Și de ce se găsea pe telefonul lui Mayfield? Femeia era moartă la momentul trimiterii textului.

Ca atare, își zise el, mesajul era unul fals, trimis doar către telefonul mobil al lui Mayfield, despre care Walsh probabil că știa de pe-acum că se găsea în mâinile lui Asad Khalil. De aceea, telefonul lui Mayfield continua să aibă acces la rețea.

Se lăsă pe spătarul băncii și privi înspre apa luminată de soare. Ca atare, poate că indivizii erau inteligenți. Dar nu suficient.

Sau... poate că era un mesaj adevărat, dar netrimis *tuturor* detectivilor și agenților, în ciuda titlului. Poate că nu aveau încredere în Haytham. Sau poate că Haytham nu fusese inclus din alte motive.

În realitate, Khalil nu cunoștea suficient procedurile interne de lucru ale Forței de Intervenție, și nici serviciile de informații libiene nu știau prea multe, după cum nu știau nici prietenii lui din Al Qaeda, cel puțin, nu la nivelul la care erau cunoscute procedurile FBI, de exemplu.

În orice caz, acest mesaj avea toate indiciile unui text de dezinformare și așa trebuia să-l socotească și el, fapt care avea să-l mulțumească pe Boris, care irosise zile întregi învățându-l astfel de lucruri. Boris îi spusese:

– Britanicii sunt maeștri ai dezinformării, americanii au învățat de la ei, francezii cred că ei au inventat dezinformarea, iar nemții nu sunt suficient de subtili ca să lanseze o minciună bună. Cât despre italieni, foștii voștri stăpâni colonialiști, ei își cred propriile dezinformări și acționează conform lor. Boris își încheiase discursul spunând: Însă cei mai buni diseminatori de dezinformare din lume sunt cei din KGB.

Khalil nu dorea să-și insulte instructorul provocându-l, dar îi reaminti lui Boris că KGB-ul nu mai exista, așa că, probabil, termenul „sunt" ar fi trebuit înlocuit cu „erau"

Boris se obișnuise cu insultele lui Khalil, unele mai subtile, altele mai grosolane, și ajunsese doar să râdă de ele printre pahare de votcă. Nalik îl sfătuise pe Khalil să o lase mai moale cu rusul, spunându-i:

– Este un suflet pierdut dintr-un imperiu pierdut – o relicvă umană lipsită de Dumnezeu și uitată de acesta de pe o navă scufundată care a eșuat pe țărmurile noastre. Folosește-l, Khalil, dar compătimește-l. Nu va mai pleca niciodată viu de aici.

Însă rusul părăsise Libia, cu ajutorul CIA, după care se vânduse americanilor și făcuse pentru ei ceea ce făcuse pentru serviciile secrete libiene: trădase secrete contra banilor. Și aproape că îl trădase pe Asad Khalil. Însă ziua judecății se apropiase acum pentru Boris.

Cât despre mesajul de la Walsh, da, fără îndoială că era o minciună, dar Khalil trebuia să acționeze ca și cum ar fi putut să fie adevărat. Asta îl sfătuise mereu Boris.

Iar în privința lui Mayfield, îi ținuseră telefonul în serviciu, dar Khalil era convins că nu reușiseră să o țină și pe ea în viață. Fusese prea mult sânge scurs din gâtul ei în vreme ce femeia plutea către sol. Khalil știa să evalueze astfel de situații. Văzuse și provocase destule astfel de hemoragii și acestea întotdeauna se încheiaseră cu moarte. Dar dacă șansa sau soarta interveniseră și o salvaseră pe femeie, atunci creierul ei suferise leziuni permanente, iar așa ceva era mult mai rău decât moartea trupului. Khalil se întrebă cum proceda Allah cu astfel de oameni, aduși în stare de incapacitate, ale căror suflete nu se puteau înălța în paradis, dar nici nu puteau fi izgonite în iad. Poate că, își zise el, exista un loc în care astfel de suflete să sălășluiască în așteptarea destinației

lor finale – un loc unde creierele moarte controlau trupurile fără coordonare – un loc nu prea diferit de un mall american de cumpărături.

Khalil reveni la universul care îl înconjura. Dinspre apă sufla briza și, fiind o zi atât de plăcută, parcul era plin de oameni. Se uită la aceștia cum se plimbau și alergau, cum mergeau pe bicicletă sau patinau în apropierea lui. Doi tineri care ședeau pe banca de vizavi era încleștați într-o îmbrățișare nerușinată.

Pe o altă bancă, doi bărbați în pantaloni scurți ședeau prea aproape unul de altul, bând apă îmbuteliată, vorbind și zâmbind. Khalil văzuse astfel de bărbați în Europa, dar niciodată în Libia sau altundeva în lumea islamică.

În ciuda anilor petrecuți în Europa și a scurtei sale vizite în America, Khalil nu se obișnuise cu manifestările publice de afecțiune, cu carnea dezgolită, cu amestecurile lejere dintre bărbați și femei – sau dintre bărbați și bărbați, respectiv dintre femei și femei. Așa ceva nu-l putea mulțumi pe Dumnezeu, iar asta îl făcea pe Khalil să se întrebe cum putea un popor atât de desfrânat să fie, în continuare, bogat și puternic.

După care se gândi din nou la romani. Un ghid din Muzeul Roman din Tripoli spusese:

– Au distrus avuția cu greu câștigată a strămoșilor lor și au trăit ca niște viermi care se hrăneau cu cadavrul în descompunere al imperiului lor.

Da, își zise Khalil, iar atunci când n-au mai găsit oameni buni care să completeze efectivele legiunilor sau să facă treburile în imperiu, i-au plătit pe barbari ca să le facă în locul lor. Atunci s-a terminat și aurul.

Desfăcu o pungă cu alune pe care o cumpărase de la negustorul stradal și scoase o alună din coaja ei, dându-și seama că nu pusese nimic în gură de dinainte de ivirea zorilor.

În scurt timp, în jurul lui începură să se strângă porumbei. Le aruncă mai multe alune, iar păsările deveniră frenetice. Se uită la ele cum se întreceau ca să fure hrana și observă că unele exemplare erau mai agresive ca altele, în vreme ce câteva dintre ele, pur și simplu, stăteau pe loc, refuzând să se bată.

Le aruncă alte alune, de astă dată în coaja lor, și constată că păsările își dădură seama ce ar fi trebuit să facă pentru a ajunge la miez, așa că ciocăneau coaja – însă continuau să își legene capetele dintr-o parte în alta, căutând alunele care fuseseră decojite deja. *Și păsările lor sunt prea comode.* Zâmbi.

Nu departe de locul unde se afla, se găsea Wall Street, centrul puterii financiare americane. Exista o discuție aprinsă printre jihadiști asupra oportunității unui atac împotriva acestei străzi cu ocazia unui viitor atentat. Unii spuneau că era nevoie de asta și că, astfel, economia americană ar fi primit o lovitură dureroasă. Alții spuneau că, lăsat intact și în stare de funcționare, Wall Street ar fi generat mai multe daune economiei americane decât o sută de bombe. Iar alții susțineau că, în curând, accl centru de putere avea să se prăbușească singur, din interior.

Khalil era de acord cu ultima afirmație. Alunele începeau să se termine.

Își luă binoclul din geantă și privi dincolo de golf, la statuia verde care părea să stea pe apă. Știa că acela era, probabil, cel mai respectat simbol american; cel mai cunoscut și mai reprezentativ monument pentru ceea ce se numea Visul American și speranța americană. Iar lui i se spusese că americanii, indiferent de afilierea lor politică, de originea națională sau de statut în cadrul societății, adorau această statuie. Așadar, în scurtă vreme ar fi putut afla de la oamenii din Al Qaeda că aceasta e viitoarea lui țintă.

Continuă să se uite la statuia verde – acea femeie în robă, ținând o torță în mână – și o văzu prăbușindu-se de pe piedestal, căzând cu fața în jos în apă. Da, ar fi fost un gest de adio adecvat – ceva care să le amintească pe vecie americanilor de vizita lui acolo și o imagine uluitoare care să fie transmisă pe întregul glob pământesc.

Își lăsă binoclul în jos și întinse o mână plină cu alune, iar un porumbel se apropie cu prudență. În vreme ce pasărea își cobora ciocul și lua o boabă, Khalil o prinse cu mâna de cap și îi frânse gâtul.

Partea a V-a

New York City

CAPITOLUL 20

Am dormit pe scaun în rezerva lui Kate, iar în zori am ieșit în parcare, mi-am găsit Jeepul și am cules câteva haine din bagaje. Înapoi la TI, m-am schimbat, m-am așezat lângă patul lui Kate și am privit-o cum doarme. La un moment dat a venit o asistentă ca să-i verifice foaia și am rugat-o să-mi bage costumul de parașutism pătat de sânge într-o pungă, pe care să o dea polițiștilor care probabil aveau nevoie de el ca dovadă. Poate că nu aveau, dar eu în mod cert nu aveam ce face cu el și speram să nu mai am nevoie sau să mai văd vreun alt costum de skydiving vreodată în viața mea.

Kate se trezi. Arăta remarcabil de bine pentru cineva care fusese în pragul morții. Medicii doreau să o mențină branșată la aparatul de ventilație, așa că încă nu putea să vorbească, dar îmi scrise bilețele. Pe unul scrise: „Găsește-l pe Khalil înainte să te găsească el pe tine."

– Așa voi face, am asigurat-o.

De fapt, nu eu fusesem următoarea lui țintă, așa cum era de așteptat. Vince Paresi mă sunase în după-amiaza precedentă ca să-mi dea vestea despre Gabe Haytham și familia lui. Moartea unuia dintre ai noștri, împreună cu întreaga familie, în propria casă, schimbase complet datele cazului, de la o tentativă de omor la adresa unui agent federal la... în fine, la ceva extrem de diferit. N-aș spune că vânătorii deveniseră vânați, dar cu siguranță lucrurile așa arătau.

Îl cunoșteam pe Gabe, îl plăceam și îl respectam, iar el mă ajutase mult cu ocazia ultimei vizite a lui Asad Khalil în oraș. Cred că și Khalil știa asta – sau, pur și simplu, Khalil avea idee de existența unui arabo-american la ATTF și decisese că Gabe Haytham era un trădător și merita să moară. Dar de ce le omorâse pe soția și pe fata lui Gabe? Doar pentru că se întâmplase să fie acasă? Nu, Khalil *planificase* asta. În lumea lui, nu existau civili nevinovați.

Oricum, Paresi îmi mai spusese că anchetatorul de la locul crimelor susținea că, după cum se pare, Gabe ripostase. Frumos din partea ta, Gabe.

Presupun că m-aș putea învinovăți singur pentru că nu mă gândisem la Gabe Haytham mai devreme... iar când am făcut-o, poate că ar fi trebuit să fiu mai ferm cu Paresi. Dar n-aveam de gând să mă pedepsesc singur din pricina acestui fapt; aveam de gând să-l prind pe Asad Khalil și să-l aduc în fața justiției. Sau, așa cum discutam din ce în ce mai des zilele astea printre noi, să aduc justiția în fața lui.

În orice caz, nu i-am spus lui Kate despre crimele comise împotriva familiei Haytham. Aveam de gând să o fac, dar nu acum.

Kate îmi scrise un bilet. „Ce mai faci?"

– Bine, i-am răspuns. Doar un pic deprimat că am ratat următoarele două salturi.

Ea scrise: „Vreau să sar din nou."

– Excelent.

Data viitoare îl lăsăm acasă pe teroristul libian. M-am întrebat dacă îl puteam da pe Craig în judecată pentru că-l lăsase pe Asad Khalil să intre în club.

Veni o altă asistentă ca să verifice monitoarele lui Kate, perfuziile și ce mai era de verificat, iar eu am folosit răgazul pentru a mă gândi la acest caz.

În privința veștilor legate de omorârea familiei lui Haytham, conform lui Paresi, la recomandarea insistentă a Departamentului de Justiție SUA, poliția din New York investiga cazul ca fiind o spargere de locuință efectuată de o persoană sau un grup de persoane necunoscute, din motive necunoscute. Puteam s-o ținem așa vreo săptămână înainte ca presa să primească un pont sau să devină extrem de curioasă. Sau până ce apărea un alt agent federal mort. De pildă eu.

De când am intrat în trupele federale, lucrurile au devenit un pic mai ușor de mușamalizat, în scopul menținerii presei în beznă și a furnizării de rahaturi către ea, dacă există o chestiune de securitate națională implicată.

De asemenea, după 11 septembrie, federalii primiseră putere ca în vremuri de război în urma adoptării *Patriot Act* și a altor legi mai puțin cunoscute. Lăsând legile deoparte, *atitudinea* din cadrul Departamentului de Justiție se

schimbase, iar oamenii de pe teren, care efectuau munca efectivă, deveniseră mai agresivi și mai taciturni cu jurnaliștii.

Cât privea acoperirea media legată de cele petrecute aici, în Sullivan County, aceasta era ușor de gestionat. În primul rând, incidentul se petrecuse în mijlocul pustietății, iar în al doilea rând, martorii avuseseră impresia că asistă la atacul unui psihopat – ceea ce și fusese în realitate. În ceea ce privește victima, numele ei era ținut secret de către autorități. Sfârșitul comunicatului de presă.

Că suntem la subiectul împărtășirii și diseminării de informații, i-am spus lui Kate că îi voi suna părinții ca să le povestesc ce se întâmplase, evident fără să-i îngrijorez. Ceva de genul: „Bună, domnule și doamnă Mayfield, fata dumneavoastră s-a trezit cu gâtul tăiat de către un terorist islamist, dar acum e bine."

Cu scrisul ei de mână ordonat, Kate îmi scrise: „Nu, îi voi suna eu când o să scap de nenorocitul ăsta de tub din gât."

– Ai grijă, te rog, cu înjurăturile, i-am zis.

Ea scrise: „Vezi dacă îmi poți face rost de un laptop ca să pot trimite mesaje și să intru pe internet."

Nu aveam chef ca ea să citească despre familia Haytham, așa că am răspuns evaziv:

– La Terapie intensivă nu sunt permise laptopuri. Emit microunde și alte chestii care pot da peste cap monitoarele tuturor.

Kate păru să accepte explicația, așa că poate chiar era adevărată.

Oricum, doctorul Goldberg veni să verifice starea pacientei, tot un zâmbet. E destul de mișto să salvezi viața cuiva și probabil te face să te simți foarte bine. Ca detectiv de omucideri, aproape toate victimele crimelor pe care le-am văzut erau pe drum spre morgă, nu spre spital. Iar ca să fiu sincer până la capăt, am băgat unii criminali în ambele locuri, dar niciodată nu m-am simțit bine. Mă rog... uneori m-am simțit.

Pe tema justiției brute, mi-am amintit din nou ultima conversație avută cu Asad Khalil pe telefonul mobil al lui Kate, cu trei ani în urmă. Ne spusese:

– Am vrut doar să-mi iau la revedere și să vă amintesc că mă voi întoarce.

Individul părea că a căpătat un soi de ură personală împotriva mea și a lui Kate. Și, ca să spunem lucrurilor pe nume, nici noi nu-l plăceam. Adică nemernicul ăsta încercase să ne ucidă. Nu-i deloc surprinzător că relația noastră

profesională, cea dintre infractor și ocrotitorul legii, se deteriorase până la nivelul unei animozități personale nesănătoase. Asad Khalil renunțase la misiunea lui planificată, iar eu renunțasem la încercările de a-l aresta; noul nostru joc se numea acum „Ucide-l pe celălalt" Pur și simplu.

Ca atare, cu trei ani în urmă, când îmi spusese că se va întoarce, îi replicasem cu entuziasm:

– Abia aștept o revanșă.

– Te voi omorî pe tine și voi omorî și curva cu care ești, chiar dacă voi avea nevoie de întreaga viață pentru asta, îmi replicase el atunci.

M-am uitat la Kate stând întinsă pe pat și mi-am amintit că ea nu prea fusese încântată de termenul folosit de Asad Khalil în privința ei. Și, știți, n-o învinuiesc deloc pentru asta. Pe de altă parte, *există* diferențe culturale de luat în considerare și, așa cum i-am explicat eu atunci, ea, ca angajat al autorităților federale, trebuia să fie sensibilă la educația mai tradițională primită de Asad Khalil în legătură cu rolurile sexelor. Speram să putem rezolva astfel de diferențe înainte ca eu să-l omor.

Doctorul Goldberg spunea ceva și părea fericit de evoluția pacientei lui. Ne asigură că era posibil ca soția mea să fie transferată cu un elicopter medical în oraș peste vreo două zile, după care avea să mai petreacă alte câteva zile în spital, apoi să meargă acasă, urmând să revină la serviciu în mai puțin de o lună. Suna bine, dar îmi dădeam seama că soția mea socotea termenele ca fiind prea lungi.

După plecarea doctorului, îmi scrise: „Vreau să mă întorc la lucru săptămâna viitoare"

– Să te vedem, mai întâi, acasă. Vreau să evaluez cât de extinse sunt daunele mintale, i-am spus eu.

Încercă să îmi facă semnul păcii, dar în starea ei de slăbiciune, reuși doar să ridice degetul mijlociu.

Aș fi vrut să-mi iau picioarele la spinare, să revin la muncă, dar am mai petrecut o jumătate de oră cu ea. Mi-a mâzgălit o groază de întrebări referitoare la desfășurarea cazului, iar eu i-am spus ce știam, cu excepția morții familiei Haytham. De asemenea, nu i-am spus că telefonul mobil și arma ei dispăruseră și se găseau, probabil, în mâinile atacatorului. Polițiștii sau agenții

FBI chiar pun la suflet asemenea lucruri și, cu toate că nu fusese ea de vină, Kate ar fi fost supărată rău. Și nici n-aveam chef să rememorez cele petrecute după săritura din avion, dar îmi dădeam seama după întrebările scrise că dorea cumva să se asigure că a făcut ce-i stătea în puteri să-l împiedice pe Asad Khalil să preia complet controlul asupra ei. Era o chestiune de orgoliu – se simțea, precum cele mai multe victime ale atacurilor, violată. De asemenea, mândria ei profesională era rănită. Tatăl ei era agent FBI, iar mica lui fată se putea descurca cu lupii mari și răi și tot felul de chestii dintr-astea.

Așa că i-am spus, sincer:

– E mai mare și mai puternic decât tine. În plus, a plănuit chestia asta și nu e idiot. Ai făcut tot ce ai putut și ți-ai salvat viața deviind cuțitul. E egalitate runda asta. Pe următoarea o s-o câștigăm noi.

Kate dădu din cap, apoi scrise: „Am încercat să-i dau cu genunchiul în ouă, dar își ținea picioarele în jurul meu"

– Păi tocmai de-aia își ținea picioarele așa.

Am folosit ocazia ca să-i spun că echipa de intervenție se descurcase spectaculos de bine și că aveam să trimit o notă supervizorului ei.

Ea dădu din cap.

Cu siguranță n-aveam chef să-mi fac singur reclamă și să-i povestesc cum îmi riscasem curajos propria viață ca s-o prind în cădere liberă, astfel încât ea să nu-și piardă tot sângele din corp. Și nici nu aveam chef să-i spun că oprisem rapid și eficient hemoragia ei timp de un minut crucial, înainte ca echipa de intervenție să ajungă la fața locului. Nu, John Corey este un om modest și Kate vie și sănătoasă reprezintă cea mai mare răsplată de care aveam nevoie pentru acțiunile mele eroice.

Oricum, eram convins că soția mea va dori să citească raportul meu complet legat de incident, în care eram obligat să relatez toate faptele în detaliu. În plus, Kate putea să vadă înregistrarea video a saltului. După aceea avea să tragă propriile concluzii despre bravura și rapiditatea acțiunilor soțului ei. Iar eu, evident, aveam să spun: „Mi-am făcut doar datoria". Puteam, de asemenea, să menționez că Craig leșinase când văzuse cum țâșnește sângele din ea.

– Păi chiar trebuie să mă duc la birou să-mi scriu raportul, i-am zis. Mintea ei părea să se afle altundeva, așa că am adăugat: Sunt multe de povestit.

Ea dădu absentă din cap, apoi scrise ceva pe carnețel și îmi arătă: „Vreau să-l ucid"

Am rupt pagina din carnețelul ei și am băgat-o în buzunar. Chiar și după 11 septembrie, nu ar fi trebuit să spunem sau să scriem astfel de lucruri

– Vom pune mâna pe el și îl vom aduce în fața justiției, am asigurat-o.

Ea știa, bineînțeles, că John Corey avea alte intenții în minte, așa că a făcut un gest de tăiere în dreptul gâtului. I-am făcut cu ochiul.

Începu să mâzgălească din nou pe carnețel, pe care apoi mi-l dădu să citesc. Însemnarea suna așa: „Ca data trecută, Khalil are contacte aici. Își omoară contactele. Dacă apare vreun libian mort, verifică mobilul lui și istoricul apelurilor să vezi cine l-a sunat recent și pe cine a sunat. Unul dintre numere va fi de la mobilul lui Khalil. Pune-i să urmărească numărul ăla."

Am zâmbit și i-am dat carnețelul înapoi. Am zis:

– Bine gândit.

Nu mai trebuia decât să găsim un libian mort care să aibă un telefon mobil și intram în pâine.

– Cred că tocmai ai trecut de examenul neurologic, i-am mai zis.

Kate scrise: „Mult noroc cu al tău"

Am zâmbit din nou și i-am zis:

– Mă întorc la birou. O să țin legătura cu spitalul și te scoatem de aici cât de repede se poate. Între timp, odihnește-te și respectă ordinele doctorului. Am adăugat: Și pentru că nu faci nimic altceva, gândește-te la caz.

Am sărutat-o pe obraz și ea mi-a prins mâna și a mângâiat-o. Apoi mi-a scris: „Fii foarte, foarte atent"

Chiar așa.

CAPITOLUL 21

M-am dus întâi în biroul asistentelor și le-am reamintit să fie atente la chestiunile legate de securitate, deși în sinea mea credeam că pericolul imediat trecuse. Asad Khalil se găsea, desigur, în zona New York City, unde îi ucisese pe Gabe și pe familia acestuia. Cu toate astea, se putea întoarce cu ușurință, dacă ar fi crezut că soția mea supraviețuise. Kate avea să fie mult mai în siguranță la spitalul Bellevue din Manhattan, unde erau îngrijiți și bine păziți zilnic martori, victime sau arestați. Vreau să spun că ultima victimă a unui atac care fusese păzită în Sullivan County era probabil una care a încasat o bilă de muschetă. În orice caz, am stabilit o expresie de folosit pe post de parolă – John Nebunul – pentru ca eu să primesc actualizări privitoare la starea ei medicală.

M-am dus apoi la lifturi, unde am văzut un schimb nou de polițiști, cu care am sporovăit preț de câteva minute. Eram mult mai puțin îngrijorat în privința lui Kate, așa că probabil impresia lăsată de mine asupra noilor paznici a fost mai bună, plus că acum eram îmbrăcat cu pantaloni curați și o jachetă sport scumpă – pe care intenționasem să o port la petrecerea de după salturi, unde mi-aș fi dorit să îndes mutra lui Craig în vasul de la toaletă.

Le-am spus din nou polițiștilor:

– Individul ăsta știe să joace bine diverse roluri. O glumă bună subliniază mereu ce vrei să spui, așa că am adăugat: Dacă aveți îndoieli în privința cuiva, întrebați-l dacă fumează Camel sau le călărește.

Cei doi îmi zâmbiră cu politețe.

Mulțumit că totul era sub control acolo, din punct de vedere medical și altfel, am coborât cu liftul până la parter și am intrat în magazinul de cadouri, unde am cumpărat un leu haios din pluș pentru Kate, cerându-le celor de

acolo să-l livreze în salonul ei. Sunt un tip care gândește în avans. Și pentru că veni vorba de răgete, stomacul meu scotea diverse zgomote de protest, așa că am cumpărat niște porcării de snacksuri și o cafea, după care am ieșit din spital și m-am urcat în mașină.

Am pornit la drumul de două ore înapoi către Manhattan. Afară era din nou o zi perfectă, iar munții în luna mai arată chiar superb. Înțelegeam de ce Kate spunea să ne cumpărăm un loc acolo.

Am desfăcut o pungă de viermi cu brânză sau așa ceva și am început să bag chestiile alea pe gât. Cum dracu' puteau vinde asemenea porcării într-un spital?

Sună telefonul și am preluat apelul. Am o tehnică *hands free* ca să pot vorbi când sunt la volan – îmi eliberez mâinile de pe volan.

Era căpitanul Paresi, care mă întrebă:

– Cum se simte Kate?

– Pe cale de a se recupera deplin.

– Bine. Tu unde ești?

– Pe drum spre New York.

– În regulă. Ascultă, dis-de-dimineață, un navetist a descoperit un cadavru la gara Douglaston, în apropiere de casa lui Gabe. Victima e un șofer angajat cu ora. A fost găsit la volanul mașinii lui, un Lincoln Town Car, cu două răni de glonț trase prin spătarul scaunului.

Coincidență? Cred că nu.

Paresi îmi mai oferi câteva detalii despre crimă, inclusiv poziția înclinată a cadavrului acoperit cu un ziar.

Ce ziar? l-am întrebat.

Ce ziar...? Cred că *Newsday*.

– Atunci poate că a murit de plictiseală.

Legiștii spun că e posibil ca victima să fi murit ieri, pe la amiază, plus sau minus câteva ore, continuă Paresi. O să afle mai multe ceva mai târziu, dar ora corespunde cu asasinarea... familiei Haytham.

– Corect. L-am întrebat: Victima era cumva un domn cu aspect de persoană din Orientul Mijlociu?

– Raportul legistului îl descrie ca un caucazian obez, treizeci și ceva de ani, pe numele Charles Taylor. Legiștii au recuperat două gloanțe din panoul de

bord al mașinii, ambele de calibru 40. Cei de la balistică le compară cu amprenta balistică a armei lui Kate.

– Bine. Să nu fim surprinși dacă se descoperă că se potrivesc.

– Nu, nu vom fi. Au prelevat o mulțime de amprente din limuzină și, evident, de la reședința Haytham, mă informă Paresi. Avem amprentele lui Khalil la dosar?

– Le avem. L-au amprentat la ambasada americană din Paris cu trei ani în urmă.

– Bine. Așadar, dacă se potrivesc, asta îl face cu certitudine vinovat. Șoferul de limuzină și familia Haytham.

– Corect. Plus că, așa cum ai menționat ieri, Khalil i-a apelat pe ofițerii de poliție de acasă de la Gabe de pe telefonul mobil al lui Gabe și a amenințat că urmez pe lista lui de omoruri. Și, așa cum, de asemenea, ai spus, cineva care folosea telefonul lui Gabe, despre care putem presupune că era Asad Khalil, l-a sunat pe Walsh și s-a interesat de starea lui Kate. De asemenea, avem identificarea pozitivă a lui Kate legată de atacatorul ei ca fiind Asad Khalil, ca să nu mai menționăm identificarea făcută de mine. Așa că, da, am putea avea un caz solid împotriva lui.

Căpitanul Paresi detectă o nuanță de sarcasm în vocea mea și spuse:

– Avem nevoie de dovezi *legale*, detective, ca să dispunem de un caz beton. Nu trebuie să-ți spun ce pot face avocații apărării cu mărturiile și cu dovezile circumstanțiale.

Într-adevăr, știam ce pot face avocații apărării, motiv pentru care procurorii cereau mereu solide dovezi de laborator. O mare parte din porcăria asta putea fi evitată dacă teroriștii ar fi fost judecați în tribunale militare în loc de cele federale. Însă, în acest caz, era mai bine să se treacă peste proces și peste pușcărie și să se ajungă direct la morgă.

Căpitanul Paresi continuă:

– Au mai găsit două cartușe de calibru 40 sub scaunul șoferului și o sticlă de apă din plastic cu două găuri în fund.

– Sticla de apă corespunde modului de operare al lui Khalil de data trecută, l-am informat pe căpitan. Nu este cel mai bun amortizor, dar e mai bun decât nimic, iar el pare mulțumit să-l folosească.

– Dacă gloanțele provin de la arma lui Kate, asta ar putea însemna că Khalil nu are o armă proprie, speculă Paresi.

– Dacă el are contacte în țara asta, și sunt sigur că are, atunci dispune și de o armă proprie. El a *ales* să folosească arma lui Kate ca să ne spună „Lua-v-ar dracu'", am concluzionat.

– Mda... bănuiesc... Balistica a confirmat că Gabe a fost ucis tot cu arma lui Kate, mă informă mai departe.

Căpitanul Paresi păru stingherit spunându-mi că arma lui Kate îl ucisese pe Gabe și, probabil, aceeași armă îl ucisese și pe șoferul angajat cu ora: Am schimbat subiectul și am întrebat:

– Altceva?

Căpitanul își continuă raportul și spuse:

– Am luat legătura cu compania de servicii a lui Charles Taylor din Long Island și am descoperit că domnul Taylor trebuia să ia un pasager de la Republic pe nume Brian Gold, pe care să-l ducă la destinație sau destinații în funcție de dorințele pasagerului. Compania de servicii a fost plătită cu card de credit și încercăm să depistăm deținătorul cardului, care este o corporație din Lichtenstein... unde naiba mai e și asta?

– Cred că e în apropiere de Hoboken[1]

– Mda, în fine, corporația se cheamă Global Entertainment și are o căsuță poștală sau ceva de genul ăsta.

– Înțeles. Global Entertainment. Spune-i lui Walsh să nu irosească prea mult timp pe pista banilor, l-am sfătuit. Lăsați-i pe cei de la Trezorerie să înnebunească.

– De acord. Verificăm GPS-ul lui Taylor după indicii.

– Bine. Bun, așadar, Charles Taylor l-a luat pe Asad Khalil, alias Brian Gold, și l-a dus la casa Haytham? l-am întrebat. Mi-am răspuns singur la întrebare și am zis: Puțin probabil. Khalil s-a întâlnit cu altcineva, probabil la gară, după ce l-a lichidat pe Taylor. Amintindu-mi de ultima vizită a lui Khalil și de sfatul lui Kate, i-am zis: Căutați un șofer de taxi libian mort.

După câteva secunde de tăcere uluită, Paresi mă informă:

– Avem unul. De unde ai știut? mă întrebă.

– Povestește-mi.

[1] Oraș în regiunea Houston, New Jersey (n.red.)

– O să-l las pe Walsh să îți spună.

– În regulă. Dar spune-mi dacă au găsit un telefon mobil asupra acestui șofer de taxi libian mort.

– Nu. Dar verificăm înregistrările lui telefonice, îmi spuse Paresi.

– Excelentă treabă de detectiv. Așadar, unde a mai apărut și *acest* cadavru? Cum a fost ucis?

Paresi îmi ignoră întrebările și zise:

– Următorul subiect. Legistul confirmă că fiica lui Gabe a murit după ce a fost înjunghiată cu cuțitul în inimă. Nicio surpriză aici. Și tot legistul spune că soția a murit după ce i-a fost rupt gâtul. Paresi tăcu o secundă, apoi reluă: Iar florile alea de pe pieptul fetei... Trase singur concluzia: Individul ăsta e un asasin cu sânge foarte rece. Ucide de aproape și într-un mod personal.

– Corect.

Așa fusese și folosirea mobilului lui Gabe ca să-i sune pe polițiștii care tocmai descoperiseră trei oameni asasinați în casă. Khalil nu rata nicio șansă de a ne înfige ceva în dos – Mă auzi acum?

Căpitanul Paresi continuă:

– Pe baza celor declarate de legist despre momentul morții și pe baza descoperirilor făcute de cei doi ofițeri de poliție care au ajuns la fața locului, precum și în urma faptului că Asad Khalil nu a percheziționat deloc casa lui Haytham, cred că l-am ratat pe Khalil... poate cu câteva minute.

– Cei doi ofițeri au ratat cu câteva minute întâlnirea cu propria lor moarte, l-am informat.

Urmă o pauză, apoi Paresi spuse:

– Mi-aș fi dorit să fi trimis o mașină de patrulă acolo mai devreme. Poate că puteam... preîntâmpina chestia asta. De fapt, soția trăia când a sosit poliția, mă informă. A murit în ambulanță.

– Treci peste toate astea, l-am sfătuit.

Paresi nu-mi răspunse.

Ultima dată când Asad Khalil a fost aici, fie a avut mare noroc – el ar fi spus că a fost binecuvântat –, fie fusese foarte inteligent. De această dată însă, odată cu omorârea lui Gabe și a familiei acestuia, Khalil aproape că făcuse

o greşeală fatală. Ăsta era un indiciu dătător de speranţă. Sau fusese, pur şi simplu, o eroare de calcul din partea lui – iar tipul învăţa din greşeli.

Paresi folosi ocazia ca să-mi reamintească:

– E foarte probabil să fii următoarea persoană care interacţionează cu el.

– Corect. Chiar vrea să urmez pe lista lui de interacţiuni.

– Walsh şi toţi cei din Washington îl vor viu, îmi mai aminti Paresi.

– Ei bine, ei *cred* că vor asta, căpitane. Dar ce vor *face* cu el? Dacă e prins în Statele Unite, nu poate fi trimis la Guantanamo. Vor ca individul ăsta să fie judecat într-un tribunal federal din New York, unde poate declara lucruri pe care presa şi publicul n-ar trebui să le audă? Întregul lui dosar este secretizat, i-am amintit.

– Înţeleg asta. M-am dus la arhivă şi dosarul Khalil are mai multe X-uri în el decât am eu.

Vince Paresi se căsătorise de mai multe ori, aşa că m-am prins de gluma cu X-urile şi am chicotit politicos. Arhiva sau Automated Case System (ACS) era versiunea FBI a motorului de căutare Google şi, pentru a o folosi, nu aveai nevoie decât de un subiect şi parola ATTF, după care puteai, virtual, accesa orice caz – activ şi inactiv – din baza de date FBI. Existau însă blocaje interne în cazul dosarelor cu acces restricţionat, pe care nu vedeai decât şiruri de X-uri.

Cu toate astea, de obicei, se putea obţine *ceva* din dosarele restricţionate, cum ar fi data la care a fost deschis dosarul sau, cel puţin, cu cine se putea lua legătura pentru obţinerea accesului. Însă eu văzusem dosarul Khalil şi acolo nu prea existau elemente în plus faţă de afişul de căutare generală şi nu exista niciun indiciu privitor la persoana de contact care ar fi putut lămuri acele X-uri.

– Unde e dosarul pe care tu şi Gabe îl aveaţi despre Khalil? mă întrebă Paresi.

– O să-l găsesc atunci când ajung la birou, i-am răspuns.

– Bine. Unde eşti acum?

– Pe pitoreasca Route 17. Mai am poate o oră şi jumătate până la birou.

– Dă-mi de ştire când ajungi aici. Avem o şedinţă la prânz în biroul lui Walsh. Sunt multe informaţii şi o să-l las pe Walsh să-ţi comunice ce avem, îmi spuse.

– Spune-mi acum. Mai am o oră și jumătate de omorât.

Nu vreau să-i stric prezentarea.

– Cine vine la ședință?

– Celălalt vânător de lei, George Foster, tu și cu mine. Walsh vrea să mențină echipa mică și concentrată, îmi spuse.

Adică restricționată și fără tam-tam. Kate și Gabe ar fi trebuit să fie și ei acolo, însă echipa de vânătoare a Leului devenea tot mai mică.

– Walsh crede că ești pus pe omor, îmi spuse cu încredere căpitanul Paresi. Așa că supraveghează-te la ședință.

Pus pe omor? *Eu?*

Mi-am vârât ultimele snacks-uri pe gât, am mestecat și, amintindu-mi ultimul meu caz, i-am spus:

– Eu și Kate am salvat omenirea de la distrugere nucleară.

– Dar ce ai făcut pentru noi în ultima vreme?

– Păi... deocamdată sunt doar momeală pentru Leu.

– Sau următoarea lui masă.

Paresi închise convorbirea.

CAPITOLUL 22

Mi-am continuat drumul pe Route 17.

Mi-am folosit timpul cât am condus mașina să mă gândesc la Gabe și la câteva dintre observațiile lui despre Asad Khalil, pe care mi le transmisese cu trei ani în urmă. Gabe nu se întâlnise niciodată cu Khalil – până ieri –, dar era în stare să construiască un soi de profil psihologic al omului care avea aceeași religie cu el. Îmi explicase despre dihonia sângelui – obligația fiecărui bărbat arab de a răzbuna omorârea unui membru al familiei sale. Mai mult decât ideologia politică sau religia, chestia asta era cea care-l anima și motiva pe Asad Khalil; americanii îi omorâseră familia și onoarea îl obliga pe el să-i ucidă pe cei responsabili – și, de asemenea, să-i ucidă pe cei care încercau să-l împiedice de la îndeplinirea acestei datorii. Ca mine. Și Kate. Și Gabe. Și, probabil, alții.

Gabe mai pomenise și de vechea tradiție arabă a războinicului singuratic, răzbunătorul care preia justiția în propriile mâini, nu foarte diferit de cowboy-ul erou american. Gabe îmi recitase un poem care sintetiza toată această filozofie. „Teribil, călărea singur, doar cu sabia lui yemenită ca ajutor; nu purta ornamente, ci doar crestături pe lamă."

Ca atare, era foarte posibil ca Asad Khalil să intenționeze să-l întâlnească singur pe John Corey, ca de la bărbat la bărbat, fără complici și fără alt scop în afară de a vedea care dintre ei era mai bun – un ucigaș mai bun.

Iar chestia asta îmi convenea. Îmi plac provocările adevărate.

Îmi sună telefonul, și am răspuns:

– Corey.

Era anchetatorul Matt Miller, care, după ce se interesă de starea lui Kate, și după ce află că mă îndreptam înapoi spre Manhattan, îmi spuse:

– Am reținut mașina închiriată pe care am găsit-o în parcarea aeroportului. Mi-a mai spus că luaseră amprente și mostre de fibre din mașină. Și așa mai departe. Fără îndoială că aveam destule probe materiale, dovezi din partea martorilor oculari și dovezi circumstanțiale ca să-l condamnăm pe Asad Khalil pentru tot felul de fărădelegi. Acum nu mai trebuia decât să-l găsim.

Khalil însuși nu se preocupa să-și ascundă urmele crimelor și nu dădea doi bani pe dovezile lăsate în urmă sau pe efortul de a-și ascunde identitatea. Khalil nu își făcea griji – asta dacă și le făcea – decât să fie cu un pas înaintea noastră și să ajungă înapoi în Țara Nisipurilor cu noi crestături pe lama lui. Iar mie nu îmi păsa decât să mă asigur că așa ceva nu avea să se întâmple.

Am schimbat subiectul și l-am întrebat pe Miller:

– Ați vorbit cu Craig Hauser? Președintele clubului de parașutiști?

– Da, am vorbit direct cu el. Nu știa prea multe despre noul înscris în club care, s-a dovedit în cele din urmă, a deveni suspect de crimă.

– Sunteți sigur?

– Da... de ce? Credeți că știe mai multe decât spune?

Nu-mi folosesc *niciodată* puterile conferite de statut ca să reglementez o dispută personală și nu era cazul să procedez altfel nici acum.

Este foarte îngrijorat în privința soției dumneavoastră, mă informă Miller. Vrea să o viziteze la spital.

– Arestați-l.

– Eu... ce...?

– Glumeam. Hei, cei de la club au efectuat celelalte două salturi?

– Nu. N-au fost în stare.

– Înțeles. Zona de salt este scena crimei. Bună chestie.

Vreau o despăgubire.

– Nu, nu a fost vorba despre asta. Avionul vechi pe care îl foloseau a avut o problemă la decolare. Unul dintre motoare a luat foc. Prea mult ulei scurs sau ceva de genul ăsta.

Aha! *Știam eu.* Așteaptă doar să-i povestesc lui Kate!

– N-au fost victime sau daune, mă asigură Miller.

Soarta. M-am întrebat dacă Cindy efectuase decolarea. „Ralph, motorul ăla ar trebui să ardă?"

– Am mai confiscat înregistrarea video cu saltul dumneavoastră ca probă, mă informă Miller.

– Bine.

– M-am uitat la ea, spuse omul după o scurtă ezitare. Incredibil, adăugă. Sunteți un om curajos, detective Corey.

Era adevărat, dar am replicat:

– Ați constatat de ce este capabil Khalil.

– Da. Dar el nu e curajos – e psihopat.

Am fost de acord.

– E un pic sărit de pe fix.

Doar v-am mai spus asta.

– Am pus mâna pe înregistrare înainte ca operatorul să o poată vinde știrilor de seară, mă asigură anchetatorul Miller. De asemenea, am distribuit un avertisment tuturor membrilor clubului de parașutism, prin care le ceream cu tărie să nu discute cu presa câtă vreme cazul este în anchetă.

– Unde este înregistrarea video? l-am întrebat.

– Este în posesia FBI, îmi răspunse.

– V-a vorbit cineva de la FBI sau de la ATTF despre vreun alt atac care poate fi legat de acest suspect? l-am întrebat pe anchetatorul Miller.

– Nu. De ce?

– Mă întrebam doar. Cred că puteți presupune că Asad Khalil a dispărut din raza dumneavoastră de răspundere, am adăugat.

– Credeți că era la bordul avionului Citation?

– Poate. V-am spus – data trecută a folosit avioane închiriate.

– Bine. Dar Walsh pare să creadă că el ar putea fi încă pe aici.

– Procedați cum credeți, am zis eu pe un ton neutru. Altceva?

– Nu. Dar am mai fost înștiințat că nu sunteți dumneavoastră agentul responsabil de caz și că trebuie să discut doar cu cel care are răspunderea cazului.

– În regulă. Dar ar fi bine să păstrăm legătura.

– Nu asta am spus acum câteva clipe.

– Dumneavoastră m-ați sunat, i-am amintit eu.

– Din curtoazie și doar de data asta.

Corect. Ca de la polițist la polițist. I-am zis:

– Păi atunci sper ca și FBI-ul să vă arate ceva curtoazie.

Nu mi-a replicat, dar a zis:

Am o jumate de duzină de agenți FBI la sediul meu.

– Vin din partea guvernului și sunt acolo ca să vă ajute, l-am asigurat. Cazul ăsta are amănunte care țin de securitatea națională, așa că este posibil să vi se ceară să faceți sau să spuneți – sau să *nu* faceți și să nu spuneți – lucruri pe care le-ați considera firești de făcut sau spus.

Nu-mi răspunse.

Cum ar fi, de exemplu, intenția dumneavoastră de a interoga victima, i-am zis.

Din nou nu-mi răspunse, iar eu știam că FBI-ul îi spusese deja să uite de vreo posibilă discuție cu Kate.

Noii mei prieteni de la FBI din birou spun că vă mută soția de aici mâine-dimineață, îmi zise.

Asta era o veste pentru mine. În mod clar, doreau să o scoată de sub jurisdicția Poliției Statale și să o ducă înapoi în Manhattan, unde puteau păstra mai bine tăcerea asupra cazului și a scurgerilor de informații.

Se părea că terminaserăm subiectele de discuție, așa că am zis:

– Vă mulțumesc pentru telefon.

Dați-mi de știre cum se încheie povestea asta.

Nu i-am promis așa ceva, dar am zis:

– Dacă îl găsesc, vă dau de știre.

– Iar dacă vă găsește el, o să aflu de la televizor, adăugă anchetatorul Miller.

N-a fost o chestie amuzantă, anchetatorule Miller.

Am închis și mi-am continuat drumul pe autostradă, apoi am ieșit pe șoseaua de acces către New York, în dreptul unui indicator care promitea: „NEW YORK – 50 MILE"

Am dat drumul la radio și am baleiat între cele câteva posturi locale, să aud dacă parașutistul psihopat ajunsese subiect de știri, dar n-am auzit nimic.

Știrile merseră mai departe cu informațiile de interes național, iar eu am devenit sigur că incidentul de la evenimentul de skydiving nu avea să ajungă subiect de presă.

M-am oprit la un post generalist din New York City și am ascultat cu atenție, ca să aud mențiuni despre crimele de la casa Haytham sau despre asasinarea șoferului închiriat, Charles Taylor, în Douglaston, Queens, sau despre șoferul libian de taxi. Am așteptat până la sfârșitul buletinului de știri, dar nu s-a făcut nicio mențiune despre vreunul dintre evenimente.

Așadar, FBI-ul și ATTF își făcuseră pe jumătate treaba; ținuseră presa la distanță și alimentaseră poliția locală cu porcăriile obișnuite. Acum federalii puteau controla căutarea lui Khalil și puteau decide ce să facă cu el în cazul în care îl prindeau.

Ziarele, care aveau un spațiu mai mare de umplut, aveau să scrie câte ceva despre aceste crime, dar eram destul de sigur că avea să fie vorba de niște relatări scurte, fără speculații și fără indicii despre legăturile posibile.

Am ajuns în New Jersey și, instantaneu, șoferii au înnebunit, pendulând între benzi, frânând tare fără motiv și semnalând exact opusul a ceea ce aveau de gând să facă. Când șofezi prin New Jersey ar trebui să fii în stare să-ți lași mintea să se plimbe aiurea, așa că mi-am luat mintea de la drum și m-am gândit la ceea ce spunea Vince Paresi.

Mi-a venit brusc ideea că ședința de la amiază din biroul lui Walsh era posibil să fie mai puțin legată de Asad Khalil și mai mult de John Corey. În aparență, devenisem o problemă pentru toată lumea.

Nu sunt, de obicei, paranoic în privința carierei deoarece, unu la mână, sunt bun în ceea ce fac și, doi la mână, nu am nevoie de slujbă. Vechiul meu camarad, Dick Kearns, fost membru al NYPD, este acum anchetator privat, o afacere în creștere după 11 septembrie, și mi-a oferit un parteneriat. „Jumătate din cantitatea de muncă, dublul banilor și fără șefi și alte rahaturi"

Pare un colț de rai. Dar, deocamdată, chiar trebuia să rămân alături de federali până ce eu și domnul Khalil ne întâlneam pentru ultima oară.

CAPITOLUL 23

Apropiindu-mă de tunelul Holland, am aruncat o privire înspre locul unde se înălțaseră pe vremuri turnurile, dincolo de fluviul Hudson. Geniile implicate în reconstrucția World Trade Center încă se certau privind ce anume să construiască acolo, iar în ritmul în care evoluau lucrurile, aveau să mai treacă doi sau trei ani înainte să fie așezată prima bârnă. Între timp, gaura din pământ devenise o atracție turistică de vârf și o amintire constantă a unei zile extrem de nefericite.

Cât așteptam în rând ca să plătesc taxa de drum, un tânăr polițist îmbrăcat în uniforma Autorității Portuare mă opri și zise:

– Doar o verificare de securitate, domnule. Îmi arătați permisul dumneavoastră de conducere?

De ce eu? Trezeam suspiciuni? De vină erau probabil ochii mei mari și albaștri. Între timp, Abdul din fața mea conduce un camion cu jdemii de roți prin nenorocitul de tunel, plin cu dumnezeu-știe-ce, și are parte doar de un semn cu mâna ca să treacă.

– Domnule?

I-am arătat insigna NYPD și legitimația federală, iar el îmi zise:

– Să aveți o zi bună, domnule detectiv.

– De ce eu?

– Oprim aleatoriu. Fiecare al șaselea vehicul.

– Ați juca la curse de cai în felul ăsta?

– Eu doar execut ce mi se cere. Să aveți o zi bună.

Mi-am ridicat geamul și am intrat în tunel. *Ei bine,* mi-am zis, *nu doar face ce ți se spune.* Eu n-o fac. Ai puțină inițiativă și bun-simț sau o să pierzi tunelul ăla.

Am ieșit din tunel și mi-am croit drum pe străzile aglomerate din Lower Manhattan. De-a lungul Broadway existau locuri de parcare rezervate pentru clădirile oficiale guvernamentale, deși parcarea nu era permisă în fața clădirii Fed la numărul 26, după 11 septembrie. Însă, din cine știe ce motiv inexplicabil, parcarea *era* permisă în fața clădirii Broadway, numărul 290, clădirea guvernamentală vecină – treburi oficiale guvernamentale, fără teroriști, fără mașini-capcană. Am găsit un loc drăguț în fața lui 290 și am parcat.

În vreme ce căutam să văd unde ascunsese Kate permisul de parcare – compartimentul pentru mănuși? Sub scaunul șoferului? În spatele parasolarului? – un polițist în uniformă veni la mine și îmi ciocăni în geam.

Am coborât geamul și el îmi zise:

– Doar pentru treburi oficiale.

– Corect. Îmi caut permisul.

I-am dat legitimația federală și i-am arătat insigna NYPD, în vreme ce scotoceam pe sub scaunul pasagerului din dreapta. De ce naiba alege Kate un alt loc de fiecare dată?

Polițistul, pe a cărui tăbliță scria numele „Timmons", îmi dădu legitimația înapoi și zise:

– Mulțumesc, domnule detectiv.

Vru să plece, dar mi-a venit o idee și l-am întrebat:

– Hei, știi ceva despre uciderea unui șofer de taxi? Un tip arabo-american. Libian. S-a întâmplat... poate ieri.

– Unde?

– Nu știu. Câți șoferi arabi de taxi au fost uciși recent?

– Unul. S-a petrecut ieri după-amiază pe strada Murray. Avem o informare despre suspect, preciză polițistul.

– Aveți un suspect?

– Mda. Am o poză în mașină.

– Bine. Hei, dacă erai femeie, unde ți-ai fi pus permisul de parcare?

Credeam că are să-mi răspundă cu ceva de genul „Tu ești detectivul", dar îmi spuse, cu înțelepciune:

– Nici măcar nu mă pot gândi la asta.

– Corect. Individul ăla cum a fost lichidat?

– Ceva de genul spărgător de gheață în cap.

– Auch. Cum se numea victima? l-am întrebat.

Omul se întreba, sunt sigur, de ce nu-i puneam șefului meu astfel de întrebări, iar eu credeam că are de gând să-mi ceară din nou actele de identitate, dar îmi replică:

– Se numea Amir... un nume arab.

– Poate e în poșeta ei. L-ar fi lăsat în poșetă?

– Nu știu. Dar aveți nevoie de el ca să parcați aici, altfel vi se ridică mașina. Omul îmi reaminti: Zonă de mare securitate.

– Corect. Lucrez aici. „Zonă de ridicat mașini-capcană" Cum se numea suspectul? l-am întrebat pe ofițerul Timmons.

– Nu avem un nume.

– Dar aveți o poză.

– Da. Dar fără nume.

Interesant.

– De unde provine poza? m-am interesat eu.

– Nu știu. Dar căutăm un alt arab, adăugă omul. Ultima dată a fost văzut îmbrăcat cu o jachetă sport albastru-închis, pantaloni largi și o cămașă bleu.

Ultima dată când l-am văzut pe Khalil, era îmbrăcat cu un costum de parașutism negru și cască asortată. Am presupus că descrierea provenea de la piloți, probabil singurii oameni în viață care puteau identifica îmbrăcămintea lui Khalil.

– Vreun aspect aparte la acest incident? l-am întrebat pe ofițer.

– Echipa de la Omucideri spune că n-a fost un jaf, așa că se pare că Abdul A îl cunoștea pe Abdul B și poate că aceștia doi s-au certat, îmi răspunse.

– Corect. Dacă nu aveți un nume, de unde sunteți siguri că suspectul e arab? l-am întrebat.

– Așa mi s-a spus. Tipul din poză nu e irlandez.

Amintindu-mi de afișul de căutare, am întrebat:

– Ten închis la culoare, păr uns și dat pe spate, nas coroiat și ochi de nebun?

– Mda. O am în mașină. Vreți să o vedeți?

– Nu.

– E pe podea, zise Timmons.

– Ar trebui să o ții pe bord.

– Nu, permisul de parcare. E pe podea, în spatele dumneavoastră.

– Zău?

M-am răsucit pe scaun și, da, era acolo. Oare eu îl lăsasem acolo?

În orice caz, polițistul se îndepărtă. Mi-am luat permisul și l-am așezat în parbriz, după care am încuiat mașina și am pornit către Federal Plaza.

Era o zi cu adevărat frumoasă și toată lumea de pe străzi părea fericită că trăiește. Și eu, la fel. Pun pariu că și Asad Khalil era fericit că e viu. Avusese parte de o duminică bună. Cinci morți. Aproape șase. Și poate alți câțiva de care nu știam noi. Uluitor.

Ei bine, presupunând că Amir, șoferul de taxi, fusese ucis de Khalil nemernicul, atunci Khalil fusese ieri în Manhattan, la câteva străzi distanță de locul unde mă aflam acum. Așadar, mai întâi Sullivan County, apoi Aeroportul Republic, apoi Douglaston, Queens, apoi Manhattan. Ca și data trecută, se deplasa cu rapiditate.

Cu trei ani în urmă, Asad Khalil venise în America pentru a ucide piloții supraviețuitori ai Forțelor Aeriene ale Statelor Unite, care îi bombardaseră cartierul din Tripoli, în 1986. Numele acelor piloți ar fi trebuit să fie secrete și nimeni din Washington nu-și dorea ca publicul american, armata americană sau restul lumii să știe că securitatea americană fusese încălcată și că americanii care își slujiseră țara fuseseră asasinați acasă la ei pentru că își făcuseră treaba peste granițe. Chestia asta nu era bună pentru moralul trupelor, nu era bună nici prin ceea ce dezvăluia despre ceea ce noi numim acum „Securitate națională" și, cu siguranță, nu era bună pentru imaginea Americii de mare putere.

Ca atare, Washingtonul menținuse secretul asupra crimelor de acum trei ani și reușise să împiedice presa să facă legătura între ele. Același lucru se petrecea acum.

De astă dată însă, eu înțelegeam ce se petrece. Așa că rezultatul avea să fie altul. Nu necesar mai bun decât data trecută, dar altul.

CAPITOLUL 24

În gheretele din fața clădirii de la Federal Plaza sunt paznici proveniți de la firma privată de securitate Wackenhut Security. Acest aranjament reprezintă o mostră de gândire extrem de avansată din partea Washingtonului, care funcționează sub numele de *outsourcing* sau externalizare de servicii. Adică, de ce să folosești ofițeri federali bine instruiți care depun un jurământ al datoriei, când pentru o sumă dublă de bani poți obține un individ gras, îmbrăcat cu o uniformă caraghioasă, care poate are probleme în a-și scoate arma din toc la timp? Numiți-mă cinic, dar parcă-i văd pe unii cum fac bani din aceste contracte guvernamentale. Poate că ar trebui să mă externalizez și pe mine.

În fine, am trecut de Wackenhut Security și am intrat în Federal Plaza prin intrarea din strada Duane.

În holul mare din interior se găsea un al doilea rând de personal de securitate, în acest caz, o găselniță numită FBI Police, compusă din ofițeri în uniformă, a căror jurisdicție este restrânsă la proprietățile federale. Ca atare, dacă teroriștii începeau să tragă de pe trotuarele orașului, teoretic tot ce putea face această unitate era să privească de la ferestre și să-i încurajeze prin strigăte pe tipii de la Wackenhut. Puteam doar să sper că avea să cheme cineva NYPD-ul.

M-am dus către zona de securitate care înconjura lifturile.

Federal Plaza este, așa cum îi și spune numele, o clădire guvernamentală americană, iar cele patruzeci și două de etaje ale sale găzduiesc diverse agenții consumatoare de taxe, cele mai multe umplute cu funcționari civili care își dau duhul în încercarea de a sluji cel mai bine publicul american.

De la etajul douăzeci și doi la etajul douăzeci și nouă însă, lucrurile stau altfel; aici se găsesc FBI-ul și ATTF, împreună cu alte agenții de aplicare a legii

și de securitate națională pe care nu le voi numi. Bun, o să numesc una dintre ele – CIA. De fapt, cele mai multe birouri ale agenției sunt dincolo de strada Duane, la Broadway, o clădire federală mai nouă și mai drăguță, dar avem norocul să avem camarazii noștri de arme aici, la Fed. În mod corespunzător, o parte din personalul ATTF se găsește în clădirea din Broadway. Presupun că obiectivul acestui aranjament este de a nu pune toate ouăle într-un singur coș în caz că un avion sau un camion-capcană scoate din joc vreuna dintre clădiri. Un scenariu mai rău ar fi acela al scoaterii din joc a ambelor clădiri. Lucruri rele se mai întâmplă. De aceea îi avem pe cei de la Wackenhut. Și tot de aceea am o medalie cu Arhanghelul Mihail în sertarul biroului.

Tot aici, la adresa cu numărul 26 al clădirii Fed, sunt găzduite și Biroul de Imigrări și Direcția Vămilor. Acestea colaborează cu noi îndeaproape pentru localizarea străinilor ilegali care ar putea genera riscuri la adresa securității naționale. Oamenii fac o treabă bună, mai ales după 11 septembrie, dar din nefericire mi-au arestat luna trecută femeia care venea să-mi facă curățenie, originară din Costa Rica și cred că Tom Walsh a fost cel care le-a servit pontul. Doar o glumă?

M-am dus până la pereții înalți din plexiglas care înconjoară lifturile și am tastat codul meu personal, prin care se deschidea ușa. Îi cunosc pe cei mai mulți membri FBI Police de aici și ei mă cunosc pe mine, dar ca să le arăt respect și să procedez cum se cuvine, mi-am ridicat legitimația federală, iar un tip pe nume Walt a zis:

– Mi-a părut rău să aud de detectivul Haytham și de familia lui.

– Și mie. Vreo veste în privința asta? l-am întrebat.

Omul clătină din cap și răspunse:

– Doar ce e prin ziare. Mare păcat. Adică, un polițist omorât de un hoț.

– Mda.

Walt nu scosese o vorbă despre întâlnirea dintre Kate și parașutistul psihopat, așadar puteam să cred că încă nu se aflase și despre acest incident.

Sosi un lift. M-am urcat în el și am apăsat butonul pentru etajul 28, unde Tom Walsh are biroul lui mare pe colț.

Pe drum, m-am gândit la Asad Khalil care, ca să spun așa, convocase de fapt această ședință. Era un individ unicat, care poseda oarecare inteligență nativă și

instincte primare bune. Trebuia să-i acord creditul pentru devotamentul dovedit față de misiune și pentru abilitatea de a opera într-un mediu străin și ostil. Adică, individul ăsta era un nenorocit de jockey de cămile care probabil nu făcea diferența între un bancomat și un automat pentru prezervative, iar acum era în America, sărind din avioane, închiriind zboruri, lichidând oameni în casele și mașinile lor și făcându-ne pe noi să părem idioți.

Adevărat, fusese bine instruit de către serviciile secrete libiene și petrecuse ceva vreme în Europa. Însă termenul de serviciu secret libian este doar un oximoron, iar în esență Khalil era doar o brută lipsită de sofisticării dintr-un rahat de țară înapoiată, așa că nimic nu se lega ca lumea.

La fel de adevărat, avusese parte de ceva resurse aici cu trei ani în urmă, și nu mă îndoiam că dispune și acum de resurse, precum defunctul Amir, a cărui țeastă Khalil o confundase cu un bloc de gheață. Însă libienii de aici reprezentau doar o parte a succesului lui Khalil. Omul era deștept și avea curaj. Mai rău, credea că Dumnezeu e de partea lui. Și totuși... asta nu explica modul lui de operare sofisticat și inteligent, *à la* James Bond. Atunci un gând m-a lovit în moalele capului.

Boris.

Am ieșit din lift și am rămas pe hol.

Boris. Un fost kaghebist, angajat de serviciile secrete libiene ca să-l instruiască pe Asad Khalil.

Boris nu doar că îl instruise pe Khalil în arta uciderii, a deghizării, a înșelăciunii, a evadării și a evitării pericolelor, ci îl dăscălise și cum să se poarte în Occident – aspecte practice precum rezervarea biletelor pentru avion, cazarea la hotel, închirierea unei mașini sau a unui avion și toate celelalte lucruri pe care Khalil le făcuse aici cu trei ani în urmă și le făcea acum. În plus, Boris vorbea o engleză aproape fără cusur, învățată la vechea școală KGB de Studii Americane și își călăuzise ucenicul atât de motivat prin cele mai rafinate nuanțe ale englezei americane.

Iar acest fapt născu în mintea mea o a doua idee: Khalil dorea moartea lui Boris.

Prima și singura dată când l-am întâlnit pe Boris a fost cu trei ani în urmă, la sediul CIA din Langley, Virginia, după ce Khalil ne trăsese clapa. Boris chiar

dorise să se întâlnească cu mine și cu Kate și am petrecut o oră plăcută, sporovăind despre singurul lucru pe care îl aveam în comun: Asad Khalil.

Boris ne spusese, de asemenea, că libienii intenționau să-i încheie angajamentul – și viața – după ce-i oferea lui Khalil ultima lecție. Însă Boris scăpase viu din Libia, cu o mână de ajutor din partea CIA, iar când eu și Kate ne-am întâlnit cu el, tocmai vărsa pe gură toate detaliile legate de serviciile secrete libiene noilor lui prieteni din CIA, trădând probabil în același timp câteva vechi secrete KGB, dacă tot pornise pe calea asta.

În schimb, conform procedurilor CIA standard, Boris avea să primească un pașaport american și alte câteva chestii de curtoazie, cum ar fi, poate, rezerve de Marlboro și de votcă Stoli pentru tot restul vieții, chestii care, țineam eu minte, îi plăceau.

Boris (fără numele întreg, vă rog) era un om impresionant și mi-ar fi plăcut să-mi petrec mai mult timp cu el, dar întâlnirea reprezentase o ocazie unică, iar el era înconjurat de paznicii săi de la CIA, care se comportau ca niște neveste, lovindu-l pe sub masă atunci când el și votca din el dezvăluiau prea multe. În plus, eu și Kate aveam câțiva tipi de la FBI cu noi, care își aduseseră și ei contribuția la restrângerea conversației. Însă țineam minte că el spunea că a vrut mereu să vadă New Yorkul și că poate aveam să ne întâlnim din nou.

Acum îmi aminteam și sfârșitul discuției cu Boris, când, referindu-se la Asad Khalil, ne-a spus mie și lui Kate:

– Omul ăla e o mașină de ucis perfectă și ce nu ucide azi va ucide mâine.

Îmi cam dădusem și singur seama de asta, dar, ca să mă pun de-a curmezișul, am replicat:

– E doar un om.

La care Boris răspunsese:

– Uneori mă întreb dacă este așa.

În aparență, Asad Khalil, Leul, căpătase proporții mitologice în mințile prietenilor și ale dușmanilor lui – așa cum se întâmplase cu Carlos Șacalul – așa că, dacă reușeam să pun laba pe Khalil ca să-i tai gâtul, aveam să fiu cunoscut drept John Corey, Ucigașul Leului. Ba, mai bine decât John Corey, Imprevizibilul. Corect? Eu și Tom Walsh aveam să zburăm până la Washington

ca să luăm cina la Casa Albă. „Servim porc la tavă special pentru dumneavoastră, domnule Corey."

Sau poate că indivizii din Washington nu ar fi reacționat cu atâta bunăvoință la acțiunile mele de a-l ucide pe Khalil. „Te acuzăm de crimă cu premeditare, detective Corey." Premeditare? Nu mă gândesc la asta decât de vreo trei ani.

În orice caz, Boris încheiase ora noastră de ceai și votcă prin a spune:

– Vă felicit pe amândoi pentru supraviețuire. Nu vă irosiți zilele rămase.

Mersi de sfat. Sper că Boris își luase propriul sfat în serios. Ca să închei socotelile la capitolul Boris – îl plăceam, dar nu-mi plăcea ce făcuse, adică să creeze un monstru. Și eram sigur că Boris avea să regrete el însuși asta – dacă nu cumva se întâlnise deja cu monstrul.

Dar dacă Boris *era* viu, atunci trebuia să-l găsesc și să-l avertizez că fostul lui ucenic se întorsese în SUA ca să regleze niște conturi vechi. Evident, trebuia să presupun că CIA făcuse deja asta pentru trădătorul lor, dar nu se știe niciodată de cine au chef tipii ăștia să se descotorosească.

Dincolo de generosul motiv pentru care voiam să-l avertizez pe Boris, doream să vorbesc cu el despre cea mai bună modalitate de a-l găsi pe Asad Khalil. Boris trebuia să aibă câteva idei în privința asta. Cu toate astea, probabil că m-ar fi sfătuit:

– Apleacă-te și pupă-ți curul de bun-rămas.

Și, până la urmă, dacă Boris încă nu murise, ar fi o bună momeală. Mai bine el decât eu. Corect?

De fapt, existau o mulțime de momeli pentru Leu – eu, Boris, George Foster și, probabil, alți oameni de care n-aveam habar. Plus Kate, dacă individul descoperea că supraviețuise.

Și, bineînțeles, mai exista Chip Wiggins, ofițer US Air Force în retragere, a cărui misiune de bombardament deasupra Libiei generase acest lanț nefericit de evenimente. Eram însă destul de convins că Chip Wiggins se întâlnise deja cu Asad Khalil și, ca atare, își împlinise destinul inevitabil. „Ce nu ucide azi va ucide mâine" Eram sigur că voi afla la ședință rezultatele căutării lui Chip Wiggins.

Am deschis ușa de la hol cu codul meu de acces și, pe când mă îndreptam spre biroul lui Tom Walsh, m-am gândit că ar trebui să uit să-l pomenesc pe Boris la ședință. Adică, FBI-ul așa procedează cu mine. Corect? Cum fusese cazul diplomatului iranian care se ducea în Atlantic City. Dacă semeni vânt, culegi furtună.

CAPITOLUL 25

Kitty, secretara lui Tom Walsh, mă întâmpină și îmi spuse:

– Domnul Walsh va sosi în scurtă vreme. Intrați și luați un loc.

– Mersi. Lăsând naiba protocolul, am întrebat-o: Unde e?

– Peste drum, zise ea, după o scurtă ezitare.

Ceea ce însemna clădirea Broadway, adică posibil CIA.

Am intrat în biroul din colț al lui Walsh, unde căpitanul Paresi ședea la masa rotundă de conferință, față în față cu agentul special FBI George Foster. Aveau amândoi niște mutre sumbre. Am mai observat pe masă sticle cu apă – semn de ședință lungă – și niciun carnețel de luat notițe. Nimic nu avea să iasă din încăpere.

Le-am strâns mâinile amândurora, iar George se interesă:

– Cum se simte Kate?

– Se odihnește confortabil, mulțumesc.

– E incredibil ce s-a întâmplat, remarcă el.

– George, *tu* mai mult ca oricine altcineva ar trebui să știi că povestea asta nu este incredibilă, i-am replicat.

Dădu din cap.

George era prezent la această ședință deoarece participase și fusese martor ocular la evenimentele de pe JFK din urmă cu trei ani și, conform procedurii standard FBI, cazul Khalil era al lui pentru tot restul vieții sale care, speram, nu va fi redusă de anterior-menționatul nemernic. Și, cum am mai spus, George făcea parte din echipa de vânare a Leului, alcătuită ad-hoc și compusă din el, Kate, eu și Gabe Haytham, care era tipul nostru de contact cu arabii.

Am schimbat câteva vorbe cu căpitanul Paresi. Părea ceva mai rece, ceea ce însemna că șeful *lui*, Tom Walsh, stabilise deja tonul pe care-l vor avea față

de John Corey. Nu conta că soția mea aproape fusese omorâtă – acum era bine. Cât despre isprava mea de a salva omenirea din calea unui incident nuclear nu cu foarte multă vreme în urmă – ei bine, așa cum ne place nouă să spunem pe aici: „Ce-ai mai făcut pentru noi în ultima vreme?"

– *Nu* voi fi eliminat din acest caz, i-am zis lui Paresi.

Nu-mi răspunse direct, dar spuse:

– Apreciem dăruirea și experiența ta anterioară cu suspectul.

Pe dracu, am răspuns, ca să stabilesc mai clar tonul discuției.

M-am dus la una dintre ferestrele mari. Biroul lui Walsh dă înspre sud, iar de aici, de la etajul 28, puteam vedea cea mai mare parte din Lower Manhattan. Către sud-est se găsea sediul NYPD, alias One Police Plaza, o clădire înaltă ca o fortăreață din cărămidă roșie, unde am efectuat un stagiu scurt cu mulți ani în urmă și care m-a făcut mai nebun decât eram deja. Dar așa am învățat cum funcționează lucrurile la centru, fapt care m-a ajutat în munca de la Fed.

Mai încolo, spre est, se găsea podul Brooklyn, care traversa East River și lega insula Manhattan de Brooklyn. Aproximativ jumătate din comunitatea relativ mică de musulmani din oraș locuia în Brooklyn și circa nouăzeci și opt la sută dintre membrii ei erau cetățeni onești și muncitori, care veniseră în America în căutarea a ceva ce lipsea din locul pe care îl părăsiseră. Un procent, poate două dintre ei aveau probleme cu legea, iar dintre aceștia, cei care reprezentau un risc pentru securitatea națională erau și mai puțini.

Că veni vorba de asta, chiar și teroriștii au nevoie de un loc unde să se bărbierească, așa că, dacă era să ghicesc unde intenționa Asad Khalil să se ascundă pe teritoriul New York City – și, de fapt, *chiar trebuia* să ghicesc – aș fi spus că nu se va adăposti într-un cartier musulman de pe la periferie, unde știa că îl vom căuta și unde era foarte posibil să apară cineva care să-și dea seama că acest individ nou prin zonă valora un milion de biștari pentru federali. În fond, Khalil nu-i putea ucide chiar pe toți, așa cum îl ucisese pe Amir, șoferul de taxi.

Să se ascundă într-un hotel ar fi însemnat o altă problemă pentru el din pricina camerelor de securitate și a sutelor de oaspeți și de angajați care l-ar fi putut recunoaște din poza de pe afișul de căutare distribuit pretutindeni de NYPD.

Khalil ar fi avut o șansă mai mare cu hotelurile deochiate, unde, dacă nu ar fi fost robul atâtor interdicții sexuale, ar fi putut avea parte și de o partidă încinsă în timp ce se ascundea.

O altă posibilitate erau camerele închiriate cu ziua, care ofereau găzduire pe câte o zi, cu banii în avans, fără să se pună întrebări.

Sau, așa cum am sugerat mai devreme, profesorul Khalil ar fi putut beneficia de găzduire în internatul Universității Columbia.

Cel mai probabil însă, Asad Khalil se va ascunde într-un apartament închiriat dinainte de vreo firmă în spatele căreia se aflau cei care îl ajutau, un apartament folosit pentru diverși indivizi în vizită prin New York. Era o procedură standard în lumea bine finanțată a terorismului internațional și, din nefericire, noi descoperearam rareori vreuna dintre aceste case conspirative – situate, de obicei, în clădiri înalte din Manhattan – în afară de cazul în care ajungeam să urmărim pe câte vreun ticălos direct până la clădire.

În acest caz însă, eram convins că susținătorii lui Khalil nu și-ar fi plasat ucigașul de maximă importanță într-o astfel de casă conspirativă posibil compromisă – probabil că aveau un loc nou și curat doar pentru el.

Am privit spre sud-vest, unde se ridicau odinioară Turnurile Gemene. Mi-am amintit că Jack Koenig, care ocupase anterior biroul unde mă aflam acum, își așezase intenționat biroul astfel încât să poată vedea turnurile. Asta îi amintea, zilnic, de primul atac asupra World Trade Center, din 26 februarie 1993. Nemernicii reușiseră a doua oară, iar Jack Koenig, care se uitase la acele turnuri în fiecare zi de muncă, murise într-unul dintre ele împreună cu predecesorul lui Paresi, David Stein, și alți câțiva oameni de la birou, care se găseau la o întrunire acolo.

Nu puteam zări platforma de observație de la Trade Center de aici, dar eu și Kate fuseserăm cândva acolo, așa că acum îmi puteam imagina vizitatorii – oameni din toată țara și din întreaga lume – holbându-se în gaura aia imensă care fusese, pentru o vreme, groapa comună a aproape trei mii de ființe umane. Dacă erai unul dintre zecile de mii de supraviețuitori care fuseseră în turnuri în acea dimineață sau te îndreptai într-acolo în acea zi, așa cum se întâmplase cu mine și cu Kate, nu ar fi trecut nici măcar o singură zi fără ca să te întrebi cum de te-a ocolit moartea atunci.

Pe geamul de la biroul lui Walsh se găsea un reminder care înfățișa o siluetă neagră a turnurilor și inscripția „9/11 – NU VOM UITA NICIODATĂ!"

La asta eu aș adăuga: „Dacă uiți, se va întâmpla din nou."

Tot la distanță de câteva străzi de aici se află strada Murray, unde Amir, șoferul de taxi, își adusese ultimul său client. Presupunând că acest client fusese Asad Khalil, oare ce căuta el în Lower Manhattan, într-o zi de duminică?

Poate nimic altceva decât să-și ucidă șoferul de taxi. Însă existau locuri mai bune pentru așa ceva. Chestia asta îmi întărea bănuiala că Asad Khalil intenționa să rămână și să opereze în Manhattan. Deci ce se găsea în Manhattan ca să-l atragă aici? Ei bine, John Corey locuia pe East 72nd Street. Vince Paresi și tânăra lui soție numărul trei, locuiau în Central Park West, iar Tom Walsh, ca și familia Corey, locuia în respectabila zonă Upper East Side. Iar alte ținte posibile ale lui Khalil, precum George Foster, munceau toate chiar aici.

Speram ca Asad Khalil să nu aibă adresele noastre de acasă, dar *avea* adresele noastre de la lucru, iar noi respectam cu toții o rutină întrucâtva predictibilă. Mă rog, *eu* n-o respectam, dar Walsh, Paresi și George Foster, da.

Fapt care mă duse la ideea că Asad Khalil dispunea de informații foarte bune despre domnul și doamna John Corey. De unde altfel să fi știut că urma să sar dintr-un avion cu parașuta într-o zi de duminică dimineața? Poate că individul ăsta acționa singur, dar avea o echipă de sprijin mare, chiar aici, în New York. Cum ar fi, poate, Al Qaeda.

În vreme ce reveneam de la fereastră, Tom Walsh intră în birou. Ne-am strâns mâinile cu toții și Walsh ne spuse:

– Vă rog să luați loc.

Aruncă un dosar gros pe masă și începu:

– Nu am vești bune, așa că o să încep cu cele proaste.

CAPITOLUL 26

Înainte ca Tom Walsh să ajungă la veștile proaste, propuse un moment de reculegere pentru Gabe și pentru soția și fata lui. Era un gest frumos și ne-am plecat cu toții capetele.

Nu prea cunosc rugăciuni musulmane, dar știam pentru ce anume ar fi vrut Gabe să mă rog, așa că m-am rugat ca să-l găsesc pe Asad Khalil și să-l fac să plătească pentru crimele lui. Amin.

Câteva cuvinte despre Tom Walsh. Este tânăr pentru slujba asta – are vreo patruzeci și cinci de ani – și Kate îmi spunea că e arătos ca bărbat, deși, în opinia mea, seamănă cu unul dintre băieții ăia bine coafați de prin reclamele de haine pentru bărbați.

Așa cum vă puteți imagina, FBI este preocupat de viețile personale ale agenților săi și, din câte știu, Tom Walsh duce o viață de o corectitudine exemplară, deși eu bănuiesc că poartă lenjerie de femei pe dedesubt. Mda, glumeam doar.

FBI ar prefera ca agenții săi să fie căsătoriți, cu copii, dar domnul Walsh n-a fost niciodată însurat, deși are o relație de lungă durată cu o doamnă avocat. I-am văzut jumătatea la câteva întruniri sociale ale biroului și, o dată, în apartamentul lui, iar cei doi par să se potrivească bine – calmi, detașați, ambițioși și narcisiști. Nu locuiesc împreună, dar dacă ar face-o, ar avea nevoie de dormitoare separate pentru orgoliile lor personale.

Momentul de reculegere luă sfârșit și Tom Walsh începu:

– L-am localizat pe Chip Wiggins.

De vreme ce nu erau vești bune, nici aceasta nu era o veste bună.

– Așa cum bănuiam, este mort, ne informă Walsh.

Așadar, ofițerul de aviație în retragere Chip Wiggins era mort. Însă Asad Khalil era încă aici. Un altul în locul lui ar fi plecat acasă, considerând că și-a îndeplinit misiunea. Însă Khalil avea acum o nouă listă a morții, pe care erau incluși Kate, familia Haytham și alții și care i-ar fi putut include, de asemenea, și pe colegii mei de la masă.

În vreme ce Walsh își consulta notițele, am schimbat o privire cu Paresi și cu Foster. Paresi știa deja că Wiggins era mort, dar George Foster părea surprins și mai palid ca de obicei. Luă o gură mare de apă.

– Elwood Wiggins, alias Chip, lucra ca pilot de transport marfă pentru o companie denumită Alpha Air Freight, cu sediul în Santa Barbara, California, continuă Walsh.

Walsh ne oferi câteva informații din trecutul lui Wiggins, pe care eu deja le știam.

Mi-am amintit că Chip Wiggins era un tip drăguț și un spirit liber – unii i-ar fi spus iresponsabil – și, în niciun caz, genul de om pe care să-l asociezi cu avioanele de luptă, aruncând covoare de bombe asupra țintelor inamice. Supraviețuise acelei perioade din viața lui, dar nu supraviețuise consecințelor faptelor sale.

– Așadar, viața lui se desfășura conform rutinei, o proastă idee când ești vânat de cineva, observă Walsh.

Mersi că ne-ai împărtășit toate astea, Tom. M-am folosit de ocazia asta pentru a le reaminti tuturor că lucrasem la acest caz, spunând:

– Wiggins zbura tot pentru Alpha cu trei ani în urmă, atunci când eu și Kate ne-am întâlnit cu el în casa lui din Ventura. Am insistat atunci să se mute sau să-și ia altă slujbă, mi-am informat colegii.

Iar asta reprezenta modalitatea mea de a spune că făcusem tot ce putusem ca să-l scoatem pe Wiggins de pe ecranul radar al lui Khalil.

– Ei bine, ar fi trebuit să urmeze sfatul ăla, comentă Walsh, apoi continuă: Bun, iată cum s-au desfășurat lucrurile. Biroul local FBI din Santa Barbara a încercat să dea de Wiggins duminică după-amiază, la scurt timp după ce oamenii de acolo au primit cererea de la noi, dar nu l-au găsit acasă.

Walsh ne povesti cum l-a căutat FBI-ul pe Wiggins, apoi trecu la miezul informării și spuse:

–Mai târziu, pe parcursul după-amiezei aceleia, unul dintre agenți, Scott Fraser, s-a dus cu mașina la sediul Alpha Air Freight din aeroportul Santa Barbara. Primul lucru pe care l-a observat a fost, în parcarea firmei Alpha, un Ford Explorer albastru care se potrivea cu descrierea mașinii lui Wiggins. A avut confirmarea după ce a verificat numărul de înmatriculare. Când a intrat în birourile Alpha Freight, Fraser a fost informat de tipul de serviciu din weekend că Wiggins nu-și începea tura decât duminică noaptea, iar tipul nu putea explica de ce camioneta lui Wiggins era încă afară. Fraser a cerut să vadă avionul pilotat de Wiggins, așa că cei doi au ieșit pe rampa de acces. După ce a văzut că în cockpitul avionului nu se afla nimeni, Fraser a urcat în cala de mărfuri.

Walsh făcu, evident, o pauză aici pentru efect dramatic, iar eu mi-am dat seama ce descoperise Scott Fraser.

Walsh scoase din dosar trei fotografii primite prin e-mail și le împinse pe masă.

M-am uitat la fotografii și am văzut acolo, în culori, un... om. Ședea pe podeaua cabinei cu spatele la peretele avionului, îmbrăcat cu pantaloni negri și cămașă albă, înroșită de sânge, deși nu trebuia să faci presupuneri pe marginea unei simple fotografii. Nu era bine nici să pornești de la prezumția că subiectul fotografiei era mort, însă Walsh spusese că Wiggins era mort, iar acel chip arăta ca al lui Wiggins. Clinciul era însă că acel cap al lui Chip Wiggins nu stătea la locul lui, pe umeri, ci în poala omului.

L-am auzit pe Paresi exclamând:

– Iisuse...

I-am aruncat o privire lui George, care se holba la fotografie. Chipul lui părea mai palid decât fața lui Wiggins.

Walsh ne lăsă să studiem fotografiile câteva secunde, după care zise:

– Din raportul de la locul crimei și cel al legistului, s-ar părea că Wiggins s-a dat jos din avion după ce l-a parcat și se găsea pe rampa de acces când a fost lovit de patru ori cu un instrument dur și greu – o rangă, pe care, dacă veți uita cu atenție la fotografii, o veți vedea ivindu-se din gâtul lui Wiggins. Walsh descrise localizarea acelor lovituri și trase concluzia: Astfel de răni,

evident, l-au incapacitat pe Wiggins, dar probabil l-au lăsat conștient sau semiconștient.

Corect. E normal să vrei ca victima să fie conștientă când o descăpățânezi. Asta pentru a nu mai vorbi de predica pe care Khalil i-a ținut-o bietului Chip Wiggins înainte de a-l scurta de cap. „Domnule Wiggins, una din bombele tale mi-a ucis două surori, doi frați și mama. Iar acum, domnule Wiggins..."

Walsh continuă cu reconstituirea crimei.

– După ce atacatorul și-a adus victima în stare de incapacitate de ripostă, a dus-o în cabina avionului, unde i-a retezat capul cu un ferăstrău de măcelar. În mod lent și dureros, adăugă el, cu totul inutil.

Mi-am zis că George e pe punctul de a leșina, însă el inspiră adânc și rezistă. Paresi se înfurie și exclamă:

– Ticălosul nenorocit!

M-am uitat din nou la fotografie și nu era greu să provoace multă furie și ură împotriva lui Asad Khalil și a tovarășilor lui jihadiști. Dar, ca să fiu sincer cu mine însumi, dacă aș avea ocazia, n-aș ezita nici măcar o secundă să-i tai gâtul lui Khalil. Sunt convins că Asad Khalil și John Corey nu au multe în comun, dar, în cele din urmă, amândoi știam cum să ne reglăm conturile.

Tom Walsh ceru fotografiile – astfel de chestii nu era bine să circule liber – și ne aminti:

– Chestia asta este extrem de sensibilă. Nimic din ce discutăm nu părăsește această încăpere fără acordul meu.

– Am intenția să o informez pe Kate în legătură cu această ședință, i-am zis.

Ezită, dar până la urmă zise:

– Bineînțeles. Și ea a lucrat la cazul inițial, adăugă. Pentru orice eventualitate, mă sfătui: În privința informațiilor sensibile, ar trebui să discuți cu ea neoficial, în eventualitatea în care este chemată să depună mărturie în cursul viitoarelor proceduri legale.

Tom Walsh se gândea deja la câteva scenarii de încheiere a jocului. Era avocat, iar șefii lui de la FBI și de la Departamentul de Justiție erau tot avocați. Ca atare, totul trebuia să fie legal și corect, chiar și în cadrul războiului împotriva terorismului. Poliția și CIA, pe de altă parte, stăteau cu mâna pe trăgaci ca niște cowboy. Se puteau dezbate la nesfârșit meritele avocaților și

ale cowboy-ilor, fără ca vreodată să se rezolve problema legată de cine anume era mai bine înzestrat să facă treaba până la capăt. Dar eu știu că, înainte de 11 septembrie, avocații erau la conducere. Acum, cowboy-ii au parte de un spațiu ceva mai mare de manevră.

Iar ca lucrurile să fie și mai complicate pentru Tom Walsh, el era obligat să țină balanța în echilibru, la ordinele celor din Washington, încercând să-l prindă pe Asad Khalil, dar negând, în paralel, existența acestuia. Între timp, cifra morților urcase de la cinci la șase.

– A mai apărut o crimă în California, care este, cel mai probabil, legată de acest caz, ne spuse Walsh.

Corecție. Șapte.

CAPITOLUL 27

Tom Walsh consultă dosarul și zise:

– Înainte de a ajunge la acea crimă, dați-mi voie să vă spun că nu știm când sau cum a pătruns Asad Khalil în țară, dar este probabil ca el să fi folosit ruta cea mai directă și să fi zburat până pe aeroportul din Los Angeles folosind un pașaport și o viză false, emise de o țară vorbitoare de arabă. Un astfel de individ, dispunând de resurse străine adecvate, poate să treacă cu ușurință de orice control al pașapoartelor, ne informă Walsh mai departe.

Corect. Cel mai bun punct de intrare ar fi un aeroport – LAX, de pildă – însă Khalil nu ar fi intrat cu identitate de libian – nu aveam relații diplomatice cu Libia, iar compania lor aeriană cu doar două avioane în dotare nu avea curse până aici. Prin urmare, venise cu o altă linie aeriană, iar pe cardul de intrare în SUA și în declarația vamală declarase că scopul vizitei sale este turistic – o chestie de afaceri ca acoperire este prea ușor de verificat. Iar dacă i se puseseră întrebări la controlul pașapoartelor, răspunsese simplu și nu dizertase pe tema dorinței lui de o viață de a vedea Disneyland. De asemenea, avusese o confirmare de rezervare la hotel pe numele lui, deși el nu avea de gând să stea acolo. Ofițerul de la controlul pașapoartelor, după ce consultase pe ecranul computerului lista cu teroriști cunoscuți, *personae non gratae,* criminali și alți nemernici, îi ștampilase pașaportul și îi urase: „Bun venit în Statele Unite. Următorul."

– Verificăm camerele de supraveghere de pe mai multe aeroporturi, rosti Walsh. Biroul nostru din Santa Barbara a efectuat o vizită noaptea trecută la Sterling Air Charters, compania de la aeroportul din Santa Barbara. Este compania care deține și operează avionul Citation pe care Khalil l-a folosit ca să zboare de la Aeroportul Sullivan County către Aeroportul Republic din Long Island.

Se uită peste un mesaj tipărit din mâna lui și zise:

– În jurul orei șapte dimineața, în ziua de sâmbătă, un bărbat care s-a identificat ca fiind Christos Demetrios s-a prezentat la biroul Sterling. Avea o rezervare făcută de către compania lui din Atena, Hydra Shipping. S-a întâlnit cu pilotul și copilotul, plecând de pe aeroport la timp. Au zburat mai întâi către Pueblo, Colorado, unde au realimentat, după care au zburat până în Huntington, West Virginia, pentru o nouă realimentare, apoi către destinația lor, Aeroportul Sullivan County, unde au aterizat la ora șase și treisprezece minute seara, după ora locală. Domnul Demetrios – pe care angajatul Sterling și piloții l-au identificat din fotografia prezentată de noi ca fiind Asad Khalil – a închiriat o mașină, iar cei doi piloți s-au dus la un motel din apropiere cu instrucțiuni ca să fie gata de zbor a doua zi de dimineață, duminică, undeva după ora zece, cu destinația Buffalo. Walsh se gândi câteva clipe, apoi reluă: Agenții noștri care au discutat cu acești doi piloți la motelul lor noaptea trecută au raportat că piloții erau de părere că domnul Demetrios era oarecum distant, poate singuratic, dar fără să dea semne de nervozitate la aeroportul din Santa Barbara sau în timpul zborului către Sullivan County. Walsh trase concluzia: Ținând cont de faptul că individul retezase capul unui om cu doar câteva ore înainte de a se întâlni cu piloții și că era pe drum către întâlnirea de parașutism cu John și Kate, aș spune că avem de-a face cu un psihopat extremist.

Și care era cel de-al doilea indiciu al tău, Tom?

Walsh merse mai departe cu odiseea itinerarului lui Asad Khalil și zise:

– Iar când Khalil a revenit la bordul avionului, în Sullivan County, tocmai o... atacase pe Kate, iar piloții au spus că părea destul de ușurat... și că zâmbea.

Walsh părea uimit sau impresionat că Asad Khalil nu a fost agitat după atacul din timpul săriturii cu parașuta, fapt care mă făcea să îmi dau seama că Walsh nu pricepea prea bine nebunia mesianică a lui Khalil. Individul ăla era în plin jihad și era învăluit de o lumină celestă sau ceva asemănător.

– Singurul lucru ieșit din comun observat de piloți a fost că pasagerul lor nu mai avea geanta de pânză unde, după cum presupunem noi, se ascundea echipamentul lui de salt, continuă Walsh. De asemenea, a schimbat planul de zbor din Buffalo către Aeroportul MacArthur, după care l-a înlocuit din nou, în plin zbor, cu altul, cu destinația Aeroportul Republic. Individul știe cum să scape de autorități, concluzionă Walsh.

În practică, asasinii în serie prind încredere în ei cam după a treia crimă și devin tot mai pricepuți. Însă, odată cu creșterea numărului de crime, intervine și rutina, iar încrederea excesivă se transformă în neglijență. Nu știam deloc dacă Asad Khalil ajunsese într-o asemenea fază și nici măcar dacă se încadra în profilul standard al unui asasin în serie obișnuit. Ca atare, nu trebuia să așteptăm ca el să comită o greșeală din neglijență; trebuia să intuim ce-i trece prin minte, așa cum procedasem data trecută, și să-l așteptăm la cotitură. Nicio problemă. Nu-i așa?

Până acum, singura greșeală adevărată comisă de acest nemernic a fost să nu mă ucidă pe mine atunci când a avut ocazia.

Tom Walsh ne privi pe mine, pe George Foster și pe Vince Paresi și zise:

– Victima numărul șapte. Un bărbat de origine libiană, pe nume Farid Mansur. Tom Walsh este un tip modest, dar uneori simțea nevoia să se dea mare, așa că ne informă: Am presupus că Asad Khalil dispunea de un contact local în California și, amintindu-mi de modul lui de operare, conform căruia își elimină contactele, am cerut biroului nostru din Los Angeles să ia legătura cu toate departamentele de poliție din sudul Californiei ca să vadă dacă a fost înregistrată recent vreo omucidere sau vreun accident fatal suspect, implicând persoane cu trecut în Orientul Mijlociu.

Walsh privi de jur împrejurul mesei ca să se asigure că îi apreciam geniul, și noi am dat din cap respectuoși față de sclipirile șefului.

– Poliția departamentului Ventura a raportat descoperirea unui cadavru fără identitate, sub un pat, în hotelul Best Western din apropiere de aeroportul din Santa Barbara, continuă Walsh. Tot sub pat se găseau piese de îmbrăcăminte masculină, plină de sânge, pe care o verificăm acum pentru potrivire cu sângele lui Chip Wiggins. Camera era înregistrată pe numele unui anumit Farid Mansur, iar poliția a pus cap la cap acest incident cu o plângere privind o persoană dispărută depusă de o doamnă libiano-americană, doamna Hala Mansur, al cărei soț dispăruse vineri. Femeia a identificat cadavrul. O verificare a trecutului domnului Farid Mansur a scos la iveală faptul că el era asociat cu alți imigranți originari din Orientul Mijlociu, care au intrat în atenția noastră. Farid Mansur a fost strangulat probabil cu o coardă de pian, adăugă Walsh.

Poate că, din grabă, Asad Khalil nu-și găsise spărgătorul de gheață.

Walsh ne spuse:

– Habar n-avem ce i-a dat Farid Mansur lui Asad Khalil, dar putem presupune că e vorba de obișnuitele acte false de identitate, bani, arme și, poate, echipamentul de parașutism, plus niște informații despre Wiggins.

– Nu uita ferăstrăul, i-am amintit eu.

Walsh îmi aruncă una dintre privirile acelea, după care ne asigură:

– Biroul din Los Angeles urmărește pista, interogându-i pe amicii lui Mansur și cercetând cumpărăturile făcute de el, convorbirile lui telefonice și așa mai departe. Dacă prindem vreun fir de aici, vă dau de știre. Vreo întrebare? Sau comentariu? ne întrebă Walsh.

– Ce vrei să fac cu libienii de aici? întrebă Paresi.

– Continuă supravegherea lor, răspunse Walsh. Fără interogatorii pe stradă și fără invitații să vină să discute la noi.

– Căpitanul Paresi mi-a povestit de ideea ta de a emite un SMS către telefonul lui Kate în care să spui că avem niște informatori în comunitatea libiană, i-am zis lui Walsh.

Walsh îmi ocoli privirea și spuse:

– Dezinformare standard. De fapt, cred că a fost ideea lui John.

– Nu, nu, am replicat imediat. *Tu* te-ai gândit la asta.

Tom Walsh trecu la alte subiecte, iar noi ne-am spus unele gânduri, apoi Walsh se uită la noi și zise:

– Trebuie să presupunem acum că Asad Khalil este decis să lovească din nou. Nu știm unde, când, cum sau pe cine – dar pe baza atacului asupra lui Kate, a uciderii lui Gabe și a amenințării adresate lui John, haideți să cădem de acord că ATTF a devenit ținta lui.

George Foster deveni pământiu și chiar Paresi, de obicei calm și bățos, păru un pic neliniștit. În fond, cu șapte morți pe listă și cu Kate zăcând pe un pat de spital, povestea asta nu mai era deloc abstractă.

Walsh se uită la mine și zise:

– Tu, în mod cert, ești o țintă. Așa că poate ar trebui să te dai la fund. De pildă, să stai acasă în vreme ce Kate își revine.

Mi-am dat seama ce mi se pregătea, așa că am replicat:

– Nu la așa ceva mă gândeam eu. Uite ce e, Tom, sunt dispus să acționez ca momeală – dacă punem la punct un plan bun de bătaie, l-am informat eu.

– Putem discuta asta mai târziu, îmi zise Walsh. Își aminti să adauge: Apreciez oferta.

– Mai avem o crimă care ar putea avea legătură cu Asad Khalil, zise Tom schimbând subiectul din nou. Se uită la mine și continuă: Căpitanul Paresi ți-a spus de șoferul libian de taxi care a murit.

– Corect.

– Cum ai anticipat chestia asta? mă întrebă Walsh.

– După cum știi, ăsta este modul de operare al lui Khalil, i-am replicat. Ultima dată când a fost aici, a folosit un șofer de taxi libian care l-a dus de la JFK la o destinație din New Jersey, omorându-l apoi cam la fel cum l-a omorât – acum venea momentul meu de glorie – pe Amir, pe strada Murray.

– N-am menționat niciodată numele șoferului de taxi omorât sau unde a fost omorât, spuse Paresi.

– Așa e, i-am dat dreptate.

Evident, el deveni curios:

– Și atunci de unde ai știut?

Nu aveam de gând să-i spun că am avut ocazia să discut cu un polițist de pe stradă; doream să fac parte din această anchetă, așa că trebuia să-mi păstrez intactă aura de om informat și cu legături în locuri sus-puse, așa că am răspuns:

– Am sursele mele.

Chestia asta nu le-a convenit celor doi șefi ai mei, iar Paresi zise:

– Discutăm chestia asta mai târziu. Walsh trecu peste și spuse: Nu a fost recuperată arma crimei, dar medicul legist spune că a descoperit o rană care a penetrat craniul decedatului și că autopsia va dezvălui, probabil, o rană profundă în creier, corespunzând genului de rană provocată de un spărgător de gheață sau un instrument similar. Moartea nu a fost instantanee, adăugă. De fapt, victima a ieșit din taxi și a murit pe stradă.

Chestia asta nu semăna cu Khalil cel cunoscut de mine. În fond, nimeni nu are chef ca victima lui să devină un soi de zombie în mijlocul străzii, în vreme ce agresorul încearcă să mărească distanța dintre el și victimă.

Creierul meu, care funcționează încă destul de bine, își aduse aminte de ceva din trecut – Leon Trotki, un vechi bolșevic care ieșise din grațiile tovarășilor lui comuniști, a fost asasinat în Ciudad de Mexico de către un tip care lucra pentru predecesorii KGB-ului. Arma folosită a fost un spărgător de gheață – iar Trotki s-a chinuit zile întregi înainte să moară. Ca atare, dacă ăsta era antrenamentul lui Boris, te-ai fi așteptat ca Boris să se gândească să-i spună lui Khalil ceva de genul „Ne place la nebunie spărgătorul ăla de gheață, Asad, dar trebuie să dai de două sau de trei ori cu el ca să fii sigur de rezultat".

Mi-am făcut o însemnare în minte ca să discut chestia asta cu Boris dacă mai aveam ocazia. Sau poate cu Khalil.

Walsh continuă să ne dea informații de la locul crimei:

– Poliția nu a descoperit niciun telefon mobil asupra cadavrului șoferului sau în taxi. Am încercat să obținem lista cu convorbirile de pe mobilul celui decedat sau cele efectuate de acasă, dar am descoperit că acasă nu are telefon, iar dacă avea un mobil – ceea ce este un fapt cert – fie acesta nu era înscris pe numele lui, fie era cu cartelă preplătită, pentru care nu există înregistrări. Trase concluzia: Linie moartă.

Probabil o alegere proastă de cuvinte, dar deloc surprinzătoare. Așa cum am descoperit, cei mai mulți imigranți din Orientul Mijlociu provin din locuri unde nu este o idee bună să lași urme pe unde treci – iar această mentalitate a fost importată în America, ceea ce îmi îngreuna puțin treaba.

– Facem presupunerea, evident, că șoferul de taxi a fost ucis de Khalil... deși ar *putea fi* doar o coincidență, continuă Walsh.

Deși nesolicitat, mi-am exprimat și eu opinia:

– Khalil l-a ucis pe șoferul de taxi. De aceea există un afiș de căutare a lui Khalil și de aceea poza lui se găsește în toate mașinile de poliție din oraș.

Nici Walsh și nici Paresi nu m-au întrebat de unde știam asta, deși până acum probabil trăseseră concluzia că John Corey avea încă relații în Rețeaua Albastră a polițiștilor. Da, aveam relații, dar cu fiecare an care trecea de la retragerea mea pe motiv de infirmitate, sursele mele din NYPD deveneau mai puține, iar până acum consumasem majoritatea favorurilor care mi-erau datorate. Cu toate astea, eram încă în stare să arăt insigna și să discut cum trebuie cu un polițist de pe stradă.

– Cei de la NYPD Omucideri anchetează crima și ne vor ține la curent, concluzionă Walsh.

Walsh ne mai oferi câteva amănunte, inclusiv descoperirea deloc surprinzătoare că firmele Global Entertainment din Lichtenstein și Hydra Shipping din Atena erau doar niște companii-fantomă. INTERPOL și polițiile naționale ale celor două state europene anchetau cazurile.

În cadrul muncii de poliție, a celei de informații și a celei de luptă contra terorismului se spune mereu așa: „E important de aflat cine a tras glonțul, dar e mai important de știut cine a plătit pentru el."

Chiar așa. Iar când afli asta, te poți gândi la tabloul general.

Cine îl sprijinea pe Asad Khalil? Și de ce? Khalil nu ar fi reușit de unul singur toate isprăvile comise. Cunoștințele mele de geopolitică sunt limitate, dar știam că Libia și ciudatul ei președinte, colonelul Muammar Gaddafi, tăceau de când îi bombardasem în 1986. Iar după 11 septembrie deveniseră și mai tăcuți. Ca atare, n-ar fi riscat să-l sprijine pe fostul lor terorist psihopat – căci n-ar fi avut nimic altceva de câștigat decât un nou covor de bombe.

Următorul suspect de serviciu era Al Qaeda, dar nu le-am descoperit amprentele pe aceste incidente – dacă nu cumva era și altceva pe agendă, special pentru ei. Ceea ce mă făcea să mă gândesc la un serviciu pentru serviciu.

Se părea că o organizație teroristă cu ceva resurse la dispoziție îi oferise lui Asad Khalil fonduri, firme-paravan, pașapoarte și informații despre victimele de pe lista lui – inclusiv despre mine și Kate. Însă misiunea lui Asad Khalil era misiunea *lui*, nu foarte extinsă sau semnificativă ca realizări în cadrul războiului contra Statelor Unite. Cu siguranță, mai nesemnificativă în comparație cu 11 septembrie. În fond, lichidarea domnului și a doamnei Corey nu se afla la un nivel prea înalt pe agenda Al Qaeda.

Khalil era obligat, astfel, să înapoieze favoarea care i se făcuse. Trebuia să doboare o țintă majoră pentru sponsorii lui – o clădire sau un monument, poate o persoană sau un grup de persoane importante.

Mă gândeam la toate astea în vreme ce Walsh vorbea mai departe despre diverse, adresându-se acum, în principal, lui George Foster. Așteptam ca Walsh să ajungă la întrebarea legată de cine se putea ascunde în spatele lui Asad Khalil și la posibilitatea unui atac major, cu ajutorul unei arme de distrugere

în masă. Însă așa ceva nu părea să se afle pe agenda de ședință a lui Walsh. Poate mai târziu.

Walsh termină cu George, care tocmai părea să fi fost uns agent responsabil de caz în timpul absenței mele mintale de la discuție. Nu aveam vreo problemă reală cu asta, dar eram puțin îngrijorat în privința statutului meu viitor din cadrul cazului. „Tom, ce cravată drăguță!"

– Dispunem de o probă pe care aș vrea să o vedeți cu toții, zise Tom Walsh.

Luă o telecomandă de pe masă și porni televizorul din colțul camerei.

Peste câteva secunde, ne-am trezit că ne uităm la o gașcă de tâmpiți care sar dintr-un avion.

Prima scenă fusese înregistrată, în mod evident, de un parașutist în cădere liberă, așa că imaginea era un pic săltăreață, după cum vă puteți imagina. Cu toate astea, i-am recunoscut pe cei circa douăzeci de idioți care cădeau prin aer cu trupurile în poziție de Superman, încercând să se unească pentru a forma un soi de minge de trupuri sau ceva de genul ăsta. Am avut impresia că-l zăresc pe Craig dând din mâini și din picioare ca o rață rănită.

Walsh se uita la ecran și mă întrebă:

– Tu faci așa ceva?

– Mie și lui Kate ne place la nebunie, am răspuns. Ar trebui să încerci și tu, i-am sugerat eu.

Iar eu o să-ți împachetez parașuta.

Walsh dădu pe repede înainte. Acum imaginea era luată de la sol prin lentile de obiectiv mare și se puteau vedea limpede câteva parașute colorate pe cerul albastru. După aceea, Walsh trecu pe derulare cu încetinitorul, iar eu o vedeam pe Kate în picaj, cu Khalil agățat de ea. Apoi m-am văzut pe mine plonjând înspre Kate și Khalil, după care se deschise parașuta lui Kate, urmată de parașuta mea.

În încăpere se lăsase o tăcere de mormânt, dar pe ecran se auzeau oamenii de la sol vorbind, apoi se auzi o voce distinctă de bărbat exclamând:

– Priviți!

Walsh încremeni imaginea și îmi zise:

– Nu ești obligat să vezi asta.

N-am răspuns, așa că el continuă să deruleze cu încetinitorul.

În vreme ce se derulau scenele, Walsh mă rugă să comentez ce se vedea, dar i-am replicat:

– O să scriu totul în raport.

M-am văzut scoțând arma și trăgând două cartușe înspre Khalil, dar acțiunea se petrecea la așa mare depărtare încât nimeni în afara mea nu își dădea seama ce fac.

Între timp, vocile de la sol deveniseră mai puternice. Păreau tot mai emoționate, dându-și seama că era ceva în neregulă.

Chiar și cu încetinitorul și cu lentilele de obiectiv, oamenilor de la sol sau din această încăpere le era greu să vadă sau să înțeleagă ce se petrecea sus, pe cer. Însă eu am văzut momentul în care Khalil i-a tăiat gâtul lui Kate și am atras atenția tuturor asupra acestei clipe.

După aceea l-am putut vedea pe Khalil intrând în cădere liberă, i-am văzut parașuta deschizându-se și virajul spre pădure.

Khalil a ieșit din cadru, iar eu m-am uitat din nou către locul unde operatorul video își centrase filmarea, adică asupra mea îndreptându-mă către Kate. După aceea, ni s-au ciocnit și încurcat parașutele și toată lumea de la sol a început să se agite, iar cineva a țipat.

Am văzut apoi parașuta mea încâlcită pierzându-se atunci când m-am descotorosit de ea, apoi parașuta lui Kate la fel. După care eram amândoi iarăși în cădere liberă.

Pentru un ochi neexperimentat, scena putea da impresia că eu și Kate cădeam către moarte, însă parașutiștii de la sol înțelegeau prea bine că o parașută încurcată este mai rea decât lipsa unei parașute.

– Ce naiba se petrece? mă întrebă Paresi.

– Trebuia să mă descotorosesc de parașutele principale ca să ajungem la sol mai repede, înainte ca ea să-și piardă tot sângele din corp și să moară, i-am explicat. O să vezi că ni se deschid parașutele de rezervă.

De-asta mai sunt încă aici.

– Iisuse... mormăi Paresi.

Eu și Kate am căzut pentru o perioadă de timp care păru nesfârșită înainte ca parașuta de rezervă a lui Kate să se deschidă, urmată de parașuta mea. Chiar și în derularea cu încetinitorul se vedea cât de repede cădeam susținuți

doar de parașutele acelea mici, iar eu m-am încordat în mod inconștient pentru impact. N-aș mai vrea să repet isprava asta vreodată.

Am văzut-o pe Kate lovind solul prima, apoi, înainte să ajung și eu, operatorul trebuie să fi oprit filmarea deoarece scena următoare fu aceea cu ambulanța gonind către locul unde aterizasem, după care urmă o nouă scenă cu mine, în depărtare, îngenuncheat deasupra lui Kate. Apoi nu am mai văzut decât spinări de oameni îmbrăcați cu costume de parașutism, alergând către locul unde se oprise ambulanța. Auzeam o mulțime de strigăte surescitate.

Operatorul se deplasa acum cu iuțeală prin mulțime în vreme ce filma, iar eu am zărit imagini scurte cu mine și cu cei trei paramedici strânși în jurul lui Kate. Operatorul părea hotărât să-și croiască drum mai aproape de locul unde încercam să salvăm viața lui Kate, dar nu știu dacă a și reușit să ajungă acolo, deoarece Walsh închise televizorul.

Am rămas cu toții tăcuți câteva secunde, după care Walsh zise:

– Ai făcut o treabă bună.

N-am replicat.

– Nu-mi vine să cred că nemernicul ăla a putut face așa ceva, zise Paresi ca pentru sine.

– Haideți să luăm o pauză de un sfert de oră, sugeră Walsh.

M-am ridicat și am ieșit din încăpere, îndreptându-mă către lifturi.

M-am urcat în lift și am coborât singur. Am închis ochii și m-am văzut căzând prin aer... căzând cu trei sute șaizeci de kilometri pe oră, în vreme ce soția mea scuipa sânge în șuvoiul de aer, iar inima îmi bătea cu putere în piept.

„Nenorocitule. Nemernic arogant."

– Ai avut parte de o singură șansă ca să pui laba pe mine, ticălosule. Ai avut-o și ai ratat-o. După faptă, și răsplată.

CAPITOLUL 28

M-am așezat la biroul meu și am privit spre întinderea de cubicule cu pereți joși de la acel etaj. Era încă ora prânzului, așa că era liniște și pustiu în Țara Federalia – cu totul diferit de o secție a poliției din New York la orice oră a zilei.

La câteva birouri mai încolo stătuse Gabe Haytham. Am văzut că oamenii de la resurse umane deja îi strânseseră lucrurile în niște cutii drăguțe și albe – lucrurile personale și pe care le folosea la muncă – și m-am întrebat dacă Gabe mai avea vreo rudă care să-i primească efectele personale.

În partea îndepărtată a sălii se găseau cubiculele unde lucrau agenții FBI. M-am uitat la biroul lui Kate.

Căpitanul Paresi își făcu apariția pe etaj și veni spre mine.

– În vizită de caritate? am întrebat.

– Cum te simți? mă întrebă așezându-se pe scaunul de lângă birou.

– Bine.

– Cred că traversezi o perioadă de stres posttraumatic, îmi spuse.

În aparență, Walsh născocise un motiv bun ca eu să-mi iau concediu o vreme. N-am replicat.

– Nimeni de aici – dădu din mână ca să sublinieze șirurile de birouri pustii – nu te va desconsidera dacă vei cere un răgaz ca să stai alături de soția ta, mă asigură Paresi. Așa procedează un bărbat și un soț.

Nu eram deloc sigur că ar fi bine să primesc sfaturi maritale de la un bărbat care fusese căsătorit de trei ori.

– Cum de ai avut informații suplimentare despre uciderea lui Amir față de ce ți-am spus eu? mă întrebă Paresi.

– Am sursele mele, i-am răspuns.

– O să-ți iau dosarul Khalil, zise, schimbând subiectul.

Mi-am scos cheile din buzunar și am descuiat fișierul cu sertare de lângă birou. În sertarul de jos se găsea un dosar intitulat „Programul de interacțiune cu comunitatea islamică". Am scos dosarul și i l-am dat lui Paresi, care aruncă o privire pe index, zâmbi și comentă:

– Sper că citești rapoartele astea cu atenție.

– Hei, eu organizez concursuri de burka ude în barurile hookah din Bay Ridge.

Deschise dosarul, răsfoi paginile și îmi puse câteva întrebări. I-am explicat pe scurt eforturile depuse de echipa de vânătoare a Leului în ultimii trei ani și am concluzionat:

– Nimeni din comunitatea largă a musulmanilor nu pare să știe ceva despre Asad Khalil. Oricum, micuța comunitate libiană are habar de el. Am explicat: Tatăl lui, căpitanul Karim Khalil, era mare mahăr în guvernul lui Gaddafi, iar familia Khalil era apropiată de familia Gaddafi. Căpitanul Khalil a fost asasinat în Paris, se presupune că de agenți israelieni, fapt care l-a transformat în martir al Islamului și un candidat sigur pentru paradis. De fapt, Gaddafi însuși a fost cel care a comandat asasinatul.

– De ce?

– CIA spune că Gaddafi întreținea relații sexuale cu doamna Khalil. Mămica lui Asad.

– Nu, zău?

– E o chestie complicată, dar CIA a încercat să-l determine pe Asad Khalil să schimbe taberele cu această informație și să-l determine să-l lichideze pe Gaddafi.

Paresi se gândi la cele aflate, dar nu comentă.

– Asta e tot ce-ți pot spune și tot ce ai nevoie să știi... cu excepția faptului că ar fi bine să-i supraveghezi pe băieții din clădirea Broadway.

Paresi dădu din cap.

– Înainte de a-și muta reședința permanentă în paradis, Karim Khalil și familia lui locuiau într-un fost complex militar italian din Tripoli, denumit Al Azziziyah, am continuat. Era o comunitate privilegiată, unde și familia Gaddafi deținea o casă. Un cartier drăguț, liniștit, până în noaptea de 15 aprilie 1986, când patru avioane F111 ale forțelor aeriene americane – parte a unei flote aeriene de atac mai mari – au aruncat opt bombe zdravene peste complex,

ucigând, printre alții, pe fiica adoptivă a lui Gaddafi și, după cum ți-am spus, întreaga familie a lui Khalil – mama, două surori și doi frați.

Căpitanul Paresi rumegă bine informațiile, apoi întrebă:

– Cum a supraviețuit nemernicul ăla?

– Nu știu, i-am răspuns. Dar Asad Khalil spunea mai târziu că a fost cruțat de Dumnezeu ca să caute răzbunarea, pentru sine și pentru marele lui conducător, Muammar Gaddafi.

– Corect. Și e încă ofticat după atâția ani.

– Și eu aș fi la fel.

– Așadar, Chip Wiggins a fost ultimul dintre cei opt piloți.

– A fost.

– Deci a venit vremea să se ducă acasă.

– Păi, eu așa aș proceda. Și tu. Dar, știi, individul e oricum pe aici, așa că de ce să nu lichideze și alți dușmani pe drum?

– Îl roade o ură imensă, observă căpitanul Paresi.

– Așa crezi?

– Ce e util aici pentru căutarea lui Asad Khalil? întrebă Paresi, răsfoind dosarul.

– Numele și informațiile de contact ale oamenilor cu care am lucrat în întreaga lume – agenții de informații străini, agenții de poliție, INTERPOL-ul și informatorii obișnuiți.

– Bine. L-a văzut cineva pe Khalil?

Nu. Individul pare să fi dispărut complet timp de trei ani. De obicei, așa procedează tipii răi și serioși înainte de a reveni la suprafață pentru o misiune importantă, am adăugat.

Paresi dădu din cap și spuse:

– Cred că s-a pregătit pentru misiunea asta.

– Sau poate că a luptat în Afghanistan sau Irak.

– Cum e cu recompensa de un milion de dolari? Vreun pretendent? mă întrebă Paresi.

– Nu, dar sunt câțiva interesați.

– Corect. Așa dăm de nouăzeci la sută din nemernicii pe care îi căutăm. Banii vorbesc.

– În afara situației că oamenii fac pe ei de frică. Sau în cazul în care tipul pe care îl căutăm a devenit legendar. Cât oferim pentru Osama bin Laden?

– Cred că douăzeci de milioane.

– Saddam Hussein?

– Douăzeci și cinci de milioane, răspunse el.

– Și ce rezultate avem?

– Rămâne de văzut.

Eu și Paresi am schimbat alte câteva idei, după care am vorbit despre locul unde s-ar fi putut ascunde Khalil. Am fost amândoi de acord că nu s-ar fi ascuns într-un cartier musulman, unde detectivii de la ATTF l-ar fi căutat – sau unde era posibil să considere cineva că un amărât de milion de dolari reprezentau o sumă tentantă.

– Din câte putem vedea, Khalil este bine finanțat și dispune de un ajutor sofisticat, poate o rețea sau o celulă teroristă de aici, din New York, i-am spus lui Paresi. Oricine ar fi acești oameni, probabil că au câteva locuințe conspirative în Manhattan – apartamente închiriate de corporația XYZ pentru salariații aflați în trecere. Ar putea avea un apartament în clădirea unde locuiești tu, am speculat.

– Sau unde locuiești tu, zise Paresi, schițând un zâmbet.

– Corect. Sau unde stă Walsh. Ideea e că Asad Khalil nu doarme pe canapeaua vărului Abdul din Bay Ridge și nici nu bea ceai într-un bar hookah. Este complet separat de compatrioții săi – până ce are nevoie de ceva de la ei – și dispune de una sau două scurtături ca să nu aibă direct de-a face cu tipul cu care până la urmă se întâlnește. Ca atare, de exemplu, atunci când Farid din California și Amir din New York s-au întâlnit cu Asad Khalil, aceea a fost prima lor întâlnire – și ultima.

Paresi se gândi câteva clipe și zise:

– Dacă individul a citit acel SMS pe care Walsh l-a trimis către telefonul mobil al lui Kate, atunci poate că s-a prins în laț – ceea ce e și bine, și rău. E bine deoarece îl separă complet de contactele lui libiene, și e rău deoarece nu avem prea mari speranțe dacă îl urmărim pe un Abdul oarecare, care să ne ducă la alt Abdul și care, la rândul lui, să ne ducă la Khalil.

– Corect. Dar aș prefera ca situația să rămână așa și Khalil să fie izolat de contactele lui. I-am amintit lui Paresi: Cunoaștem trei locuințe conspirative în Manhattan și ar trebui să asiguri supraveghere permanentă pentru acele clădiri.

– O facem.

– Dar sunt destul de sigur că sponsorii lui i-au asigurat un loc nefolosit până acum drept ascunzătoare.

Paresi se gândi la toate astea și trase concluzia:

– Nu va fi lesne să-l găsim pe individul ăsta pe căile obișnuite.

– Nu. Dar îl vom găsi.

– Corect. Asasinii lasă întotdeauna urme și, uneori, o dau în bară chiar la locul faptei.

– Așa e. Și noi avem avantajul că știm cel puțin o persoană pe care el intenționează să o ucidă.

Căpitanul Paresi păru să-și amintească faptul că era posibil ca și el să se afle pe lista lui Khalil.

– O să discutăm despre securitatea personalului în biroul lui Walsh, zise.

– Poate că ar trebui să discutăm acum despre gândurile tale legate de alte acțiuni pe care le-ar putea întreprinde Khalil aici ca să-și plătească sponsorii, i-am spus.

– Ar fi o discuție extrem de speculativă, zise după câteva secunde de gândire. Nu avem nicio informație legată de această posibilitate.

– Trebuie să ne gândim la asta și să căutăm dovezi ale unui atac terorist la scară mai mare, am adăugat.

Nu-mi răspunse direct, ci rosti:

– Trebuie să punem repede laba pe el, ca să nu ne mai facem griji în privința asta. Când îl prindem, îi putem pune chiar lui întrebările astea.

În aparență, căpitanul Paresi nu dorea să insiste pe acest subiect, pe care el însuși îl ridicase. Sau cel puțin nu dorea să insiste asupra lui cu mine.

Vince Paresi este un tip de treabă – un polițist cinstit – și, la fel ca și mine, a intrat într-o lume a crimei diferită de cea în care lucrase odinioară. Ne-am adaptat amândoi, sperând că facem ce trebuie în slujba adevărului, justiției și a stilului de viață american. Cred că, în cea mai mare parte, ne-am văzut

speranțele împlinite – cu excepția acelor situații rare când s-a ivit ceva bizar și ni s-a spus să ne dăm la o parte și să ne ținem gurile închise. Și, ca dovadă că eram încă niște venetici, nu am fost niciodată rugați să facem ceva dubios. Vreau să spun, eu fac lucruri de-astea pe cont propriu.

Legat de acest subiect, Paresi îmi spuse:

– Am senzația că te gândești să urmezi firul ăsta în timpul tău liber. Îți dau un sfat – n-o face. Dar dacă o vei face, atunci fii prudent și eficient. Dacă nu ai succes, vei fi adus în fața instanței și acuzat de omor. Dacă nu ești prudent, vei muri. Ce-ți spun acum e neoficial, adăugă el.

Oficial, n-am replicat.

Se uită la ceasul de la mână și spuse:

– Am întârziat un minut.

Se ridică și porni spre lift, luând dosarul meu despre Khalil.

Am așteptat câteva minute, apoi am plecat după el.

CAPITOLUL 29

Tom Walsh nu comentă defel întârzierea mea sau faptul că George Foster nu se găsea acolo. Am mai observat că Paresi se descotorosise de dosarul meu despre Khalil.

Walsh se uită la mine și zise:

– John, am să încep prin a declara că ai făcut o treabă remarcabilă în acest caz și apreciem dăruirea ta, dacă ne gândim, mai ales, la rănile grave suferite de Kate și la *stresul* – sublinie „stresul" – la care ai fost supus sub...

– Mulțumesc.

– După ce m-am gândit serios la această situație și după ce m-am consultat cu căpitanul Paresi, recomand cu tărie să-ți iei concediu pe motive medicale pentru a sta alături de soția ta în perioada convalescenței ei, continuă.

N-am răspuns.

Walsh îndulci pilula spunând:

– E vorba despre un concediu plătit, evident.

– Cât timp? am întrebat.

– Treizeci de zile. Adăugă: Poate mai mult.

– Povestea asta se va încheia în mai puțin de o săptămână, l-am informat.

Nu comentă prezicerea mea, dar merse mai departe:

– Te-aș sfătui să stai în apartament, cu excepția cumpărăturilor strict necesare și a chestiilor de genul ăsta.

– Pot să mă duc la un meci al lui Yankees?

– Nu. Vei avea timp suficient la dispoziție acasă ca să-ți scrii raportul despre incident și să redactezi un memo confidențial pentru mine în care să-mi spui tot ce știi despre Asad Khalil și despre cele petrecute acum trei ani.

Am aruncat o privire înspre Paresi, așteptându-mă ca el să-i spună lui Walsh: „Tom, am un dosar întreg pe care John de-abia mi l-a dat privitor la acest subiect. Îți fac imediat o copie după el."

Însă căpitanul Paresi nu scoase nicio vorbă. De fapt, FBI-ul i-o trăsese de-atâtea ori căpitanului, încât nu-i de mirare că ținea dosarul doar pentru el. De ce să împărtășească informații? N-o face nimeni altcineva. Fantezia lui Paresi, evident, era aceea că el și detectivii lui – fără detectivul Corey – aveau să-l descopere pe Asad Khalil renunțând și la ajutorul FBI. Concurența e bună. Nu suntem socialiști. Și nu suntem adevărați jucători de echipă. Suntem individualiști. Suntem americani. Suntem cowboy.

– John?

M-am uitat la Walsh.

– Am spus că aș vrea să primesc raportul și memo-ul ăla în șaptezeci și două de ore.

Îmi venea să-i spun că peste șaptezeci și două de ore era posibil să fim morți cu toții. Atunci n-ar mai fi trebuit să scriu acel raport stupid despre incident sau tâmpenia de memo. În schimb, am zis:

– Nicio problemă.

– Cererea de concediu nu va avea impact negativ asupra carierei tale, iar dorința de a sta alături de soție nu va fi o pată la dosar, mă asigură Walsh.

Chestia asta devenea cam supărătoare, ca să nu spun prostească. În fond, n-aveam nicio carieră acolo. Aveam un contract. Pe care, într-o bună zi, aveam să-l citesc ca să văd ce trebuia să fac ca să ies de acolo.

După tăcerea mea, Walsh poate se gândea că ezitam sau că nu credeam ce tocmai declarase, așa că adăugă:

– Voi atașa o recomandare la dosarul tău de personal, mulțumindu-ți pentru serviciile aduse, în general, și pentru munca remarcabilă depusă în acest caz.

Cu o remarcă repetată dinainte, Paresi interveni:

– Voi proceda la fel.

Mulțumesc, Iudo. Se părea că primeam cu atât mai mult, cu cât vorbeam mai puțin. Dacă îmi puteam ține gura închisă zece minute, aveam să primesc o călătorie gratuită cu taxiul până acasă și un abonament la metrou. Doream doar să plec de acolo, așa că le-am zis lui Walsh și lui Paresi:

– Vă sunt recunoscător.

– Cazul ăsta, la fel ca toate cazurile noastre, este secretizat și accesul la el se face doar cu permisiune, îmi aminti Walsh. Ținu să-mi mai amintească și altceva: Ai semnat acorduri prin care declarai că nu vei discuta, nu vei dezvălui sau nu vei transmite în afară nimic din ce ține de munca ta aici.

Mi-am privit ceasul.

Walsh continuă:

– Îți cer, de asemenea, să nu discuți acest caz cu nimeni din acest birou – sau cu cineva de la Poliția Statului sau din oricare altă agenție de informații sau de protecție a legii, în afară de cazul în care vei fi autorizat de mine, personal.

– Înțeles.

– Kate se află sub aceleași restricții ca și tine, îmi aminti Walsh.

– În regulă. Am terminat?

– Nu. În acest caz accesul presei a fost interzis– iar autorizația vine de la cel mai înalt nivel – așa că nu trebuie să-ți mai spun că nu ai voie să discuți sub nicio formă cu reporteri.

Walsh trecu la subiectul următor și îmi spuse:

– L-am rugat pe Vince – dădu din cap înspre căpitanul Paresi în caz că uitasem cine era Vince – să aranjeze toată protecția necesară pentru tine și Kate.

– În holul apartamentului tău vor face de gardă non-stop oameni de la GOS, mă informă Paresi.

Se referea la Grupul de Operațiuni Speciale, oameni cu care lucrasem în ultima săptămână la misiunea de supraveghere a diplomatului iranian. Oamenii de acolo fac parte din ATTF și sunt, în cea mai mare parte, detectivi NYPD, dar se găsesc și câțiva agenți FBI printre ei. Sunt specializați în supraveghere, contracararea supravegherii și în operațiunile de protecție. Sunt pricepuți în ceea ce fac, dar îi puteam păcăli dacă trebuia.

– Ar trebui să profitați amândoi de o astfel de protecție, am sugerat.

– Eu și căpitanul Paresi ne vom lua toate măsurile necesare de precauție, replică Walsh.

– Bine. O grijă mai puțin pe capul meu.

Ne-am prefăcut toți că remarca mea a fost amuzantă, așa că am zâmbit.

– *Nu* vreau oameni de la supraveghere pe urmele mele, i-am informat eu.

Se așternu tăcerea, apoi Walsh zise:

– *Ba vei* avea o echipă care te va supraveghea când te deplasezi.

– Pot avea grijă singur de mine, le-am reamintit amândurora. De fapt, am o armă.

– Uite ce e, John, nu vrem să pierdem încă un agent, interveni Paresi. Zâmbi: Nici măcar pe tine. Tu, eu, Tom, George și poate alți câțiva vom dispune de personalul GOS alocat – poate că așa reușim să-l prindem pe individ.

Auzind de asta, i-am spus lui Walsh:

– În continuare, vreau să mă folosiți ca momeală.

– Cred că suntem cu toții momeală acum, replică Walsh.

– Bine spus.

De fapt, Walsh ajunsese, în sfârșit, la concluzia nefericită că n-avea nici cea mai vagă idee cum să-l găsească pe Asad Khalil – în afară de a-l lăsa pe Khalil să ne găsească pe noi. Oficial, eram cu toții sub protecția poliției și a FBI-ului; neoficial, eram momeli vii. Ca atare, eram autorizat să-mi părăsesc apartamentul ca să ies pentru „cumpărături necesare și altele asemenea". În realitate, și neoficial, lui Walsh și lui Paresi nu le păsa unde mă duceam – dacă eram de acord să nu mă descotorosesc de oamenii care mă supravegheau.

Planul era bun, dar nu era planul meu. Planul meu nu presupunea să fiu supravegheat de copoi și de agenții FBI care îl puteau speria, aresta sau chiar omorî pe Khalil; în planul meu încăpeau doar doi oameni: John Corey și Asad Khalil.

– John, ai putea juca un rol în acest caz, și poate că ăsta e, îmi spuse Paresi.

N-am replicat.

– Ai fi ca un spion în hibernare, mă informă Walsh. Ești concediat, oficial nu mai lucrezi la caz, dar neoficial ești momeala.

– Am priceput.

– Bine. De acord? mă întrebă.

Mai bine jumătate din ceva decât nimic.

– De acord, am răspuns.

– Vei purta o vestă antiglonț când ieși din casă, îți vom da un dispozitiv GPS de urmărire și un microfon ca să poți vorbi cu echipa de supraveghere cât ești în mișcare, mă informă Paresi. Cunoști procedura.

Am dat din cap.

– Poți lua aceste obiecte de la departamentul tehnic când pleci de aici.

– O s-o fac.

Acesta părea punctul final al subiectului, iar Walsh îmi spuse:

– Am cerut ca elicopterul-ambulanță al NYPD să o ia pe Kate mâine-dimineață s-o aducă aici, la Bellevue.

– Bine. O să fiu în elicopter.

– În regulă, zise Walsh. Cineva îți va trimite mesaj sau te va suna în legătură cu ora decolării de pe heliportul din 34thStreet.

– Bine.

– Întrebări? Ceva ce necesită clarificare? spuse Walsh, uitându-se la ceas.

– Da. Mi se pare că Asad Khalil trebuie să-i recompenseze cumva pe oamenii care i-au finanțat excursia până aici și care i-au furnizat informații și suport logistic, i-am spus. Ești de acord cu asta? l-am întrebat.

– Sunt de acord că are sprijin, îmi răspunse. Habar n-am cum trebuie să îi recompenseze. Poate că deja a plătit prin ceea ce a făcut.

– Nu cred, i-am replicat.

– Ei bine, poți fi convins că nu ești prima persoană care se gândește la asta, detective. Washingtonul e conștient de această posibilitate, iar Contrainformațiile au declanșat investigațiile, îmi dădu el de știre.

– Bine. Securitatea Națională are de gând să ridice nivelul general de alertă? am întrebat.

– Habar n-am, îmi răspunse. Uită-te la știri diseară.

Walsh încerca să mă pună la locul meu, bineînțeles. Tabloul general, dacă exista vreunul, nu mă privea, decât dacă Tom Walsh sau cineva de rang mai înalt ar fi decis că acest tablou trebuie să fie și treaba mea. Așa se întâmplase pe 11 septembrie.

Am privit pe fereastră, spre locul unde fuseseră Turnurile și i-am zis lui Walsh:

– Am simțit nevoia să menționez acest lucru.

– Mulțumesc. Am reținut oficial sugestiile tale, mă asigură.

– Ședința asta este neoficială, i-am subliniat.

– Ședința asta e de natură administrativă. Altceva? mă întrebă.

Păi da, Tom. Vreau să-ți spun despre Boris, care ar putea fi o resursă importantă pentru noi dacă vrei să punem laba pe Asad Khalil. Dar ești așa un bulangiu, Tom, încât voi păstra informația doar pentru mine. Sau poate că știi deja de Boris și atunci *tu* ești cel care ține informația pentru tine. Oricum, lua-te-ar dracu'!

– John?

– Nimic altceva.

– Bine.

Walsh se ridică, urmat de mine și de căpitanul Paresi.

– Vă mulțumesc, domnilor, pentru timpul pe care mi l-ați acordat și pentru gândurile dumneavoastră, zise Walsh. Porni să țină un scurt discurs și rosti: Acest caz nu este dificil pentru noi doar din punct de vedere profesional, este dificil pentru fiecare dintre noi personal.

Corect. Cineva încearcă să ne ucidă.

– Dar cea mai bună cale de rezolvare a acestui caz în mod satisfăcător este aceea de a lăsa la o parte sentimentele personale și de a urma procedurile și directivele.

Oare mi se adresa mie?

Trecu la faza cu discursul de convingere și zise:

– Chestia asta nu are legătură cu noi – ci cu securitatea națională. De aceea ne aflăm aici și cu asta ne ocupăm. Nu am nicio îndoială că, luptând alături de colegii noștri din războiul contra terorismului, îl vom aduce pe acest individ în fața justiției, trase el concluzia.

Ne-am strâns cu toții mâinile și ambii bărbați i-au transmis cele mai bune gânduri lui Kate. După aia m-am întrecut cu Paresi cine ajunge primul la ușă. Am ajuns primul, dar l-am auzit pe Walsh spunând:

– John, mai am nevoie de un minut din timpul tău.

– Treci pe la mine înainte să pleci, îmi șopti Paresi.

M-am întors în biroul lui Walsh, dar nu am mai luat loc.

– Am la mine o plângere neoficială, care mi-a fost înaintată prin intermediul Departamentului de Stat, privitoare la un incident despre care se presupune că a avut loc în timpul misiunii tale de supraveghere de la Taj Mahal Casino din Atlantic City.

– Îmi pare rău că mi-am folosit cardul guvernamental de credit ca să cumpăr fise de joc, i-am răspuns.

– Chestia asta are, de fapt, de-a face cu o persoană care a atacat un diplomat iranian de la Națiunile Unite în toaleta bărbaților.

– Lasă-mă să-mi verific însemnările și revin la tine.

Mă privi câteva clipe, apoi zise:

– Ai demonstrat în trecut tendința de a-ți face dreptate cu brutalitate. Noi nu lucrăm așa pe aici, îmi aminti.

– Înțeles.

– Nu ne ocupăm cu plata polițelor, adăugă. Nici cu răzbunările personale.

– Înțeles.

Schimbă subiectul și mă întrebă:

– De ce crezi că povestea asta se va încheia în mai puțin de o săptămână?

– Așa îmi spune instinctul, i-am replicat.

Se gândi la replica mea, apoi zise:

– Credeam că există vreo explicație logică pentru o asemenea afirmație.

– În regulă. Lucrurile stau cam așa – Khalil a început prin a-l ucide pe tipul ăla, Farid, după care i-a vânat pe Wiggins, pe Kate, pe membrii familiei Haytham, pe șoferul angajat cu ora și pe șoferul de taxi. Evenimentele s-au petrecut atât de rapid, încât noi habar n-am avut de ele și n-am avut timp să reacționăm. Acum ne-am trezit cu toții și așteptăm ca el să lovească din nou. Ține minte că nu m-a lichidat atunci când a avut ocazia. Nu vreau să supraestimez metafora cu leul, Tom, dar se joacă de-a pisica și șoarecele cu mine. Cu noi. Crima e pe locul doi, pe primul fiind plăcerea jocului, i-am adus aminte. El, în mod cert, are un plan de joc, care mă include pe mine și, poate, vă include pe tine, pe Vince și pe George, poate și pe alții, încă necunoscuți. Însă individul știe că nu se poate apuca să elimine câte un om pe rând și să se aștepte ca următoarea lui victimă să stea cu mâinile în sân, așteptând să moară. Așadar, ce se va întâmpla va fi că Asad Khalil va efectua curățenie totală, probabil în cursul unei singure nopți, iar la momentul descoperirii primului cadavru, ultima lui victimă își va fi dat deja duhul. Am tras concluzia: Totul e planificat și gata de start. Am adăugat: Îmi cer scuze că nu-ți pot

spune și care noapte va fi anume – dar nu cred că va bântui pe-aici mai mult de o săptămână.

Walsh nu scoase nicio vorbă timp de câteva secunde, apoi concluzionă:

– Asta ar presupune că Asad Khalil chiar plănuiește să mai omoare oameni.

– E bănuiala mea. Dar s-ar putea să mă înșel. Poate că și-a terminat treaba – cu excepția mea.

Walsh dădu din cap și fu de acord:

– Ai putea fi singurul motiv pentru care mai e încă pe-aici.

– O să aflăm.

Walsh nu comentă, dar presupuse:

– Dar poate că el *chiar a plecat.* Poate că situația a devenit prea încinsă pentru el aici.

– E *aici.*

– Păi... bine. Îl vrem aici.

– *Eu* îl vreau aici.

Mă conduse până la ușă și îmi aminti aproape într-o doară:

– Dacă îl găsești și îl omori – fără să poți dovedi c-ai fost în legitimă apărare – vei fi acuzat de crimă.

N-am răspuns.

– Îl vor pe individul ăsta viu, îmi mai aminti.

– De ce?

– Evident, e mai valoros pentru noi viu. De asemenea, noi nu omorâm oameni, adăugă el. Și nici nu-i lovim în locurile sensibile. Îi trimitem în instanță, ca pe niște infractori de rând.

Nu credeam că ideea era prea bună, dar n-am replicat.

– Asad Khalil va ajunge la pârnaie, mă asigură Walsh. Pentru totdeauna.

– Nu știm asta, Tom.

– Ba da. Ajunse la miezul problemei și zise: Asasinarea lui Asad Khalil are prea puțin de-a face cu protecția ta și a lui Kate, ci mai degrabă cu simpla și pura dorință de a te răzbuna. Ochi pentru ochi. Dar aș vrea să te gândești că închisoarea pe viață e mai rea decât moartea. Chestia asta e la fel de valabilă atât pentru tine, cât și pentru Khalil, adăugă.

– Asad Khalil este mai mult decât eligibil pentru pedeapsa cu moartea, dar și tu, și eu știm că guvernul nu cere niciodată pedeapsa cu moartea în astfel de cazuri, nici chiar când infracțiunea se numește ucidere în masă.

Se gândi la vorbele mele, apoi îmi replică:

– Nu vrem să producem martiri pentru Islam. Vrem ca ei să putrezească.

Și nu vrem să iritâm comunitatea internațională cu legile noastre primitive legate de pedeapsa cu moartea. Dar n-aveam chef să mă contrazic cu el – doream să liniștesc situația, așa că am spus:

– Îți înțeleg punctul de vedere.

Nu mă crezu și simți nevoia să spună:

– Gândește-te la tine, la Kate și la țara ta.

– Mereu procedez așa, Tom.

– Trebuie să-mi promiți că, dacă deții sau primești informații despre locul unde se află Khalil sau dacă ia legătura cu tine, mă vei informa imediat.

– Ce altceva aș putea face cu astfel de informații?

– Dacă nu-mi promiți asta înainte de a pleca de aici, atunci îți promit eu că voi face tot ce-mi stă în puteri ca să te bag în arest. Brățară cu GPS la gleznă, arest la domiciliu, tot tacâmul, adăugă.

Cred că blufa. Mă dorea afară, pe străzi, cu oameni care să mă urmărească. Eram cea mai bună, poate singura, șansă a lui de a-l prinde pe Asad Khalil. Pe de altă parte, n-ar fi trebuit să-i pun la încercare cacealmaua dacă doream să rămân liber.

– John?

– Înțeleg că povestea asta nu se referă la mine, i-am răspuns eu, privindu-l în ochi. Poți conta pe mine că te voi ține la curent cu tot ce se petrece, că mă voi coordona cu Forța de Intervenție, că nu mă voi depărta de echipa de supraveghere și că, dacă intru cumva în legătură personală cu suspectul, voi respecta toate regulile privind folosirea forței letale. Promit, am adăugat.

Chestia asta păru să-l facă fericit, așa că spuse:

– Bine. Așa e corect să procedezi.

– Știu.

Ne-am strâns mâinile ca să pecetluim acordul, după care am părăsit biroul lui, gândindu-mă că el avea dreptate și că tot ceea ce tocmai spusesem *era* ceea

ce trebuia și, în același timp, cel mai bun lucru pentru toată lumea. Răzbunarea nu înseamnă justiție.

Până ce am ajuns la lift însă, mă întorsesem în timp la starea pe care o aveam când l-am văzut pe Khalil tăindu-i gâtul lui Kate.

E chiar înfricoșător să ai o clipă de normalitate temporară.

CAPITOLUL 30

Am coborât la etajul 26 ca să-mi iau câteva lucruri de pe birou, dar înainte de asta, m-am dus până la biroul lui Gabe ca să caut copia lui după dosarul Khalil. Într-o cutie cu dosare l-am găsit pe cel etichetat „Programul de interacțiune cu comunitatea islamică"

Am observat o altă cutie etichetată „Haytham–Personale", pe care am deschis-o. Nu se găseau multe în cutia aia – niște obiecte de birou –, dar am zărit Coranul în arabă și o carte de proverbe arabe în engleză, cu pagini însemnate. Am deschis cartea la o astfel de pagină și am citit o propoziție subliniată: „Moartea se teme de el, deoarece are o inimă de leu."

Am pus cartea înapoi în cutie și am zărit o fotografie înrămată din care zâmbeau două femei atrăgătoare, cel mai probabil, soția și fiica lui Gabe. M-am uitat la fotografie pentru o vreme, dându-mi seama că aceste două femei erau moarte – asasinate cu sânge rece de Asad Khalil. Puteam înțelege motivele individului și logica bolnavă cu care comisese celelalte crime, dar chiar și după un deceniu de muncă de detectiv eram încă șocat de crimele fără motiv – crimele comise ca sport. Și ei doreau să-l prindă viu pe acest individ?

Am închis cutia și m-am dus la biroul lui Kate. Am luat un marker roșu și i-am scris pe sugativa de pe birou: „Bun venit înapoi, draga mea. Cu dragoste, John."

M-am dus la biroul meu și mi-am ascultat mesajele, sărind peste cele mai multe, în căutarea unui mesaj de la Asad Khalil. Îi dădusem numărul de la birou cu trei ani în urmă, cerându-i să mă sune în legătură cu o întrevedere între noi doi atunci când avea să revină în oraș. Domnul Khalil nu sunase, dar avea telefonul mobil al lui Kate și pe cel al lui Gabe, așa că acum dispunea de

toate numerele mele de telefon, iar eu eram convins că aveam să primesc un semn de viață de la el.

M-am conectat la computer, mi-am verificat mesajele electronice și am tipărit câteva. De asemenea, am printat zece exemplare din poza folosită în mandatul de urmărire emis de NYPD pe numele lui Asad Khalil și le-am așezat în dosarul lui Gabe.

Oamenii începeau să se întoarcă de la masa de prânz ca să mai vadă cum decurge războiul împotriva terorismului, dar cum nu aveam chef să fiu implicat în conversații cu colegii, am încuiat biroul și m-am îndreptat către lifturi.

Se presupunea că ar fi trebuit să mă duc la echipa tehnică pentru a-mi ridica dispozitivul de urmărire și microfonul, dar am uitat. Cred că ar fi trebuit să trec și pe la căpitanul Paresi, dar eram îngrozitor de stresat, stare care mă făcea uituc.

Ajuns pe stradă, m-am urcat în Jeepul meu și m-am dus pe strada Murray, ca să văd scena a ceea ce speram să fi fost ultima crimă comisă de Khalil.

Am parcat vizavi de clădirea Fiscului și mi-am imaginat strada într-o după-amiază de duminică. Nimeni nu locuia pe o astfel de stradă, birourile erau închise, iar locul ar fi trebuit să fie aproape pustiu, astfel că Asad Khalil nu alesese această stradă la întâmplare. Avea ceva cunoștințe despre zonă – pe care le căpătase pe cale personală sau, și mai probabil, i le furnizase cineva de aici, din New York. Ce vedeam eu la aceste crime reprezenta produsul final al unui grup destul de competent și de bine informat care muncea și locuia în New York. Khalil era ucigașul-vedetă; ceilalți erau consilierii, managerii și agenții lui.

Nu rămăsese niciun indiciu al anchetei criminalistice a poliției – nici măcar vreo urmă albă de cretă acolo unde Amir căzuse mort pe stradă. Însă mi l-am imaginat pe Amir dându-se jos din taxiul lui, probabil confuz din cauza durerii din creier, mergând poate împleticit în spatele lui Khalil, care se deplasa cu iuțeală către strada Church sau în cealaltă direcție, către West Broadway – iar dacă Asad Khalil îl văzuse pe om chinuindu-se, mă întrebam dacă avusese vreun moment de teamă, anxietate sau chiar de remușcare. Cred că nu. Ucigașul psihopat se distanțează mintal de persoana căreia tocmai i-a luat viața. Înțelegeam mintea unui ucigaș, dar nu puteam înțelege niciodată inima lui.

Am plecat de pe strada Murray și m-am dus în susul orașului, către apartamentul meu de pe East 72nd Street.

Clădirea unde se află apartamentul meu este o construcție înaltă din anii 1980, banală, dar relativ scumpă, la fel ca majoritatea clădirilor din Upper East Side. După 11 septembrie, prețurile de vânzare și ale chiriilor au scăzut dramatic în Manhattan, tendința normală în orice zonă de război, dar după ce au trecut șase luni fără vreun atac cu antrax sau explozia vreunei bombe nucleare în oraș, prețurile au revenit la nivelul lor anormal de ridicat.

Am intrat în garajul de la subsol și mi-am scos pistolul Glock. De obicei, nu ajung la locul de parcare rezervat pentru mașina mea cu o armă în mână – în afara cazului în care vreun idiot mi-a ocupat locul –, dar lucrurile s-au schimbat în ultima vreme și, așa cum mi-a spus odinioară un vechi sergent de patrulă: „Cea mai sigură cale de a te trezi cu capul tăiat este să ți-l scoți din dos."

Am inspectat locul din jurul meu, am parcat mașina și m-am dus către liftul din hol, cu mâna stângă pe dosar și cu dreapta vârâtă în buzunar, ținând patul armei.

Am coborât în hol și imediat am observat un tip care ședea pe un scaun lângă zidul îndepărtat. Omul era îmbrăcat cu blugi și o cămașă portocalie care avea un logo pe ea – un om care efectua livrări. De fapt, se vedeau două cutii de pizza pe măsuța de lângă el.

De unde ședea, omul putea vedea ușa frontal, liftul dinspre garaj, care urca doar până în hol și ușa către scara de incendiu, liftul de marfă și lifturile către apartamente – dar acum el se uita direct la mine.

Alfred, portarul de la recepția din față, mă salută, dar l-am ignorat și m-am dus către tipul cu livrarea, care se ridică în picioare la apropierea mea. „Mario' Pizzeria – Cea mai bună din N.Y." Eram nouăzeci și nouă la sută sigur că e polițist, ceea ce înseamnă o cotă bună de risc pentru aproape orice în viață, dar nu și pentru lucruri cum ar fi traversarea unei străzi aglomerate sau încercarea de a evita să fii hăcuit.

În vreme ce mă apropiam de el – cu mâna în buzunar – am întrebat:

– La treabă?

Omul dădu din cap și mă întrebă:

– Detectiv Corey?

– Corect.

– Sunt detectivul A.J. Nastasi, Operațiuni Speciale, zise. Adăugă, în mod inutil: Fac parte din dispozitivul dumneavoastră de protecție. Ne-am întâlnit de câteva ori, îmi mai aminti.

– Corect.

Cunosc o mulțime de bărbați și femei de la Operațiunile Speciale, dar cei de acolo aduc în permanență figuri noi, pe măsură ce crește numărul de domni musulmani care trebuie supravegheați.

– Ai idee de ce am nevoie de protecție? l-am întrebat pe detectivul Nastasi.

– Am fost instruit.

Am scos una dintre pozele lui Khalil din dosar și l-am întrebat:

– Știi cine e individul ăsta?

– Am poza aia, îmi răspunse.

– Mda, dar știi cine e?

– Mi s-a spus că este un asasin profesionist, de origine străină, înarmat și periculos și că ar putea umbla deghizat.

– În mare parte, corect. Este cel mai mare nemernic de pe planeta asta, l-am informat.

– Bine.

– Ai vestă?

– Nu plec niciodată de-acasă fără ea.

– Bine. Ai pizza în cutiile alea?

– Nu, zise el zâmbind.

Nu părea să fie cea mai norocoasă zi pentru mine.

Am mai sporovăit o vreme despre proceduri, despre câte schimburi aveau să fie, despre așezarea în dispozitiv, despre posibilele mele veniri și plecări și așa mai departe.

– Lucrează cu portarii aflați la slujbă – ei îi cunosc pe rezidenți și pe câțiva dintre vizitatorii și curierii obișnuiți, l-am sfătuit.

– Deja lucrez la asta.

– Pe cine trebuie să anunți când părăsesc clădirea? l-am întrebat.

De fapt, am câteva instrucțiuni scrise și numere de contact pentru dumneavoastră, îmi răspunse.

Îmi înmână un plic sigilat, pe care l-am băgat în buzunar.

M-am dus spre Alfred, care rămăsese în spatele tejghelei lui. Omul mă salută din nou și întrebă:

– E vreo problemă, domnule Corey?

– Tu ce crezi, Alfred?

– Păi, domnule... nu prea știu ce se petrece.

– Păi, atunci să-ți spun. Știi, desigur, că eu nu lucrez pentru Agenția de Protecție a Mediului?

– Da, domnule, știu asta.

– Și că doamna Corey nu este chelneriță, așa cum ți-a spus.

Omul schiță un zâmbet și răspunse:

– Bănuiam că glumește.

– Corect. De fapt, lucrăm amândoi pentru agenții federale.

– Da, domnule. Știu asta.

De fapt, în dimineața zilei de 12 septembrie, Kate și cu mine ajunsesem aici separat, negri de fum și zgură, iar Alfred stătuse unde stătea și acum, cu lacrimi în ochi.

Alfred e un om bun și ne place pe mine și pe Kate. I-a plăcut și de fosta mea nevastă, Robin, un avocat plătit cu bani mulți ca să asigure apărarea infractorilor, cea căreia îi aparținuse apartamentul unde locuim. Când ne-am separat, Robin mi-a dat mie contractul de închiriere pe șapte ani, toată mobila și câteva sfaturi bune. „Subînchiriază-l mobilat și vei scoate bani frumoși."

Însă John burlacul era cam leneș când se punea problema mutării, plus că îmi plăceau barurile din cartier și priveliștea spre sud de la balcon. Și Kate ajunsese să îndrăgească locuința și vecinătățile, așa că am rămas aici.

De asemenea, clădirea este una sigură, iar acesta era unul dintre rarele momente când apreciam încuietorile electronice, camerele de securitate și portarii permanenți, care n-aveau să-i dea voie lui Jack Spintecătorul să intre.

Pe tema asta, l-am întrebat pe Alfred:

– Există apartamente în clădirea asta cu locatari lipsă? De pildă, apartamente închiriate de corporații?

– Nu, domnule.

Am pus o poză de-a lui Asad Khalil pe tejghea și am întrebat:

– Ți-a dat detectivul Nastasi așa ceva?

– Da, domnule.

– Asigură-te că o lași schimbului tău.

– Știu.

– Bine. Am primit ceva? l-am întrebat. Pachete groase?

– Nu, domnule. Doar poșta de sâmbătă, care e în cutie.

Întrebându-mă dacă nu cumva colegii mei îmi puseseră microfoane în apartament sau dacă nu cumva colegii lui Asad Khalil intraseră în apartament ca să îmi fure setul suplimentar de chei, l-am întrebat pe Alfred:

– A fost cineva în apartamentul meu? Cineva de la telefoane? Vreun electrician?

Alfred verifică jurnalul de vizitatori și spuse:

– Nu e înscris niciun vizitator cât ați lipsit. Cum a fost weekendul? mă întrebă.

– Interesant. Știam că trebuie să-l pun la curent. Doamna Corey a avut un accident minor, așa că nu se întoarce aici în următoarele două sau trei zile.

– Îmi pare rău să aud asta.

– E bine, dar vom lucra amândoi de acasă timp de câteva săptămâni.

– Da, domnule.

– Nu așteptăm vizitatori sau curieri.

Alfred nu este idiot și face meseria asta de circa douăzeci de ani, așa că a văzut de toate – soți care înșală, probleme familiale, poate și câteva prostituate de lux, petreceri care trec de limite și Dumnezeu mai știe ce altceva. Ca să trag linie în privința portarilor din Manhattan, ei știu când să fie vigilenți și când să privească în altă parte.

– Am bagaje în mașină, i-am zis. Te rog să îi spui ușierului să mi le aducă în apartament.

– Da, domnule.

– Asigură-te că mașina mea va fi încuiată și cere-i îngrijitorului garajului să-ți lase ție setul meu de chei. Le iau eu mai târziu.

– Da, domnule.

Există mai multe lucruri mici, dar importante, de ținut minte în privința securității personale, iar eu am consiliat mulți martori oculari, informatori și alți oameni aflați în situații riscante în legătură cu astfel de măsuri de precauție de bun-simț. Iar acum, eram în situația în care trebuia să-mi respect propriile

sfaturi. În cazul în care cineva *chiar vrea* să pună laba pe tine, o va face; dar asta nu înseamnă că tu trebuie să îi ușurezi misiunea. De fapt, cea mai bună cale de a evita un atac este să pui tu primul laba pe celălalt.

M-am dus la cutiile poștale din holul exterior și mi-am luat poșta, care consta în mare parte din facturi și cataloage. Singurul obiect care părea dubios era un plic de la Reader's Digest, prin care eram informat că era posibil să fi câștigat deja cinci milioane de dolari.

M-am dus la lifturi și am urcat spre apartamentul meu de la etajul 34.

Sâmbătă dimineața, când am coborât împreună cu Kate, marea mea grijă era legată de traficul de weekend până în Sullivan County, de posibila cameră infectă de motel și de salturile din avion.

Între timp, Asad Khalil zbura de-a lungul țării în avionul lui Citation, iar noi doi ajunsesem pe un curs de coliziune, deși doar el știa asta.

Nu mă pricep să fiu victimă și obișnuita mea măsură zilnică de precauție împotriva posibilității de a deveni una este aceea de a mă asigura că am arma bine încărcată. Nu-mi plăcea deloc posibilitatea de a fi hăituit de ticălosul ăsta și de a fi obligat să mă uit peste umăr toată ziua. Și ceea ce mă oftica *rău de tot* era faptul că nemerniculuiăstuia îi putea trece prin cap că mă poate amenința pe mine – și poate încerca să-mi omoare soția – și să mai și trăiască după aceea, să se laude cu isprăvile lui.

Dacă Asad Khalil avea impresia că *el* e ofticat, atunci habar n-avea ce înseamnă să fii cu adevărat ofticat.

CAPITOLUL 31

Cu cheia în mâna stângă și cu arma în dreapta, am intrat în apartament.

Îmi cunosc foarte bine propria vizuină, așa că, în mai puțin de cinci minute, am inspectat fiecare încăpere și fiecare dulap. Din fericire pentru Asad Khalil, nu era acolo.

Am căutat, de asemenea, indicii că ar mai fi și altcineva în apartament, dar nimic nu părea deranjat, deși așa ceva este întotdeauna greu de susținut cu precizie, dat fiind că șifonierul și vanitatea lui Kate păreau mereu că au fost jefuite.

Următoarea prioritate a fost barul, unde mi-am pus un prânz frugal în pahar.

M-am așezat la biroul meu din living și am sunat la centrul medical Catskill Regional. M-am identificat drept John Corey și am cerut informații despre soția mea, Kate Mayfield Corey. Asistenta de serviciu de la Terapie intensivă m-a informat că nu exista nicio persoană cu acel nume acolo, adică mi-a oferit răspunsul corect, moment în care am zis:

– Aici e John Nebunul.

Tăcere. Apoi:

– A... da...

Femeia m-a asigurat că soția mea se odihnea confortabil.

– Este încă întubată? am întrebat.

– Da.

– Când i se va da drumul?

– Pe fișă scrie mâine-dimineață.

– Bine. Vă rog să-i spuneți că John Nebunul o iubește și că o să fie acolo s-o preia la externare.

– O să transmit informația, îmi replică.

Am închis și am desfăcut plicul pe care mi-l dăduse detectivul Nastasi. În esență, era vorba de un memo ATTF în care eram informat despre statutul meu de persoană protejată, plus câteva nume, numere de telefon și adrese de e-mail ale unor oameni din cadrul GOS pe care le puteam contacta în legătură cu obligația mea de a raporta despre plecările mele și destinațiile acestora. În afară de persoana sau persoanele din hol, în fața clădirii avea să fie postată o echipă de supraveghere, însă mi se cerea să înștiințez contactele despre intențiile mele în avans cu cel puțin o oră ca să poată trimite o unitate mobilă pentru a mă urmări. Trebuia să port la mine dispozitivul de urmărire, microfonul și vesta și să stabilesc contactul prin microfon și telefon mobil cu unitatea mobilă. Cineva avea să mă sune sau să mă viziteze în legătură cu toate aceste detalii.

Privitor la aceste unități mobile de la Operațiunile Speciale, oamenii din cadrul lor aveau experiență în supravegheri și contrasupravegheri – echipa de supraveghere urmărește și/sau urmează subiectul, echipa de contrasupraveghere urmărește sau urmează echipa de supraveghere ca să constate dacă *aceasta* nu cumva este, la rândul ei, urmărită sau supravegheată – dar, uneori, sunt prea mulți oameni alocați pentru o asemenea treabă. M-am imaginat mergând pe stradă cu o duzină de detectivi și agenți FBI pe urmele mele și vreo cinci sau șase mașini nemarcate târându-se pe lângă trotuare.

În concluzie, chiar dacă Asad Khalil ar fi fost Omar Abdel-Rahman, șeicul orb, tot și-ar fi dat seama că nu eram singur.

Dacă ar fi fost vorba de o simplă operațiune de protecție, poate că ar fi funcționat. Însă, dacă eu trebuia să joc rolul de momeală, Leul n-ar fi mușcat din ea în veci.

Bănuiam că Tom Walsh sau cel căruia îi dădea el socoteală nu avea limpede în minte ce fel de operațiune era aceasta. Poliția și FBI-ul folosesc adesea momeli sau oameni sub acoperire în cadrul unor flagrante, cum ar fi arestările legate de droguri și altele asemenea, dar, în mod oficial, nimeni nu scoate un individ pe străzi ca țintă în mișcare pentru un asasin cunoscut. O astfel de procedură nu e sigură pentru individul-țintă și nici pentru civilii care ar putea fi prinși într-un schimb de focuri. Ca întotdeauna, există și aici reguli – însă există, de asemenea, și realitate și improvizație.

Știam că Tom Walsh, Vince Paresi și George Foster erau și ei puși sub protecție, dar mă întrebam dacă era vorba de protecție fățișă – ofițeri în uniformă

și mașini cu însemne oficiale, așa cum primește un primar, de pildă – sau de una mascată, așa cum primeam eu? Asta, bănuiesc eu, depinde dacă acești domni doresc sau nu să fie momeală sau, pur și simplu, să rămână în viață.

În vreme ce mă desfătam cu imaginea unui Tom Walsh cărat cu transportorul blindat la muncă, mi-am auzit telefonul mobil sunând. Am văzut că era Vince Paresi.

Ispita de a nu prelua apelul șefului este copleșitoare, dar doream să-mi demonstrez deplina cooperare și atitudinea binevoitoare încă de timpuriu – căci acestea aveau să se înrăutățească mai târziu –, așa că am răspuns:

– Corey.

Paresi trecu peste amabilități și zise:

– Trebuia să treci pe la mine înainte de a pleca din clădire.

– Scuze. Sunt atât de stresat...

– Și trebuia să treci și pe la echipa de suport tehnic.

– Astăzi?

– O să îi pun să-ți trimită obiectele alea.

– Minunat. Sunt acasă.

– Te-ai întâlnit în hol cu tipul de la OS?

– Detectivul A.J. Nastasi, livrări pentru Mario's Pizza. A ajuns repede aici. Chiar înainte ca eu să fiu de acord să vin acasă mai devreme.

– Era acolo, John, ca să se asigure că nimeni nu intră în apartamentul tău ca să te aștepte înăuntru.

– Bine gândit. Voi ați primit cu toții protecție? l-am întrebat.

– Nu cred că suntem țințe, mă informă. Dar, da, ne luăm măsurile necesare de protecție.

– Ar trebui să-ți trimiți soția și copiii din oraș pentru o vreme, căpitane, l-am sfătuit.

Nu-mi replică, iar eu mi-am zis că poate trebuia să specific la care soție mă refeream. Nu le putea trimite din oraș pe toate. Prea scump.

– Ai citit memo-ul referitor la dispozitivul tău de protecție? mă întrebă.

– De două ori.

– Vreo întrebare?

– Niciuna.

– Bine. Tom m-a informat că înțelegi că aici e vorba de un efort de echipă, zise.

– Corect.

– Sunt superiorul tău imediat. Sunt responsabil pentru tine. Nu-mi trage clapa.

Eu sunt ținta unui terorist psihopat și șeful meu își face griji doar pentru cariera lui.

– Suntem o echipă, i-am replicat.

– Bine. Urmă o scurtă tăcere, apoi îmi zise: John, e posibil să îți cerem să vizitezi anumite zone.

– Mda? Cum ar fi Parisul?

– Unele locuri la care poți ajunge pe jos, cu autobuzul, metroul sau taxiul.

– A, am priceput. Locuri unde Khalil m-ar putea urmări și unde voi ați plasat deja o echipă SWAT.

– Ceva de genul ăsta.

– Nu mi se prea pare că aș fi protejat de un eventual atac.

– Tu te-ai oferit voluntar, îmi aminti.

– Oare la ce mă gândeam?

– Vei face cum crezi de cuviință, firește.

– Ascultă, nu mă deranjează să fiu momeala din capcană, dar dacă voi avea parte de o protecție excesivă, o să-l speriați pe Leu, i-am zis.

– Prefer să fac asta decât să văd cum te omoară Leul.

– Ești sigur?

Ignoră remarca și mă asigură:

– Sunt șanse foarte mari ca echipa de supraveghere să-l depisteze pe Khalil înainte ca acesta să ne depisteze pe noi.

M-am gândit la asta și am replicat:

– Ei bine, așa cum știm amândoi din experiență, lucrurile pot lua orice întorsătură. Dar îți mai dau o temă de gândire – Khalil nu lucrează singur. Are o rețea aici, oameni care i-au pregătit dinainte această misiune. Așa că eu, unul, nu cred că Asad Khalil, în persoană, va fi cel care va aștepta lipit de un stâlp ca să mă vadă părăsind apartamentul. Va fi un individ cu un chip necunoscut, aflat în legătură permanentă cu Khalil și cu alții. Apoi, când se va ivi ocazia, Khalil va apărea pentru întâlnirea lui cu John Corey.

Paresi tăcu preț de câteva secunde, apoi mă întrebă:

– Crezi că dispune de astfel de ajutoare aici?

– Da. Și mai cred că, indiferent cine sunt acești indivizi, se pricep la ceea ce fac și cunosc bine teritoriul de-aici. Gândește-te la ceea ce a făcut deja Khalil, am subliniat. Nu vorbim de un individ care acționează singur.

– Știu... dar noi suntem întotdeauna mai buni și mai deștepți decât ei.

Ei bine, aproape întotdeauna.

– Și, ca întotdeauna, echipa de contrasupraveghere va fi atentă în privința *oricui* ar fi pe urmele noastre – sau ale tale, continuă Paresi.

Când efectuezi astfel de acțiuni – urmărești oameni sau îi cauți pe cei care te urmăresc pe tine, așezi capcane și alte astfel de chestii amuzante – nu știi niciodată cum se va sfârși totul. Așa că, în loc să mă cert cu Paresi pe tema efectivelor de protecție, i-am zis:

– Oferta mea de a fi momeală rămâne în picioare.

– Bine. Trecu la un subiect mai vesel și spuse: Elicopterul NYPD care o va lua pe Kate pleacă de pe heliportul din 34th Street la ora șapte dimineața fix. Kate va fi dusă la Bellevue. Te va aștepta un mijloc de transport în fața blocului la șase jumătate dimineața.

– Mersi.

– Nu ezita să mă suni dacă ai întrebări, idei sau informații pe care ți le amintești sau le primești, mă sfătui el.

– Așa voi face.

– Și fii prudent.

– Și tu.

Am închis și mi-am umplut din nou paharul. De asemenea, mi-am scos celălalt telefon mobil, cu minute plătite, din sertarul dulapului de la bucătărie. E foarte important să ai așa ceva dacă ești traficant de droguri, dacă îți înșeli partenerul de viață, dacă ești un terorist sau doar un tip onest, ca mine, cu telefon dat de guvern, dar care nu vrea ca plătitorii de taxe să-i suporte costurile convorbirilor particulare.

Mi-am luat băutura și m-am așezat pe șezlongul meu La-Z-Boy.

Șezlongul ăsta e nemaipomenit – piele catifelată, poziții ajustabile pentru citit, uitat la televizor, dormit sau făcut pe mortul atunci când nevasta vrea să o ajuți la spălat vasele.

Am ales poziția înclinată pe jumătate pentru băut scotch și am format un număr pe telefonul cu cartelă.

– Kearns Investigative Service, îmi răspunse o voce feminină. Cu ce vă putem ajuta?

– Aici e John Corey, i-am replicat. Aș dori să vorbesc cu domnul Kearns.

– Nu e aici. Îi pot transmite un mesaj?

– Da, sunt iubitul doamnei Kearns. Trebuie să discut cu el.

– Ăă... sunteți...?

– Vechiul amic al domnului Kearns.

– Oh... credeam că... Vă rog să așteptați, zise.

O voce înregistrată îmi mulțumi pentru apel și mă îndemnă să rămân pe linie. Apoi se auzi un mesaj înregistrat: „Kearns Investigative Service dispune de personal masculin și feminin antrenat și calificat, cu mulți ani de experiență în domeniul protejării legii. Vă oferim asistență completă în domenii legate de cercetarea istoriei personale și profesionale a potențialilor dumneavoastră angajați. Vă rugăm să rămâneți pe fir pentru asistență."

Se auzi tema năvalnică din „Bonanza", fapt care îmi dădu încredere că sunasem unde trebuie.

Oricum, vechiul meu amic, detectivul NYPD de primă clasă Dick Kearns, retras din activitate, lucrase scurtă vreme pentru Forța de Intervenție Antiteroristă, unde învățase, printre altele, cum operau federalii. Apoi plecase din ATTF și pusese pe picioare o agenție care efectua investigații private asupra persoanelor care depuneau cereri pentru slujbe în cadrul diverselor instituții guvernamentale. Pe vremuri, o astfel de treabă era efectuată, în cea mai mare parte, de FBI, dar, așa cum am mai spus, externalizarea serviciilor reprezintă tendința la modă azi – FBI are lucruri mai importante de făcut decât să adune informații despre un oarecare Ramzi Rashid care vrea să lucreze la Agenția de Securitate în Transporturi de la aeroport.

Și mai important pentru mine era faptul că Dick Kearns își construise o bază mare de date și dispunea de contacte valabile în diverse agenții guvernamentale, inclusiv în FBI, organizație pe care el o ajută și de care este, la rându-i, ajutat în munca lui.

Domnul Kearns însuși veni la telefon și întrebă:

– De câtă vreme se petrece povestea asta?

– De când tu aveai tura de la miezul nopții la opt dimineața, iar eu pe cea de la patru la miezul nopții.

– Nu mi-ai consumat băutura, nu?

– Aș face eu asta unui prieten?

Odată replicile introductive încheiate, mă întrebă:

– Ce mai face Kate?

Preferând să nu intru în amănunte acum, i-am răspuns:

– Bine. Și Mo?

– Încă nu s-a obișnuit cu porcăriile mele. Cum îți merge la 26 Fed? mă întrebă.

– Cresc și învăț, mă confrunt cu noi provocări cu încredere și entuziasm, în vreme ce îmi dezvolt o bună atitudine față de muncă și îmi perfecționez aptitudinile.

– Mă surprinde că nu te-au dat afară.

– Și pe mine. Hei, Dick, am nevoie de o favoare de la tine.

– Alo? John? Nu te mai auzi.

Mda, toți sunt niște comedianți dați dracului.

– Chestia asta e importantă și strict secretă, am zis.

– În regulă... vrei să ne întâlnim?

– Nu am voie pe afară.

– Te-a prins ea?

– De fapt, mă aflu sub protecția la domiciliu a Operațiunilor Speciale.

– Iisuse. Ce naiba ai mai făcut?

– N-am *făcut* nimic, Dick. Ai vreun microfon plantat? l-am întrebat. În telefon sau pe la birou?

– Ăă... mda. Adică, o să verific. Dar tu? mă întrebă și el la rându-i.

– Eu te sun de la un telefon cu minute preplătite și sunt destul de sigur că apartamentul meu e curat.

– Bine. Dar de ce ne preocupă chestia asta?

– Mă bucur că ai întrebat. Uite despre ce e vorba. Caut un individ pe nume Boris. Născut în Rusia, fost kaghebist, în vârstă de circa cincizeci de ani, ultimul lucru cunoscut...

– Stai așa. Boris *și mai cum?*

– Nu știu. Eu pe tine te întreb.

– Dar nu cumva muncești pentru FBI? Adică, poate te ajută ei.

– Vreau să externalizez chestia asta.

– Adică e o treabă oficială? Primesc bani?

– Nu.

– Iisuse. Haide, John. Afacerea asta e riscantă.

– Să spunem că este o chestiune personală. Ca o afacere matrimonială. Poate ca o verificare de conturi.

– Ultimele două dăți când am făcut așa ceva pentru tine, m-au trecut toate apele să nu fiu prins și să nu-mi pierd licența.

– Ai licență?

– Și contractul cu guvernul.

– Ultimul lucru cunoscut despre el e că locuia în zona D.C., acum trei ani. Îți notezi toate astea?

– Ești un nemernic.

– După plecarea din KGB, tipul ăsta a lucrat pentru spionajul libian.

– Cine?

– După care a trădat – de fapt, a fugit din Libia – cu ajutorul CIA și a ajuns în Washington, unde l-am întâlnit cu trei ani în urmă...

– Chiar nu am chef să mă ating de afacerile care au legătură cu Compania.

– Nici nu-ți cer asta. Cred că după ce CIA a terminat cu descusutul lui Boris, omul a intrat în programul postsovietic de relocare, pentru protecție și monitorizarea indivizilor de teapa lui Boris. Însă CIA nu rulează acest program în interiorul Statelor Unite, așa că astfel de sovietici relocați sunt predați FBI-ului pentru menținerea sub supraveghere. Mă urmărești?

– Mda.

– Așa că Boris este înregistrat la un oficiu local FBI de undeva.

– Corect. Am verificat un rusnac pentru tine în octombrie trecut, îmi aminti. Un tip pe nume Mihail cumva. Locuia în Boston, și eu...

– Da. Ai făcut verificarea?

– Am fost obligat să sun la biroul FBI din Boston pentru asta, iar ei au început să mă întrebe de ce am nevoie de astfel de informații.

– Pentru *slujba ta,* Dick. Și ți-au dat informațiile.

– Mda... dar... e stresant.

– Dick, dacă chestia de acum n-ar fi fost importantă...

– Bine. Deci nu ai nume de familie și ai doar o ultimă dată și un ultim loc unde a fost văzut.

– Așa. Fost kaghebist. Boris. Câți ar putea fi?

– John, am nevoie de ceva mai...

– Fumează Marlboro și bea Stoli.

– O, de ce n-ai spus așa? O să verific în computerul meu.

– Ascultă, cred că există două locuri posibile pentru Boris. Zona metropolitană din Washington și zona metropolitană din New York. Cam pe aici sfârșesc jumătate din rușii ăștia. Așa că apelează-ți sursele FBI din ambele locuri și spune-le... ce vrei tu.

– Da. Ce vreau eu. Ce naiba să le spun...?

Inventează. Faci o verificare a trecutului pentru un permis de securitate. Pentru așa ceva te plătește guvernul, Dick.

– De obicei mi se dă numele de familie al persoanei, John. Plus alte date utile, cum ar fi unde locuiește, unde muncește în mod curent și toate informațiile trecute deja de individ pe cererea de angajare depusă. Fac verificări de *istoric* în cazul unor oameni cunoscuți – nu *găsesc* oameni.

– Ce s-a întâmplat cu vechiul „se rezolvă" Dick Kearns?

– Lasă tâmpeniile. Bun... uite ce pot să fac... pot să dau Biroului numele unui rus asupra căruia chiar efectuez o verificare cerută de FBI... și pot spune că individul ăsta pare să păstreze legătura cu un alt rus pe nume Boris, pe care trebuie să-l verific, nume de familie necunoscut, vârsta în jur de cincizeci de ani, fost kaghebist, care a lucrat pentru spionajul libian, a trădat și a venit aici, ultima dată văzut în Washington acum trei ani.

– Și care fumează Marlboro. Excelent.

– Mda... și poate că, dacă tipul de la FBI cu care discut nu-mi va pune prea multe întrebări despre modul în care am aflat deja atâtea despre Boris și dacă nu va dori să verifice chiar el informațiile, atunci poate că o să-mi spună ceva despre un Boris care se potrivește informațiilor cunoscute.

– Vezi? E simplu.

– O chestiune cu bătaie lungă. Dar s-ar putea să iasă. Unde să încerc mai întâi? În D.C. sau în New York?

M-am gândit un pic și i-am răspuns, plin de speranță:

– New York.

– Bine. Am contacte mai bune la Fed decât în D.C.

Asta îmi aduse aminte să îl întreb:

– Oferta ta de angajare mai e valabilă?

– Nu.

– De ce? Am contacte excelente în Fed.

– Mie nu mi se pare.

Dick nu mă întreba despre ce era vorba pentru că, evident, nu dorea să știe. Însă aflase că îmi părăsisem iar teritoriul de vânătoare, plus că, bineînțeles, mă aflam sub un soi de protecție la domiciliu, ca să nu mai menționez că îl întrebam despre o slujbă. Ca atare, ca să clarific un pic lucrurile și să-l motivez oarecum, i-am spus:

– De fapt, Kate nu e bine. A fost atacată de un terorist islamist.

– *Ce?* Sfinte...

– E bine. Rană de cuțit la gât. Va sta în spital câteva zile, apoi va veni acasă, unde i se va oferi protecție.

– Slavă Domnului. Așadar... atacatorul este încă liber?

– Da.

– Și acum te caută *pe tine?*

– Eu îl caut pe el.

– Înțeles. Și individul ăsta, Boris, care a lucrat pentru spionajul libian?

– Are legătură.

– Bine. Dacă Boris e în Statele Unite, o să ți-l găsesc.

– Știu că o s-o faci. S-ar putea să fi dat colțul de curând.

– Bine. Mort sau viu. Cum intru în contact cu tine? mă întrebă.

I-am dat numărul telefonului cu cartelă și i-am zis:

– Am nevoie de informațiile astea în douăzeci și patru de ore. Mai puțin chiar.

– Dacă o să închizi telefonul, mă apuc de treabă chiar acum.

– Salutări lui Mo.

– Mă rog pentru Kate.

Cum rămâne cu mine, Dick?

– Mersi.

Am închis și mi-am terminat băutura.

Dick Kearns avea o șansă de cincizeci la sută ca să-l găsească pe Boris. Poate chiar mai mică. Șansele ca Boris să mai fie în viață erau chiar mai mici de-atât. Dar dacă Dick îl găsea viu, atunci eu și Boris puteam avea o mică discuție despre modul prin care puteam rezolva problema noastră comună.

Alcoolul mă ameți puțin, iar eu nu avusesem parte de prea mult somn, așa că m-am lăsat pe spate pe șezlong, am închis ochii și am căscat.

Am zărit o imagine cețoasă cu mine ținându-l pe Khalil în vreme ce Boris îl lovea în țeastă cu un spărgător de gheață... apoi Boris îl ținea pe Khalil în vreme ce eu îi demonstram cum arată o incizie chirurgicală în vena jugulară a lui Khalil... iar de-a lungul brațelor mele curgeau șuvoaie de sânge...

CAPITOLUL 32

Dimineţile sunt un pic mai întunecate în canioanele din insula Manhattan, dar îmi dădeam seama că avea să fie o altă zi frumoasă de mai – vreme bună de zburat.

În holul clădirii se găsea un alt tip de la Operaţiuni Speciale, detectivul Lou Ramos, care alesese să fie curier de covrigi – o alegere bună pentru ora şase şi jumătate dimineaţa, mai ales că omul avea nişte covrigi adevăraţi într-o pungă mare, plus că mă aştepta cu o cafea neagră.

Trebuia să aştept în hol sosirea maşinii, aşa că am sporovăit cu detectivul Ramos, care părea să manifeste un respect deosebit pentru mine, din cine ştie ce motiv. Dumnezeu ştie ce îi spuseseră cei de la Fed. „Ramos, îl vei proteja pe legendarul detectiv John Corey, de la NYPD Omucideri, retras din activitate din motive medicale, cu trei gloanţe în corp, şi care acum depune o activitate strălucită şi periculoasă pentru noi în zona contraterorismului."

Detectivul Ramos mi se încredinţă:

Dacă vi se întâmplă ceva în timpul serviciului meu, m-am A-R-S.

– Şi cum crezi că m-aş simţi eu? M-O-R-T.

În fine, mă bucuram de tratamentul de vedetă, deşi nu mă bucura deloc motivul din spatele lui.

Am sorbit din cafea şi m-am gândit la după-amiaza de ieri. Am desfăcut bagajele, căutând dispozitive electronice de interceptare, dar nu am găsit nimic dubios. Poate că ar trebui să încetez să îl mai cred pe Asad Khalil chiar aşa de inteligent – sau pe colegii mei atât de diabolici. Paranoia e distractivă, dar consumă mult timp. Pe de altă parte, sunt cel mai fericit atunci când intru în stare de paranoia. Vreau să spun că ideea conform căreia duşmanii *şi* prietenii mei încearcă deopotrivă să pună laba pe mine este nespus de excitantă.

De asemenea, tot ieri după-amiază, mi-a sosit și pachetul de la echipa tehnică a Biroului, așa că acum purtam cu mine microfonul și dispozitivul GPS, ca să-mi demonstrez cooperarea și capacitatea de a respecta instrucțiunile primite.

În același timp, purtam vesta din Kevlar pe sub o cămașă ajustată la comandă, să arate bine peste lenjeria mea antiglonț. Pe deasupra eram îmbrăcat cu o haină sport, de asemenea croită în așa fel încât să ascundă vesta antiglonț și pistolul Glock din tocul de la centură. Nu sunt un om vanitos, dar e important să arăți bine atunci când porți armă și armură, în caz că îți apare cumva mutra prin ziare.

Folosisem restul după-amiezii ca să mai trec o dată prin dosarul Asad Khalil. Nu am găsit prea multe chestii pe care să nu le fi ținut minte, dar revăzând toate acele însemnări ale noastre – ale mele, ale lui Kate, ale lui George Foster și ale lui Gabe – și rapoartele pe care le-am întocmit despre cercetările noastre pe întregul mapamond pe urmele acelui nemernic libian care părea o umbră, mi-am dat seama cât de mult ne străduiserăm timp de trei ani și cât de bine se ascunsese nenorocitul ăla. N-am mai văzut ceva asemănător în cei trei ani ai mei de ATTF. De obicei, ai parte de o observație vizuală sau de un pont de la un informator care caută o recompensă, sau de ceva informații concrete provenite din interogarea prizonierilor, sau de informații digitale provenite din interceptarea comunicațiilor dintre grupurile teroriste ori dintre țări care adăpostesc teroriști. Însă vreme de trei ani nu găsiserăm absolut nimic, ca și cum Asad Khalil plecase de pe planetă sau nu existase niciodată.

Nu am știut unde se ascunde Khalil timp de trei ani și nici ce făcuse în acest timp, dar știam unde se află acum și mai știam ce făcuse și ce credea că are să facă. Eram sigur, așadar, că aceasta era ultima ocazie de a-l ucide.

Sunasem la spital pe la ora șase ca să verific starea lui Kate – care se odihnea confortabil –, după care mi-am petrecut ceva timp la computer, verificând mesaje personale și trimițând câteva prietenilor și familiei, informându-i pe toți că suferise un accident minor și că vom fi plecați câteva săptămâni, fără a putea să ne verificăm mesajele.

Pe telefonul de acasă nu prea lăsase nimeni mesaje vocale – în zilele noastre, toată lumea sună pe telefonul mobil, cu excepția oamenilor cu care chiar ai vrea să discuți. Asad? Sună-l pe John.

După aceea mi-am început raportul despre incident: „Agentului special Mayfield și mie însumi ne place să ne dăm cu parașuta și facem parte dintr-un club de skydiving al cărui președinte este un tâmpit pe nume Craig Hauser care vrea să o reguleze pe agenta specială Mayfield..."

Hai să încercăm din nou.

„Luna mai în munții Adirondack poate fi foarte frumoasă, cu turturele albe care zboară pe un cer senin azuriu..."

În fine, n-am ajuns prea departe cu raportul, așa că m-am uitat la niște știri locale despre atacul armat care avusese loc într-o casă din Douglaston, Queens, soldat cu tragica moarte a unei familii arabo-americane compuse din trei persoane. Reporterul a amintit că victima de sex masculin era polițist, dar nu a spus nimic despre faptul că omul lucrase pentru Forța de Intervenție Antiteroristă, căci acel cuvânt cu „t" la început i-ar fi pus pe oameni pe gânduri. De fapt, prezentatoarea știrilor spusese că „Autoritățile anchetează posibilitatea ca acest eveniment să fi fost o răzbunare."

Ei bine, chiar fusese. Dar nu de genul la care se aștepta toată lumea. Cu toate astea, lucrurile nu fuseseră prezentate rău.

Nu existase nicio mențiune în emisiunea de știri despre pățania lui Kate din nordul statului și nici nu avea să existe așa ceva vreodată. Și nicio vorbă despre șoferul de taxi asasinat pe strada Murray sau despre împușcarea dolofanului Charles Taylor în limuzina lui la gara din Douglaston. Federalii țineau strânse bine lucrurile în pumnul lor.

M-am dus la culcare singur, fapt care nu-mi place deloc, și pentru prima dată după multă vreme am dormit cu arma pe pernă.

Iar acum eram în holul clădirii mele, mâncându-mi covrigul cu unt și sorbind din cafea în vreme ce așteptam mijlocul de transport către heliport.

Abia așteptam să o văd pe Kate, dar nu eram deloc fericit că avea să fie dusă la un alt spital în loc să vină acasă.

Un SUV cu însemne ale unității Highway Unit trase în fața clădirii, iar eu și detectivul Ramos am ieșit pe trotuar.

La volan era un ofițer în uniformă, care s-a prezentat ca fiind Ken Jackson. Un alt ofițer în uniformă, pe nume Ed Regan, deschise portiera din spate pentru mine.

M-am strecurat înăuntru, ofițerul Regan se urcă pe locul pasagerului și mașina o luă din loc.

În circa cincisprezece minute am ajuns la heliportul de pe East 34th Street. Le-am mulțumit lui Ken și lui Ed și am dat să cobor, dar Ken îmi spuse că trebuia să rămân în automobil. Eram o persoană protejată și, pentru că eu însumi făcusem parte din astfel de echipe de protecție cu multă vreme în urmă, îmi aminteam de câțiva nenorociți – în cea mai mare parte politicieni – care îmi făcuseră viața și slujba mizerabile, așa că eram sensibil la astfel de chestii și am rămas pe loc în vreme ce ofițerul Regan se dădu jos și se poziționă în apropiere de mașină.

Ideea aici era că poliția luase în calcul posibilitatea unui lunetist, dar Asad Khalil avea, de fapt, în plan să încerce să-mi reteze scăfârlia.

Elicopterul NYPD alb cu albastru aștepta deja la locul de decolare. Am recunoscut modelul ca fiind Bell 412, un model folosit, în principal, pentru misiuni de salvare de pe apă, fiind, în același timp, complet utilat pe post de ambulanță aeriană.

Spitalul Bellevue, unde aveam să o ducem pe Kate, se găsea tot pe malul fluviului, la câteva străzi sud de heliport. Personalul de la Bellevue se ocupa de ceea ce noi numeam „cazuri sensibile" – prizonieri răniți sau bolnavi, dar și de martori răniți și victime care erau considerate ca fiind supuse riscului – cum era cazul lui Kate.

Jackson primi încuviințarea, iar ofițerul Regan îmi deschise portiera și mă escortă până la elicopter. I-am mulțumit lui Ed, m-am urcat în cabină și am privit în jur.

Așa cum am spus deja, elicopterul era complet utilat ca ambulanță aeriană de salvare a oamenilor, așa că era plin ochi de tot felul de echipamente de intervenție, inclusiv o targă bine ancorată care părea confortabilă, dar nu la fel de confortabilă ca fotoliul meu La-Z-Boy.

Elicea începu să se învârtă și în cabină se făcu zgomot.

Pe lângă pilot și copilot, ambii de la NYPD, în cabină se mai găsea un tip de la echipele SWAT, înarmat cu pușcă automată MP-5. Oare eram pe punctul să lansăm un atac pe calea aerului?

Tipul de la SWAT mă salută dând din mână, apoi închise ușa de acces în elicopter, gest care reduse imediat zgomotul în interior.

Am observat că la bord se mai afla și o doamnă, șezând pe unul dintre scaune și purtând pantaloni albi și hanorac albastru. Femeia întinse mâna și rosti tare, peste zgomotul motorului:

– Heather, ESU.

Ne-am strâns mâinile și i-am răspuns:

– John. Pușcaș de ușă.

Femeia zâmbi.

Părea o cucoană amabilă, de cincizeci și ceva, poate șaizeci de ani – sau poate era mai tânără, de vreo douăzeci și cinci de ani, cu păr lung, roșu ca focul, ochi albaștri care îți tăiau respirația și chipul unei zeițe scandinave.

– Deci mergem să o luăm pe soția dumneavoastră? îmi spuse.

– Pe cine?

– *Soția* dumneavoastră.

– A... da.

Sunt însurat.

Am ocupat locul cu fața spre femeie, în vreme ce elicopterul se înălță și alunecă în lateral, peste apa fluviului. Am continuat să urcăm, îndreptându-ne spre nord, urmând cursul East River.

– Vă plac elicopterele? mă întrebă Heather.

– *Iubesc* elicopterele. Dumneavoastră?

– Nu sunt atât de sigură.

– Știți să înotați?

Îmi zâmbi din nou.

Heather avea la ea ziarul *Post*. Își îngropă chipul ei alb, de alabastru, în hârtia ziarului, pe care se apucă să-l citească cu ochii ei mari, albaștri și catifelați.

Mi-am îndreptat atenția către geamul din stânga mea și m-am uitat la zgârie-norii Manhattanului. Am urmat mai departe cursul apei, până ce East River se intersectă cu Hudson, după care am continuat spre nord o vreme, apoi am virat vest, spre Sullivan County.

Heather lăsă ziarul jos și mă întrebă:

– Cine i-a înțepat carotida?

– Un psihopat, am răspuns.

Ea aruncă o privire spre tipul de la SWAT și mă întrebă:

– Și credeți că individul încă o urmărește.

– Nu ne asumăm niciun risc.

– Are noroc că trăiește, îmi spuse. De obicei, o asemenea rană e fatală.

– Știu.

– Are parte de tratament special, observă Heather.

Evident, i-am replicat:

– Este o doamnă specială.

Dar nu mă înțelege, Heather. De fapt, o face.

– Purtați vestă, observă Heather.

Iar *ea* arăta de parcă făcea contrabandă cu baloane.

– Da, am replicat. Oare de ce cheltuisem o mie de bișțari pe cămașă și haina sport? Ca să respect protocolul, am informat-o: Și port armă. NYPD, în retragere, am adăugat.

– Sunteți prea tânăr ca să vă retrageți.

– Handicap.

– Mintal?

Am zâmbit și i-am răspuns:

– Toată lumea întreabă asta.

Ea râse.

Dându-mi seama că nevastă-mea avea să parcurgă drumul înapoi împreună cu Heather, am lăsat-o moale și am întrebat:

– Îmi dați și mie o parte din ziarul ăla?

– Desigur.

Cam după treizeci de minute de zbor, motorul își schimbă tonalitatea și am început să coborâm.

În depărtare puteam zări pista aeroportului din Sullivan County unde nu cu multă vreme în urmă se declanșase toată nebunia.

Peste mai puțin de un minut am văzut clădirea albă a centrului medical Catskill Regional, după care am observat helipodul de lângă clădire.

Câteva minute mai târziu, eram la sol. Motorul se opri, palele elicelor își încetiniră rotația și ușa se deschise.

Heather mi se adresă, pe un ton profesionist, poate intenționat:

– Vă rog să rămâneți în aeronavă.

Se dădu jos și se îndreptă repede spre spital. Tipul de la SWAT se dădu și el jos și ocupă poziție între elicopter și spital. Am mai observat doi polițiști în uniformă lângă ușa spitalului, înarmați cu puști. Poate că manifestarea de forțe părea deplasată, dar cineva decisese să nu riște nimic.

Am urmărit din ușă cum Kate este scoasă în cărucior din spital și împinsă către elicopter. Era îmbrăcată cu pijama verde și halat alb, dar nu avea perfuzii atașate și nici tubul de ventilație montat, ceea ce reprezenta o preveliște de bun augur. Am observat că își ducea în poală leul din pluș. Mă văzu înăuntrul aeronavei, zâmbi și îmi făcu cu mâna. I-am răspuns la fel.

Patru bărbați o urcară cu tot cu căruciorul ei, la bordul elicopterului, iar eu m-am tras într-o parte.

Imediat ce Kate fu așezată pe targă, m-am dus la ea și i-am zis:

– Bună, frumoaso.

Ne-am sărutat și ea spuse:

– Mă bucur să te văd.

Avea vocea un pic răgușită, dar m-am făcut că nu observ.

– *Eu* mă bucur să te văd pe tine, i-am zis. Arăți minunat.

Și chiar arăta bine. Buza și obrazul îi erau încă un pic umflate acolo unde o lovise Khalil, însă era colorată în obraji și fusese puțin machiată ca să nu i se vadă vânătăile. Peste rană fusese aplicat doar un bandaj mic, deși în jurul acestuia pielea era pe alocuri neagră-vineție.

Unul dintre însoțitori îmi dădu o sacoșă în care se aflau casca și cizmele ei. Am semnat de primire și am mai semnat apoi actele ei de externare, formularele de asigurare, declarația că ne asumăm riscul externării și ceva ce părea un soi de codicil la testamentul meu prin care lăsam orice altceva spitalului.

Motorul porni din nou și, în mai puțin de un minut, eram în aer.

M-am așezat lângă Kate și i-am luat mâna.

Acum vedeam mai bine că obrajii ei păreau un pic scofâlciți. Kate bătu leul cu palma și zise:

– E de un gust îndoielnic.

– Așa e, am recunoscut eu. Dar intenția e cea care contează.

Venind vorba despre lei, Kate mă întrebă:

Avem nevoie de tipul de la SWAT?

E de la Operațiuni Speciale, i-am răspuns.

Heather veni la noi și îi spuse lui Kate:

– Bună. Eu sunt Heather. ESU. Cum vă simțiți?

Bine.

Heather îi puse lui Kate câteva întrebări de natură medicală, așeză o bandă de luat temperatura pe fruntea ei, îi luă tensiunea și spuse:

Totul arată bine. După care zise: Drăguț leul.

Mi l-a dat soțul meu, răspunse Kate.

După care îmi zâmbi.

Am crezut că Heather are de gând să exclame „O, John e soțul dumneavoastră?" Însă Heather se mulțumi să se ducă înapoi la locul ei.

– E foarte drăguță, observă Kate.

– Cine?

– Asistenta.

– Heidi?

– Heather.

– Da?

În fine, am sporovăit o vreme, dar nu despre afaceri. Kate avea vocea slabă și am îndemnat-o să nu vorbească prea mult, după care am ajutat-o să bea puțină apă dintr-o sticlă.

– Am putut să înghit niște jeleuri în dimineața asta, îmi zise.

Ce mai era și cu chestia asta? De ce dădeau spitalele jeleuri bolnavilor? Când mă aflam la Columbia-Presbyterian după ce încasasem trei gloanțe, cei de acolo îmi tot aduceau jeleuri. De ce mama naibii aș fi vrut să înghit jeleuri?

– Iar tu ai mâncat un covrig cu mac la micul dejun, îmi zise Kate.

Mi-am plimbat limba peste dinți. Oare îi zâmbisem lui Heather cu o sămânță de mac înfiptă între dinți?

– Noaptea trecută a venit un tip de la sediul central, unul pe nume Peterson, să vadă cum mă simt, mă informă Kate.

Cei de la Washington obișnuiau să vadă ce mai face un agent rănit în timpul misiunii, dar eram convins că nu era vorba doar de respectarea protocolului și de compasiune. De fapt, Kate continuă:

– Mi-a reamintit să nu discut cu nimeni despre incident – de parcă trebuia să mi se spună asta.

N-am replicat, dar am zis:

– Eu am fost trimis în concediu medical, așa că voi sta acasă câtă vreme ești în convalescență.

– Nu e nevoie. Poate că o s-o rog pe mama să vină în vizită, îmi sugeră.

Atunci poate că ar fi mai bine să mă postez pe balcon cu o țintă prinsă direct pe frunte.

– John?

– Acest concediu este impus, am informat-o. Nu discutăm afaceri decât atunci când vii acasă.

– Bine. Ai mai sări din nou? mă întrebă.

Da, de la balcon dacă vine maică-ta în vizită. De fapt, n-am rostit așa ceva. Am zis: Nu mă gândesc la nimic altceva. Veștile despre ceea ce se întâmplase cu avionul DC-7B dădeau ghes să iasă din mine, așa că am continuat: Cei de la club n-au mai vrut să efectueze următoarele două salturi, din considerație pentru ceea ce ai pățit tu, dar Craig a insistat, spunând că plătiseră pentru asta și că tot ceea ce ai pățit tu nu ar trebui să le afecteze lor salturile. Am aruncat o privire spre Kate, dar nu-mi dădeam seama dacă înghite povestea mea. Ca atare, am trecut la esența poveștii și am adăugat: Ei bine, au decolat și – n-o să-ți vină să crezi – unul dintre motoare a luat foc, așa că au fost nevoiți să aterizeze de urgență.

– O, Doamne.

– Motorul de unde se scurgea ulei. Cel care mă îngrijorase pe mine.

– Zău?

– Asta e ceea ce mi-a spus un polițist. Am adăugat, cu modestie: Simt pericolele de la o poștă. Am un al șaselea simț când e vorba de probleme.

– A pățit cineva ceva?

– Nu, dar pe Craig l-a apucat isteria și a fost nevoie să i se administreze sedative.

Păru un pic sceptică în clipa când auzi așa ceva, dar zise:

– Nu-i învinovățesc pentru că au mers înainte cu salturile. Am plănuit chestia asta de luni de zile.

– Ei bine, data viitoare alegeți un avion mai bun.

Ca să mă abată de la subiect, Kate admise:

– Ești foarte inteligent, John. Ar fi trebuit să te ascult. Deci, cum te simți în elicopterul ăsta? mă întrebă zâmbind.

Heather se întorsese între timp. Înainte ca eu să răspund, interveni:

– John spune că iubește elicopterele.

– Zău? replică Kate.

Heather îi luă din nou tensiunea lui Kate și descoperi că e puțin crescută.

În fine, zborul înapoi decurse lin, rapid și fără incidente – fără incendii la sol, fără rachete sol-aer, fără avioane de urmărire.

În vreme ce ne apropiam de heliport, m-am uitat pe geam și am zărit unitățile poliției de autostradă pe poziție, gata să închidă FDR Drive, astfel încât ambulanța de la sol să poată ajunge și intra drept pe la intrarea de Urgențe de la Bellevue în aproximativ un minut.

– Aș prefera să merg acasă. Mă simt bine, îmi zise Kate.

Vei ajunge acasă în câteva zile.

– Fac și muncă de asistență la domiciliu dacă aveți nevoie de cineva, ne informă Heather.

Da!

Mulțumesc, dar va veni mama mea în vizită, replică Kate.

De fapt, nu va veni. Nu în actualele circumstanțe. Dar n-am mai atacat subiectul.

M-am uitat la Kate, apoi am privit din nou orașul pe geam. Nemernicul care încercase să o ucidă pe Kate în Sullivan County era acum aici. Dar n-avea să mai plece.

CAPITOLUL 33

Cei de la NYPD postaseră un polițist în uniformă chiar în fața ușii de la rezerva lui Kate. Jumătate de etaj era acum, de fapt, o zonă securizată, iar cei mai mulți pacienți sunt oaspeți FBI, NYPD sau ai Departamentului Corecțional, urmând ca după ce ies de aici să ajungă într-o dubă a pușcăriei sau într-un dric mortuar. Este un etaj de spital interesant.

Kate nu deschise discuția despre atacul lui Khalil asupra ei, dar sunt convins că se gândea intens la asta. Nu e deloc bine să-ți reprimi traumele, ci să discuți deschis despre ele. Așa că am zis:

– Am urmărit înregistrarea video a saltului.

Ea rămase tăcută, apoi întrebă:

– Ce ai putut să vezi?

– Trebuie să o vezi tu singură. Și să-mi citești raportul.

– Nu te apuca să te lauzi singur, așa cum faci de obicei, mă sfătui.

– Îmi dau seama că începi să-ți revii la cea de dinainte.

Kate zâmbi, mă luă de mână și zise:

– Știu că mi-ai salvat viața.

– O să discutăm despre toate astea când ajungi acasă, i-am răspuns.

Sau acum, dacă vrei.

Schimbă subiectul și aduse vorba despre ceea ce se vedea la mine. Ca și Heather, Kate observase umflătura de sub haine, așa că am discutat un pic despre ceea ce se întâmpla cu statutul meu – și cu statutul ei – ca persoane protejate, deși eu nu i-am mărturisit că aveam de gând să efectuez niște plimbări lungi de noapte pe afară.

Nu am spus nimic despre cele două crime din California și nici despre cele cinci crime din New York. Aș fi făcut-o, dar subiectul „crimă" lichidează

din față orice conversație, așa că am discutat despre câteva idei, teorii și, posibil, strategii.

Dispunând de timp și motive să se gândească la toată povestea, Kate ajunsese la concluzii identice cu ale mele și cu cele la care, în cele din urmă, ajunseseră Paresi și Walsh: Khalil era genul de individ cel mai greu de căutat – un singuratic bine antrenat, disciplinat și motivat, fără complici apropiați, fără prieteni sau familie în zonă, fără locuri pe care să le frecventeze în mod obișnuit sau pe unde, cel puțin, ar putea să treacă.

Kate a fost, de asemenea, de acord că probabil Khalil dispunea de resurse aici, oameni care nu avuseseră legături anterioare sau directe cu el, dar care îi furnizau logistică și informații.

Am mai discutat de posibilitatea ca Asad Khalil să fi plănuit ceva focuri mari de artificii pentru ieșirea de pe scenă. Kate zise:

– Ar putea încerca, dar, ca și data trecută, se va ocupa, mai întâi, de treburile personale. Se gândi câteva clipe, apoi zise: Cum ar fi Chip Wiggins. Mă întrebă: A făcut cineva ceva în privința asta?

– Mda. Khalil s-a ocupat.

– O... Doamne...

– Mda. Săptămâna trecută, în Santa Barbara. I-am povestit despre uciderea lui Chip Wiggins și nu am scutit-o de amănuntele legate de decapitare. Khalil a reînceput de unde s-a oprit data trecută, i-am zis.

I-am mai povestit și despre americanul de origine libiană, Farid Mansur.

Kate dădu din cap, apoi zise:

– Chip era un om drăguț.

Khalil nu credea asta.

I-am mai povestit despre uciderea lui Amir, pe strada Murray, și am zis:

Poate îți amintești că nemernicul a omorât și data trecută un șofer de taxi libian.

Kate încuviință și trase concluzia corectă:

– Khalil e în oraș.

Următorul ei gând fu acela că eu, John Corey, eram cel mai probabil personaj care urma să fie vizitat de Khalil – presupunând că aveam să îl văd venind.

John, sper că te protejează complet, îmi spuse.

– Bineînțeles.

– Fii atent... și nu te oferi voluntar să... îl prinzi în capcană pe Khalil.

– Bineînțeles că nu.

Venise vremea să îi spun despre Gabe, dar mai întâi am zis:

– Credem că individul țintește Forța de Intervenție, sau că ar putea exista și alții pe lista lui – cum ar fi George Foster, sau chiar Vince ori Tom.

Kate dădu din cap și zise:

– Presupun că individul are oarecare habar de procedurile interne și de structura de comandă din Forța de Intervenție. Vorbele îi aduseră în minte o nouă idee, așa că adăugă: Și Gabe. Este american de origine arabă și face parte din echipa de vânătoare a Leului.

I-am luat mâna și am anunțat-o:

– Gabe e mort.

Nu-mi răspunse.

I-am povestit ce pățiseră Gabe, soția și fiica lui. Din nou, n-am scutit-o de niciun detaliu la care oricum avea să aibă acces în curând, dar nu i-am spus că Gabe fusese ucis cu arma ei.

– Poliția a declarat că e o spargere de locuință sau o posibilă execuție pentru reglarea de conturi. După cum arată locul faptei, știm că Gabe s-a luptat.

I-am mai spus și despre omorârea șoferului de limuzină din apropiere de casa lui Gabe.

Kate se holbă la tavan, cu lacrimi în ochi. În cele din urmă, rosti:

– Ce au făcut bietele femei ca să... moară așa?

Părea obosită și vocea îi devenea mai slabă, așa că am zis:

– O să te las să te odihnești acum.

Se uită la mine și spuse:

– Scoate-mă de aici mâine.

– O să încerc.

I-am spus lui Kate că o să revin pe seară, dacă o să pot. Ne-am sărutat, apoi m-am dus în camera asistentelor și am înștiințat-o pe asistenta de serviciu că doamna Corey vrea să fie externată a doua zi.

Asistenta își consultă fișa și mă informă că doamna Corey trebuia mai întâi evaluată medical. De asemenea, exista un steguleț în dreptul opțiunii de externare.

– Adică?

– Adică nu este vorba de o decizie pur medicală.

Adică?

– Adică, trebuie să înștiințăm anumiți oameni înainte de a-i da drumul.

Cu alte cuvinte, Walsh sau persoanele de la care el primea ordine luaseră decizia de a o păstra pe agentul special Kate Mayfield acolo unde o puteau păzi cel mai bine și unde, de asemenea, o puteau ține la distanță de soțul ei, pe care ea îl iubea nespus, dar pe care FBI voia să-l împrumute pentru o misiune specială, plină de curaj: cea de momeală vie.

Uneori, oamenii de la Fed și din Washington mă impresionau cu modul lor de gândire. Spun asta ori de câte ori ei gândesc ca mine.

Asistenta nu avea să-mi dezvăluie cine erau acei „anumiți oameni", plus că nici ea nu știa, așa că am zis:

– Vedeți dacă doamna Corey are nevoie de un sedativ.

I-am mulțumit și am plecat.

CAPITOLUL 34

Ajuns înapoi în apartamentul meu, am reușit să scriu jumătate din raportul meu legat de incident – fiind atent să nu exagerez faptele și lăsând acțiunile mele să vorbească de la sine. Amintindu-mi permanent că și Kate avea să citească acel raport, am scris astfel încât ea să arate bine, descriind cum s-a luptat cu atacatorul ei și așa mai departe. I-am acordat chiar și un genunchi în ouăle lui Khalil.

La ora cinci am urmărit știrile locale, care abandonaseră povestea despre spargerea locuinței și crimele din Douglaston, Queens. Erau știri vechi și nu aveau să redevină știri până ce nu apărea o arestare în acest dosar sau până ce media nu decidea să transmită ceremonia funerară. Gabe avea să aibă parte de o ceremonie de inspector plin, iar eu trebuia să aflu care erau aranjamentele pentru eveniment.

Burtiera televiziunii de știri ne informa că nivelul de alertă generală e galben, părând înțepenit pe loc de luni întregi. Nu avea să fie niciodată verde, și nu mai fusese portocaliu de multă vreme. Mie, personal, îmi place portocaliul – atrage atenția tuturor și le oferă oamenilor un subiect de discuție când își beau cocktailurile.

Că veni vorba de asta, se făcuse ora de cocktail. Aveam timp pentru unul mic înainte de a fi luat de șofer și de gardianul meu pistolar pentru vizita la spital.

În vreme ce încercam să decid dacă vreau votcă – care nu are miros – sau scotch – băutura mea obișnuită – mi-a sunat telefonul mobil cu cartelă.

Nu mulți oameni aveau numărul ăsta, dar era posibil să fie Kate.

Am luat telefonul de pe măsuța de cafea și am răspuns:

– Corey.

– Aș putea vorbi cu bărbatul din casă? zise Dick Kearns.

În mod clar Dick avea vești bune.

Da, doa'nă, i-am răspuns. Mă duc să-l aduc.

Râse auzind replica mea rapidă și spuse:

– Hei, John, cred că l-am găsit. Chiar aici, în New York.

– Viu?

– Mda... bănuiesc. Tipul de la care am primit informația, de la biroul din New York, nu mi-a spus că ar fi mort.

– Bine.

Numai că FBI-ul nu era obligat să aibă informații la zi dacă unul dintre dezertorii înregistrați lipsea sau avusese vreun accident.

– Gata să notezi?

Aveam pix și hârtie pe măsuța de cafea, așa că i-am zis:

Dă-i drumul.

– Bine. Boris Korsakov. Rosti numele pe litere și continuă: Se potrivește descrierii tale prin vârsta aproximativă și prin fostul său angajament la KGB. Tipul de la FBI cu care am discutat nu mi-a spus nimic despre serviciile libaneze sau despre adresele lui trecute, dar a zis că Boris se află aici prin programul de relocare postsovietic.

– Bine... cred că e suficient de aproape...

– L-ai văzut pe individul ăsta, corect?

– Corect.

– Atunci du-te la computer. Ți-am trimis prin e-mail poza pe care mi-a trimis-o și mie FBI-ul.

– Stai așa.

M-am dus în dormitorul suplimentar pe care eu și Kate îl transformasem în birou de acasă – *nu* în cameră de oaspeți pentru mame – și m-am conectat la computer.

– Ce face Kate? mă întrebă Dick.

– E mult mai bine.

Am deschis mesajul lui Dick, iar cel care mă privea de pe ecran era Boris. Boris al meu.

– Ai primit?

– Da. El e, Dick. Ești genial.

– Sunt un artist desăvârșit al vrăjelii. L-am făcut pe tipul ăsta de la FBI să-mi ciugulească din palmă.

Dick se lăudă mai departe, iar eu l-am ascultat din politețe și cu răbdare. Dacă la început nu fusese atât de sigur că ar fi trebuit sau ar fi putut să mă ajute cu povestea asta, Dick Kearns mă asigura acum că totul fusese floare la ureche. La un moment dat își dădu seama că mersese cam departe și zise:

– M-am cam chinuit să ajung la tipul care trebuia și să-l conving că dispuneam de autorizațiile necesare ca să aflu informația.

M-am uitat fix la poza lui Boris. Era un individ cu aspect de dur. Mi-am amintit că eu și Kate fuseserăm impresionați de el – nu doar pentru că știa ce spune și ce face. Putea Asad Khalil să-l frângă în două pe acest individ? Nu aș fi crezut așa ceva cu trei ani în urmă, când îl cunoscusem pe Boris, dar...

– John? Am spus că am și o adresă.

– Bine.

– Locuiește la 12-355 Brighton pe 12th Street, Brighton Beach, împreună cu jumătate din rușii din New York. Apartamentul 16-A. Stă acolo de aproape trei ani, adăugă Dick.

– În regulă.

Lui Boris i se îndeplinise dorința de a fi relocat în New York și alesese un cartier unde să nu i se facă prea tare dor de casă și unde foștii kaghebiști se puteau reuni în jurul unei sticle de votcă, pentru a-și aduce aminte de frumoasele vremuri din trecut, când erau tineri și urâți de toată lumea.

– N-am făcut rost de numărul de telefon fix sau mobil al lui Boris de la FBI, dar am obținut telefonul lui de la birou.

– Suficient.

Dick îmi dădu numărul.

– Unde anume lucrează? l-am întrebat.

– Ei bine, chestia asta s-ar putea să fie un pic amuzantă pentru tine, așa că am lăsat-o pentru ultima...

– Ai face bine să nu-mi spui că lucrează la o baie rusească, unde masează cururi de bărbați.

– Haios, chiar aveam de gând să spun asta. Dar uite cum stă treaba. Boris deține și operează un club de noapte rusesc în Brighton Beach. Ții minte că ne-am dus în câteva locuri dintr-astea cu Ivan, rusul nebun, când eram burlaci și...

Eu eram burlac. Tu ești însurat de treizeci de ani.

– Mă rog. În fine, ții minte locul ăla...? Cum se numea? Rossiya. Blondele alea înalte...

– Ai și un nume pentru locul *ăsta?*

Mda. Se cheamă *Svetlana.* Nu cred că am fost vreodată acolo. Intrarea este chiar pe Brighton, 3rd Street.

– Bine... și locul ăsta este al lui Boris?

– Ei bine, cu rusnacii ăștia, cine să știe care sunt partenerii din umbră? Mafia rusească e peste tot. Corect? Poate că Boris e omul de fațadă.

– Poate. Dar poate că a primit un împrumut de la CIA.

– Da? Hei, poate că ar trebui să dezertăm în Rusia ca să ne deschidem un club de noapte american.

– Pleacă tu primul. Eu rămân aici ca să am grijă de afacerea ta.

– Negociem. Mă întrebă: Ce fac acum cu Vasili Rimski?

Cu cine?

– Tipul pe care îl verific. A făcut cerere să muncească la Biroul de contabilitate – e contabil. Verificare a trecutului de nivel jos. Dar tocmai le-am spus celor de la FBI că el face afaceri cu un fost kaghebist pe nume Boris Korsakov. Să menționez chestia asta în raportul meu?

– Fă ce e mai bine pentru țară, Dick.

Hei, dă-mi de știre cum se termină povestea asta, spuse el râzând.

Bine...

– De ce n-am văzut nimic în ziare?

– E ținut totul la secret. Am ezitat, apoi l-am întrebat: Ai citit chestia aia despre spargerea și crimele din Queens?

Mda. Un polițist și familia lui.

– Ei bine, polițistul ăla lucra pentru Forța de Intervenție.

Dick păstră tăcerea câteva clipe, apoi spuse:

– Iisuse. Și chestia aia are legătură cu atacul asupra lui Kate? mă întrebă.

– Mda.

– De-aia te afli sub protecție la domiciliu? întrebă după un scurt moment de tăcere.

– Ar trebui să te faci detectiv. În regulă, îți rămân dator vândut pentru chestia asta. Plec să o văd pe Kate...

– Ai grijă de tine.

– Mersi că mi-ai adus aminte. Te sun săptămâna viitoare.

Am închis și am printat poza color a lui Boris, pe care am scris: „Club Svetlana, Brighton Beach", după care i-am scris un bilețel lui Kate în care spuneam: „Spune-le lui Vince și Tom că trebuie să-l caute pe Boris, și spune-le de ce."

Mi-a trecut prin minte gândul că lăsam tot felul de însemnări prin jurul meu, dând impresia că eu însumi nu mă așteptam să mai fiu pe acolo.

Înainte de a ieși din apartament, mi-am turnat un pic de votcă Stolichnaya, ca să sărbătoresc cum se cuvine și ca să-i urez viață lungă lui Boris. Sau, cel puțin, suficient de lungă cât să mai trăiască până voi ajunge la el.

CAPITOLUL 35

Etajul de mare securitate de la Bellevue adună ce e mai rău din două lumi rele – e un spital care seamănă cu o închisoare. Numele meu se găsea pe lista vizitatorilor autorizați, iar insigna NYPD și legitimația de ofițer federal m-au ajutat să trec prin punctul de verificare fără incidente majore. Aspectul pozitiv al poveștii era acela că Asad Khalil n-avea cum să ajungă la acel etaj.

De fapt, Asad Khalil nici nu ar trebui să aibă habar că doamna Corey trăia, era bine și se afla aici. M-am întrebat totuși dacă prietenii lui din New York urmăreau rubricile de necrologuri sau verificau documentele publice pentru a se convinge de moartea lui Kate. Nu trebuia să devin paranoic, dar dacă Asad Khalil știa sau bănuia că victima lui nu murise, atunci probabil că amicii individului ar fi ghicit că acesta e locul unde putea fi ținută Kate. Așa cum mai procedasem în trecut, puteam concepe un necrolog fals, dar atunci telefonul meu ar fi sunat nebunește, iar jumătate dintre femeile singure din clădirea unde locuiam mi-ar fi ciocănit la ușă cu caserole cu mâncare. Ca atare, fără necrolog, dar mi-am notat în minte ca să-i spun lui Walsh să obțină un certificat de deces fals, semnat și înregistrat.

Șezând acum lângă patul lui Kate, am înștiințat-o că trebuia să mai rămână în spital o vreme, însă ea deja descoperise asta și nu era deloc fericită. În ciuda a toate, Kate este agent FBI de carieră și procedează așa cum este cel mai bine pentru Birou, pentru echipă și pentru misiune. Pe de altă parte, eu unul m-aș fi strecurat până acum afară pe fereastră, cu o frânghie din cearceafuri înnodate.

Am observat că spânzurase leul de pluș de sfoara jaluzelei.

– Ți s-a făcut examenul psihologic? am întrebat-o.

– Încerc să ajung în salonul de nebuni ca să putem fi împreună, zise Kate zâmbind.

Am sporovăit o vreme și Kate îmi povesti că primise un apel de la Tom Walsh care, după cum îmi spuse ea, era singura persoană de la Fed, în afară de Vince Paresi, care avea habar de prezența ei în spitalul Bellevue.

– L-am rugat pe Tom să-mi trimită telefonul mobil și l-am mai întrebat cine are grijă de arma mea, îmi zise Kate.

N-am replicat nimic.

– Tom mi-a zis că arma și telefonul meu mobil lipseau și că e posibil să se afle acum în posesia atacatorului.

– Poliția Statală încă le mai caută, i-am răspuns.

– Asta a zis și Tom... Kate tăcu o vreme, apoi mi se adresă iar: Nu-mi amintesc... dar cred că e posibil ca el să fi înșfăcat arma mea...

– Nu-ți face griji. Are o mulțime de arme.

– Dar dacă are telefonul meu mobil, atunci are acces la lista mea de contacte. Se uită la mine și continuă: O să te sune.

– Sper să o facă. Vrei să-ți aduc ceva? am întrebat-o eu, schimbând subiectul.

– Hârtiile de externare.

– În curând.

– I-am povestit lui Tom despre ideea mea de a verifica înregistrările telefonului mobil ale acelui șofer de taxi asasinat ca să vedem pe cine a sunat, dar nu există nicio convorbire înregistrată pe telefonul acestui om.

– Corect. O idee bună, dar o fundătură.

Kate se uită fix în tavan pentru o vreme, apoi zise:

– Mă simt așa de neajutorată aici... atât de inutilă.

Am încercat să o înveselesc și i-am spus:

– E posibil să fii singura persoană de pe planetă care s-a bătut cu Asad Khalil și a trăit să povestească despre asta.

Kate schiță un zâmbet și îmi aminti:

– De două ori. M-a ratat – ne-a ratat pe amândoi – acum trei ani.

– Așa e. Și o să regrete chestia asta.

– De ce nu... a încercat să te omoare de data asta?

În mod evident, Kate începea să-și pună întrebări, așa că i-am zis:

Avea mâinile ocupate cu tine.

Cred că dorea să mă vezi murind, zise ea privindu-mă.

Ca să o abat de la subiecte neplăcute și să o liniștesc, i-am povestit că sunt înconjurat de echipe de la Operațiunile Speciale oriunde mă duceam și că apartamentul nostru era sub supraveghere strictă.

Kate dădu absentă din cap. Îmi dădeam seama că se gândea la altceva. Se uită la mine și zise:

L-am lăsat pe Khalil să scape, John. N-am replicat, iar ea continuă: Am avut ocazia să-l prindem sau să-l ucidem cu trei ani în urmă, și am...

Kate, nu vreau să mai reluăm subiectul ăsta – despre ce puteam face sau ar fi trebuit să facem. În acele momente, când zburau gloanțe în jurul nostru, am făcut tot ce se putea.

Nu-mi răspunse, dar eu eram, de fapt, bucuros că deschisese subiectul de-a dreptul, fără ocolișuri. Realitatea era că eu și Kate am fost ultimii care au avut de-a face cu Asad Khalil – chiar dacă nu-l văzusem niciodată; el trăgea de la distanță cu o pușcă cu lunetă, iar noi eram țintele. Și chiar dacă el avea avantajul în termeni de putere de foc, existaseră câteva lucruri pe care noi – eu – le-am fi putut întreprinde ca să-l lichidăm. Și cred că acest fapt încă o deranja pe Kate – ca și pe mine.

În orice caz, i-am adus acum aminte:

– Nimeni altcineva nu a adus asta în discuție. Nu s-a spus nimic, niciodată. Așa că nu fi mai dură cu tine însăți – sau cu mine – decât au fost șefii noștri.

Din nou preferă să nu-mi răspundă, dar eu nu eram deloc sigur că vorbele mele erau și adevărate. Până la urmă, noi nu am văzut niciodată dosarul de caz al lui Khalil și nici n-aveam să-l vedem. În atari circumstanțe, nu era greu de imaginat faptul că John Corey și Kate Mayfield puteau ajunge niște țapi ispășitori foarte convenabili. Și poate că așa trebuia interpretată atitudinea lui Walsh.

În cadrul muncii de poliție, individul care îți scapă este cel la care te gândești mai mult decât la succesele personale. Și te gândești și mai tare la asta dacă tipul care a scăpat se întoarce.

Acum avem șansa să... terminăm chestia asta, îmi zise Kate.

– Așa e. După cum i-am spus lui Khalil la telefon acum trei ani – abia aștept o reluare a partidei.

Mi-am dat seama că trebuia să spun ceva despre Boris înainte ca ideea să apară în capul lui Kate și înainte ca ea să-i povestească despre asta lui Tom. Am început prin a întreba:

– Când ai vorbit cu Tom, i-ai menționat excursia noastră la Langley după evadarea lui Khalil?

Ea rămase tăcută câteva secunde, apoi zise:

– Nu... uitasem despre întâlnirea cu Boris. O să-i spun lui Tom...

– Nu, n-o vei face.

– De ce?

– Ei bine... aș vrea ca informația asta să îmi aparțină doar mie. Am nevoie *de toate pârghiile de convingere posibile.*

Ea se gândi la cele auzite, ajunse la o concluzie diferită și zise:

– Sper că nu urmărești pista asta pe cont propriu.

– Cum adică? am întrebat eu cu nevinovăție.

– *Știi* la ce mă refer, John. Așa procedezi de fiecare dată.

– Nu e adevărat.

Procedez așa doar atunci când se poate.

– E în tine nevoia asta de a păstra ceva doar pentru tine, un capăt de informație care, crezi tu, îți dă puteri suplimentare, ceva cu care să impresionezi pe toată lumea...

– Stai așa. Nu sunt singurul de la Fed care păstrează anumite lucruri pentru sine.

– Nu asta e ideea. Ideea e că e de *datoria ta* să le spui superiorilor tăi tot ce știi...

– Și așa voi proceda.

Dar nu azi.

– În primul rând, nu sunt deloc sigur că Boris poate veni cu ceva suplimentar în rezolvarea acestui caz. În al doilea rând, eu – și tu – nu știm nimic despre Boris, nici măcar numele lui întreg – așa că, spune-mi, în ce mod l-aș putea găsi de unul singur? Ca atare, cu siguranță că-i voi oferi această informație lui Tom Walsh, care poate da de Boris în câteva ore – asta dacă mai este în viață.

Kate medită asupra subiectului, apoi zise:

– În regulă. Am încredere în tine că vei discuta cu Tom despre Boris.

– Așa voi face.

Se gândi din nou câteva clipe, apoi zise:

– Khalil îl va vâna pe Boris.

– Corect. Chestia asta este posibil să se fi întâmplat deja.

Kate dădu din cap și zise:

– Îmi amintesc conversația noastră cu el... Am avut impresia că Boris și-a dat seama că a creat un monstru.

Am fost de acord cu ea și am spus:

– Boris avea mult material la dispoziție cu care să lucreze.

Kate continua să analizeze toate informațiile.

L-am putea folosi pe Boris ca să-l prindem în capcană pe Khalil, îmi zise.

– Am putea.

Cineva din personalul spitalului veni la noi și ne lăsă un meniu de masă. Kate verifică mai multe alegeri posibile, apoi îmi dădu mie meniul și îmi sugeră:

– Ia-ți ceva.

Am văzut imediat că era un meniu de tip *fusion* – meniu de închisoare combinat cu unul de spital.

– Misterioasa carne tocată arată bine, am zis.

– Nu-i amuzant.

Atunci niște salată veștedă?

Am dat comanda de cină și ne-am uitat puțin la televizor, discutând până ce a venit mâncarea lui Kate.

Din punct de vedere medical, ar fi putut ieși din spital în câteva zile, dar Walsh avea să încerce să o țină acolo până ce soțul ei și atacatorul aveau să se întâlnească într-o ultimă confruntare.

Cluburile de noapte rusești își încep programul târziu. Aș mai fi rămas cu Kate până la terminarea programului de vizită, dar ea îmi spuse că era obosită – sau sătulă de mine –, așa că am sărutat-o de rămas-bun și i-am zis:

– Încearcă să te odihnești.

– Ce altceva pot face aici?

– Gândește-te la ce ar mai putea cloci Khalil.

Mă gândesc. Unde te duci acum?

– În singurul loc unde am voie. Acasă.

– Bine. Să nu faci escapade pe la cluburi, îmi zise zâmbind.

Ce drăguț că ai spus așa ceva...

– Fii atent, John. Îmi mângâie mâna și zise: Te iubesc.

– Și eu. Ne vedem mâine-dimineață.

Am plecat din camera ei și am discutat puțin cu ofițerul de la NYPD care asigură protecția, o doamnă pe nume Mindy, care mă asigură că era perfect conștientă de faptul că atacatorul lui Kate nu era un criminal obișnuit și idiot. M-a mai asigurat că nici măcar Conan Barbarul nu putea pătrunde pe acest etaj – iar dacă o făcea, n-avea cum să treacă de Mindy Jacobs.

Pe mine, Conan Barbarul nu mă îngrijora la fel de tare ca Asad Nemernicul, care s-ar fi putut expedia pe adresa spitalului într-un vas pentru clismă sau ceva asemănător.

I-am urat noapte bună lui Mindy și am trecut prin hol, cercetând ușile baricadate și închise, precum și polițiștii în uniformă de la Departamentul Corecțional.

Dacă aș fi fost Asad Khalil, cum aș fi putut intra aici ca să ajung la Kate? Ei bine, aș fi început prin a-mi aranja o condamnare la închisoare, cu identitate necunoscută, apoi prin a mima o boală serioasă, care să mă trimită la Bellevue, în spatele unei uși cu gratii. După aceea, Asad Khalil nu ar fi întâmpinat nicio dificultate să iasă din acea încăpere și să ajungă în camera lui Kate.

Însă nu ar fi trebuit să-i acord puteri supranaturale. Iar el nici măcar nu avea habar de existența lui Kate acolo.

Am luat liftul și m-am întâlnit cu escortele mele în holul mare. Erau tot ofițerii Ken Jackson și Ed Regan, probabil la fel de sătui de mine pe cât eram eu de ei.

În mai puțin de cincisprezece minute, am ajuns înapoi la mine acasă, pe East 72nd Street.

În hol se găsea o persoană care semăna foarte mult cu detectivul Louis Ramos, omul cu covrigii.

M-am oprit și am vorbit cu Ramos câteva secunde, după care m-am dus la recepție, unde Alfred citea un ziar.

El lăsă ziarul jos – *The Wall Street Journal*, ponturile financiare probabil erau bune acolo – și mă întrebă:

– Cum se simte doamna Corey?

– Mult mai bine, mulțumesc. Am uitat să-mi iau cheile de la mașină.

– Le am chiar aici.

Alfred deschise un sertar și scoase cheile mele.

Trebuie să scot niște lucruri din cămară, așa că dacă nu te superi o să împrumut cheia de la liftul de marfă, i-am zis.

– Da, domnule.

Scoase cheia de la lift și o așeză pe tejghea. Am luat-o și am ținut-o alături de cheile de la mașină, în caz că detectivul Ramos se uita la mine. I-am urat lui Alfred o seară bună și m-am dus la lifturile către apartament.

Cealaltă cale de a ieși din clădire fără a trece prin hol era pe scara de incendiu, dar fiecare casă a scărilor dispunea de camere de supraveghere, iar monitorul se afla pe biroul portarului, unde Ramos sau oricine altcineva putea urmări ce se întâmpla pe scară sau să vadă înregistrările video după aceea. Însă liftul de marfă nu era monitorizat și ducea direct în garajul de la subsol, unde aveam să ajung și eu în scurtă vreme.

Am urcat în apartament, unde îmi pregătisem deja din timp îmbrăcămintea pentru clubul de noapte al lui Boris.

CAPITOLUL 36

Scosesem un costum gri-închis și o cravată gri pe care o port, de obicei, la nunți și înmormântări, plus o cămașă de mătase și butoni cu diamante, pe care mi-i dăruise fosta. Pantofii mei erau Gravati italienești autentici, iar ceasul era un Rolex Oyster pe care o prietenă veche mi-l cumpărase de pe stradă cu patruzeci de biștari și care era posibil să fie fals. Ca să-mi completez înfățișarea, am îmbrăcat și vesta din Kevlar, deși de data asta am lăsat microfonul și dispozitivul de urmărire la o parte. Am terminat să mă îmbrac, fără să uit de armă, și m-am privit în oglindă. Mafia rusească? Mafia italiană? Un polițai irlandez îmbrăcat caraghios?

Am băgat una dintre pozele lui Asad Khalil în buzunarul de la haină, am ieșit din apartament și m-am dus la liftul de marfă plasat într-un colț al etajului 34. Lifturile din dreptul apartamentului se opreau toate în hol, pe care apoi erai obligat să-l străbați ca să ajungi la liftul pentru garaj. Însă liftul de marfă era un soi de expres către subsol, iar din motive de securitate, ca să-l folosești trebuia să ceri cheia, ceea ce și făcusem și pe care acum o foloseam pentru a chema liftul.

Detectivii care cercetaseră clădirea înainte să vin eu acasă își dăduseră probabil seama de existența rutei de evadare cu liftul de marfă, dar chiar și dacă era așa, nu mă considera nimeni un potențial fugar. Eram un coleg aflat sub protecția lor – nu un arestat la domiciliu. Cel puțin, nu încă.

Ușile se deschiseră și am intrat în cușca mare. Am apăsat butonul pentru nivelul garajului, iar liftul de marfă trecu de nivelul holului și își continuă drumul către parcarea de la subsol, acolo unde se efectuau livrările de mărfuri.

Ușile se deschiseră din nou. Am ieșit din lift în garajul subteran. Până acum totul decursese bine.

Sau poate că garajul era o capcană a cărei intrare era supravegheată de echipa de la Operațiuni Speciale de pe stradă? În mod evident, nu puteam ieși pe jos pe rampa de acces sau la volanul Jeepului meu verde fără să fiu luat pe sus. De fapt, dacă eu aș fi condus operațiunea de supraveghere, aș fi pus un tip de pază și aici jos. Și poate că exista unul, pe care aveam să-l întâlnesc dintr-o clipă în alta. Dacă nu, atunci tocmai descoperisem cum să ies fără probleme din clădire.

M-am dus la fereastra paznicului parcării. În gheretă se vedea un tip mai în vârstă, pe care nu l-am recunoscut. Omul se uita la televizor.

– Scuzați-mă. Am nevoie de un mijloc de transport, i-am zis.

Omul își luă privirea de pe ecran – era un meci al celor de la Mets – și mă întrebă:

– Care e numărul dumneavoastră?

– Nu, i-am explicat. N-am nevoie de mașina mea. Am nevoie de un *mijloc de transport.*

– Cred că ai greșit adresa, amice.

– Îți dau cincizeci de biștari ca să mă duci până la intersecția 68 cu Lex. I-am explicat. Am o programare la proctolog.

Omul se uită la mine și întrebă:

– De ce nu puteți merge pe jos?

– Hemoroizii. Haide – cum te cheamă?

Irv. Spuneți-mi Gomp, mă sfătui omul.

– De ce?

– Așa mă cheamă. Irv Gomprecht. Oamenii îmi zic Gomp.

– Bine, Gomp. Șaizeci de biștari.

– N-am mașină.

Ai două sute de mașini. Alege una. Poți asculta meciul pe drum, l-am asigurat.

Gomp mă măsură din priviri – cămașa de mătase și toate celelalte – și hotărî că eram om de încredere – sau membru al Mafiei – așa că zise:

Bine. Dar trebuie să ne mișcăm rapid.

Am aruncat trei bancnote de douăzeci pe tejghea. Le înșfăcă imediat, apoi culese o cheie de pe panou, spunând:

– Tipul ăsta nu și-a folosit mașina de două luni. A stat cam mult pe loc.

În fine, în câteva minute eram pe locul pasagerului dintr-un Lexus sedan de ultimă generație, iar Gomp conducea mașina în sus pe rampa de acces.

– Mai fac chestia asta pentru oameni bătrâni din când în când, dar nimeni nu m-a plătit cu șaizeci de verzișori, îmi mărturisi.

– Mă faci să mă simt un idiot, Gomp.

– Nu. Voiam doar să spun că de obicei... hei, ce faci?

– Îmi leg pantofii.

– Oh...

Am rămas ghemuit sub bordul mașinii simțind cum virăm la dreapta, pe 72nd Street. Am așteptat până ce am oprit la semaforul de pe Third Avenue ca să mă ridic la loc.

M-am uitat în oglinda laterală și n-am zărit niciunul dintre modelele de automobile folosite de obicei de Forța de Intervenție. Ar fi fost chiar amuzant ca Lisa Sims să facă parte din echipa de supraveghere și să mă înșface. Mă rog, poate nu chiar atât de amuzant.

– Locuiești în clădire? mă întrebă Gomp.

– Nu. Locuiesc pe East 84, i-am zis eu ce mi-a trecut prin minte. Am întins mâna și am zis: Tom Walsh.

– Mă bucur să te cunosc, Tom, îmi adresă Gomp strângându-mi mâna.

– Prietenii mei îmi spun Bățosul.

– Ha?

Doamne, sper ca FBI să-l interogheze pe tip în seara asta.

– Ești polițist de supraveghere? FBI? l-am întrebat gândindu-mă la asta.

Socoti întrebarea mea amuzantă și zise:

– Nu. CIA.

Nu-i deloc amuzant, Gomp.

Culoarea semaforului se schimbă și Gomp porni mai departe pe 72nd Street, dând drumul la radio ca să asculte meciul.

– Ții cu Mets sau cu Yankees?

– Mets, am mințit eu.

Gomp era simbolul peren al bătrânului New York, cu accentul lui și toate celelalte. Mi-am dat seama că erau tot mai puțini ca el cu fiecare an care

trecea, iar mie îmi lipseau zilele de odinioară, când viața era mai simplă și mai stupidă.

În câteva minute am ajuns la colțul dintre Lexington și 68th Street, iar acolo i-am spus lui Gomp:

– O să cobor aici.

El trase pe dreapta și îmi zise:

– Când mai ai nevoie de un transport, Tom, caută-mă în garaj.

– Mersi. Poate mâine. La urolog.

M-am dat jos din mașină și am coborât scările stației de metrou de pe Lexington Avenue. După ce am consultat harta cu traseele, mi-am folosit cardul MetroCard la poarta de acces și am găsit peronul care trebuia.

Pentru locuitorii Manhattanului, Brighton Beach este undeva pe aproape de Portugalia, dar trenul B ajungea acolo, așa că asta era calea pe care aveam s-o urmez și eu.

Trenul sosi în stație. M-am urcat, apoi am coborât, apoi m-am urcat din nou exact în clipa când se închideau ușile. Văzusem odată mișcarea într-un film. De fapt, un ticălos pe care l-am urmărit cu cinci ani în urmă probabil că o văzuse și el.

Ca să scurtez lunga călătorie cu metroul, la mai puțin de o oră după ce mă urcasem în tren călătoream pe o porțiune ridicată deasupra solului a liniei ferate, mult deasupra sălbăticiei din Brooklyn. Mi-am amintit că mai folosisem această rută dinspre Lower East Side către Coney Island când eram copil și când Coney Island reprezenta regatul meu magic de vară de lângă mare. Mi-am mai amintit și că îmi cheltuiam toți banii pe jocuri automate, pe tot felul de leagăne și pe hot dog, după care mă rugam de câte un polițist ca să-mi plătească drumul cu metroul înapoi acasă.

Nici acum nu gestionez banii foarte bine, iar John Corey cel din prezent continuă să o facă lată, dar acum polițistul la care mă duc atunci când am nevoie de ajutor sunt tot eu. Maturizarea e o curvă.

M-am dat jos la stația Ocean Avenue și am coborât scara către Brighton Beach Avenue, care se întindea sub pasarela pe unde circula metroul. După tot acest joc de-a evadarea și fuga și după lunga călătorie cu metroul, Boris ar fi făcut bine să fie în viață și la clubul lui – sau, măcar, acasă în apartamentul

lui, care se găsea nu departe de unde mă aflam. Vestea bună era că, dacă FBI-ul mă urmărise, atunci agenții s-ar fi găsit în continuare la stația de pe 68th Street încercând să-și bage cardurile de acces în porți. Iar dacă m-ar fi urmărit un detectiv NYPD din cadrul echipei mele de protecție, cu siguranță că l-aș fi mirosit până acum.

Probabil că nu am mai fost în Brighton Beach de vreo cincisprezece ani și, înainte de asta, doar de câteva ori, împreună cu Dick Kearns și cu polițistul american de origine rusă pe nume Ivan, care se născuse aici și care știa bine zona și limba. Dintre toate enclavele etnice interesante din New York, cea în care mă aflam acum este una dintre cele mai deosebite și cele mai puțin turistice. Aș fi spus că dă senzația de autentic, doar că locul avea ceva ireal în el.

M-am îndreptat către est, de-a lungul bulevardului și am privit cu atenție pe unde mergeam. Multe mașini, mulți oameni și viață din plin pe stradă. Un tip vindea caviar rusesc de pe o măsuță așezată pe trotuar, pentru zece bișțari uncia. Excelent preț. Fără șefi și fără intermediari. Și fără congelare.

Am ajuns pe 4th Street din Brighton și am cotit spre sud, către ocean, pe care îl și puteam mirosi.

Oamenii de pe străzi păreau bine hrăniți. Pe aici nu bântuia foametea. Cât despre felul în care erau îmbrăcați... ei bine, era interesant. Puteai vedea orice, de la costume scumpe, așa cum purtam eu, la haine de marcă falsificate și o mulțime de cucoane în vârstă care își aduseseră hainele cu ele din patria-mamă. În ciuda vremii călduțe, câțiva indivizi purtau căciuli de blană, iar multe dintre femeile mai în vârstă aveau pe cap broboade groase. De asemenea, aerul era încărcat cu mirosuri necunoscute. Oare mersesem cu metroul prea mult înspre est?

Începeam să mă întreb dacă fusese o idee bună. Mai exact, mi se *păruse* o idee bună când mă gândisem la asta în Manhattan. Acum nu mai eram deloc sigur.

Prima mea grijă era aceea că aș putea distruge o pistă bună. E în regulă dacă se întâmplă asta atunci când ești în serviciu și lucrurile pur și simplu o iau razna. Însă atunci când iei o afacere pe cont propriu și distrugi o anchetă, te vei trezi împroșcat de peste tot cu rahat atât de repede încât nu te mai ajută nici măcar o lopată de zăpadă să-ți croiești un drum de ieșire.

Cealaltă grijă, care, de fapt, nu prea era grijă, era ca nu cumva Asad Khalil să fi pornit în același timp cu mine în misiune. Cu siguranță că n-aveam nevoie de ajutor ca să mă răfuiesc cu Asad Khalil, unu contra unu, dar e întotdeauna bine să dispui de acoperire în caz că ești depășit numeric. Pe de altă parte, dacă nemernicul era singur, atunci și eu doream să fiu singur cu el.

În vreme ce mă apropiam de Brightwater Avenue, am început să văd tot mai clar intrarea luminată de la *Svetlana,* într-o clădire uriașă și veche de cărămidă, în zidurile căreia erau tăiate ferestrele înșiruite pe mai multe zeci de metri distanță de-a lungul promenadei.

Am trecut de clădire și am pășit pe promenadă, unde am văzut, așa cum mă așteptam, aleea pavată cu lemn care ducea către intrarea la *Svetlana.*

Am mai observat un nor de fum cenușiu în fața clubului de noapte, iar dacă mă zgâiam prin vălătucii de fum, puteam vedea mese și scaune, precum și o mulțime de bărbați și de femei pufăind din țigări. E bine să ieși afară în aerul ăsta sărat și sănătos.

M-am dus până la balustradă și m-am uitat înspre plajă și înspre Oceanul Atlantic. Ceasul trecuse cu puțin de ora zece seara, dar pe plajă se mai puteau vedea încă oameni, plimbându-se sau stând în grupuri și, cu siguranță, bând vreo chestie limpede adusă din Maica Rusie.

Noaptea era și ea limpede și înstelată. Luna răsărise pe jumătate înspre est. În largul apei puteam vedea luminile navelor care transportau mărfuri, probabil mineraliere și tancuri petroliere și luminile unei nave oceanice de linie.

Aeroportul JFK se găsea în vest, la vreo șaisprezece kilometri, în golf, și am privit șirul de lumini ale aeronavelor care se rulau înspre și dinspre aeroport. Unul dintre lucrurile de care încă îmi aduc aminte cu putere după 11 septembrie este cerul pustiu – dispariția luminilor și a zgomotelor. Fusese extrem de ciudat. Țin minte și acum noaptea în care stăteam pe balconul meu și am văzut primul avion după patru zile. Am fost emoționat ca un copil din Podunk care nu mai văzuse avion de pasageri în viața lui. Am chemat-o pe Kate în balcon și ne-am uitat amândoi la luminile avionului singuratic, care cobora înspre pista de aterizare de pe Kennedy. Civilizația se întorsese. Ca să sărbătorim evenimentul, am desfăcut o sticlă de vin.

M-am răsucit pe călcâie și am privit în susul și în josul promenadei. Sute de oameni se plimbau în această seară caldă însuflețită de briză. Am văzut părinți împingând cărucioare, familii plimbându-se și discutând, grupuri de tineri și tinere angajați în ritualuri premaritale și o mulțime de cupluri tinere care, într-o bună zi, aveau și ele să împingă de la spate cărucioare cu bebeluși.

Într-adevăr, era o lume bună, plină cu oameni buni, care făceau lucruri bune în fiecare zi. Însă mai erau și tipii răi, cu care mă confruntam eu și care aparțineau mai degrabă morții decât vieții.

Mi-am scos verigheta de pe deget – nu doar pentru a părea burlac în ochii gagicilor de la bar, ci și pentru că în afacerea asta nu e bine să oferi niciun fel de informații personale.

Am privit pentru o ultimă dată în jur ca să mă asigur că nu mă urmărește nimeni, după care am pășit pe aleea de lemn, către indicatorul roșu din neon pe care se putea citi „SVETLANA".

CAPITOLUL 37

Cum să descriu locul? Ei bine, era un amestec interesant de opulență stil vechea Rusie și club de noapte din Vegas, probabil proiectat de cineva care urmărise de prea multe ori *Doctor Jivago* și *Casino Royale.*

În spate se găsea un bar uriaș, în formă de potcoavă, cu vedere parțială către ocean și o vedere mai bună către consumatori.

Mi-am croit drum printre mesele de cocktail și m-am strecurat la bar, între un tip mătăhălos îmbrăcat cu un costum care sclipea și o blondă oxigenată care purta rochia de cocktail a fiică-sii.

Cei mai mulți consumatori bărbați de la bar erau îmbrăcați ca mine, așa că nu mă găseam în postura să emit critici.

În fine, neieșind cu nimic în evidență, continuam să nu cred că aveam un aer de rus, dar barmanul îmi spuse ceva în rusă – sau poate că era un băștinaș din Brooklyn care mă întreba „Ceposățdau?"

Cunosc vreo șase cuvinte rusești, iar acum am folosit două dintre ele:

– *Stolicinaia, pajaliusta.*

Omul se îndepărtă. Am privit prin încăpere. În afara costumelor scumpe, se găseau acolo o mulțime de tipi cu cămăși descheiate la gât și lanțuri de aur multiple, și o grămadă de femei cu mai multe inele decât degete. Păreau să respecte legea care interzicea fumatul, deși se vedea un șuvoi constant de oameni care ieșeau pe promenadă ca să-și aprindă țigările.

Am auzit vorbindu-se un amestec de rusă și engleză, uneori de către aceeași persoană, însă limba predominantă părea să fie rusa.

Mi-a venit comanda de votcă și atunci mi-am folosit al treilea cuvânt în rusă.

– *Spasibo.*

Barmanul întrebă:

– *Runatab?*

– *Pajaliusta.*

Nu pot da greș cu „vă rog"

Puteam vedea zona de restaurant printr-un perete lateral din sticlă, iar locul era imens, putând adăposti poate patru sute de oameni, și aproape toate mesele de acolo erau ocupate. Boris se descurca bine. Sau Boris *se descurcase* bine înainte ca Asad Khalil să-i reteze capul.

În capătul îndepărtat al restaurantului puteam vedea o scenă mare pe care o trupă compusă din patru oameni interpreta o melodie care suna ca un amestec de *YMCA* și *Luntrașul de pe Volga.* Spațiul de dans era plin cu oameni, tineri și bătrâni, plus o mulțime de fetițe dansând una cu alta și obișnuitele femei în vârstă care își munceau serios protezele de șold. De fapt, întreaga scenă părea desprinsă dintr-una dintre nunțile etnice la care participasem, așa că mi-a trecut prin minte că poate picasem la o ceremonie de căsătorie. Mai probabil însă era ca seara asta să fie doar una obișnuită la *Svetlana.*

De dragul unei corecte relatări și pentru că sunt antrenat în observarea oamenilor, ar trebui să spun că în acel local se găsea un număr considerabil de gagicuțe bune de tot. De fapt, dacă-mi aduceam bine aminte, la fel fusese situația și ultima dată când am fost la *Rossiya* cu Dick Kearns și Ivan.

În fine, cucoana de lângă mine, care cu cincisprezece ani în urmă ar fi putut fi una dintre gagicuțele alea bune, părea interesată de noul băiat din local. Îi puteam adulmeca apa de colonie cu aromă de liliac încingându-se și, fără să par prea mitocan, pot spune că tampoanele ei atârnau peste votca mea și-ar fi avut nevoie de un scaun propriu la bar pe care să se odihnească.

Femeia mi se adresă, cu accent:

– Nu ești ruuus.

– Care a fost primul tău indiciu?

– Ruusa ta e groaznică.

Nici engleza ta nu e mai brează, dulceață.

– Vii des aici? am întrebat-o.

– Da, bineînțeles.

După care îmi oferi pronunția corectă pentru *spasivo, pajaliusta* și *stolicinaia* – eu accentuasem greșit silabele – și mă făcu să repet după ea.

Se părea că nu pricepusem, așa că ea sugeră:

Poate că o altă vootcă te ajută.

Am chicotit amândoi, după care ne-am prezentat. Femeia se numea Veronika – cu „k" – și era de origine din Kansas. Nu, din Kursk. M-am prezentat ca fiind Tom Walsh și m-am gândit câteva fracțiuni de secundă să-i dau numărul de acasă al lui Tom. Poate mai târziu.

Am cumpărat un rând nou de băuturi pentru amândoi. Femeii îi plăcea coniacul și, din câte țineam minte, rușii iubeau coniacul – iar la douăzeci de biștari butelca ce nu era de iubit? Iar băutura nici măcar nu o puteam trece în contul meu de cheltuieli oficiale.

În fine, amintindu-mi de faimosul dicton al lui Nietzsche – cea mai obișnuită formă de idioțenie umană este să uiți ce vrei să faci –, i-am zis:

Trebuie să mă văd cu cineva în restaurant, dar poate ne vedem mai târziu.

Da? Și pe cine vrei să vezi?

Pe director. Fac colectă pentru Green Peace.

De ce nu dansezi cu mine? zise Veronika țuguindu-și buzele.

Mi-ar plăcea. Nu pleca de aici.

– Adu-i doamnei încă un coniac după ce îl termină pe ăsta și trece-l pe nota mea de plată, i-am spus barmanului.

Veronika își ridică paharul și îmi zise:

– *Spasivo.*

Nota de plată veni și am plătit cu bani gheață, evident, deoarece nu aveam chef să apară ceva pe cardul dat de guvern sau pe cardul meu Amex, să trebuiască să-i explic după aceea lui Kate escapada mea de la *Svetlana.*

– Ne vedem mai târziu, i-am promis femeii.

– Poate. Poate că nu.

Mi-am croit drum prin sală și am intrat în restaurant. Chiar mirosea bine aici, motiv pentru care stomacul meu începu să ghiorțăie.

M-am uitat după șeful de sală și am văzut un domn în costum negru. Individul se uită la mine câteva clipe, hotărî că eram străin de acel loc și mi se adresă în engleză, întrebându-mă:

– Cu ce vă pot ajuta?

– Am venit ca să-l văd pe domnul Korsakov, i-am răspuns.

Păru un pic surprins, dar nu mi-a replicat „Domnul Korsakov s-a trezit noaptea trecută cu capul tăiat. Îmi pare rău că l-ați ratat". Întrebă:

– Sunteți așteptat?

Așadar, Boris trăia.

– Sunt un vechi prieten, i-am răspuns.

I-am dat cartea de vizită și omul se holbă la ea. Presupuneam că știe să citească în engleză și mai presupuneam că nu-i place ce vede – Forța de Intervenție Antiteroristă și așa mai departe – așa că i-am zis:

– Nu sunt aici în calitate oficială. Vă rog să-i dați cartea de vizită domnului Korsakov, iar eu o să aștept aici.

Omul ezită, apoi zise:

– Nu sunt sigur că e aici, doomnu'...(se uită din nou la cartea mea de vizită) Cury.

– Corey. Și sunt sigur că e aici.

Chemă un alt individ în locul lui. L-am urmărit cum își croiește drum către spatele restaurantului, apoi cum dispare după o draperie roșie.

I-am spus tânărului care ținea locul șefului de sală:

– Ai văzut *Doctor Jivago?*

– Vă rog?

– Scena din restaurant în care tipul tânăr îl împușcă pe grăsan – Rod Steiger – care o regula pe Julie Christie.

– Vă rog?

– Hei, aș încasa și eu un glonț pentru ea. Am încasat trei pentru mai puțin de atât. *Capisce?*

În sală intră un grup de persoane și înlocuitorul de șef le escortă către o masă.

Așa că am rămas eu în locul lui, gata să escortez următorul grup prin restaurant.

Între timp, am privit în jur, prin imensul restaurant. Mesele erau acoperite cu fețe de masă aurii pe care se odihneau sticle de votcă, frapiere pentru șampanie și tăvi încărcate cu munți de mâncare, iar mesenii se munceau din răsputeri să ducă hrana aia către destinație.

Trupa interpreta acum melodia de generic din filmul *Din Rusia cu dragoste*[1], fapt care mă amuza un pic.

Zidul din spatele scenei se înălța vreo șase metri – două etaje – și am observat că, în mijlocul zidului, în apropiere de tavan, se găsea o oglindă mare, care reflecta luminile candelabrelor de cristal. Eram convins că era, de fapt, o oglindă dublă, din spatele căreia cineva observa tot ce se petrece dedesubt, în restaurant. Poate că ăla era biroul lui Boris, așa că am făcut cu mâna.

Scena fusese ocupată de trei cântărețe. Erau toate înalte, blonde și drăguțe, evident, fiind îmbrăcate cu rochii lungi cu paiete metalice care probabil erau în stare să oprească un glonț tras de un Magnum 357. Femeile cântau ceva în engleză despre pescărușii ruseștI, idee care mi s-a părut stranie și am avut nevoie de ceva timp ca să-mi dau seama că ele spuneau, de fapt, „fetițele din Rusia"[2]. În orice caz, aveau plămâni buni. Lui Kate i-ar fi plăcut aici.

Cred că atenția mea se concentrase asupra pescărușilor de pe scenă, deoarece nu l-am observat pe șeful de sală apropiindu-se. Acesta ajunse lângă mine și spuse:

Vă mulțumesc că ați așteptat.

– Cred că a fost ideea mea.

Individul era însoțit de un tip cu adevărat mare – un blond cu păr tuns perie, cu o față de dur, care purta un costum prea strâmt pentru corpul lui de halterofil.

– El e Viktor – „cu un k?" – și vă va duce la domnul Korsakov, îmi zise șeful de sală.

I-aș fi strâns mâna lui Viktor, dar mai aveam încă nevoie de ea, așa că am rostit, cu accentul învățat de la Veronika, dar pe un ton cu câteva octave mai coborât:

– *Spasibo*.

L-am urmat pe Viktor prin restaurantul aglomerat, ceea ce semăna cu urmărirea unei nave cu aburi printr-o grădină de flori.

Viktor desfăcu draperia roșie cu simpla lui răsuflare. M-am trezit într-un hol care ducea către o ușă încuiată, pe care Viktor o deschise cu o cheie. Am pătruns într-o încăpere mică și simplă în care se găseau două scaune, o altă

[1] *From Russia with Love* (1963), film regizat de Terence Young, cu Sean Connery (n.red.)

[2] Joc de cuvinte. *Gull* (pescăruș, în engl.) se pronunță aproximativ asemănător cu *girl* (fată, în engl.) (n.red.)

ușă de oțel pe peretele opus și un lift. Singurul alt obiect de remarcat acolo era camera de securitate de pe tavan, al cărei obiectiv se putea roti 360°

Viktor folosi o altă cheie ca să deschidă ușile liftului, după care îmi făcu semn să intru. Bănuiam că ușa metalică de lângă lift ducea către o scară și am observat că și acea ușă avea o încuietoare.

Așadar, dacă aș fi fost Asad Khalil... aș fi ales pe altcineva ca să-l curețe pe Boris.

În vreme ce urcam, i-am zis lui Viktor:

– Așadar, tu ești patiserul-șef?

Individul continuă să privească drept înainte, dar zâmbi. Puțin umor face minuni la refacerea podului peste prăpastia dintre specii. În plus, omul înțelegea engleza.

Ușile liftului se deschiseră într-un hol similar celui de dedesubt, incluzând o altă cameră de securitate, însă această încăpere avea o a doua ușă metalică – de această dată cu un vizor tip ochi-de-pește și o vizetă culisantă, așa cum sunt dotate ușile de la celule.

Viktor apăsă pe un buton și, câteva secunde mai târziu, am auzit un zăvor trosnind. Ușa se deschise.

În cadrul ușii stătea Boris, care îmi zise:

– Mă bucur mult să te văd în viață.

– Și eu pe tine.

CAPITOLUL 38

Boris îmi făcu semn să iau loc într-un fotoliu imens, iar el se așeză într-unul asemănător, în fața mea. Era îmbrăcat cu un costum negru cu tăietură europeană și o cămașă de mătase, desfăcută la guler. Ca și mine, afișa un Rolex la mână, dar bănuiam că al lui costase mai mult de patruzeci de biștari. Părea să fie într-o formă decentă, dar nu mai era la fel de zvelt sau de tare precum mi-l aminteam eu.

Viktor rămase în încăpere. Luă o comandă de cocktail de la șef – o sticlă de votcă la gheață.

Boris turnă în două pahare de cristal, își ridică paharul lui și rosti:

– Sănătate.

Na zdarovie, i-am răspuns.

Cred că asta înseamnă sănătate – sau poate înseamnă „Te iubesc"?

În fine, votca aceea, cu o etichetă scrisă în chirilică, călătorise în perfectă stare până aici.

Boris aștepta ca eu să spun ceva – cum ar fi motivul pentru care venisem –, dar eu m-am bucurat de câteva minute de tăcere convenabilă, ceea ce uneori îl dezechilibrează pe interlocutor, care se gândește la toate motivele posibile pentru vizita neanunțată a unui polițist. De asemenea, Viktor era încă acolo, iar Boris trebuia să-i ceară să plece. Însă Boris era un individ uns cu toate alifiile, iar tăcerea nu-l deranja. Sorbi din votca lui și își aprinse o țigară – tot un Marlboro – fără să mă întrebe dacă mă deranjează și fără să-mi ofere și mie una.

Așadar, doi ruși intră într-un bar, comandă o sticlă de votcă, iau loc și beau timp de o oră fără să scoată vreo vorbă. Apoi unul dintre ei zice: „Bună votcă", iar celălalt răspunde: „Ai venit aici să bei sau să flecărești?"

Am privit în jur prin încăperea fără ferestre, care semăna mai degrabă cu un living decât cu un birou. Podeaua din parchet era acoperită cu covoare orientale, iar locul era plin cu tot soiul de zorzoane rusești – poate antichități – cum ar fi icoane, o sobă din porțelan, un samovar din argint, mobilă pictată și o mulțime de bibelouri și zăngănele. Camera avea un aer intim, ca salonul bunicii, dacă bunica s-ar fi numit Svetlana.

Boris observă interesul meu față de obiecte și sparse tăcerea spunând:

– Ăsta e apartamentul meu de lucru.

Am dat din cap.

Arătă înspre niște uși duble și zise:

– Acolo am un birou și un dormitor.

Aveam cam același aranjament pe East 72nd Street și amândoi aveam să rămânem închiși în apartamentele noastre de lucru pentru o vreme, deși Boris nu știa asta încă.

Așa cum am mai zis, engleza lui era aproape perfectă. Sunt convins că învățase multe alte cuvinte de când îl văzusem ultima dată – cum ar fi „Declarația de profit și pierderi", „Fond de rulment" și așa mai departe.

Eram sigur că Boris nu era obișnuit să fie lăsat să aștepte, așa că îmi zise:

– Mersi că ai trecut pe la mine. Mi-a plăcut discuția noastră.

Îi zise ceva lui Viktor, care se duse la ușă, dar n-o deschise până ce nu se uită prin vizor înainte. Poate că era o măsură de precauție normală pentru un club de noapte rusesc. Sau era vorba de paranoia. Sau de altceva.

Boris se ridică în picioare și îmi zise:

– Sunt cam ocupat în seara asta.

Am rămas pe loc și i-am replicat:

– Viktor poate să plece.

– Nu vorbește engleza, mă informă Boris.

– Nu e un moment bun ca s-o învețe.

Boris ezită, apoi îi ordonă lui Viktor să facă pași, ceea ce în rusă se traduce printr-un singur cuvânt.

Viktor plecă și Boris încuie ușa.

M-am ridicat și m-am uitat prin oglinda dublă care ocupa o jumătate de perete și oferea o priveliște cuprinzătoare a restaurantului de jos, precum și a

barului de dincolo de peretele de sticlă. Veronika era încă acolo. Pe zidul din spatele restaurantului, deasupra podiumului șefului de sală se vedeau niște geamuri înalte prin care se zăreau plaja și oceanul de afară. Nu-i rău deloc, Boris. E mult mai tare decât în Libia.

Direct dedesubtul meu se găsea scena, iar printre șirurile de lumini de pe scenă, grămezile de obiecte și instrumente mecanice necesare, vedeam doi artiști la trapez – un bărbat și o femeie zburând prin aer cu mare ușurință.

– Ți-a plăcut spectacolul? mă întrebă Boris.

În mod evident mă văzuse așteptând în dreptul podiumului șefului de sală.

– Ai alcătuit un program bun, i-am răspuns.

Mulțumesc.

M-am întors cu spatele la oglinda dublă și i-am zis:

Te-ai descurcat bine.

– Multă muncă și multe griji, îmi răspunse. Pe aici vin mulți inspectori guvernamentali – de la pompieri, de la sănătate, de la comisia pentru consumul alcoolului și îți dai seama că cei mai mulți sunt dornici de șpagă...

– Țara asta se duce dracului, am fost eu de acord.

– Și mai trebuie să mă ocup și de furnizori care înșală, personal care fură...

– Ucide-i.

– Da, uneori duc dorul vechii mele slujbe din Rusia, replică el zâmbind.

– Salariul era de rahat.

– Dar puterea era afrodiziacă.

– Sunt convins. Îți este dor de vechea ta slujbă din Libia? l-am întrebat.

Boris clătină din cap și replică:

– Absolut deloc.

În acest moment era posibil ca el să-și fi zis că eu venisem acolo ca să discut despre lucrul pe care noi doi îl aveam în comun – și ar fi avut dreptate. Numai că eu spusesem că nu am venit în vizită oficială, așa că, pentru a-mi respecta vorba, trebuia să-l las pe Boris să mă întrebe despre subiectul nostru favorit.

Mi-a oferit un nou pahar de băutură, pe care l-am acceptat. La câte pahare ajunsesem? Pentru două plătisem, iar acum îl primeam pe al doilea gratuit. Limita mea de băut în timpul serviciului e de cinci. Patru, dacă am impresia că e posibil să fiu nevoit să scot arma.

Că veni vorba de asta, eram convins că nu sunt singurul de acolo care poartă armă, deși era posibil ca Boris să-și fi ascuns obiectul lui dacă nu deținea permis pentru el. Ah, ce bune erau vremurile vechi din URSS când KGB-ul domnea. Dar și banii sunt buni. Deși combinația bani-putere este cea mai bună.

Cu trei ani în urmă, înainte ca eu și Kate să ne întâlnim cu Boris la sediul CIA, nu fuseserăm instruiți complet în privința rangului sau a poziției ocupate de Boris în vechiul KGB sau a Directoratului din care făcuse el parte și nici măcar referitor la treburile cu care se ocupa. Însă după aceea, un agent FBI ne-a destăinuit că Boris fusese agent al SMERSH, adică avusese dreptul să ucidă – un soi de James Bond rău. Dacă aș fi știut asta dinainte, m-aș fi întâlnit cu el, dar nu cred că l-aș fi găsit fermecător. Cât despre Kate... mă rog, ei întotdeauna i-au plăcut băieții răi.

Presupun că nu-mi prea păsa cu adevărat ce făcuse Boris în Uniunea Sovietică; perioada aia se încheiase. Dar mă deranja faptul că se vânduse unei națiuni ticăloase și instruise un personaj precum Asad Khalil. Sunt sigur că regreta asta, dar răul fusese comis și încă pe scară mare.

De vreme ce oricum stăteam în picioare, am folosit ocazia ca să mă plimb prin camera vastă și să inspectez obiectele de acolo. Boris era fericit să-mi povestească despre icoane și cutii din lemn lăcuit, ca și despre porțelanuri și toate celelalte comori ale lui.

– Toate astea sunt antichități destul de valoroase, îmi spuse.

– Motiv pentru care securitatea ta e atât de bună, am comentat eu.

– Da, corect. Mă văzu uitându-mă la el, așa că adăugă: Și, bineînțeles, cel mai valoros lucru de aici sunt eu. Zâmbi, apoi explică mai departe: În activitatea asta se pot face ușor dușmani.

– Ca și în activitatea ta anterioară, i-am amintit.

– Și în activitatea ta, domnule Corey.

– Poate că ar trebui să ne căutăm amândoi alte domenii de activitate, i-am sugerat.

Se gândi un pic și zise, cât se poate de corect:

– Vechile activități te vor urmări întotdeauna.

Era ca o invitație pentru mine să-i replic ceva de genul „Privitor la asta, am niște vești proaste și unele și mai proaste", dar doream să-l măsor mai bine pe

individ înainte. În fond, nu mă aflam acolo ca să-l avertizez pur și simplu, ci eram acolo ca să capăt ajutor în rezolvarea problemei noastre comune.

M-am gândit din nou la ora petrecută de mine și Kate la sediul CIA, și mi-am amintit că întâmpinasem probleme în a-l identifica pe acest om simpatic cu individul care îl antrenase pe Asad Khalil contra banilor. Kate și cu mine eram produsele mediului nostru de formare și ale trecutului – clasă de mijloc, polițist și agent FBI –, iar universul lui Boris, lipsit de moralitate, al intrigilor internaționale, al jocului dublu și al asasinatelor, nu era același cu cel în care trăiam și munceam noi. Pe de altă parte, cei de la CIA nu păreau să aibă vreo problemă cu trecutul lui Boris. El făcea parte din lumea lor, iar CIA nu emitea judecăți morale; cei de acolo erau doar fericiți să-l aibă pe el pe post de dezertor ciripitor.

– La ce te gândești? întrebă Boris.

– La întâlnirea noastră din Langley, i-am spus.

Mi-a plăcut. Eram sigur că te voi revedea, dacă nu păteai ceva.

– Ei bine, n-am pățit nimic fatal, așa că iată-mă aici.

Am lăsat propoziția în aer și mi-am continuat plimbarea prin încăpere. Pe un perete se vedea un vechi afiș sovietic în care era prezentată o caricatură a Unchiului Sam arătat, din cine știe ce motiv, ca semănând mai puțin cu un anglo-saxon și mai mult cu un evreu. Unchiul Sam ținea o pungă cu bani într-o mână și o bombă atomică în cealaltă. Picioarele lui erau postate de-o parte și de alta a globului pământesc, iar sub tălpile lui se aflau gâturile popoarelor sărace de pe cuprinsul planetei. Uniunea Sovietică – CCCP – era înconjurată de rachete americane, toate îndreptate către Patria Mamă. Nu puteam citi textul în rusă, iar iconografia era poate un pic prea subtilă pentru mine, dar credeam că am prins mesajul.

Boris mă văzu studiind posterul și zise:

Un pic de nostalgie.

Nu a fost deloc nostalgie. Dă-mi voie să-ți dau un afiș Norman Rockwell[1], i-am sugerat.

Boris râse, apoi zise:

[1] Faimos artist american (1894–1978), caricaturist vreme de patru decenii al revistei *The Saturday Evening Post* (n.trad.)

– Unii dintre prietenii mei americani continuă să găsească acel poster încă ofensator.

– Nu-mi imaginez de ce.

– Războiul Rece s-a terminat, îmi aminti. Voi ați câștigat. Posterele astea, dacă sunt originale, sunt scumpe. Ăla m-a costat două mii de dolari.

– Nu e o sumă prea mare pentru un întreprinzător de succes, am zis.

– Da, acum sunt un porc capitalist cu o sacoșă de bani în mână, fu de acord Boris. Soarta e ciudată.

Aprinse o nouă țigară, iar de această dată îmi oferi și mie una, pe care am refuzat-o.

– Cum ai dat de mine? mă întrebă.

– Boris, lucrez pentru FBI.

– Da, evident, dar prietenii mei din Langley m-au asigurat că toate informațiile despre mine sunt secretizate.

– Poate că vei avea un șoc, dar CIA minte, i-am replicat.

Am zâmbit amândoi auzind asta.

După care Boris redeveni serios și zise:

– Și orice informație despre mine este clasată la acces special. Trase un fum și întrebă: Așadar, dumneata ce ai nevoie să afli, domnule Corey?

– Te rog să-mi spui John.

– John. Ce ai nevoie să afli?

– Ei bine, mă bucur că ai întrebat. Am schimbat subiectul și tactica, și am zis: Hei, eu beau aici pe stomacul gol.

Boris ezită, apoi replică:

– Evident. Am uitat de bunele maniere.

– Nu, eu ar fi trebuit să telefonez înainte. Nu face eforturi speciale. Sună, mai bine, după o pizza.

Boris se duse la intercomul de pe o măsuță laterală și mă asigură:

Niciun deranj. De fapt, poate că ai observat că aici e un restaurant.

– Corect.

Boris părea un pic sarcastic, ceea ce demonstra inteligență și o bună sănătate mintală, așa cum trebuie adesea să-i explic soției mele.

Boris vorbi la intercom în rusă. Am auzit cuvântul *Zakuskie,* despre care știam de la amicul meu Ivan că înseamnă aperitive. Unele cuvinte ți se înfig în creier. Evident, era la fel de posibil ca Boris să fi spus „Pune picături de otravă în borș" Înainte de a închide, l-am întrebat:

Ne pot aduce porc în aluat?

Boris îmi aruncă o privire, apoi adăugă cerința mea la comandă, rostind:

Kolbasa en croute.

Cum?

În fine, închise și îmi zise:

De ce nu iei loc?

Ca atare, am luat loc și ne-am relaxat amândoi puțin, bând votcă și bucurându-ne de acele clipe până la sosirea momentului important, despre care el își dăduse deja seama că nu avea să fie plăcut.

Am uitat să te întreb: ce mai face doamna superbă care era cu tine?

Așa cum am mai afirmat, în afacerea asta nu se dezvăluie niciodată informații personale, așa că am răspuns:

– O mai văd pe la lucru și e bine.

– Bun. Mi-a plăcut compania ei. Kate. Corect? Te rog să-i transmiți salutările mele.

– O voi face.

Aveam impresia că tu și ea sunteți mai mult decât niște colegi, îmi spuse zâmbind.

– Da? Hei, crezi că am ratat șansa?

Boris ridică din umeri și îmi oferi un pont de mare importanță:

– Femeile sunt greu de înțeles.

– Zău? Ca să mă amuz, i-am zis: Cred că s-a măritat cu un tip de la CIA.

Proastă alegere.

Asta cred și eu.

– La fel de proastă ca și cu un tip de la KGB.

Am zâmbit și l-am întrebat:

– Tu ești căsătorit?

– Da, replică fără entuziasm.

Vreun pescăruș rusesc?

– Pardon?

– O fată din Rusia?

– Da.

– Copii?

– Nu.

– Și cum v-ați cunoscut?

Aici.

– Aha. Pun pariu că ăsta e un loc bun pentru cunoscut femei.

Boris râse, dar nu răspunse.

– Și tu? mă întrebă Boris.

N-am fost niciodată căsătorit.

– Și de ce, dacă îmi îngădui să întreb?

Nu m-a cerut nimeni în căsătorie.

– Cred că tu ar trebui să le ceri pe ele, mă informă zâmbind.

– Ei bine, așa ceva n-o să se întâmple.

– Acum îmi amintesc că ai simțul umorului. Dacă vrei, pot să trimit o femeie acasă cu tine, continuă el după o mică ezitare.

– Zău? Adică să o iau la pachet?

Lui Boris chiar îi plăcea de umorul meu, așa că râse și zise:

– Da, o să o bag într-un container, împreună cu rămășițele tale.

O astfel de ofertă generoasă – uneori cunoscută drept capcană unsă cu miere – era serioasă și avea nevoie de un răspuns, așa că am zis:

Mersi de ofertă, dar nu vreau să profit de ospitalitatea ta.

Nicio problemă. Dă-mi de știre dacă te răzgândești, adăugă Boris.

Mi-a trecut prin minte ideea că Boris avea *de fapt* un alt motiv bun pentru toate acele măsuri de securitate, dincolo de securitatea personală și a operelor lui de artă: vizitele neanunțate ale doamnei Korsakov.

Într-un târziu, Boris se apropie de subiectul venirii mele acolo și îmi zise:

– Arăți foarte prosper.

– M-am îmbrăcat special pentru ocazia asta.

– Da? Ceasul ăla e... cred că zece mii de dolari.

– Nu m-a costat nimic. L-am luat de la un cadavru.

Își aprinse o nouă țigară, apoi rosti, cu calm:

Da, am și eu astfel de suveniruri.

Mi-am zis că venise vremea să înaintez un pic, așa că l-am întrebat:

– Guvernul ți-a acordat vreun împrumut pentru afacerea asta?

– De ce întrebi? Și de ce nu știi?

N-am răspuns la niciuna dintre întrebări, ci i-am pus o altă întrebare:

Ai mai primit vești de la prietenii tăi din Langley în ultima vreme?

– Acum ești aici cu treburi oficiale? mă întrebă.

– Da.

– Atunci ar trebui să-ți cer să pleci și să-mi chem avocatul.

– Poți face asta oricând vrei. Aici nu e Uniunea Sovietică.

Ignoră remarca mea și îmi zise:

– Spune-mi de ce ar trebui să vorbesc cu tine.

– Deoarece este de datoria ta civică să ajuți la anchetarea unei infracțiuni.

– Care infracțiune?

– Omor.

– Omorârea cui? întrebă.

– Păi, poate a ta.

Așa ceva cerea o nouă băutură, așa că Boris își turnă un nou pahar.

– Asad Khalil s-a întors, i-am spus, în mod complet inutil.

Boris dădu din cap.

– Te surprinde?

Absolut deloc.

– Nici pe mine.

Se auziră câteva note muzicale – Ceaikovski? – și Boris se ridică în picioare, se duse la ușă și privi prin vizor. M-am întrebat unde era situat monitorul pentru camera de securitate.

Boris deschise ușa și în încăpere intră un ospătar împingând un cărucior, în vreme ce Viktor asigura ariergarda.

Viktor închise și încuie ușa, iar ospătarul descărcă pe o masă neagră lăcuită trei tăvi cu mâncare, așezate una peste alta.

Boris părea să fi uitat de veștile mele proaste și începu să-l dirijeze pe chelner.

Masa se încărcă aproape instantaneu cu mâncare și sticle cu apă minerală, după care ospătarul începu să aranjeze șervețele, tacâmuri și pahare de cristal dintr-un sertar lateral al căruciorului.

– Ia loc. Aici, îmi spuse Boris.

M-am așezat și Boris îi urmă pe ospătar și pe Viktor până la ușă, pe care o încuie după ei. Apoi se așeză în fața mea.

– Îți place mâncarea rusească? mă întrebă.

– Cui nu îi place?

– Uite, zise el. Ăsta e biban negru afumat, ăsta e hering marinat, iar ăsta e țipar afumat. Numi toate produsele de acolo pentru mine, făcându-mă aproape să îmi pierd pofta de masă. Încheie cu: Iar piesa de rezistență – porc în aluat.

Porcul în aluat erau, de fapt, bucăți de cârnat gras – *kolbasa* – învelite într-un soi de aluat prăjit. Am pus câteva bucăți pe farfurie, alături de alte câteva lucruri care păreau sigure.

Boris turnă apă minerală pentru amândoi, după care ne-am apucat amândoi de clefăit.

În timpul mesei, Boris mă întrebă:

– De unde știi că s-a întors?

– A ucis câțiva oameni, i-am răspuns.

– Pe cine?

– Nu-ți pot dezvălui asta, dar îți pot spune că și-a completat misiunea de data trecută.

Boris se opri din mâncat, apoi îmi zise:

– Vreau să știi că, atunci când l-am antrenat, nu am făcut-o pentru o misiune anume – pur și simplu l-am instruit ca să opereze în Occident.

– Și ca să ucidă.

Boris ezită, apoi zise:

Păi... da, ca să ucidă, dar astea sunt abilități pe care orice agent operativ trebuie să le cunoască... în cazul în care are nevoie de ele.

De fapt, am ripostat eu, Khalil nu era un agent de spionaj care ar fi putut avea nevoie să omoare. Era, de fapt, un asasin. Instruit de tine. De aceea se găsea aici.

Boris încercă o altă abordare a subiectului și îmi spuse:

– Trebuie să înțelegi că eu habar n-am avut de misiunea lui Khalil în America. Libienii cu siguranță nu mi-ar fi dezvăluit așa ceva. Am explicat toate astea celor de la CIA și ei m-au crezut deoarece aveau logică și pentru

că ăsta era adevărul. Și sunt sigur că ți-au transmis toate astea înainte de a ne întâlni atunci.

N-am replicat.

– Dacă cei de la CIA ar fi crezut că eu știam că Asad Khalil va ucide piloți americani, m-ar mai fi scos din Libia? M-ar fi lăsat în viață? întrebă, retoric.

Era o întrebare bună, la care nu aveam un răspuns pe măsură. Ce știam eu sigur era că Boris Korsakov și CIA încheiaseră un pact al diavolului: agenția îi salva viața, el dădea pe gură tot ce știa. Poate că înțelegerea era mai complexă, însă nici CIA și nici Boris Korsakov nu aveau de gând să-i spună lui John Corey despre ce era vorba. Din punct de vedere oficial, Boris Korsakov, fost agent operativ KGB și, posibil, el însuși un asasin, își vânduse serviciile unei națiuni barbare și instruise unul sau poate mai mulți jihadiști în arta omorului. Însă Boris însuși nu avea mâinile pătate cu sânge – conform lui Boris –, așa că era binevenit în America în chip de dezertor legitim. Dincolo de ambiguitățile legate de moralitate, Boris se descurca bine financiar – ca să nu mai menționăm faptul că ducea o viață excelentă – iar noi, ceilalți, cei care continuam să ne aflăm în acest gen de afacere, nu mâncam caviar, înconjurați de vin, femei și cântece. Hei, viața e nedreaptă, dar nici nu ar trebui să răsplătească trădarea sau să acorde un salariu de mizerie pentru loialitate dovedită.

Pe de altă parte, fiecare dintre noi își face alegerile în viață și ajunge să trăiască – sau să moară – cu consecințele acelor alegeri.

În orice caz, Boris încerca să-și reabiliteze reputația, atâta câtă mai era, iar eu ar fi trebuit să trec mai departe, dar i-am zis:

Presupun că tipii de la CIA te-au pus pe deplin la curent cu ceea ce a făcut Khalil acum trei ani.

Nu pe deplin. Nu era nevoie să aflu.

Dar ai spus că știai că a ucis piloți americani.

Da... mi-au spus asta.

Boris, rahatul e cam vechi, i-am sugerat.

Pentru tine, poate. Nu și pentru mine.

Corect. Nu doream să ajung la vreun adevăr cu întrebările astea, voiam doar să-l pun în postură defensivă, ceea ce reușisem, așa că am continuat: În regulă. Să trecem mai departe. Tu mănânci, eu vorbesc. Mi-am dat mâncarea

deoparte și am zis: Khalil a intrat în țară acum poate o săptămână. A ucis ultimul pilot din raidul libian – un om drăguț, pe nume Chip – după care a mai ucis câțiva oameni și nu s-a deranjat să-și ascundă identitatea. Așa că, da, știm că e aici. De fapt, e chiar aici, în oraș.

Boris nu privi pe după umăr sau ceva de genul ăsta, dar se opri din mestecat. Tipul ăsta e un dur, dar a) a instruit asasinul în discuție, așa că știa cât de bun este și b) Boris se cam înmuiase fără îndoială – mintal și fizic – în ultimii trei ani. Între timp, Asad Khalil devenise, cu siguranță, mai dur și mai priceput în meseria lui.

– Mi-a trecut prin minte că Asad Khalil are câteva conturi de reglat cu tine, am continuat. Dacă mă înșel, spune-mi, mă ridic imediat și plec.

Boris îmi turnă din nou apă minerală.

Ca atare, am continuat:

– Ca să fiu sincer, nu mă așteptam să te găsesc în viață.

Dădu din cap, apoi, evident, îmi replică:

– Eu sunt surprins că *tu* ești în viață.

– Ai *noroc* că sunt în viață. Ascultă, știu că suntem amândoi pe lista țintelor de eliminat, așa că trebuie să vorbim.

Boris dădu din cap, după care zise:

– Și poate că și prietena ta, Kate, e în pericol.

– Poate. Dar pentru a-ți da mai multe informații decât ceea ce trebuie să știi, ea se găsește acum într-un loc mai sigur decât al tău. Am făcut asta – am mințit eu – ca să reducem numărul de ținte potențiale. I-am dat și vestea bună: Așa că eu cred că am rămas doar noi doi.

Absorbi bine informația și glumi:

– Poți dormi pe canapeaua aia la noapte.

– Și tu ar trebui să rămâi aici, i-am zis.

– Poate.

– Nevasta ta va înțelege.

– Te asigur că nu. Se gândi câteva clipe, apoi zise: De fapt, va pleca la Moscova mâine.

– Nu-i o idee rea.

Boris își turnă un pahar de coniac și turnă unul și pentru mine, apoi zise:

– Presupun că ai un plan mai bun decât să te ascunzi.

– De fapt, chiar am. Planul meu prevede folosirea ta ca momeală pentru a pune laba pe Khalil.

Nu cred că îmi place planul ăsta, replică.

Mie îmi convine.

Zâmbi forțat, dar nu-mi răspunse.

De fapt, să fiu momeală era treaba mea, o afacere care nu mă deranja deloc. Ba chiar îmi doream să fiu singura persoană în poziția de a-l ucide pe Asad Khalil. Însă Boris Korsakov era și el o țintă, iar eu aveam obligația să-i spun asta. De asemenea, trebuia să las propriul orgoliu și propria mânie la o parte în favoarea misiunii. N-aș fi fost din cale afară de bucuros dacă Boris ar fi fost cel care l-ar fi lichidat pe Khalil, dar până la urmă rezultatul ar fi fost că nemernicul ar fi ajuns în coșciug.

– Știi sigur că el ar avea habar unde mă aflu? întrebă Boris.

– Nu, i-am răspuns eu cu sinceritate. Dar ce-ar fi să presupunem că el știe unde te afli? A avut trei ani la dispoziție ca să te găsească. Plus că are prieteni în America.

Boris dădu din cap, după care zâmbi și mă informă:

– De fapt, am fost menționat în câteva reviste gastronomice sau care scriu despre comunitatea de imigranți ruși.

– Sper că nu ți-au folosit fotografia, Boris.

– De câteva ori, zise el ridicând din umeri. Explică gafa de securitate spunând: Face parte din afacerea mea. Și, ca să fiu sincer, nu mă deranjează publicitatea, plus că nu mă gândeam la securitatea personală.

– Se pare că nu. Și ăsta e numele tău real?

– Este. CIA m-a îndemnat să-mi schimb numele, dar... e tot ce mi-a rămas din trecutul meu, îmi explică.

– Mda.

Și tot ăsta va fi numele de pe piatra ta funerară. Ei bine, cred că Boris Korsakov se simțea în siguranță în Brighton Beach, Brooklyn, în ciuda faptului că scosese din minți serviciile secrete libiene, pe Asad Khalil și, poate, pe vechii lui tovarăși din KGB. Însă trecutul nu-l putea lăsa complet liniștit, așa că iată un nou motiv pentru toate zăvoarele și încuietorile alea de la uși.

– Ca atare, să presupunem că individul știe că ești proprietarul restaurantului *Svetlana*, că ai o nevastă și un apartament la adresa Brighton, 12th Street. Poți fugi, te poți ascunde sau poți, pe de altă parte, să stai aici și să-l aștepți, iar eu voi aduce oameni să-l aștepte alături de tine.

– Ei bine, o să mă gândesc la asta, îmi răspunse. Între timp, tu și organizația ta ar trebui să găsiți o altă modalitate de a pune mâna pe el – sau de a-l lichida.

– Cred că eu îl cunosc mai bine decât federalii.

Se gândi câteva clipe, apoi zise:

– Va fi greu de găsit. Dar *el* te va găsi pe tine.

– Boris, știu asta. Nu mă ascund. Probabil că pe tine te-a găsit deja, i-am amintit. Întrebarea e: Cum îl găsesc eu pe *el*?

Boris se lăsă pe spătarul scaunului și-și aprinse o nouă țigară. Privi țintă în gol și vorbi, aproape ca pentru sine:

– Cu toate greșelile ei, Uniunea Sovietică nu i-a subestimat niciodată pe americani. Ba chiar am avut tendința de a vă supraestima. Khalil, pe de altă parte, provine dintr-o cultură care subestimează Occidentul și, în special, pe americani. Și poate că asta e slăbiciunea lui. Se gândi câteva momente, apoi continuă: Lui nu-i pasă de bani, femei, confort... nu are vicii și crede că tipii care le au sunt slabi și corupți. Tăcu câteva secunde, apoi reluă: I se spune Leul datorită curajului, tăriei, vitezei și capacității sale de a sesiza pericolul. Dar, din acest ultim punct de vedere, ratează adesea semnele de pericol din pricina convingerii sale că e puternic – fizic, mintal și moral – și că dușmanii lui sunt slabi, idioți și corupți. Se uită la mine și zise: L-am avertizat odată în privința asta, dar nu m-am deranjat să-l mai avertizez din nou.

Boris își dăduse drumul, amintindu-și de elevul lui, așa că nu l-am întrerupt.

– Khalil avea un mentor, un bătrân pe nume Malik, care era un soi de mistic, continuă. Ca și mine, Malik a încercat să-l învețe pe Khalil ce înseamnă prudența, însă tot Malik l-a convins pe Khalil că e binecuvântat – că dispune de puteri speciale, un al șaselea simț al pericolului și un altul care-i dă de știre când prada e în apropiere. Niște prostii, evident, dar Khalil a crezut și, ca atare, comite tâmpenii, dar pare să scape nevătămat cu toate astea, fapt care nu face decât să-i întărească comportamentul nesăbuit. Boris speculă: Poate că i se termină norocul.

Nu că s-ar vedea asta, gândii eu, însă cu voce tare am replicat:

Poate.

În realitate, cei câțiva ucigași cu care mă confruntasem și care credeau că Dumnezeu veghează asupra lor constituiseră o problemă; cu siguranță că nu erau binecuvântați de Dumnezeu, dar ei *credeau* că sunt, iar asta îi făcea imprevizibili și mai periculoși decât obișnuiții țăcăniți cu tendințe ucigașe.

Boris trase din țigară și zise:

– Era un excelent învățăcel. Foarte rapid, foarte inteligent. De asemenea, era foarte motivat, dar motivația lui era bazată pe ură. Se uită la mine și zise: După cum știi, americanii i-au ucis întreaga familie.

N-am răspuns.

– Ura întunecă judecata, continuă Boris, cât se poate de corect.

Am tăcut din nou, dar m-am gândit la acest cuplu ciudat – Boris Korsakov și Asad Khalil – profesor și elev proveniți din capete opuse ale universului. Eram sigur că Boris făcuse o treabă bună instruindu-și tânărul protejat ca să ucidă și să fugă, dar la finalul cursurilor Asad Khalil fusese același alienat mintal care fusese și la începutul lor.

– Este ceea ce se numește un singuratic, continuă Boris. Nu are nevoie de prieteni, femei și nici măcar de colegi, deși se folosește de oameni și apoi se descotorosește de ei. Ca atare, cum găsești un astfel de om? Ei bine, așa cum am mai zis, nu tu îl găsești pe el, ci el te găsește pe tine. Dar când o face, probabilitatea ca el să comită o eroare e mai mare decât în majoritatea cazurilor care implică asasini profesioniști. O eroare de judecată și, astfel, o eroare tactică. Iar prin asta, domnule Corey, vreau să spun că el va refuza ocazia de a-ți zbura fără probleme capul de pe umeri de la două sute de metri și te va ataca într-o manieră extrem de personală – așa cum atacă un leu, cu colții și cu ghearele. Simte nevoia să-ți guste sângele. Și, asemenea unei pisici care se joacă cu șoarecele, adesea se joacă cu victima lui și o batjocorește înainte de a o ucide. Chestia asta e importantă pentru el. Ca atare, dacă supraviețuiești atacului inițial, e posibil să ai o șansă de a riposta. Cam asta e tot ce-ți pot spune și care să te ajute, concluzionă Boris.

Ei bine, în afară de povestea cu Malik misticul, restul era deja o poveste pe care o cunoșteam. De fapt, eu și Kate trăisem recent o experiență personală

legată de modul de operare al lui Khalil. Însă era bine că primisem confirmarea gândurilor și observațiilor proprii.

– Așadar, ar trebui să ne aplecăm și să ne pupăm în cur de rămas-bun? i-am zis lui Boris.

Boris zâmbi. Fiind o bună gazdă, mă complimentă spunând:

– Am senzația că te poți descurca, dacă va fi nevoie. Adăugă, evident: La fel ca mine.

Poate că n-ar fi trebuit să-mi anulez antrenamentele la sala de gimnastică. Am revenit la sugestia anterioară și am zis:

– O altă cale de a prinde sau de a omorî un leu este să lași momeală într-o capcană.

Boris părea că se gândise între timp la sugestia mea, deoarece răspunse:

– Da. Dacă vrei leul viu, pui o capră vie într-o cușcă, iar când leul intră în cușcă, ușa se închide. Leul e prins în capcană, dar capra e mâncată. Sau, dacă vrei să omori leul, atunci legi capra de un copac, iar în vreme ce leul o sfâșie cu ghearele, vânătorul îl împușcă. În ambele cazuri, capra moare. Dar caprele se pot înlocui.

– Bun argument. Însă noi știm că tu nu ești o capră și îți vom garanta siguranța, l-am asigurat.

Boris nu era convins de asta. Ca să fiu sincer, nici eu nu eram.

– Încearcă *tu* primul.

– Bine. O să-ți dau de știre cum m-am descurcat.

– Da, dacă o să poți. E o idee interesantă și poate că asta e singura cale de a-l prinde sau ucide. Dar fii atent, John, că e posibil ca, în vreme ce tu pregătești capcana pentru el, o s-o amenajeze și el pentru tine.

– Înțeles.

Ca să continue pe tema leului, Boris zise:

– Și n-ai fi primul vânător care ia urma leului, doar ca să descopere că leul i-a dat ocol și a ajuns acum în spatele lui.

– Hei, bună analogie. O să țin minte asta.

– Te rog.

Următoarea mea întrebare nu era importantă pentru subiectul în discuție, ci pentru mine personal.

Tu l-ai învățat pe Khalil cum să ucidă cu un spărgător de gheață?

Boris păru la început surprins, apoi un pic deranjat de întrebare. Nu era o întrebare abstractă. Ezită, apoi răspunse:

– Cred că da. De ce întrebi?

– Tu de ce crezi?

Nu-mi răspunse la replică, dar mă informă:

– Idiotul ăla nu a văzut niciodată un spărgător de gheață, iar când i l-am arătat, era ca un copil care primește o jucărie nouă.

Pun pariu pe asta.

Deci victima a murit?

– O, da. Dar cred că a durat o vreme.

– Câte lovituri? întrebă el.

– Una singură.

Boris păru iritat, poate chiar frustrat din pricina fostului său elev, și zise:

– I-am spus că e nevoie de două sau trei.

– Copiii nu ascultă.

– Nu e un copil. E... un idiot.

– Hei, ce e povestea asta cu rusnacii și spărgătoarele de gheață? l-am întrebat. Nu voi l-ați lichidat pe Trotki cu așa ceva?

Boris păru interesat de subiect și replică:

– Ei bine, așa cum îți poți imagina, sunt o mulțime de astfel de unelte în Rusia, așa că au devenit armele cele mai comode, mai ales iarna.

– Corect. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Boris se uită la mine câteva clipe, întrebându-se, sunt sigur, dacă nu mă distram cu el. Îmi făcu jocul și luă un cuțit ascuțit de pe masă, spunând:

Dacă nu știi ce să faci cu chestia asta, nu vei reuși să dai o lovitură fatală. O vei înfige în os, în vreun mușchi sau vei da lovituri inofensive, iar cealaltă persoană va avea ocazia să fugă sau să riposteze. Nici măcar o rană abdominală profundă nu e fatală, dacă nu este atinsă artera. Cuțitul e bun, în cea mai mare măsură, pentru gât – își puse cuțitul în dreptul gâtului – ca să taie jugularele aici, îmi explică. Sau carotida. Rana e fatală, dar este greu de dobândit dacă stai cu fața la oponent. Trebuie să vii în spatele lui ca să tai ca lumea. Corect. Lăsă cuțitul jos și concluzionă: Însă spărgătorul de gheață penetrează lejer

țeasta din orice unghi și, de asemenea, va străpunge sternul până în inimă, chiar dacă victima este îmbrăcată cu haine groase de iarnă. În orice caz, va da o lovitură fatală, chiar dacă moartea nu survine instantaneu.

Boris păru să-și dea seama că se lăsase purtat de subiect, așa că se forță să zâmbească și spuse:

– Poate că nu e o conversație bună pentru cină.

– Eu am deschis subiectul. Tu doar te-ai lăsat antrenat.

– Încearcă puțin coniac.

Am luat o gură mică, pentru a mă arăta politicos. În ciuda consumului de alcool, Boris părea extrem de treaz – poate că la asta contribuia gândul deloc plăcut că era în bătaia puștii. În orice caz, îmi zise:

– Trebuie să te ocupi ca lumea de el de data asta. Dacă nu o faci, nu vei mai avea niciodată vreo zi de liniște.

– Nici tu.

– Cum a scăpat data trecută? mă întrebă ignorând remarca mea.

Boris cunoștea bine jocul, așa că întrebarea nu era pur și simplu una profesională sau de interes academic.

– Cu siguranță că nu-ți pot spune mai multe decât ți-au spus prietenii tăi de la CIA cu trei ani în urmă, i-am răspuns. Dacă nu știi, atunci înseamnă că ei nu vor să știi.

Și cum CIA era următorul meu subiect de interes, l-am întrebat:

– Ce ți-au spus băieții de acolo cu privire la interesul lor legat de Asad Khalil?

Boris tăcu o vreme, apoi răspunse:

– Foarte puține. Dar am avut impresia – pe baza propriei instruiri și experiențe – că interesul CIA legat de Khalil nu era același cu interesul pe care-l avea FBI pentru el.

– Adică?

– Adică, evident, CIA dorea să-l folosească pe Khalil pentru propriile interese.

– Care erau?

– Dacă nu știi, înseamnă că ei nu vor să știi, spuse Boris ridicând din umeri.

Venise vremea să scormonesc un pic rahatul, așa că i-am zis lui Boris:

– CIA știe cu siguranță că Asad Khalil a revenit în America. Așadar, te-a sunat cineva de la Langley ca să-ți spună: „Hei, Boris, vechiul tău amic s-a întors și vrea, probabil, capul tău în desaga lui. Dar noi o să te protejăm"?

Boris se gândise la asta în clipa în care îl anunțasem că Asad Khalil se întorsese și se gândea în continuare. Rămase tăcut o vreme, apoi îmi zise:

Relația mea cu ei e complicată. De fapt, ea nu mai există de la ultima ședință. M-au predat FBI-ului și de aceea nu am mai auzit de ei și tot de aceea te afli tu aici.

De fapt, nu de aceea mă aflam eu acolo – lucram pe cont propriu. Cât despre ideea că FBI-ul devenise cel care avea grijă de Boris, adesea exista o lipsă crasă de comunicare între FBI și CIA în cadrul programului postsovietic de relocare. Uneori era doar o scăpare, alteori era vorba de simpla indiferență din partea FBI. Boris nu avea nicio valoare pentru Birou sau pentru altcineva, așa că acum se găsea fără protecție. Dar dacă cineva de la CIA sau FBI își dădea seama că Boris devenise momeala Leului, cei de acolo s-ar arunca asupra lui. Ca întotdeauna, problema cu sistemul consta în comunicarea defectuoasă, în zidurile ridicate între agenții și în neplăcute amintiri instituționale. Ca atare, așa a ajuns John Corey la masa cu sfeclă murată a lui Boris Korsakov. Sau... era posibil ca FBI-ul și CIA să fi intrat deja pe fir, și jumătate din clienții de la *Svetlana* să fie agenți federali, însă nimeni să nu-l anunțe pe Boris, așa cum procedasem eu, că Leul ar fi putut să ia urma lui. Ei bine, aveam să aflu în curând dacă vizita mea de aici fusese surprinsă pe film de colegii mei.

– Presupun că nu veți folosi împotriva mea faptul că nu am niciun chef să devin, cum spui tu, momeală, îmi zise Boris.

– Bineînțeles că nu. Noi protejăm toți cetățenii – hei, ești cetățean?

Nu.

– O, hmmm, atunci... pfuu...

– Dar dețin un pașaport american.

– Și eu. Poate că tu și cu mine ar trebui să plecăm la Moscova împreună cu nevasta ta, i-am sugerat.

– Mai degrabă stau în New York împreună cu Asad Khalil decât la Moscova cu nevasta mea, îmi replică.

Am lăsat remarca să treacă și l-am asigurat pe Boris:

– Dacă nu vrei să devii chiar o momeală, putem să punem pe picioare un sistem de protecție.

Boris se gândi din nou și zise:

– Știi, mă simt foarte bine aici și nu am planuri să plec... până ce Khalil nu e ucis, prins sau nu își ia zborul... așa că nu sunt deloc sigur că am nevoie de protecția ta. Adăugă: De fapt, plătesc sume frumușele pentru propria protecție.

Înțelegeam subtextul și m-am gândit că Boris și-a dat seama că nu vrea ca NYPD-ul sau FBI-ul să se învârtă pe lângă *Svetlana* dintr-o multitudine de motive, unele legitime, altele poate mai puțin.

Mi-a trecut prin minte și ideea că Boris ajungea treptat la aceeași concluzie la care ajunsesem eu: dorea să-l ucidă pe Asad Khalil fără amestecul poliției sau al FBI-ului. Iar motivele lui depășeau frustele mele motive de răzbunare și liniștire psihică permanentă. Bănuiam că Boris îl vrea mort pe Asad Khalil pentru că Asad Khalil știa prea multe despre Boris. Și ceea ce știa Khalil era posibil să nu se pupe cu declarațiile făcute de Boris cu trei ani în urmă la CIA, cum că n-avea habar că Asad Khalil venea în Statele Unite ca să omoare piloți americani. De aceea Boris nu dorea ca Asad Khalil să fie prins și interogat de FBI și CIA. Boris nu era primul dezertor – fără cetățenie – care să fie expediat înapoi în vechea lui țară. Poate că mă înșelam în privința asta, dar cu siguranță era un motiv puternic ca Boris să vrea să-l ucidă primul pe Khalil.

Un alt motiv posibil era recompensa, de care el poate aflase. I-am zis:

– S-a pus o recompensă de un milion de dolari pe prinderea lui Khalil – mort sau viu. Știai asta?

– Puteam să presupun. Nu sunt prea mulți bani pentru un astfel de om... dar eu nu mă gândesc să-l prind... spun doar că mă voi proteja singur.

– Fii serios, Boris. Știu la ce te gândești. Și dacă poate cineva să-l prindă, sau să-l omoare pe Khalil, acela ești tu.

Nu-mi răspunse.

– Dar să nu devii prea încrezător, l-am sfătuit. Khalil nu și-a petrecut trei ani conducând un club de noapte și bând votcă.

Chestia asta îl irită, așa cum știam că se va întâmpla. Se aplecă înspre mine și zise:

– Nu mă tem de acest om. L-am învățat tot ce știe și ar fi bine dacă aș reuși să-i mai predau o ultimă lecție.

– Așa te vreau. L-ai învățat pe nemernicul ăsta mic tot ce știe acum, dar tot poți să-i tragi una ca să-l doară rău, i-am amintit.

Boris nu răspunse.

– Ei bine, o să transmit declarația ta că nu vrei protecție. E dreptul tău să refuzi protecția poliției și, cu siguranță, nu trebuie să te oferi voluntar ca momeală, l-am informat, pe un ton oficial. Dar nu poți împiedica supravegherea locului unde te afli sau a mișcărilor pe care le faci. Oricum, ar fi mai ușor și mai bine pentru toată lumea dacă ai coopera și te-ai coordona cu noi.

Am niște... foști colegi în care am încredere și care mă pot ajuta să mă protejez, mă informă.

Vrei să spui niște foști kaghebiști care știu cum să doboare un derbedeu precum Khalil și știu ce să-i facă într-o cameră dosnică atunci când pun laba pe el?

Boris aprinse o altă țigară și zise:

– Fără comentarii.

– Dacă așa dorești.

Ei bine, Boris devenea tot mai puțin comunicativ. Sosise vremea să plec. Următorul lucru pe care îl aveam de făcut era să îi înștiințez despre această întâlnire pe Walsh și pe Paresi. Puteam scăpa cu ceea ce întreprinsesem până în această clipă – polițiștii și agenții adesea își încearcă norocul fără să le spună șefilor tot ceea ce fac. Dar dacă nu întocmeam repede un raport complet despre o asemenea întâlnire, atunci intram în mare belea.

Pe de altă parte... nici măcar nu ar fi trebuit să *fiu* aici. Vreau să spun că Walsh fusese destul de explicit nu doar referitor la limitele atribuțiunilor și mișcărilor mele, ci și la obligativitatea de a purta dispozitivul de urmărire. Un alt motiv de a nu raporta nimic era acela că eu și Boris păream să fim de aceeași parte a baricadei în privința asta: Khalil nu trebuia prins, trebuia ucis.

M-am ridicat și am zis:

Am putea vorbi mai multe mâine.

Însă Boris nu păru să mă audă. Era adâncit în gânduri.

Așa cum am zis, Boris nu e idiot, iar odinioară se îndeletnicea cu jocuri mai periculoase, mai necinstite și mai complicate decât jocul de acum. Îmi dădeam seama că mintea lui de kaghebist era trează și funcționa. Fără îndoială că era interesat și chiar excitat de perspectiva de a reveni la vechile lui îndeletniciri. Se uită la mine și zise:

– Știe cineva că ești aici?

Ei bine, știe Veronika. Viktor. Tu. Nu asta era întrebarea pe care doream să o aud. Și aveam o replică bună și dură la ea.

– Cum adică? am zis.

– Cred că știi la ce mă refer. De ce ești singur? mă întrebă.

– Lucrez singur. Ca James Bond.

Boris clătină din cap și îmi spuse:

– Ar fi trebuit să ai un agent FBI cu tine. Nu vreau să par lipsit de respect, domnule Corey, dar ești un detectiv din New York, așa cum mi s-a spus cu trei ani în urmă. Unde e tovarășul tău de la FBI?

– E la bar.

– Nu. Cred că te ocupi de chestiunea asta pe cont propriu și înțeleg și de ce.

– Crezi ce vrei. Mâine revin cu întreaga echipă.

Se gândi la asta, apoi se uită la mine și zise:

– Lasă-mă o săptămână. Lasă-ți și ție o săptămână. Cred că unul dintre noi va rezolva problema de o manieră care e cea mai bună pentru *noi.*

I-am replicat, evident:

– Problema asta nu se referă doar la noi doi. Se referă la lege, justiție și securitatea națională.

– Nu. Se referă la noi, zise Boris clătinând din nou din cap.

Nu aveam chef să insist pe tema asta, așa că am schimbat subiectul și am zis:

– Ai cartea mea de vizită. Am nevoie de numărul tău de telefon, i-am mai zis.

Scoase o carte de vizită și un pix din buzunarul hainei, scrise ceva pe spatele ei și mi-o dădu, spunând:

– Te rog să mă ții la curent.

Am scos poza lui Khalil din buzunar, i-am dat-o lui Boris și i-am zis:

– Ca să-ți împrospătez memoria.

Luă fotografia, dar nu se uită la ea, replicând:

– Memoria mea nu are nevoie de împrospătare.

– Ei bine, am sugerat eu, copiaz-o și dă-o oamenilor tăi.

– Da, mulțumesc. Se pricepe foarte bine să-și schimbe înfățișarea, îmi spuse.

– Corect. Iar asta e veche de trei ani, deși am unele informații că ar arăta la fel. Iar ochii nu se schimbă niciodată.

– Da... ochii ăștia, zise Boris aruncând o privire pozei.

M-am dus spre ușă și i-am spus:

– Găsesc singur ieșirea.

– Mă tem că nu. Se ridică în picioare, apăsă butonul intercomului și rosti ceva în rusește, după care mi se adresă: Dă-mi voie să-ți pun o întrebare care ar putea fi importantă pentru noi amândoi.

Îmi plac întrebările importante pentru mine, așa că am replicat:

– Dă-i drumul.

– Ai idee dacă Asad Khalil acționează singur sau dacă lucrează pentru spionajul libian sau poate pentru vreo altă grupare?

De ce întrebi?

– Păi, evident că asta face diferența din punctul de vedere al... capacităților lui. Capacitatea lui de a descoperi ce trebuie să știe despre noi. Și poate că și ce-i trebuie pentru misiunea lui, în aceeași măsură.

– Corect. Ei bine, nu pot răspunde direct la întrebare, dar voi spune că se pare că primește ajutor.

Atunci poți fi sigur că va întreprinde ceva aici diferit de ceea ce a făcut până acum, mă informă Boris dând ușor din cap.

– M-ai pierdut aici, Boris.

– O să detoneze o bombă, zise Boris privindu-mă. Sau, poate, va lansa un atac chimic. Antrax. Sau un dispozitiv chimic. Poate gaz toxic.

– Așa crezi?

– Da. Trebuie să-și plătească datoria față de cei care l-au ajutat în misiunea lui personală de răzbunare. Nu te-ai gândit la asta?

– Mi-a trecut prin minte, am recunoscut.

– Dar nu cred că se va întâmpla înainte ca el să-și termine treburile cu tine și cu mine.

– Corect. Nu-mi stă în obicei să discut astfel de lucruri cu oameni precum Boris, dar el avea un trecut alături de Khalil și chestia asta fusese odinioară treaba lui, așa că am zis: Gândește-te la asta și dă-mi de știre la ce concluzie ai ajuns.

– O voi face.

Muzica lui Ceaikovski umplu încăperea. Boris se duse la ușă, privi prin vizor, apoi descuie ușa și o deschise.

Viktor se dădu la o parte pentru mine. În vreme ce mă îndreptam spre ușă, i-am zis lui Boris:

– Dacă te uiți printr-un vizor, poți avea parte de o rană urâtă la ochi și la creier dacă de partea cealaltă a ușii se uită la tine o țeavă de armă. Sau un spărgător de gheață.

Boris păru iritat de faptul că îi criticam măsurile de securitate, și zise:

– Mulțumesc, detective.

– Unde e monitorul tău de securitate? l-am întrebat.

– Unul e în biroul meu și mai e un televizor în șifonierul ăla, care are un canal legat la camera de securitate.

– Ar trebui să-l folosești.

– Din nou, mulțumesc.

– Și eu îți mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat și pentru ospitalitate. Am pornit spre ușă, apoi am efectuat una dintre răsucirile mele bruște și i-am spus: A, și pentru informarea ta – pilotul omorât de Khalil. Chip. Khalil i-a retezat capul.

– Nu l-am învățat niciodată așa ceva, răspunse Boris păstrându-și calmul.

– Poate că are un profesor nou, i-am sugerat.

Am ieșit din apartamentul lui Boris, iar după ce ușa se închise în urma mea, am auzit zgomotul încuietorii.

Bietul Boris – deținut aici, în locul de unde își conducea afacerea, fără nevastă și fără nimic altceva de făcut decât să mănânce, să bea, să privească prin oglinda lui dublă, să se uite la câteva emisiuni rusești la televizor, să asculte muzică și, poate, să se bucure de compania unei doamne sau a mai multora. Însă și așa ceva te plictisește după câteva zile. În fine... poate după câteva săptămâni.

Viktor îmi indică liftul, dar eu i-am spus:

– Hai să o luăm pe scară.

– Vă rog?

– Haide, Viktor. Predai engleza la Colegiul Brooklyn.

M-am dus spre ușa metalică din capul scării și Viktor o deschise cu o cheie.

În esență, aceea era ieșirea de incendiu, iar pompierilor nu le place să dea peste un zăvor acolo, dar probabil că Boris le spusese ceva de genul „Ascultați, băieți, mulți oameni vor să mă ucidă, așa că trebuie să mă încui în casă" Sau poate că scotea ușile la sosirea inspectorilor.

L-am lăsat pe Viktor să treacă în față și l-am urmat. Ușa de la baza scării era de asemenea încuiată, iar Viktor își folosi cheia ca s-o deschidă.

Am intrat în cămăruța unde se afla camera de securitate, după care Viktor descuie ușa către hol, iar eu l-am urmat prin draperia roșie în restaurant.

Bun, mi-am zis eu, măsurile de securitate erau bune, dar prea multe lucruri depindeau de implicarea oamenilor și de două chei – una pentru lift și una pentru toate ușile metalice. De asemenea, ușa de la apartamentul lui Boris trebuia zăvorâtă manual. Boris avea nevoie de un dispozitiv cu cod pentru toate ușile aflate între lumea exterioară și el, dar și de un acces mai simplu la monitoarele lui de securitate.

Poate că existau măsuri de securitate neobservate de mine, cum ar fi fost un buton de panică sau poate o încăpere seif, dar până la urmă esențială în problema securității era vigilența și o armă de calibru mare.

Viktor mă escortă prin restaurant, care se golise pe jumătate între timp. I-am spus:

Cineva vrea să-ți omoare șeful. Ține-ți ochii în patru.

Nu-mi răspunse, dar dădu din cap.

Ai armă?

Din nou niciun răspuns, dar se bătu peste partea stângă a hainei.

– Mai lucrează la pronunție, i-am sugerat.

În fine, am evitat barul și pe Veronika și am ieșit pe ușa din spate. Ceasul arăta aproape miezul nopții, iar trotuarul și plaja erau aproape pustii.

Dacă fusesem urmărit de o echipă de supraveghere, probabil că acum era momentul să fiu abordat de cineva. Iar dacă fusesem urmărit de oamenii lui Khalil, acum era locul și momentul perfect ca Asad Khalil și John Corey să se întâlnească.

Am stat locului un minut, dar nimeni nu părea interesat de mine.

M-am dus până la intrarea din față a clubului, unde așteptau câteva taxiuri.

Pe drumul înapoi către Manhattan, în vreme ce traversam podul Brooklyn, mi-a trecut din nou prin minte gândul – confirmat de Boris – că Asad Khalil plănuia cu adevărat ceva măreț pentru final, ceva care să-i mulțumească pe sponsorii lui și care să-i împrospăteze referințele pentru următoarea lui misiune – și tot ce se găsea între el și acel final grandios al misiunii curente erau Boris Korsakov și John Corey.

Așa că, da, Boris avea dreptate: chestia asta avea legătură cu noi – cu el, cu mine și cu Asad Khalil. Și mai avea legătură cu trecutul care ne urmărea și ne prindea din urmă.

CAPITOLUL 39

Taxiul luat din Brighton Beach mă lăsă în parcarea subterană a clădirii mele, și, în același timp, mă sărăci cu treizeci de bișțari, o sumă mică pentru o asigurare de viață.

Am luat liftul de marfă până sus în apartament. Nimeni din echipa de supraveghere nu părea să fi remarcat absența mea. Nu aveam chef să le produc necazuri oamenilor, așa că trebuia să mă asigur că nu voi fi niciodată prins plecând de acasă fără ei.

În fine, acum era ora șapte dimineața, miercuri, la doar șaptezeci și două de ore de când eu și Kate ne treziserăm în camera de la motelul High Top din Sullivan County, emoționați că urma să sărim dintr-un avion. Cât de puține știam atunci, așa cum se spune de obicei, despre intensitatea emoțiilor pe care aveam să le trăim.

Nu plănuiserăm nimic special pentru acea zi, ceea ce-mi amintea că problema în statul de pomană este că nu știi când ai terminat cu asta.

Am folosit ocazia pentru a-mi executa duzina de exerciții zilnice, motivat nu de vanitate, ci de preocuparea pentru sănătate, ceea ce, în acest caz, însemna că trebuia să fiu în formă bună dacă eu și Asad Khalil aveam să încingem o luptă pe cinste. Boris avea dreptate – atacurile lui Khalil erau personale și de aproape, iar dacă supraviețuiai surprizei asaltului inițial, aveai o șansă să ripostezi. De aceea, Kate încă trăia.

În vreme ce mă pregăteam să plec să o văd pe Kate la Bellevue, îmi sună telefonul. Era Paresi. Am răspuns:

– Corey.

– Ce ai făcut noaptea trecută? se interesă căpitanul Paresi.

Ah, mda. Vremea confesiunii.

– Am vizitat-o pe Kate la spital, i-am răspuns.

– Asta știu. Ce ai făcut după aceea?

Vremea confesiunii.

– Am fost dus acasă.

Urmă o tăcere la telefon, apoi Paresi zise:

– Tipul din holul blocului tău însărcinat cu supravegherea, Ramos, a raportat că a sunat la telefonul din apartament și la telefonul tău mobil, plus că l-a pus pe portar să apeleze interfonul, dar n-ai răspuns.

Momentul adevăratei confesiuni.

– La zece seara m-am izolat complet de restul lumii, am replicat.

Sau nu cumva la ora aia beam o votcă cu Veronika?

– Ce voia Ramos? am întrebat.

– Nimic, îmi răspunse Paresi. Doar o verificare de rutină și un raport de situație.

Esențial în chestia asta era faptul că Paresi nu dispunea de nicio dovadă că eu ieșisem afară, așa că am devenit un pic mai cocoș și am zis:

– Căpitane, sunt polițist, nu vreun informator al Mafiei care are nevoie de supraveghere douăzeci și patru de ore, șapte...

– Viața ta e în pericol, detective Corey. Ai fost de acord... adăugă Paresi

– N-am fost de acord să dorm împreună cu tipul de la supraveghere.

Se lăsă tăcerea, după care Paresi îmi zise:

– În regulă. Până la urmă, știm unde vei fi la noapte.

N-am replicat și n-am întrebat nimic.

– Dar, mai întâi, un pic de treabă gospodărească, continuă Paresi. Ceremoniile funerare ale lui Gabe și ale familiei lui s-au ținut ieri. A fost o ceremonie religioasă privată, dar vom ține o slujbă de comemorare pentru el și familia lui cândva, săptămâna viitoare, dacă va fi posibil. Depinde de ce se mai întâmplă.

Corect. Depinde de propriile înmormântări.

– Bine, am zis.

– Cum se simte Kate? întrebă Paresi.

– Suficient de bine cât să iasă din spital, dar Walsh o ține acolo și niciunul dintre noi nu e fericit de asta.

Îi e mai bine acolo, iar ție ți-e mai bine fără ea acasă, îmi replică.

Trebuie să faci ceva: pune imediat să fie eliberat un certificat de deces, înregistrat în Sullivan County și cere-le celor de la Centrul medical Catskill să-și modifice arhivele în mod corespunzător.

– Bine... dacă tu crezi că ar fi în stare cineva să verifice așa ceva.

– Hai să presupunem că individul vrea până la obsesie ca moartea victimelor sale să fie confirmată.

– În regulă. Se face. Ai primit sau ți-ai amintit ceva despre care ar trebui să știu? mă întrebă.

Principial, asta era ultima mea șansă de a mărturisi despre Boris. Cântărisem argumentele pro și contra legate de raportarea vizitei pe care i-o făcusem lui Boris Korsakov. În orice caz, Boris își dăduse seama pe bună dreptate că lucram pe cont propriu și îmi ceruse o săptămână fără intervenția poliției sau a FBI-ului – o săptămână ca să vadă dacă Asad Khalil încerca să-l lichideze pe propriul teren, la clubul de noapte. Evident, scopul lui Boris era acela de a-l reduce la tăcere pe Khalil, pentru totdeauna, deși mie nu-mi păsa cu adevărat ce dorea Boris – nu el conducea această operațiune. Însă interesele lui puteau să coincidă cu ale mele. Era un moment dificil.

– John?

– Mă gândesc.

Pe de altă parte, poate că Boris se cumințise și se deșteptase, așa că era posibil să mă sune și să-mi spună că se răzgândise și că mă ruga frumos să trimit poliția ca să-l protejeze. Sau, din câte îl cunoșteam pe Boris, era posibil ca vicleanul kaghebist din el să-și spună cuvântul și individul să fie deja în drum spre Moscova alături de nevastă – sau spre Riviera franceză, fără ea. Nici nu l-aș fi putut învinovăți dacă proceda astfel.

– Alo? John?

Nu-mi vine nimic în minte, am răspuns. Am schimbat subiectul și l-am întrebat: Cei de la Operațiuni Speciale au descoperit ceva neobișnuit la casele conspirative ale tipilor răi?

Nu.

– Încearcă să găsească și alte case de felul ăsta despre care nu știm nimic?

– Verificăm la agențiile de închirieri contractele despre care se crede că sunt dubioase – dar e o procedură care necesită timp și, oricum, e cu bătaie foarte lungă.

– Corect. Mi-a trecut prin minte că, dacă aș fi un amic de-al lui Khalil din New York, aș fi închiriat un loc pe strada mea – un birou sau un apartament – și aș fi montat o cameră video miniaturală în fereastră, ca să supraveghez ușa mea de la intrare prin intermediul unui monitor din acel birou sau apartament, i-am zis.

Paresi tăcu o vreme, apoi zise:

– E o idee bună... dar strada ta e plină de clădiri înalte – mii de apartamente și birouri...

– Corect. Locuiesc aici. Le văd și eu. Ar trebui să pui niște oameni la lucru în privința asta, căpitane, i-am spus.

– Mda. Ar trebui să stai departe de balcon, mă sfătui.

– Tocmai ce aveam de gând să te invit să bem ceva pe balconul meu.

Uneori Paresi aprecia umorul meu negru, dar nu și de astă dată.

– Trebuie să-ți spun că suntem destul de puțini oameni, dar o să văd dacă fac rost de ceva agenți de la secția teritorială FBI, îmi zise.

Amintindu-mi de supravegherea lipsită de rezultat a diplomatului iranian, i-am sugerat:

– Ia oameni de la misiunile ONU. Cazul ăsta are prioritate maximă, am subliniat.

– Știu. Dar tu habar n-ai câte ponturi, amenințări și piste am primit în ultimele luni și pe care trebuie să le lămurim.

M-am gândit și am zis:

– E posibil ca astea să fie diversiuni planificate.

– Poate, replică după o tăcere de câteva clipe. Nu am crezut niciodată că vom fi depășiți... știi?

– Lumea s-a schimbat, i-am amintit.

– Mda. Dar facem recrutări masive. Glumi și zise: De-asta și tu încă mai ai slujbă.

Amuzant.

– Ceva informații despre celularele lui Kate și Gabe? l-am întrebat.

După cum știi, le-am scos din serviciu pe amândouă, dar cei de la interceptare stau la pândă ca să vadă dacă le pornește cineva ca să folosească lista de contacte din ele.

– În regulă. Supravegherea comunităților de musulmani a dat vreun rezultat până acum?

– Nu.

– Presupun că ai anulat toate concediile și toată lumea face zile și ore suplimentare.

– Se înțelege de la sine. De fapt, John, dă-mi voie să te asigur că, în ciuda lipsei de personal, ATTF, FBI și NYPD controlează povestea asta. Și mai dă-mi voie să-ți reamintesc că tu nu faci parte din anchetă. Tu ești în concediu.

– Atunci de ce îmi pui întrebări?

– Noi suntem cei care pun întrebări – tu nu ai nevoie să ne întrebi ceva. mă informă. Sau să ne dai sfaturi.

Ei bine, ezitasem dacă să-i spun sau nu despre Boris, dar acum nu mai ezitam. Hei, nu fac parte din echipa de anchetă.

– John?

– Înțeleg.

Vrem să te concentrezi pe amintirea trecutului și orice din trecut ne poate ajuta de data asta, zise pe un ton mai blând.

– Mă așteaptă mașina și șoferul. Altceva?

– Da, motivul pentru care am sunat. Diseară ieși la plimbare.

Era o veste excitantă, așa că am zis:

Bine. Care e planul?

– Pe la ora zece seara, vei părăsi apartamentul și o vei lua pe jos de-a lungul 72nd Street, după care vei intra în Central Park...

– Aș putea fi jefuit.

Ignoră remarca mea și continuă:

– Folosim parcul deoarece îl știm cu toții și ne-am antrenat acolo pentru misiuni de supraveghere și contrasupraveghere.

– Corect.

Odată mă rătăcisem acolo.

– Te vei întâlni cu un supervizor de la Grupul de Operațiuni Speciale în holul clădirii tale la ora zece, iar el îți va da itinerarul și diversele destinații din parc, continuă Paresi. Apoi vei stabili legătura cu echipele de supraveghere din afara clădirii tale și pe urmă pornești.

– Sună a plan. Nu vreau paradă de forțe în spatele meu sau o echipă de defrișare în fața mea, i-am amintit.

– Înțeles. Ești acoperit, dar nu supraprotejat.

– O să-ți comunic părerea mea când o să văd dispozitivul.

– Bine. Suntem dispuși să învățăm. Încercare și greșeală.

– Fără greșeli, te rog. Ai înștiințat secția Central Park? l-am întrebat.

– Da. Cei de acolo știu ce se petrece și o să păstrăm legătura cu ei.

– Bine.

Secția de poliție de acolo dispunea de o forță redutabilă care patrula noaptea, în parc, inclusiv polițiști călare, polițiști sub acoperire și mașini cu însemne oficiale sau fără însemne. De fapt, prezența era chiar prea numeroasă.

– Ține-i la distanță de itinerarul meu, i-am zis lui Paresi.

– Înțeles. Merse mai departe cu desfășurarea misiunii și spuse: În diversele tale destinații din parc se vor găsi oameni de sprijin – echipe SWAT – ascunși, cu dispozitive de vedere nocturnă și puști de lunetist.

– Nu uita să le spui cu ce sunt îmbrăcat.

Fără ca măcar să chicotească, Paresi continuă:

– Locurile unde te vei opri și vei sta o vreme sunt situate lângă apă: Kerbs Boathouse, apoi un loc aranjat dinainte la Belvedere Lake, după care poate mergi în sus, la The Reservoir. Echipele de supraveghere și cele SWAT vor să folosească locurile de pe malul apei deoarece astfel se limitează căile posibile de acces pentru Khalil și, de asemenea, se micșorează zona pe care trebuie s-o acopere echipa SWAT și echipele de supraveghere. Cu alte cuvinte, ești acoperit dintr-o parte de apă. Știi să înoți? glumi el.

– Nu. Dar pot să merg pe apă. Ce ar trebui să fac în aceste locuri la acea oră, în afară de a arăta ca o momeală vie pusă în capcană? am întrebat.

– Bună întrebare. Iar eu nu am un răspuns pe măsură, dar mă gândesc că tocmai ți-ai pierdut nevasta... așa că simți nevoia de o lungă plimbare. Știi? Cu capul plecat, te mai așezi pe o bancă, îți duci mâinile la față... sau poate duci

cu tine o sticlă de băutură – cu apă înăuntru, evident – și te comporți ca și cum ai fi puțin amețit. Știi cum să faci asta.

Poate că ar trebui să par că sunt gata să mă arunc în lac.

Mda... poți face și asta... cred. În fine, ce nu vei face va fi să alergi. Vei merge încet și vei urma itinerarul planificat, ascultând instrucțiunile primite prin casca din ureche. Vei trece prin toate astea cu șeful de la Operațiuni Speciale în holul clădirii tale, adăugă el.

– Înțeles.

– Și ține minte, John, că, așa cum ai zis chiar tu, este posibil ca nu Khalil în persoană să fie cel care îți supraveghează clădirea și așteaptă să te vadă ieșind. Ca atare, dacă nemernicii sunt pe stradă, sau în mașini, sau, așa cum ai sugerat tu, într-o clădire cu vedere la strada ta, ar putea dura ceva ca să ia legătura cu Khalil cât timp te urmăresc. Mă asigură din nou: Echipa de contrasupraveghere îi va depista pe cei care te urmăresc, așa că vom ști dacă am intrat în joc. Bine? Și ține minte că partea critică a întregii operațiuni este, dacă va merge, momentul în care ei te văd că ieși din clădire. Corect? Așa că plimbă-te fără să ieși în evidență.

Evident.

Întrebări?

Nu.

Urmă partea de discurs oficial.

– Chestia asta este mai presus de noi, John, și apreciem dorința ta de a te interpune în calea răului. E posibil să te simți singur la noapte, dar să fii convins că nu ești. Tom și cu mine, precum și toată lumea de la Forța de Intervenție și de la Grupul de Operațiuni Speciale, ne vom gândi la tine și ne vom ruga pentru siguranța și succesul tău.

– Mulțumesc. Unde te vei gândi la mine și te vei ruga pentru mine? am întrebat.

– Sunt acasă. Stau în Central Park West și pot ajunge în parc în câteva minute, îmi aminti.

– Bine. Atunci vom putea face amândoi poze cu Leul doborât.

– Vrem să-l prindem în viață, dacă se poate.

– Bineînțeles. Tom unde o să fie? l-am întrebat.

– Tot acasă, aşteptând veşti.

– Unde e soţia ta, căpitane?

– Plecată din oraş.

– Bine.

Aş fi întrebat unde era prietena lui Tom, dar ea nu se găsea în niciun pericol. De ce nu? Ei bine, e o baracudă, iar Khalil nu i-ar face niciun rău, pur şi simplu din curtoazie profesională. Oare să-i transmit acest gând lui Paresi? Poate că nu.

În fine, se părea că acoperisem toate subiectele, aşa că am zis:

– Plec la spital.

– Transmite-i salutările mele lui Kate. O să discutăm mai târziu, înainte de a ieşi.

Am închis şi, ignorând sfatul lui Paresi, am ieşit pe balcon şi am privit spre clădirile din cealaltă parte a străzii. Într-adevăr, erau mii de ferestre de unde eu şi balconul meu puteam fi foarte bine văzuţi, ca şi intrarea în clădire, plus că existau sute de acoperişuri, multe dintre ele mai înalte decât balconul meu. O cale foarte lejeră de a-l ucide pe John Corey o reprezenta plasarea unui lunetist pe un acoperiş sau în oricare dintre apartamentele sau birourile alea – şi nici măcar nu ar fi trebuit să fie un lunetist foarte bun. Dar, dacă asta ar trebui să se întâmple, s-ar fi întâmplat deja.

De aici puteam vedea Central Park la capătul 72nd Street. Peste 320 de hectare de spaţii deschise, păduri, iazuri şi lacuri, pavilioane şi multe spaţii întunecoase noaptea. Era un loc bun pentru un astfel de joc, dar poate prea evident.

Ca şi animalul de la care îşi primise porecla, Asad Khalil *putea* adulmeca pericolul, însă un leu înfometat îşi asumă riscuri ca să se hrănească, iar Leul nostru ajunsese probabil deja foarte flămând.

CAPITOLUL 40

De serviciu era Alfred. I-am urat bună dimineața și i-am mărturisit:

– Nu găsesc cheia de la liftul de marfă.

– Oh...

O să mai caut, dar între timp... I-am pus cinci hârtii de douăzeci pe tejghea... Dacă va fi nevoie să faci una nouă...

Da, domnule. Am una de rezervă, dar dacă n-o găsiți, o să chem un lăcătuș.

– Sunt sigur că o s-o găsesc, dar ține banii ăștia pentru deranj.

– Mulțumesc, domnule.

– Să nu mai vorbim despre asta.

Și chiar asta era și intenția mea. Să uităm incidentul.

Am constatat că în hol se găsea o persoană nouă pentru supraveghere, de astă dată o femeie, care ședea într-un fotoliu și citea *The Times,* cu o pungă de Bloomies lângă ea.

N-o cunoșteam. M-am dus într-acolo și m-am prezentat, iar ea spuse că o cheamă „Kiera Liantonio, de la Operațiuni Speciale"

Era o femeie atrăgătoare, bine îmbrăcată, de douăzeci și ceva de ani, poate ceva mai mult, dar oricum nu mai sunt în stare să-mi dau seama. În orice caz, era prea tânără ca să fie detectiv NYPD, așa că am întrebat-o:

– FBI?

– Se vede?

Mă tem că da.

De unde scot ăștia astfel de copii? Păi, probabil, chiar de pe băncile Facultății de Drept și din Quantico. La fel ca Lisa Sims. Presupun că o astfel de misiune constituia un bun antrenament într-o situație reală pentru un agent FBI începător. De ce să distribuie un profesionist care să-mi păzească viața?

– Probabil că voi lipsi două sau trei ore, i-am spus agentului special Liantonio. Poți lua o pauză dacă vrei.

Femeia dădu din cap.

Spre știința dumneavoastră, nu este niciodată o idee bună să întrebi un polițist sau un agent femeie dacă poartă vestă – e ca și cum le-ai întreba dacă sunt gravide și ar putea interpreta greșit totul. Dar eu sunt șmecher, așa că am întrebat-o:

– De ce nu porți vestă?

– Ba port, replică ea.

– Ah... bine.

Înțelegeți acum?

În orice caz, puștoaica părea sigură pe ea, așa cum par cei mai mulți agenți atunci când ies de la Quantico – așa cum eram și eu când am ieșit din Academie. În fond, ești în formă fizică excelentă, ai fost ascultător la lecții și deții o armă pe care știi să o folosești, precum și o insignă sau o legitimație care emană autoritate. Singurul lucru pe care nu-l deții sunt cunoștințele.

– Soția mea lucrează pentru Birou, i-am zis domnișoarei Lisantonio.

– Știu.

– Știi cumva unde e ea și de ce e acolo?

– Am auzit ceva.

– Bine. Nu are nevoie și nici nu vrea o colegă de cameră. Rămâi vigilentă. Individul ăsta este extrem de rău.

Nu-mi răspunse, dar dădu din cap.

Am părăsit clădirea și m-am postat sub copertina de ploaie alături de însoțitorul meu pistolar – din nou Ed Regan – în vreme ce SUV-ul poliției de autostradă trăgea mai aproape de noi.

Am urcat în mașină și am pornit. Șoferul era nou și se numea Ahmed cumva. Sunt poate cincizeci de polițiști originari din Orientul Mijlociu în întreaga poliție de treizeci și cinci de mii de oameni și eu m-am ales cu unul dintre ei.

Am schimbat câteva vorbe în vreme ce ne croiam drum către Bellevue. Ahmed era un tip de treabă. Scotea din el glume reușite, cum ar fi „Vă răpesc" Mă rog, dacă ești un polițist musulman înrolat în NYPD, după 11 septembrie, *chiar ai nevoie* de simțul umorului.

Ed Regan își dovedi interesul față de cultura lui Ahmed întrebându-l:

– Care e definiția unui arab moderat?

Cineva care rămâne fără muniție, îi replică Ahmed.

Știam și eu câteva glume bune, dar nu aveam chef să fiu perceput ca un nesimțit cultural. Mă rog, în fine, una singură.

– Cum orbești un arab? am întrebat.

– Îi pui un parbriz în față, răspunse Ahmed.

În fine, Ahmed conducea mult mai bine decât un șofer pakistanez obișnuit, cu excepția faptului că, din când în când, efectua niște manevre bizare, dar eu știam că încearcă să-și dea seama astfel dacă eram urmăriți de cineva.

De asemenea, mai știam și că eram urmăriți de o mașină de supraveghere ascunsă pe undeva, așa cum se întâmpla la fiecare drum al meu la Bellevue. Ideea era ca, dacă veneau după noi și observau că efectuez vizite regulate la spitalul Bellvue, tipii răi puteau trage concluzia că a) primeam consiliere psihologică de care aveam mare nevoie sau b) vizitam un pacient. Iar noi nu doream ca ei să creadă ultima variantă.

În fine, cu tot respectul cuvenit priceperii șoferistice de care dădeau dovadă unii inși străini de origine, cei mai mulți dintre acești domni nu erau în stare să urmărească pe cineva nici dacă erau legați de parașocul din spate al mașinii urmărite.

Am ajuns la Bellevue fără însoțitori și fără probleme, iar eu am coborât și am zis:

– Vă chem eu.

Kate arăta mai bine, dar îmi spuse că e pe punctul să înnebunească și voia să plece neapărat.

I-aș fi putut reaminti că a sta în spital era mai bine decât să fii mort, dar doream să mă arăt sensibil față de starea ei psihică, așa că am zis:

– Gândește-te la asta ca la o misiune grea pe care o poți îndeplini.

– Scoate-mă naibii de aici.

– Ar trebui să discuți cu gardianul tău.

Oricum, Kate primise cu împrumut un laptop de la Fed:

– Îmi scriu raportul despre incident, îmi zise.

– Bun așa. Scrie-l și pe al meu. Am trecut prin incidentul ăsta împreună, i-am amintit.

Kate trecu la alt subiect și mă informă:

– Maică-mea și taică-meu vor să-i vizităm imediat ce voi fi în stare să călătoresc.

– Nu prea am chef să merg în Montana.

– Minnesota, John. Unde ne-am căsătorit.

– Desigur. Mă rog.

Schimbă iarăși subiectul și mă întrebă:

– Ce ai făcut azi-noapte?

– Azi-noapte...? Ce am făcut? M-am uitat la albumul nostru de nuntă.

Kate trecu la următoarea întrebare și zise:

– Ce vei face noaptea asta?

– Arunc avioane de hârtie de pe balcon.

– Te-a rugat Tom să... ieși și să vezi dacă te urmărește Khalil?

Bună întrebare. Aveam nevoie de un răspuns nuanțat.

– Ei bine, am discutat asta cu Paresi, am zis. Dar numai ca ultimă soluție – dacă nu-l găsim pe Khalil prin metodele și procedurile standard.

Kate tăcu o vreme, apoi spuse:

– Nu ești *obligat* să faci asta. Nu face parte din fișa de post a nimănui.

– Avem un interes *personal* în prinderea lui Asad Khalil, i-am amintit în caz că uitase.

Tăcu din nou, apoi zise:

– De ce nu aștepți până ce ies de aici? Atunci pot lua și eu parte la operațiune.

Era adultă și cunoștea meseria, așa că am zis, fără menajamente:

– Tu de ce crezi că ești încă aici? Ești aici ca să fii ferită în vreme ce eu și Khalil ne jucăm de-a v-ați ascunselea.

Kate redeveni tăcută, apoi mă întrebă:

– Ai un plan bun?

Ei bine, mi-am zis eu, planul părea bun, aveam încredere în echipele de supraveghere și mai știam că eu, personal, voi executa planul ireproșabil, ca întotdeauna. Însă, așa cum îmi spusese pe vremuri un tip din armată: „Chiar și cele mai bune planuri de bătălie rareori rezistă la primul contact cu inamicul."

John?

– Este o operațiune obișnuită și sigură de supraveghere și contrasupraveghere, la care participă și o echipă SWAT, în cazul că arestarea nu va fi posibilă.

De fapt, chiar eu aveam să mă asigur de imposibilitatea unei arestări.

Când o s-o faci? mă întrebă Kate.

Nu aveam deloc chef ca ea să-și piardă somnul din pricina asta, așa că am mințit:

– Ți-am zis – după ce epuizăm toate celelalte căi.

– Să mă anunți, zise ea dând din cap.

O voi face.

Dacă nu ies de aici până duminică, o să-mi sun avocatul și o să cer un *habeas corpus*[1], mă informă.

Să faci rost de unul și pentru mine. Și de o pizza cu pepperoni. Nu-ți rata cariera, am adăugat.

În fine, venise ora prânzului și Kate insistă să iau masa împreună cu ea.

M-am uitat la meniu și am zis:

O să iau biban în zeghe cu legume nebune.

Kate zâmbi, ceea ce constituia un semn bun.

Pe parcursul mesei, care nu era deloc rea, am pus-o la curent cu majoritatea evenimentelor din ultimele două zile, iar ea mă întrebă:

– Poliția Statală a dat peste arma și telefonul meu?

Le caută încă.

– Khalil te-ar putea ucide cu arma mea.

– Nu, eu o să-l ucid cu arma *mea*.

De fapt, aveam intenția să folosesc cuțitul. Poate chiar mâinile goale.

– Dacă te sună, vreau să-i transmiți un mesaj din partea mea, zise Kate.

Nu pot. Ești moartă, i-am reamintit eu.

– Ei bine... când îl vom prinde, vreau să mă vadă vie. Vreau să-l interoghez... Vreau să-l văd percheziționat la piele.

În mod cert, agentul special Mayfield era încă ofticată rău, iar asta dovedea o atitudine sănătoasă – deși cu câteva zile în urmă voia să-l vadă pe Khalil

[1] Acțiune legală declanșată când arestarea este considerată ilegală sau insuficient fundamentată. (n.tr.)

mort. Acum dorința ei de răzbunare pierduse din intensitate și voia să-l vadă umilit și băgat la pușcărie pe viață. Aș fi vrut să o pot ajuta ca să-și îndeplinească dorința, dar în mine încă mustea planul A: uciderea lui. În orice caz, i-am zis:

– Ar fi interesant de văzut așa ceva.

Kate dădu din cap, apoi mă întrebă:

– I-ai povestit lui Tom despre Boris?

Știam că nu pot să mint deoarece ea ar fi verificat cu Walsh, așa că am răspuns:

– Nu.

– De ce?

Bună întrebare. Pe asta nu o puteam fenta și nici nu aveam chef să mărturisesc adevărul, așa că m-am retras în ultimul refugiu al soților și iubiților, și am zis:

– Ai încredere în mine.

– Asta ce ar trebui să mai însemne?

– Să ai încredere în mine.

Se uită la mine, apoi, după câteva secunde, zise:

– O să sfârșești mort sau în închisoare.

– Nici una, nici alta.

– L-ai sunat pe Dick Kearns, cum faci mereu când dai târcoale FBI-ului? mă întrebă.

N-am răspuns.

Ne-am privit drept în ochi și ea zise:

– Povestește-mi despre Boris.

Am inspirat adânc și i-am povestit excursia până în Brighton Beach, apoi despre *Svetlana*, fără să las ceva deoparte – cu excepția episodului Veronika – și am încheiat spunând:

– Boris m-a convins să-i acord o săptămână, iar eu am fost de acord. Și acum vreau ca tu să faci la fel. Îți transmite toate cele bune, am adăugat.

Kate rumegă rapid informațiile și mă întrebă:

– Ai înnebunit?

– Da, dar asta nu e relevant.

Se retrase în același proces de gândire profundă, apoi zise:

– Nu am auzit ce mi-ai povestit.

Am dat din cap.

Sună-l pe Tom, mă sfătui.

M-am ridicat și m-am aplecat ca să o sărut, iar ea îmi luă capul în palme și mă sărută lung și apăsat, după care zise:

– Fii prudent. Te rog. Avem o viață îndelungată în fața noastră.

– Știu. Am mângâiat-o pe mână și i-am zis: Te sun mai târziu.

Ajuns înapoi în apartament, mi-am petrecut restul după-amiezii cu hârtii.

Am vorbit iarăși cu Paresi, care nu avu mai nimic să-mi spună, cu excepția ideii că „Toată lumea stă ca pe ghimpi pentru noaptea asta"

Hai să nu ne excităm prea tare.

– Mda... dar cel puțin *facem* ceva și noi – nu ne mulțumim doar să reacționăm.

– Corect. Cea mai bună apărare este un atac bun.

Observasem că Tom Walsh nu mă suna și bănuiam că vrea să se distanțeze de mine sau de operațiune, în caz că lucrurile mergeau prost. Însă, dacă puneam laba pe Khalil în noaptea asta, Walsh aștepta în apartamentul lui, cu o mașină pornită jos ca să poată împărți bucuria triumfului alături de mine.

Dacă merge bine la noapte, o să-l văd pe Tom cu fotograful lui în parc, i-am zis lui Paresi.

Paresi nu răspunse la înțepătură, dar îmi zise:

– Mult noroc și vânătoare bună.

La ora cinci după-amiază mi-am curățat arma și am luat trei încărcătoare suplimentare cu gloanțe de 9 milimetri. Mi-am curățat, de asemenea, arma de rezervă, care este un vechi Smith & Wesson Police Special calibru 38. Pistoalele automate de mare performanță precum Glockul se blochează uneori, și chiar dacă eu, personal, n-am trecut niciodată prin așa ceva, era posibil să se întâmple un incident de felul ăsta, așa că a doua armă trebuia să fie un revolver simplu, mult mai puțin predispus să scoată doar niște *click, click* atunci când ar trebui să facă *bang, bang.*

Am scotocit prin dulap și am găsit niște haine de plimbare, dar și un vechi cuțit Marine K, care se afla în familia mea din vremurile când unchiul Ernie

a fost în războiul din Pacific. După spusele unchiului Ernie, cuțitul ăla vărsase mult sânge, așa că nu era un obiect oarecare, fusese botezat.

În același timp, cuțitul trebuia ascuțit, așa că am folosit o piatră de ascuțit din dulapul de la bucătărie. Și în vreme ce ascuțeam acea lamă mare, am înțeles într-o oarecare măsură cum se simțeau vechii războinici în ajunul bătăliilor – sau soldații moderni, care își ascuțeau baionetele înainte de atac; ascuțirea oțelului avea mai puțin de-a face cu tăișul lamei și mai mult cu tăișul sufletului și al psihicului – era o identificare străveche cu fiecare bărbat care se confruntase vreodată cu bătălia și cu moartea, cu luptătorul care stătea alături de camarazii lui, deși era singur, afundat în propriile gânduri și temeri, așteptând semnalul de luptă cu inamicul și cu sine însuși.

CAPITOLUL 41

La ora zece seara am coborât în hol, unde un supraveghetor din partea Operațiunilor Speciale, agentul special FBI Bob Stark, mă aștepta deja. Îl cunoșteam pe Bob și știam că este unul dintre oamenii pricepuți în meseria asta.

Eram îmbrăcat cu pantaloni kaki, pantofi albi de alergare – dar fără sclipici pe ei – și un jerseu alb. Afară burnița când și când, așa că aveam cu mine și un bluzon și o șapcă să mă apere de ploaie. Cam ponosită îmbrăcăminte, motiv pentru care speram să nu dau peste cineva cunoscut. Cu excepția evidentă a libianului. Mai important, speram ca Asad Khalil sau amicii lui să nu-și dea seama că eram îmbrăcat special ca să fiu văzut în întuneric.

Eu și Stark am trecut în revistă misiunea. Am luat o hartă a parcului de la el în caz că mă rătăceam, așa cum mi se întâmpla uneori în acel parc. Am făcut o verificare de rutină a microfonului și ne-am asigurat amândoi că dispozitivul GPS funcționa fără probleme.

Îmi pusesem, bineînțeles, vesta din Kevlar. Aveam Glockul în tocul de la șold, iar celălalt pistol în ham sub braț, ca să pot riposta rapid cu foc încrucișat în caz de nevoie.

Stark observă teaca pumnalului la centură, dar nu comentă nimic în privința asta.

De asemenea, îmi luasem cătușele cu mine, așa cum cereau regulile, dar aveam serioase îndoieli că voi ajunge să le folosesc.

Pentru că ideea era de a-l prinde viu pe nemernic, Bob îmi oferi o doză de spray paralizant, iar eu i-am zis:

– Mersi, dar mi-am uitat poșeta sus.

Satisfăcut că eram pregătit de plecare, Bob îmi zise:

– Bun, o să fiu într-o dubă de comunicații și voi fi SO One, iar tu ești Walker...

– Hunter.

– Nu... bine, ești Hunter[1]. După cum știi, microfonul e un canal deschis, așa că atunci când vorbești te aude toată lumea din echipele de supraveghere, contrasupraveghere și SWAT. Dar ca să menținem traficul de voce la minimum, echipele mele mi se vor adresa prin stație radio, iar eu îți voi transmite ție – deși, dacă apare ceva urgent, vei auzi asta direct de la un om de supraveghere prin receptor.

– Înțeles.

– Vânătoare bună, detective, îmi spuse.

– Dacă se face târziu și se strică vremea, poți să-mi dai de știre dacă tipii de la FBI se duc acasă?

– Nu e momentul potrivit ca să faci glume despre FBI, mă sfătui el zâmbind.

– Ai și tu dreptate.

Cu asta am plecat de acolo.

Am ieșit din bloc și m-am postat sub luminile apartamentelor, după care am luat-o pe trotuar și am rămas acolo câteva clipe, mimând lupta cu mine însumi sau indecizia. Era singurul loc unde puteam fi reperat de tipii răi, așa că am stat puțin, fără a ieși în evidență.

East 72nd Street este lată și are mai multe benzi pe care se circulă în ambele sensuri. De asemenea, este o stradă aglomerată, așa că mi-ar fi fost greu să-mi dau seama dacă mă urmărește cineva de pe stradă sau dintr-un vehicul – însă echipa de supraveghere ar fi trebuit să-și dea seama deja, iar Stark nu-mi spuse nimic în receptor.

Amintindu-mi că Asad Khalil plănuise ani de zile lovitura și că dispunea de ajutoare locale aici, bănuiala mea era, așa cum îi spusesem lui Paresi, că prietenii lui Khalil închiriaseră un apartament sau un birou pe strada mea. Și, așa cum, de asemenea, îi spusesem lui Paresi, tipii ăștia probabil că îmi monitorizaseră în permanență ușa de la intrare cu o minicameră montată la una dintre miile de ferestre de peste drum. Era o metodă destul de comună de supraveghere de la o distanță sigură, iar pentru punerea ei în aplicare nu era nevoie decât de bani, niște ore de muncă și tipi pe care să nu-i deranjeze să se

[1] *Walker*, plimbărețul; *hunter*, vânătorul (în engl.) (n.red.)

uite întreaga zi și întreaga noapte la un monitor pe care singura imagine era ușa de la intrarea clădirii mele. Dacă vrei să ucizi pe cineva, e bine să știi unde se află ținta și încotro merge.

Am cotit la dreapta și am pornit către Central Park.

Până acum, dacă fusesem văzut, Abdul îl sunase deja pe Amin, care îl suna chiar în această clipă pe Asad.

Am mers încet de-a lungul trotuarului încă plin cu lume, în ciuda orei înaintate și a ploii mărunte.

Acum, că trecusem la acțiune, mi-a dat prin minte că, dacă Asad Khalil nu se ascundea în zonele imediat învecinate, va avea nevoie de ceva timp ca să ajungă în parc și să ia legătura cu amicii lui care mă urmăreau. Iar dacă aceștia nu erau niște profesioniști, atunci era posibil să mă piardă din ochi înainte de venirea lui Khalil.

Așadar... în cazul în care chiar aveau un apartament sau un birou pe East 72nd Street, acesta ar fi fost nu doar postul lor de supraveghere, ci poate chiar locul unde stătea și se ascundea Khalil. Cartierul era mare.

Mi-am continuat mersul și am auzit vocea lui Bob Stark în receptor, spunând:

– Hunter, aici SO One – mă auzi?

Am vorbit în microfonul miniatural ascuns sub cămașă:

– Hunter, clar și tare.

– Bun, suntem cu tine, dar cred că ești singur.

– În regulă. O să mă opresc însă la intrarea în parc ca să vedeți dacă apare cineva interesat de mine.

– Înțeles. Avem doi oameni acolo – un bărbat și o femeie – chiar după intrare.

Îmi descrise cum erau îmbrăcați.

– Încearcă să-ți ții oamenii departe de mine imediat ce intru în parc, i-am zis lui Stark. *Nu vreau* să speriem eventualele cozi.

– Ne pricepem destul de bine la asta.

– Știu. Spun doar că mă pot proteja singur.

Bine. Data viitoare mergi singur.

– Nu te oftica, am replicat.

– Înțeles.

Pentru informarea dumneavoastră, dacă te plimbi pe stradă în New York și vorbești cu tine însuți nu va observa nimeni – cu excepția, poate, a altor oameni care vorbesc cu ei înșiși.

În fine, am traversat Fifth Avenue și m-am postat în apropiere de zidul jos din piatră care înconjoară întregul parc.

Încă se mai vedeau câteva tonete în preajma intrării în parc. Amintindu-mi că trebuie să fac o pauză acolo, am folosit ocazia ca să-mi cumpăr un hot dog cu chili. De fapt, mi-am luat două. Hei, era posibil ca asta să fie ultima mea masă.

M-am așezat pe o bancă udă și mi-am mâncat delicatesele, încercând să arăt ca un văduv neconsolat, ceea ce nu e ușor atunci când ai două pachete magnifice cu hot dog în mâinile tale.

Mi-am terminat masa și am intrat în parc.

Am zărit echipa de supraveghere șezând pe o bancă și arătând pentru restul lumii ca un cuplu de îndrăgostiți – nu ca soț și soție, deoarece se țineau de mâini și vorbeau. Bine, ce am zis acum nu e frumos. Însă cel mai important lucru era că porumbeii nu s-au uitat înspre mine, fapt care m-a determinat să-mi dau seama că sunt profesioniști.

Mi-am continuat plimbarea. Pe măsură ce mă afundam în parc, depărtându-mă de Fifth Avenue, m-a șocat felul în care mi s-au schimbat dispoziția și sentimentele – aproape ca și cum m-aș fi întors în timp, în vremurile când insula Manhattan era compusă doar din codri, pășuni și aflorimente de piatră.

Oricum, poți vedea zgârie-norii luminați din jurul parcului, iar parcul e plin cu alei pavate, luminate de felinare înzorzonate. Am urmat una dintre aceste alei înspre nord, către primul loc de oprire, numit Kerbs Boathouse.

Ploaia măruntă ținuse la distanță mulțimile de plimbăreți și îi alungase de pe pajiște. De fapt, în seara asta nu prea se vedeau oameni pe-acolo, iar acest fapt era de bun augur.

Mi-am croit drum spre nord, apoi am urmat un indicator care mă ducea către Kerbs Boathouse, pe malul lacului.

Am încercat să-mi zăresc echipa de supraveghere, dar în afara celor doi porumbei, care veneau alene la cincizeci de metri în spatele meu, ținându-se de mână, n-am putut identifica pe nimeni altcineva.

De asemenea, am încercat să-mi dau seama dacă mă urmăresc alte persoane, dar nu părea nimeni interesat în mod special de mine.

De fapt, o voce rosti în urechea mea:

– Hunter, aici e SO One – pari să fii singur. Auzi?

– Aud, am răspuns.

Și cu asta, am răspuns basta. Nu mai era nimic de adăugat.

Am ajuns la ponton, folosit pentru adăpostirea modelelor de bărci pentru împătimiții lor și m-am postat pe aleea de piatră dintre adăpost și lac, de unde am privit peste întinderea de apă.

Undeva, în cealaltă parte a lacului, se găsea o echipă SWAT cu puști cu lunetă. Oamenii ăia erau în stare să smulgă guma de mestecat dintre dinții unui individ fără să-i spargă măselele. Dar se părea că eram singur acolo.

Lângă mal se găseau niște bănci. M-am așezat pe una dintre ele, părând descurajat, o atitudine deloc greu de compus atunci când fundul tău e ud, iar ploaia devine tot mai rece.

Am stat așa zece minute și tocmai eram pe punctul de a pleca mai departe când Stark zise:

– Cineva se apropie dinspre nord.

– Înțeles.

Mi-am scos pistolul Glock și l-am pus în poală.

Am auzit pași dinspre dreapta mea și am aruncat o privire către capătul îndepărtat al adăpostului de bărci.

O siluetă masculină – înaltă – se oprise în lumina unui felinar. Individul se uita la mine. Înaintă cu câțiva pași, apoi străbătu încet aleea către mine.

Omul era îmbrăcat cu o haină lungă, neagră, prea greoaie pentru acest moment al anului, și ducea cu el o geantă mare, așa cum procedează oamenii fără adăpost. Pe măsură ce se apropia, am început să-i deslușesc trăsăturile.

L-am observat cu atenție în timp ce se apropia, dar nu era Asad Khalil – deși era posibil să fie unul dintre amicii lui.

Omul se așeză pe bancă, alături de mine, și mă întrebă:

Ce mai faci?

– Mi-a murit soția și am de gând să mă arunc în lac.

– Da? Nasoală chestie, omule. Hei, nu-i dracu' așa negru, adăugă.

– Cu cine vorbești? îmi zise în ureche Stark.

– Nu știu, am răspuns. Așteaptă. L-am întrebat pe domnul respectiv: Cum te cheamă?

– Skip. Da' pe tine?

– Tom Walsh. Stai așa. E Skip, am rostit în microfon.

– Skip și mai cum?

Înainte de a-i cere lui Skip informații suplimentare, acesta întrebă:

– Cu cin' vorbești?

– Cu mine însumi. Tu nu vorbești cu tine însuți?

– La naiba, nu. Doar țăcăniții vorbesc cu ei.

– Hunter, zise Stark. Cine *e* individul?

– Ești terorist arab? l-am întrebat pe Skip.

– Mda, îmi răspunse. Sunt terorist arab.

– Spune că e terorist arab, am rostit în microfon.

– Ce dracu' faci acolo? Scapă de individ.

– 'Nțeles. Trebuie să pleci, i-am zis lui Skip.

– Cin' spune asta?

– Vocea din capul meu.

– Ai niște bîștari?

– Îi dau ceva lovele, dar poate îl verifici când pleacă, i-am zis lui Stark. Ia-mi banii înapoi.

Am auzit câteva râsete din partea echipei de supraveghere în receptorul din ureche.

– Cu cin' vorbești, omule? întrebă din nou Skip.

– Cu extratereștrii.

Am scos doi dolari din buzunar, dar Skip era deja în picioare și plecase.

Am decis să procedez la fel și am zis:

– SO One, Hunter în mișcare.

– Înțeles.

Am pornit către o altă fâșie de apă, Belvedere Lake, care se află la circa un kilometru depărtare, în nord-vestul parcului.

M-am plimbat alene prin zona denumită Ramble, o porțiune de parc intens împădurită și un loc bun de ambuscadă, deși păream să fiu singura ființă umană de pe acolo. Însă, uneori, nu poți scăpa senzația aia că ești urmărit.

Am ajuns la Belvedere Lake, unde Stark îmi zise:

Fă un tur al lacului.

Ca atare, m-am plimbat alene în jurul lacului Belvedere, cunoscut și sub numele de Turtle Pond[1], deși în noaptea asta ar fi fost mai bine să se cheme Sitting Duck Lake[2].

Mi-am încheiat turul fără să mă întâlnesc cu cineva interesant. M-am oprit lângă o clădire denumită Castelul Belvedere, unde m-am așezat pe o bancă udă și m-am uitat în undele iazului.

– Hunter se odihnește, am rostit în microfon.

– Avem contact vizual, îmi replică Stark. Nu te-a urmărit nimeni. Dar stai o vreme acolo.

Ca atare, am stat jos vreo cincisprezece sau douăzeci de minute, până ce Stark zise:

Ne gândim că, dacă ai fi avut însoțitori, am fi aflat până acum. Așa că poate e mai bine să anulăm oprirea de la Reservoir.

Mă distrez prea bine, i-am răspuns.

Am avut impresia că aud câteva mormăieli în receptorul din ureche, după care Stark zise:

– Cum vrei tu.

M-am ridicat în picioare și am replicat:

Hunter o ia din loc. Pe unde vreți să merg? am întrebat.

În jurul Marii Pajiști, către vest, îmi răspunse.

– Înțeles.

Am pornit într-acolo, străbătând Marea Pajiște de-a lungul unei alei care trecea pe lângă o zonă plină de copaci. Nu mai era nimeni prin preajmă, cu excepția unui tip pe bicicletă, care venea spre mine. Am continuat mersul

[1] Iazul Broaștelor Țestoase (în engl.)

[2] Lacul Rațelor Nemișcate, (în engl.), lac în Ontario, Canada, cu temperaturi foarte joase (n.trad.)

și pe măsură ce mă apropiam de individ am văzut că și el se uita la mine, așa că mi-am dus mâna spre pistolul Smith & Wesson.

– Hunter, eu sunt tipul de pe bicicletă, zise o voce în receptorul din ureche.

– Înțeles.

Omul trecu de mine, dădu scurt din cap și își continuă drumul.

Am continuat și eu să merg. În stânga mea, printre copaci, vedeam un bărbat care își plimba câinele. Câinele adulmeca solul în jurul lui, așa cum procedează câinii atunci când vor să-și facă nevoile, iar bărbatul care îl însoțea vorbea la telefonul mobil, probabil spunându-i nevestei sau altei persoane importante ceva de genul „De ce trebuie *eu* să plimb câinele de fiecare dată când plouă? E câinele *tău*." Și așa mai departe. Am trecut și eu prin așa ceva.

Am mers mai departe, dar am aruncat o privire înapoi către individul cu câinele ca să mă asigur că nici el și nici patrupedul nu erau teroriști.

Puteam vedea clădirile de apartamente din Central Park West. Mi l-am imaginat pe Vince Paresi șezând în apartamentul lui drăguț și cald, bând un pahar cu vin și încercând să-și amintească motivul pentru care în noaptea asta era nevoit să stea în stare de alertă. De fapt, Paresi avea o stație în apartament cu care putea monitoriza întregul trafic radio, inclusiv microfonul meu, așa că am zis:

– Căpitane, îți văd casa de aici. Fă cu mâna.

Se auziră câteva chicoteli în receptorul din ureche, dar niciun răspuns de la șef.

În fine, ceasul arăta acum unsprezece și jumătate, iar ploaia mocănească nu contenea. Devenea tot mai rece afară, eu eram ud și singurul lucru care m-ar fi putut face fericit acum era Asad Khalil. Că veni vorba de asta, eram destul de convins că i-aș fi putut despica gâtul înainte ca echipele de supraveghere să intervină.

Am trecut de Transverse Road în dreptul străzii 86 și am văzut în dreapta luminile de la secția de poliție din Central Park, care avea sediu chiar în parc. Nu era un post deloc rău dacă îți plăcea munca în natură. Pe de altă parte, mai erau iernile. Nicio slujbă nu este perfectă. Nici măcar asta.

În fine, am văzut în fața mea zona numită Reservoir, o întindere mare de apă, lată de aproape opt sute de metri. În jurul ei, o pistă de alergare.

Am văzut doi oameni alergând împreună. La naiba, cine să alerge în ploaie la miezul nopții?

– Hunter, avem câțiva oameni mai sus, la Reservoir, care raportează că se văd doar câțiva joggeri și că nimeni nu te-a urmărit, așa că socotesc că ar trebui să renunțăm, zise Stark.

– O să alerg în jurul lacului, am replicat.

Se auziră din nou câteva mormăieli, dar de această dată mai multe și mai puternice. Hei, amicilor, eu sunt cel care încearcă să atragă un terorist ca să fie hăcuit.

Am ajuns pe pista de alergare și am început să alerg în sens invers acelor de ceasornic, așa cum cerea regula de bună purtare. Pantofii mei și ciorapii erau uzi. Auzeam plescăituri dinspre partea inferioară a corpului.

Pista are cam doi kilometri jumătate lungime, iar după circa cinci minute începuse să-mi placă alergarea, ceea ce reprezintă primul indiciu tenebros al faptului că ești pe cale să devii un zombie al joggingului.

Evident că renunțasem la orice speranță de a mai da peste Asad Khalil, dar dacă mă urmărea vreunul dintre ajutoarele lui cu turban, probabil că acesta îl suna acum pe Khalil și îi spunea: „Omul ăsta va muri de pneumonie sau de infarct înainte să-l poți ucide tu. Vino repede."

În fine, am făcut un tur al iazului în circa douăzeci de minute, ceea ce nu e chiar rău, și eram atât de bucuros încât am inspirat adânc și i-am zis lui Stark:

– O să repet figura.

– Oprește-te – și-așa abia reușesc să conving echipa SWAT să nu te elimine de la distanță, răspunse Stark.

– Haide. Doar încă o...

– S-a terminat. Operațiunea s-a încheiat. Cei de la supraveghere și contrasupraveghere raportează că n-au văzut pe nimeni. E timpul să mergem acasă.

– În regulă... dar mă întorc pe jos prin parc.

I-am dat itinerarul meu, de-a lungul părții estice a parcului, după care mi-am început plimbarea lungă, de vreo trei kilometri, înapoi către apartament.

M-am îndreptat spre sud, de-a lungul unei alei care trecea prin spatele Metropolitan Museum of Art, aflat în stânga mea, și pe lângă obeliscul egiptean, în dreapta. Mi-am ridicat privirea în sus la obeliscul maiestuos din piatră,

vechi de circa 3 500 de ani, și în mintea mea a apărut o idee extrem de profundă, care îmi spunea „Chestia asta e a dracului de veche"

În fine, am mers mai departe, dezamăgit, dar în același timp ciudat de ușurat. Era așa cum spusese Paresi – făceam ceva, ceea ce era mai bine decât să nu facem nimic. Era mai bine decât să așteptăm ca nemernicul ăla să treacă la următoarea mutare.

Operațiunea din noaptea asta se încheiase, dar eu continuam să fiu în stare de alertă și speram că echipa mea nu plecase acasă în vreme ce eu eram încă în parc.

– SO One, aici e Hunter, am zis. Mai sunteți alături de mine?

Tăcere.

– So One, Hunter. Alo?

– Cred că a plecat toată lumea, zise Stark.

– Glumești, nu?

– Glumesc. Hei, mărește pasul. Toți vor să o șteargă.

În situații serioase nu-mi prea plac glumele, în afara cazului că sunt făcute de mine.

– Hei, fă-mi o favoare – sună la Bellevue, treci prin centrală și cere cuiva de pe etajul securizat să se ducă în camera soției mele și să-i spună că mă îndrept spre casă.

– Se face.

Am mers mai departe, gândindu-mă că exista încă șansa să dau peste dușman. Însă dușmanul fie nu știa că mă aflu în parc, fie mă văzuse, îi dăduse raportul lui Khalil, iar acesta mirosise o capcană. Însă eu eram dispus să repet figura, mâine-noapte și în fiecare noapte, cât timp Walsh și Paresi considerau că povestea asta putea da roade și cât timp erau dispuși să aloce resurse umane pentru această operațiune. De fapt, chestia asta era tot ce aveam. Alternativa ar fi să așteptăm până ce Khalil și-ar pune în aplicare propriul plan împotriva noastră.

În fața mea se găsea sculptura *Alice în Țara Minunilor*. M-am oprit și am privit-o. Pălărierul Nebun îmi amintea de Tom Walsh.

Am mers mai departe și am ieșit din parc la intersecția dintre Fifth Avenue și 72nd Street, după care am luat-o spre casă.

La acea oră strada era tăcută, iar ploaia cădea un pic mai furioasă.

– O să încercăm alt itinerariu mâine-seară, zise Stark.

– Vă mulțumesc. Ați făcut treabă bună, le-am zis tuturor celorlalți.

Am auzit vreo opt sau nouă voci care mi-au răspuns.

Am intrat în holul clădirii mele, unde am văzut-o pe agentul special Lisa Sims, dintre toți oamenii posibili, la post.

Cum a mers? mă întrebă Lisa.

A fost un bun test de rezistență fizică.

– Îmi pare rău pentru soția ta, zise dând din cap.

Mersi. E bine.

– În regulă. Lisa scoase un pachețel din buzunar și mi-l întinse. Era un dolar de argint luat din Taj Mahal. Ca să-ți poarte noroc, îmi spuse.

Am zâmbit.

– Mersi. A funcționat data trecută, am adăugat.

Îmi răspunse la zâmbet și zise:

Arăți ca și cum ai avea nevoie de un somn pe cinste în noaptea asta.

Mda. Dar *tu* trebuie să stai trează.

Corect... în fine, dacă ai insomnie... sunt aici.

Cum să interpretez așa ceva?

I-am urat o noapte liniștită, m-am dus la lift, m-am urcat în el și mi-am scos pistolul Glock.

Am intrat în apartament cu arma în mână. Lăsasem toate luminile aprinse și le-am găsit tot așa. Am străbătut toate încăperile, după care m-am întors la ușă și am zăvorât-o.

Zăvorul în sine era bun, dar nu din cale afară de solid, deși nu mi-am făcut niciodată griji în privința asta. Însă, dacă ar fi cărat un berbece cu el, ar fi spart ușor încuietoarea *și* zăvorul cu doar una sau două izbituri.

Nu deveneam paranoic sau fricos – pur și simplu mă gândeam la cel mai prost scenariu posibil.

Uneori tipii răi puteau fi inteligenți și isteți, însă oamenii inteligenți știu, de asemenea, când să nu fie isteți și când să folosească forța brută. Viteză, surpriză și atac frontal – aș fi căzut peste balustrada balconului treizeci și patru

de etaje, fără parașută, iar Khalil mi-ar fi făcut cu mâna în chip de adio și ar fi strigat în urma mea: „Ultima dumitale cădere liberă, domnule Corey!" *Buf!*

Gândul ăsta îmi stârnea pofta pentru una mică, însă și nevoia de a rămâne lucid. Ca atare, mi-am umplut paharul pe jumătate. Îl uram *cu adevărat* pe nemernicul ăsta.

Am tras canapeaua în hol și am proptit-o de ușă.

Apoi m-am schimbat cu haine uscate și m-am așezat în fotoliul meu La-Z Boy. Am pornit televizorul și am dat peste un vechi și minunat film cu John Wayne – *Danger Rides the Range*[1] –, iar când Ducele a început schimbul de focuri cu tipii răi, mi-am ațintit revolverul asupra ecranului și l-am ajutat pe maestru. Bang, bang. Fii atent, Duce! Bang.

Pe la ora două dimineața m-am dus la culcare. Ușa de la dormitor avea o încuietoare zdravănă, așa cum descoperisem pe proprie piele după două neveste și o prietenă. Pentru prima dată, eu eram cel care încuia ușa acelui dormitor.

Eram iritat rău de tot că trebuia să trăiesc așa; întreaga situație contrazicea antrenamentul și instinctele mele naturale, cele care mă determinau să fiu mereu în ofensivă. Însă uneori trebuie să aștepți pur și simplu ca individul celălalt să-și efectueze mutarea, iar după ce o face, jocul se sfârșește rapid.

Am căzut într-un somn neliniștit, în care am visat că eu și Khalil intrasem într-o arenă mare, din capete opuse ale amfiteatrului, iar acum ne îndreptam unul înspre celălalt. Era noapte, iar stadionul era pustiu. Era liniște deplină, doar câteva lumini erau aprinse și peste teren dansau umbre întunecate. În vreme ce ne apropiam, treceam amândoi prin petice de lumină și umbră. Într-un târziu, am ajuns față în față, la câțiva pași depărtare, într-un cerc de lumină. Am dat amândoi din cap, iar el a scos un cuțit de la centură. Am văzut că era plin de sânge – sângele lui Kate. Iar Khalil a lins lama. Atunci mi-am scos și eu cuțitul – K-bar – și l-am ridicat ca el să îl vadă bine. Khalil a dat iarăși din cap și imediat ne-am apropiat mai mult unul de altul. Luminile stadionului s-au stins brusc... iar eu i-am auzit respirația în beznă. Apoi a ajuns suficient de aproape de mine ca să-l miros și l-am auzit spunând: „Te-am păstrat pentru final."

[1] Numit și *Three Texas Steers* (1939), regie George Sherman (n.red.)

M-am aruncat înspre vocea lui în întuneric și am simțit sânge cald pe piept, dar nu știam dacă e sângele lui sau al meu – sau al amândurora.

M-am trezit complet asudat și gâfâind. Am rămas întins pe pat, holbându-mă în întuneric și mi-am imaginat fața lui, apoi i-am zis:

Te-am păstrat numai pentru mine.

CAPITOLUL 42

Joi dimineață. Vremea era mai bună decât ieri și am interpretat asta ca pe un semn că astăzi aveam să-l ucid pe Asad Khalil. Poate că era o exagerare.

Am discutat cu căpitanul Paresi despre operațiunea din noaptea precedentă, însă nu erau prea multe de spus, în afară de faptul că operațiunea decursese bine și că toată lumea – în special eu – lucrase bine. Însă ținta operațiunii, Asad Khalil, nu apăruse. Și doar astfel am putea descoperi cât de buni suntem în realitate.

Paresi îmi spuse că primise ceva oameni ca să verifice clădirile de apartamente de pe 72nd Street, începând cu clădirea de vizavi de blocul meu. Mă informă că avea să dureze cel puțin zece zile ca sarcina să fie completată – evident, în afara cazului în care oamenii aveau noroc înainte de expirarea perioadei.

După care Paresi îmi zise:

– Ești pregătit pentru o nouă noapte de plimbare?

– Pentru orice mă scoate din casă.

– Bun, în noaptea asta o să încercăm ceva diferit. Vreau să vii la Fed pe la ora șase seara. Ia un taxi și poate că o să te urmărească Serviciul de taximetrie al Țării Nisipurilor. Dar chiar dacă nu vei fi urmărit, vom porni de la premisa sau de la speranța că adresa clădirii Fed este supravegheată din stradă sau dintr-o clădire învecinată. În regulă?

– Vrei să spui că s-ar putea ca *noi* să fim sub supraveghere? E o chestie legală?

– De fapt, probabil că este. Bun, după aceea, pe la nouă seara, o să părăsești clădirea și o să mergi pe jos către zona de construcție de la World Trade Center – e destul de liniște pe acolo după lăsarea întunericului, iar tu doar o să te plimbi prin zonă – trist, singuratic, contemplând viața și moartea. Apoi,

la un moment dat, te vei duce către Battery Park. O să ne adaptăm circumstanțelor ca să vedem cât de bine arată lucrurile, pe măsură ce orele înaintează.

– În regulă. Tu unde vei fi? l-am întrebat.

O să rămân la Fed, ca să fiu pe aproape.

– Bine. Și Tom?

– La fel.

Vreau să aleg eu locul pentru mâine-noapte, i-am zis.

– Nu derulăm operațiunea asta în timpul weekendului, îmi răspunse. Prea mulți oameni pe teren, îmi explică el.

Avea sens ce spunea, dar asta nu însemna că mă făcea fericit.

– Încearcă să regândești chestia asta, i-am zis. E tot ce avem, în afara cazului că îl găsim prin metodele vechi.

– Corect. De fapt, o să folosim resursa umană economisită cu tine în weekendul ăsta ca să ciocănim la ușile din cartierul tău.

– În regulă, dar...

De asemenea, John, există posibilitatea ca el să te găsească pe tine.

Corect. Dar eu trebuie să fiu disponibil pentru el.

– Ești disponibil și acasă, sublinie Paresi. Poate că o să-și încerce norocul weekendul ăsta.

N-aveam chef să mă contrazic cu el și mă gândeam deja să fentez echipa mea de protecție și să ies pe cont propriu ca să văd dacă Leul mă pândea.

Să vedem ce se întâmplă diseară, zise Paresi. Speculă un pic: Poate că Asad Khalil a șters putina.

– E aici.

Am sunat-o pe Kate, care îmi zise:

Azi-noapte, pe la ora unu, a venit o asistentă, care a spus că are un mesaj pentru mine. Am crezut că ai murit.

– Nu ți-aș fi transmis un astfel de mesaj.

– Nu e amuzant.

– Îmi pare rău, dar nu pot să trec de centrală după miezul nopții.

– Tom mi-a trimis de dimineață un telefon mobil nou, așa că mă poți suna direct de acum.

– Bine.

– Unde ai fost noaptea trecută? mă întrebă Kate apoi.

– La o plimbare prin Central Park. Sunt un văduv deznădăjduit, gândindu-se să se arunce în lac.

Nu comentă, dar e posibil să-și fi spus că nu ar fi fost o idee prea rea.

– Eram acoperit, am rostit. Poate prea acoperit. Și poate că Asad Khalil și amicii lui s-au prins de jocul nostru.

Nu răspunse un timp, apoi zise:

– A venit aici pentru propriul joc.

– Corect.

– În noaptea asta ieși? mă întrebă.

– Mda. Pornesc din clădirea Fed, apoi pe la locul WTC, apoi în Battery Park, apoi... poate că ajung într-un bar hookah.

– Aș da orice ca să-l văd pe John Corey bând ceai alături de arabi într-un bar hookah, zise Kate.

– Cineva trebuie să o facă.

Kate tăcu o vreme, apoi spuse:

– E puțin neplăcut să te gândești că aici ar putea exista și opera celule teroriste – mă refer la celule adevărate, cu oameni competenți și periculoși.

– Corect.

Nu descoperiserăm astfel de activități pe-aici, în New York, dar existau mai mulți indivizi sau mici grupuri de suspecți care erau atât de incompetenți și de-a dreptul tâmpiți, încât ne mulțumeam să-i supraveghem, sperând să ne conducă la cineva sau la vreun grup cu adevărat periculos. Însă Asad Khalil, dacă dispunea de ajutoare, nu ar fi folosit bandele astea de netoți pe care le supravegheam de ani de zile.

De fapt, Kate zise:

– Ar fi bine dacă toată povestea asta ar duce către o celulă adevărată – poate Al Qaeda – pe care s-o înșfăcăm. De-aia e nevoie să-l prindem viu pe Khalil, îmi aduse ea aminte.

– Corect.

Numai că degeaba-l prindeam viu, Khalil nu avea să vorbească – evident, în afară de cazul că CIA îl scotea din țară și îl interoga într-o manieră specială.

Însă nu exista nicio garanție că se va petrece așa ceva. Și chiar dacă se petrecea, noi n-aveam să aflăm niciodată ce a dezvăluit Khalil. De asemenea, mie unul nu-mi place folosirea torturii pentru obținerea de informații. Ca atare, planul meu rămânea cel mai bun – să-i tăiem gâtul ăla nenorocit.

În același timp, nu sunt mare admirator al crimelor comise cu sânge rece... așa că ar fi foarte bine dacă Asad Khalil m-ar aduce într-o situație în care n-aș avea de ales – sau în care n-ar fi așa de clar ce ar trebui să aleg. În fond, el nu se gândea să mă prindă *pe mine* viu.

– John?

– Corect. Avem nevoie de el viu.

Că veni vorba despre respectarea literei legii, agentul special Kate Mayfield mă întrebă:

Ai vorbit cu Tom despre Boris?

Îi scriu un memo.

Sună-l.

Tom s-a decis să mă facă dispărut, am informat-o.

Are telefon.

– Kate, o să mă ocup de asta. Subiectul e închis.

– Crezi că Tom, George și Vince sunt în pericol? mă întrebă schimbând subiectul.

– Tom ce crede? am întrebat-o, la rândul meu.

– Nu ignoră ipoteza asta, dar nici nu crede cu tărie că ar putea fi o țintă, îmi răspunse.

Corect.

Cimitirele sunt pline de astfel de oameni.

– Spune-i lui Tom că vrei o armă, i-am zis.

Nu-mi răspunse câteva secunde, apoi zise:

– În fața ușii mele stă un ofițer în uniformă douăzeci și patru cu șapte.

Chiar și polițiștii trebuie să se uşureze. Fă rost de o armă. Dacă Tom spune nu, îți dau eu una. Nu te controlează de arme la ieșirea din spital.

– În regulă.

– Nu pot veni diseară – trebuie să ajung la Fed la ora șase, i-am zis.

– Înțeleg. Kate îmi dădu noul ei număr de mobil, apoi zise: Sună-mă diseară cu veşti bune.

Mă rog, dacă veştile aveau să fie proaste, nu eu voi fi cel care-o va suna.

Întors în apartamentul meu, am lucrat la raportul privind incidentul cu Khalil, după care am început să schițez un memo lung legat de acest caz, pornind de la începuturile lui, de acum trei ani. Memoriul cu pricina conținea tot ce știam că e secretizat, dar și gândurile mele proprii și teoriile despre lucruri precum implicarea CIA în cazul inițial. Habar n-aveam cui se adresa acel memoriu – dar poate că se adresa posterității, celor care vor lucra la acest caz în eventualitatea morții mele.

Sub titlul *Khalil II*, am scris despre recenta mea întâlnire cu Boris Korsakov, fapt care mi-a adus aminte că nu mai auzisem nimic de la el după ce îl lăsasem la Svetlana, contemplând potențiala întâlnire cu elevul lui vedetă. Chestia asta putea însemna că Boris era mort, dar cred că aș fi auzit despre așa ceva la știri sau poate prin canalele oficiale. E posibil, mai degrabă, ca Boris să nu aibă nimic nou să-mi spună. Sau, așa cum am spus, a părăsit orașul, ceea ce însemna o mișcare deșteaptă, chiar dacă nu ar fi fost ceva de care un fost kaghebist vanitos să fie mândru. Așa cum descoperisem cu multă vreme în urmă, cea mai întâlnită cauză a morții printre masculii alfa era legată de ego-ul lor. Ar fi trebuit să știu mai bine.

Mi-am folosit telefonul mobil de la ATTF ca să-l sun pe Boris, sperând că el va recunoaște numărul dat de mine și va răspunde la apel. Sau că o altă voce va răspunde: „Aici e Khalil."

Răspunse chiar Boris Korsakov:

– Bună ziua, domnule Corey.

– La fel și ție. Unde ești? l-am întrebat.

– Unde eram când ne-am văzut ultima dată.

Evident că se putea găsi oriunde, așa că i-am zis:

– Cred că am auzit niște iodlere elvețiene în fundal.

– Nu, ce auzi este corul Armatei Roșii cântând *Kalinka,* replică râzând.

– Nu, zău? Spune-le să facă o pauză, i-am sugerat.

– Așteaptă puțin.

Corul Armatei Roșii își împachetă jucăriile și plecă, după care Boris îmi zise:

– Devii nostalgic pe măsură ce îmbătrânești.

– Corect. Eu am un german bătrân în clădire, căruia îi lipsește enorm Al Treilea Reich. Așadar, ce-ai mai făcut?

– Nimic. Dar tu?

– La fel. Și unde e doamna Korsakov?

– La Moscova.

– Ce fată norocoasă! Ascultă, cred că trebuie regândită chestia aia cu nepunerea ta sub supraveghere. Tu ce crezi?

– Mi-ai promis o săptămână, îmi replică, fără să ezite.

– Boris, nu am promis așa ceva, sau dacă am făcut-o mi-am venit în fire și sper că și tu ți-ai venit.

– Am ajuns amândoi la decizia corectă în privința asta, mă informă. Nu ar trebui să te răzgândești.

Ei bine, o fac. Ce crezi că vei obține baricadându-te în biroul tău? l-am întrebat.

– Poate nimic altceva decât că am să rămân în viață în timp ce tu îl descoperi pe Khalil. Dar vom vedea.

– N-o să vină după tine dacă își dă seama că stai baricadat acolo. De fapt, e ca și cum i-ai spune chiar tu că știi că el e aici.

– Îmi petrec adesea zile întregi în acest birou când nevasta mea nu e pe aici, mă informă. Așa că nu e ceva neobișnuit.

– Da? Și ce faci toată ziua?

– Vino să mă vizitezi și o să vezi.

Râse, cu *acel* gen de râset. Bărbații sunt niște porci.

Am revenit la subiect și i-am zis:

– Uite ce e, Boris, nu prea ai șanse să-l prinzi sau să-l ucizi pe Khalil. Mă gândesc că ai nevoie de ajutor. Vreau să-ți supraveghem localul și mai vreau să-mi dai voie să plasez acolo o capcană. Părăsești fortăreața, te duci înapoi la apartament, bați îndelung trotuarele, îți vezi de afacerile tale obișnuite, iar eu te înconjor cu oameni care să te poată proteja și care să pună mâna pe Khalil dacă încearcă să te omoare. Am făcut chestia asta de o mie de ori, l-am asigurat. Încă n-am pierdut pe nimeni.

Nici măcar pe mine însumi.

Păru să se gândească la cele auzite, apoi zise:

– Voi lua în considerare posibilitatea.

Știam că trage de timp, așa că l-am întrebat:

– De ce vrei să-l ucizi?

– N-am spus că vreau să-l ucid, îmi răspunse.

– Bine, deci vrei să cazi la înțelegere cu el?

– N-am ce înțelegere să închei cu acel om.

– Atunci care e obiectivul tău? Care e ținta?

– Să mă apăr până ce îl prinzi tu. Sau poate îl prind eu aici.

– După care îl predai poliției sau FBI-ului.

– Corect.

– Dar dacă faci asta, o să cânte – și nu va fi *Kalinka*.

– Nu înțeleg.

– Bine. Hai să fiu mai limpede. Povestea despre implicarea ta în misiunea lui Khalil de acum trei ani de aici și informațiile despre această operațiune nu coincid probabil cu versiunea lui Khalil despre toate astea.

Niciun răspuns.

– Știai al naibii de bine că vine aici ca să ucidă piloți americani și asta l-ai antrenat să facă, am zis în continuare. Dar ai păcălit CIA, iar ei te-au crezut...

– Nu m-au crezut niciodată. Dar au socotit că e convenabil să spună că mă cred.

– În regulă... așadar, ei *cred* că ai fost implicat și ai avut habar de aceste crime. Însă dacă Asad Khalil e prins și interogat de FBI, el te va implica *și pe tine* în crimele alea și cea mai bună variantă de viitor pentru tine e ca Departamentul de Justiție să îți confiște toate bunurile și să îți dea doar un bilet dus pentru plecarea de-aici. Cea mai rea variantă ar fi condamnarea pentru complicitate la crimă, am adăugat eu.

Se gândi la asta și replică:

– Nu vor permite așa ceva.

– Cine?

– Prietenii mei din Langley.

– Așa crezi? Ai mai auzit ceva de la ei? l-am întrebat.

– Dacă aș auzi, nu ți-aș putea spune ție, îmi răspunse.

– Încearcă.

– Subiectul e închis.

– Bine, atunci o să dispun supravegherea în jurul clubului și apartamentului tău.

Evident că nu doream să fac așa ceva – doream să-l găsesc eu însumi pe Khalil. Însă nu puteam rata ocazia de a aranja o a doua capcană pentru individ, mai ales că prima capcană, cu mine pe post de momeală, nu părea să funcționeze. De asemenea, aveam obligația legală – și poate morală – ca să-i spun lui Tom Walsh despre Boris.

– Pot să te întreb ceva? îmi zise Boris.

– Desigur.

– De ce ai venit singur aici?

Bună întrebare. I-am răspuns:

Ei bine, mă îndreptam spre Coney Island și, din senin, mi-a venit ideea că Boris Korsakov ar putea locui în Brighton Beach.

– Chestia asta pare tare improbabilă.

– Corect. Bine, deci clubul și apartamentul tău vor ajunge sub supraveghere în următoarea oră și ceva, iar tu vei fi urmărit dacă te decizi să ieși ca să iei o gură de aer proaspăt. De asemenea, aș vrea să te gândești să cooperezi cu supraveghetorii tăi și să ne lași să plasăm câțiva oameni de-ai noștri în interiorul clubului. Bine?

Nu-mi răspunse la propunere, ci spuse:

– Ai venit singur deoarece vrei să-l ucizi. Nu să-l prinzi, domnule Corey, ci să-l *ucizi*.

– Nu-mi amintesc să fi afirmat asta.

– O, ba da. Îmi spuse mai departe: Ai vrea să o faci tu însuți, evident, dar ai accepta ideea să o fac eu. Chestia cea mai importantă pentru tine – și pentru mine – este ca el să fie omorât.

– Boris, cred că ai stat prea mult în KGB.

Suficient de mult ca să știu cum pot rezolva o problemă. Noi doi ne înțelegem, așa că nu trebuie să spui nimic, dar te rog să îți aduci aminte ce gândeai atunci când ai ajuns aici... neoficial.

– Păi, ca să fiu sincer cu tine, m-am răzgândit.

– Nu. Încerci să te liniștești singur cu privire la metoda neortodoxă de a încheia socotelile cu Asad Khalil.

Boris avea dreptate aici, dar i-am replicat:

– Nu te-am sunat pentru o ședință de psihoterapie.

– Am văzut amândoi lumea și înțelegem cum se fac lucrurile, îmi replică. În Langley mi s-a povestit un pic despre implicarea ta în cazul Khalil de data trecută, iar eu am tras concluzia, din asta și din ce mi-ai spus tu însuți cu trei ani în urmă, că ai motive personale de a dori moartea lui Khalil. Iar el are aceleași sentimente față de tine – la fel și față de mine. Ca atare, ce-ar fi să nu-i mai amestecăm și pe alții în povestea asta și să lăsăm conversația noastră în punctul în care a rămas atunci când ai ieșit din biroul meu?

M-am gândit la cele auzite. În fond, ce rău era în a-l lăsa pe Boris să-l elimine pe Khalil? Niciunul. Însă pentru Boris apărea o mare problemă dacă era el cel ucis de Khalil. Numai că eventualitatea asta nu mă dezavantaja defel – de fapt, urăsc să spun asta, dar Boris ar fi primit ce merită chiar de la monstrul la crearea căruia contribuise.

– Domnule Corey?

– Bine. Am spus o săptămână. Asta înseamnă marți.

– În regulă. Este decizia corectă pentru amândoi.

– Sper să nu-ți schimbi părerea atunci când îl vei vedea pe Khalil în biroul tău.

Boris nu comentă, ci doar spuse:

– Așa cum am menționat, nu aș fi surprins dacă Asad Khalil ar intenționa să o omoare pe prietena ta, domnișoara Mayfield. Așa că ar trebui să o avertizezi.

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privința asta. Te-ai gândit ce-ar mai fi putut plănui Khalil, în afară de eliminarea noastră? l-am întrebat.

Tăcu o vreme, apoi răspunse:

– Păi, așa cum am zis, trebuie probabil să-i plătească cuiva datoria pentru călătoria lui în America. Dar îți pot spune că atunci când a fost ultima dată aici nu era instruit să lucreze cu explozibili și nici să manevreze materiale chimice sau biologice.

– Păi astea sunt vești bune. N-ai avut timp pentru asta? l-am întrebat.

– Nu este domeniul meu de experiență, îmi răspunse.

– Am înțeles. Dar e posibil să fi învățat ceva nou în ultimii trei ani.

– Bineînțeles. Dar vreau să știi că nu de la mine a învățat.

Aha. Deci dacă începem cu toții să ne ofilim de la gaz paralizant sau antrax, tu n-ai avut nimic de-a face cu asta.

– Corect. Iar dacă se aude vreo explozie babană...

– Nu e vina ta.

La fel de corect.

– Bine, dar... te gândești la ceva sau ai vreo teorie despre vreo țintă posibilă – poate că ți-a spus ceva nemernicul ăsta? Cum ar fi: „Hei, Boris, urăsc să văd femeile la cumpărături prin magazine" Pricepi?

Da, pricep. Tăcu o vreme, apoi zise: Avea ceea ce aș numi o opinie antimaterialistă. Așa că e posibil să aibă ca țintă vreun magazin mare, dar... ce mari stricăciuni ar putea comite acolo?

– Glumești? Boris, suntem în New York. Le-ai văzut pe cucoanele alea de pe Fifth Avenue?

Mi-aș dori să fiu de ajutor în ghicirea unei ținte posibile... dar omul ăsta urăște atât de multe lucruri, zise el râzând. Nu-i plăceau femeile, deși nu e homosexual. Era un... puritan. Ca și liderul lui, Gaddafi, era în stare să plece în deșert săptămâni la rând ca să se roage și să trăiască cu pâine și apă. Își refuza orice confort și orice proprietate, cu excepția hainelor și a armelor.

– Nu e un tip prea amuzant.

– Nu. De fapt, e un tip mai degrabă plictisitor. Însă ca să-și aleagă o țintă din ură... pur și simplu cel mai tare ura America și tot ce era legat de America, așa că are multe ținte posibile.

Înțeles.

– Consideră că America e coruptă, decadentă și slabă.

Și ce are el împotriva decadenței?

Mă considera și pe mine decadent, zise Boris râzând din nou. Îți poți imagina așa ceva?

Ei bine, da. În schimb, am zis:

– Poate că are nevoie să petreacă o noapte la *Svetlana.*

– I-ar prinde bine, fu Boris de acord. Khalil folosea o expresie favorită: Americanii știu prea multe despre aur și au uitat totul despre oțel.

Ei bine, era ceva adevărat în asta. Însă, în loc să o recunosc față de Boris, am zis:

– Dă-mi voie să îți pun o întrebare mai specială în legătură cu CIA și Khalil, la care nu trebuie să răspunzi, dar dacă n-o faci, s-ar putea să fiu nevoit să rup relația cu tine. Nicio replică, așa că l-am întrebat: CIA a fost implicată în vreun fel față de Asad Khalil?

Din nou, niciun răspuns.

Am așteptat.

În cele din urmă, Boris zise:

– Nu vrei să știi.

– Și atunci de ce aș mai fi întrebat?

Într-un târziu, răspunse:

– Cred că înțelegi că amicii mei din Langley nu mi-au oferit prea multe informații în timpul interogatoriilor. *Ei* erau cei care-mi puneau mie întrebări. Însă cum tu însuți ești anchetator profesionist, știi că se pot afla multe din întrebările puse.

– Și ce ai aflat?

– Am aflat că... CIA-ul și KGB-ul au multe în comun.

N-am replicat și am așteptat amănunte suplimentare.

Mi l-am imaginat pe Boris aprinzându-și o țigară și sorbind o gură de votcă. După aceea, zise:

– Habar n-am dacă s-a încheiat vreo înțelegere între CIA și Khalil – nici atunci și nici acum. Îți pot spune doar atât – când e atacată o țară, oamenii se strâng în jurul guvernului. Ai observat asta în 11 septembrie. Dar dacă o țară *nu este* atacată – sau n-a mai fost atacată de... să zicem aproape doi ani – oamenii uită. Și poate că ei încep să critice guvernul și metodele de luptă ale guvernului împotriva inamicului. Mai ales în America, oamenilor nu le place să-și piardă libertățile. Corect? Ca atare, care e soluția pentru guvern? Să dea puterea înapoi poporului? Nu. Soluția e un nou atac.

Iarăși n-am răspuns, dar înțelegeam perfect cele spuse de el. Boris era... în fine, un rus. Un tip de la KGB. Iar tipii ăștia iubeau conspirațiile. Și îndrăgeau

speculațiile legate de comploturi și chestii dintr-astea. Ca atare, când i-am cerut să speculeze, ap[sasem butonul sensibil.

– Domnule Corey?

Scuze, îmi luam notițe pentru un scenariu de film.

– Te mai pot ajuta cu ceva?

– Nu în acest moment, l-am asigurat.

Mersi pentru telefon. Și pentru săptămâna acordată.

– Să-ți fie de bine și nu uita să mă suni dacă, din întâmplare, îl ucizi ca autoapărare.

Mai întâi pe avocatul meu, apoi pe dumneata.

Ești un american adevărat, Boris.

Mulțumesc. Tăcu mai multe secunde, apoi zise: Orice ar fi plănuit pentru dumneata, domnule Corey, nu are cum să fie plăcut.

Corect. Nici pentru tine. Și probabil că tu ești primul.

Nu-mi mai răspunse. Am închis. Mi-am luat o bere și m-am dus pe balcon.

Ei bine, poate că aflasem mai multe despre persoana lui Khalil, dar nu eram deloc mai aproape de a o găsi. Și nu eram mai aproape nici să aflu ce intenții de atac avea în New York. Dar *eram* un pic mai sigur că avea în plan *ceva* – ceva chimic, biologic sau, Doamne-ferește, nuclear. Ceva cerut lui de către susținătorii lui.

Cât despre teoria conspirației CIA lansate de Boris... ei bine, Boris nu era prima persoană din lume care să creadă că unii oameni ar întâmpina bucuroși un nou atac. Dar a întâmpina cu bucurie un atac și a conspira la instigarea unuia reprezentau lucruri complet diferite.

O altă idee care îmi trecu prin minte fu aceea că n-ar trebui să complotez cu Boris Korsakov, fost asasin KGB. Însă uneori trebuie să te faci frate cu dracul. Așa cum spun arabii, dușmanul dușmanului meu este prietenul meu. În plus, dublasem șansele ca Asad Khalil să sfârșească mort înainte de a putea lansa o armă de distrugere în masă. Sau înainte de a mă omorî pe mine. Iar ăsta era obiectivul final. Aveam să-mi fac mai târziu griji în legătură cu explicațiile pe care trebuia să i le dau lui Tom Walsh, dacă s-ar fi pus vreodată problema.

Mi-am terminat berea și m-am uitat înspre clădirile de vizavi. Dacă Asad Khalil era acolo, devenisem în acest moment o țintă tentantă. Dar mi-am amintit visul avut, care se născuse în somnul meu ca sumă a tot ce știam despre acest individ, despre modul cum ucidea și despre mentalitatea lui. Ca atare, urma să ne întâlnim – probabil într-un moment și într-un loc ales de *el*, nu de mine – iar asta era o certitudine.

CAPITOLUL 43

La ora cinci și jumătate am luat un taxi către Federal Plaza.

Mi-am petrecut câteva ore la birou, citind mesajele și memo-urile, și ascultând mesajele de pe telefon. Nu am găsit nimic legat de Asad Khalil, fapt care întărea concluzia mea că acest caz era foarte bine ținut în frâu. Cât despre celelalte cazuri la care eu și Kate lucraserăm, se părea că fuseseră repartizate altor detectivi și agenți. Așadar, mai aveam oare un loc de muncă aici? Cred că situația era temporară, până la rezolvarea cazului Khalil, de o manieră sau alta.

Nu l-am văzut pe Tom Walsh, ceea ce îmi întărea bănuiala că omul se distanța de mine și de operațiune – dar nu atât de mult încât să nu se poată repezi pe scenă dacă îl ucideam sau îl capturam pe teroristul libian. M-am întrebat însă dacă avea să apară și în cazul în care eram eu lichidat și Khalil scăpa. În acel caz probabil că nu se vor face fotografii. Oricum, dacă l-aș fi văzut, mai mult ca sigur i-aș fi spus despre Boris. Asta, dacă mi-aș fi adus aminte.

La ora opt seara m-am întâlnit cu Paresi și cu Stark și împreună am revăzut detaliile legate de operațiune.

La ora nouă am plecat din Federal Plaza, îmbrăcat cam la fel cum fusesem îmbrăcat cu o noapte înainte, doar că acum aveam o șapcă cu Yankees pe cap – așa că, dacă mă întâlneam cu Khalil, acesta să-mi poată striga: „Mori, yancheule!"

Am parcurs pe jos scurta distanță până la locul unde fusese World Trade Center și am constatat că platforma de observație avea o poartă încuiată la intrare, iar zona înconjurătoare – devastată odată cu prăbușirea turnurilor – era pustie la acea oră.

Am făcut un tur complet al locului care avea laturile lungi de vreun kilometru și m-am oprit de câteva ori pe drum ca să mă uit la groapa imensă,

parțial luminată de reflectoare de stadion. În fundul gropii se vedeau echipamente de construcții și grămezi de materiale de construcții. Practic, dispăruse orice urmă de moloz, dar, din loc în loc, continuau să răsară din sol resturi umane. *Nenorociții.*

Pe partea dinspre strada Liberty a gropii se găsea rampa lungă de pământ care cobora spre șantierul de jos. Rampa era blocată de două porți înalte din gard de sârmă, încuiate. De cealaltă parte a porților puteam vedea o rulotă de șantier, transformat într-un confortabil post de pază pentru poliția Autorității Portuare, cea care gestiona această unică intrare către locul excavației. În apropiere de porți era parcat un automobil al poliției Autorității, folosit de cei doi polițiști care stăteau de pază în rulotă.

Ei bine, nu mă așteptam să dau de Asad Khalil aici, în apropiere de postul de pază, așa că am intrat pe strada West, care face legătura între locul WTC și clădirile World Financial Center, atât de rău afectate de prăbușirea Turnurilor Gemene încât zona întreagă era blocată de garduri de securitate. Locul ăsta era ca un teatru de război – ceea ce, de fapt, chiar și era.

Pe partea opusă a excavației puteam vedea platforma de observare luminată. Mi-a trecut prin minte că Asad Khalil nu ar fi ratat această atracție turistică în vreme ce era în New York. Mi l-am imaginat stând acolo și privind în abis, încercând să-și ascundă de oamenii din jurul lui rânjetul.

Vocea lui Stark zise în receptorul din urechea mea:

– Ești singur.

– Înțeles.

M-am îndreptat către Battery Park, aflat la vreo opt sute de metri la sud de Ground Zero.

Noaptea, Battery Park este tăcut, deși nu și pustiu. Poți descoperi perechi romantice care stau pe bănci, se uită la apă și privesc Statuia Libertății sau fac o călătorie cu feribotul către Staten Island. Întâlniri amoroase ieftine. Cunoaștem.

Era o seară plăcută, așa că în parc se vedeau oameni, inclusiv cuplul de la echipa de supraveghere pe care îl văzusem în Central Park. Cei doi ședeau din nou pe o bancă și se țineau de mână. Speram ca măcar să se placă unul pe celălalt.

– Chestia asta nu prea arată bine, am rostit în microfon.

– Poate e prea devreme, replică Stark. Hai să ne plimbăm pe niște străzi întunecate și pustii. După aia revenim aici.

Îmi plăcea modul în care Stark folosea pluralul, ca și cum *el* era cel care se plimba. Nu, *eu* mă plimbam, și jumătate din echipa de supraveghere se plimba odată cu mine, iar cealaltă jumătate aștepta în mașini fără însemne oficiale. Cât despre echipa SWAT, aceasta era transportată în diverse zone și aștepta în cea mai mare parte a timpului în duba nemarcată, așa că nu putea să sperie pe nimeni.

În vreme ce străbăteam străzile tăcute din districtul financiar, am sunat-o pe Kate ca s-o liniștesc, iar ea mi-a răspuns și mi-a zis:

Așteptam apelul tău. Unde ești?

Calc peste brokeri beți.

– Fii prudent, John.

– Te iubesc.

Căsătoria cu cineva din aceeași tagmă profesională aduce cu sine unele avantaje certe. Îți faci griji pentru celălalt, dar sunt griji făcute în cunoștință de cauză. Și cu cât se spun mai puține, cu atât mai bine.

Mi-am continuat plimbarea pe străzile aproape pustii din Lower Manhattan, apoi către Battery Park, apoi înapoi spre WTC.

Cam pe la miezul nopții am convenit cu toții că nu mă urmărea nimeni. Am găsit un taxi în apropiere de Fed și am pornit spre casă.

Pe drum am sunat-o pe Kate și i-am zis:

– Fără noroc. Sunt în taxi și mă îndrept spre casă.

– Bine. Să nu mai faci asta, mă sfătui. Nu cred că nervii mei mai suportă încă o noapte d'asta.

Hm, iată cum se duce naibii și teoria mea despre căsătoria cu cineva din aceeași tagmă.

– Am weekendul liber, i-am zis. Dormi acum. Ne vedem mâine.

Chestia cu momeala pentru Leu nu părea să funcționeze. Ceea ce putea însemna că Asad Khalil și contactele lui locale habar n-aveau că ieșisem pe străzi. Sau, dacă știau, mirosiseră o capcană. Sau Khalil dispăruse.

Nu. Era aici. *Știam* că e aici. Și, așa cum sugerase Kate și cum bănuiam și eu, Khalil pusese la punct un plan propriu pentru John Corey. Nu străbătuse atâta drum, cu inima atât de plină de ură, ca să mă lase în viață.

Ajuns înapoi în blocul meu, am vorbit cu cei doi băieți de la echipa de supraveghere, i-am urat noapte bună portarului de noapte, m-am urcat în lift, mi-am scos arma și așa mai departe.

Apartamentul meu era liber de teroriști, așa că mi-am preparat un scotch cu sifon și m-am prăbușit pe tronul meu La-Z-Boy.

Am decis să nu-mi baricadez ușa în noaptea asta – sunt disponibil acasă la mine.

Mi-am răsucit balansoarul cu fața către hol, mi-am așezat arma în poală și am ațipit...

Am avut un vis ciclic în care ușa se deschidea cu putere, iar în unele secvențe trăgeam în direcția siluetelor întunecate proiectate în lumina holului. În alte episoade nu-mi găseam arma. O dată arma mi se bloca.

De unde naiba vin astfel de vise? Eu obișnuiam să visez despre sex.

Vineri dimineață. Soarele pătrundea prin ușile de la balcon, lăsând să se întrevadă o altă zi frumoasă. Și astăzi putea fi o zi bună să-l ucid pe Asad Khalil.

Dușul este un loc periculos, așa cum știe oricine a văzut *Psycho*. În fond, acolo ești gol, lipsit de apărare și nu auzi nimic cu apa curgând. Așa că am făcut o baie drăguță, împreună cu arma mea, care trage și udă.

Am vizitat-o pe Kate la Bellevue, iar ea mi-a spus că avusese o noapte proastă și se hotărâse să evadeze azi.

– *Nu-mi* petrec weekendul în locul ăsta, îmi spuse.

Nu prea aveam chef să o văd înapoi în apartament acum, așa că am replicat:

– Îți propun ceva. Dacă nu se întâmplă nimic până luni, tu și cu mine ne luăm zborul până în... unde locuiesc părinții tăi...

– Minnesota.

– Așa. Dar mai rezistă aici câteva zile.

Nu-mi răspunse.

Chiar *nu* aveam chef de un drum până în East Cow Meadow, Minnesota, dar poate că așa reușeam să o las pe Kate în grija părinților ei, iar eu să mă întorc aici. Tatăl ei dispunea de un mic arsenal de arme în casă, iar nebuna ei de mamă era o trăgătoare de elită, care manevra o carabină mai bine decât

cei mai mulți bărbați. În plus, evident, Khalil nici măcar nu știa de soarta adevărată a lui Kate. Asta din ce îmi dădusem eu seama.

Amintindu-mi de asta, am întrebat-o:

I-ai cerut o armă lui Tom?

Da. Regulile spitalului nu permit deținerea unei arme.

– E o regulă idioată. Da, poate că deținuții de pe un etaj n-ar trebui să aibă armă, dar ceilalți de ce nu-și pot ține arma proprie?

– John... te rog.

Mi-am scos revolverul din teacă și l-am strecurat sub perna ei.

– O să dormi mai bine lângă domnii Smith și Wesson, am zis.

Kate dădu din cap, dar nu răspunse.

I-am pus laptopul pe pat și am zis:

Intră pe pagina Centrul medical Sullivan County și caută informațiile departamentului de Medicină legală.

Kate ezită, apoi se conectă și găsi site-ul, unde descoperi că doamna Katherine Mayfield Corey murise în centrul medical Catskill Regional. Cauza morții afișată era omucidere.

Rămase tăcută o vreme, apoi zise:

– Cred că vrei să-mi sugerezi că n-ar trebui să mă plâng că sunt aici.

– Mai bine aici decât la subsol.

Adică în morga orașului.

Bine... Luni.

Am rămas la prânz – găinați carbonizați de porumbel cu garnitură de mazăre cu preț redus – și, în vreme ce mâncam, Kate mă întrebă dacă ieșeam din nou luni seara, la care i-am răspuns:

– N-am aflat nimic încă.

E pierdere de vreme, îmi zise.

– Tu ce ai propune? am întrebat eu.

– Nu știu, dar... Khalil n-o să cadă ca prostul într-o capcană evidentă.

– Nu e chiar atât de evidentă. Face bine la moralul tuturor și îi ține pe șefi fericiți, am adăugat. Plus că nu se știe niciodată.

Kate mă luă de mână și zise:

– John... În mod clar Khalil s-a gândit la toate astea. Ți-am zis, și-a pregătit propria capcană. Pentru tine.

– Sper că da.

– Nu spera asta.

– Ascultă, Kate, să știi că pot mirosi și eu o capcană.

– Știu. Și mai știu că vei intra drept în ea deoarece tu crezi mereu că poți întoarce orice situație în favoarea ta. Ai un ego imens.

Principala cauză a morții în rândul masculilor alfa.

– Luni, două bilete spre Minneapolis, zise Kate.

– Credeam că vrei să mergi în Minnesota.

– Abia aștept să merg în natură. Ne va face amândurora mult bine.

– Corect.

Ar fi trebuit să-i amintesc ce se întâmplase duminica precedentă, când am ieșit amândoi în natură? Probabil că nu.

M-am ridicat și am zis:

– Bine, trebuie să plec acum.

– Eu o să intru online ca să rezerv călătoria.

– Minunat.

De fapt, evident că nu aveam să merg cu ea. În afara cazului că Asad Khalil ajungea pe lumea cealaltă până luni. Iar dacă eu păteam asta până luni, atunci cu siguranță că nu mai aveam cum să ajung până în Minnesota. Ar fi fost redundant.

– Ai un revolver sub pernă, i-am amintit.

– Poate că va îmbunătăți serviciul de-aici.

– Ne vedem diseară.

– Ia-ți liber la noapte, John, îmi sugeră. Mie mi-e bine aici.

– Ești sigură?

– Ne vedem de dimineață.

– Bine... Te sun mai târziu.

– Nu da papucii echipei tale de protecție ca să ieși să vezi dacă ești așteptat de Khalil, adăugă Kate.

Nevestele ajung să citească gândurile. Sau poate că eu devenisem predictibil.

– N-aș face ceva atât de periculos, i-am replicat.

– Bineînțeles că nu. Îmi zise mai departe: Hai să vorbim din oră în oră.

– Înțeles.

Ne-am sărutat și am plecat de acolo.

Mi-am petrecut după-amiaza printre hârtii și gânduri, dar și cu niște exerciții fizice. Minte sănătoasă în trup sănătos. Trupul e mai ușor de întreținut.

Mâncasem ultima cutie de chili, așa că în tot apartamentul nu se mai găsea nimic de consumat, cu excepția unor gustări la sticlă. Ca atare, la ora șase seara mi-am sunat îngerii păzitori de jos ca să comand o pizza cu pepperoni, o mâncare delicioasă pentru suflet.

La ora șapte mi-a bâzâit interfonul și tipul de la Operațiuni Speciale mi-a zis:

– Pizza vine chiar acum.

Am descuiat ușa și am lăsat-o întredeschisă, după care mi-am scos arma și m-am deplasat înapoi în hol. Dacă pizza aia avea anșoa în ea, tipul care o livra era mort.

Se auzi o ciocănitură în ușă, care se deschise, și în cadrul ei se ivi căpitanul Vince Paresi, cu o cutie de pizza. Mi-aș fi dorit să țin în mână o cameră video în loc de armă.

Paresi mă observă cu arma în mână, dar nu comentă deloc.

– Mi-am zis să-ți țin companie în noaptea asta, îmi zise.

Suna ca și cum fusese ideea lui Kate. Sau a lui Walsh. Sau chiar Paresi avusese aceeași idee – Corey avea nevoie de companie și trebuia ținut sub supraveghere. Mă simt flatat.

Foarte frumos din partea ta, am zis.

– Mda. Ia pizza.

Am luat cutia și am observat că Paresi mai avea și o sticlă de vin roșu sub braț.

Am sugerat:

– Hai să cinăm *al fresco*[1].

Nu ar trebui să ieși pe balcon, îmi aminti el.

– Trăiesc periculos.

Am dus pizza pe balcon și am așezat-o pe măsuța de cafea. Paresi rămase în living câtă vreme eu m-am dus în bucătărie și am luat de acolo un tirbușon, pahare și câteva șervețele.

[1] În aer liber (în ital.) (n.red.)

La îndemnul meu insistent, mi se alătură pe balcon, unde am împărțit pizza și vinul.

Era o noapte frumoasă, iar sub noi, pe stradă, orașul se trezea la viață în această seară de vineri.

Vinul nu era deloc rău, iar pizza era în regulă, însă conversația merse cam greu. De asemenea, Paresi scruta în permanență pe sub sprâncene clădirile din susul și din josul străzii. Vince nu era un tip cu care să ai o întâlnire reușită.

Într-un târziu, îmi zise:

– Nemernicii ăia ne-ar putea veni amândurora de hac aici sus.

– Nu fi paranoic. Încă puțin vin?

– Hai înăuntru, îmi sugeră.

– E frumos aici, afară. Dacă Asad Khalil dorea să mă lichideze cu o pușcă cu lunetă, ar fi făcut-o deja, i-am zis. Mi-a planificat altceva.

– Eu mă gândeam la *mine,* replică Paresi.

Însă, nedorind ca eu să cred că era mai puțin curajos sau nebun ca mine, a scos două trabucuri, pe care le-am aprins amândoi.

Își turnă ultimele picături de vin din sticlă și mă informă:

– Cei de la interceptări au observat că mobilul lui Kate a fost folosit acum câteva ore. Scutură cenușa din trabuc și continuă: Un semnal lung de șapte sau opt secunde. După care a dispărut, ca și cum cineva ar fi accesat lista de contacte a telefonului, după care l-a închis.

– De unde provenea semnalul?

– Păi celula la care s-a conectat telefonul ei are acoperire între străzile 44 și 43.

– Bun... ai trimis mașini acolo?

– Da, dar cred că semnalul provenea dintr-o mașină în mișcare.

– Corect. Serviciul de taxi al nisiparilor. Ei bine, cel puțin știm că telefonul mobil al lui Kate e în Manhattan.

– Așa e. Și sper ca asta să însemne că și Khalil e în Manhattan. E undeva pe acolo, zise dând din cap înspre orașul de jos.

– Poate că o să te sune pe tine.

– Mai probabil pe tine. Dă-ne de știre în cinci secunde de la primirea apelului de la el.

– Tu și Tom să faceți la fel.

Dădu din cap.

Am privit din nou înspre apartamentele și clădirile de birouri din susul și din josul străzii mele. Unele ferestre erau luminate, altele întunecate și bănuiam că de la una dintre ferestrele alea eram priviți și noi.

– Cum merge căutarea pe 72nd Street? l-am întrebat pe Paresi.

Aruncă o privire înspre clădiri și replică:

– Sunt o grămadă de uși la care trebuie bătut.

– Nu, zău?

Unele clădiri nici măcar nu au portar sau paznic cu care să vorbim... mă informă.

– Căutați în listele de la avizier Casa Conspirativă Teroristă.

Ignoră remarca mea și zise:

La jumătate din ușile la care batem nici nu răspunde cineva. Unele birouri nici măcar nu deschid în timpul orelor de lucru.

Spargeți-le ușile.

Ignoră și asta și continuă:

– Cred că am lămurit cam jumătate din apartamente și poate optzeci la sută din birouri. Crezi că au un adăpost de siguranță – un post de observație chiar pe strada asta? mă întrebă.

– Mi se pare logic. Așa am proceda noi, deci așa ar proceda și ei.

Dădu din cap, dar nu mai zise nimic. Apoi reveni:

– Ar fi fost bine ca semnalul ăla de celular să vină de vizavi.

– Nu sunt chiar așa de idioți, l-am informat.

Nu fu de acord și ripostă:

Ba sunt.

Au fost, Vince. Dar se deșteaptă. Poate că nu dispun de tehnologia noastră, dar știu ce avem noi în dotare și știu cum să evite totul.

Paresi ridică din umeri.

– Nu-i subestima, l-am sfătuit eu mai departe. Și, în niciun caz, *nu-l subestima* pe Asad Khalil.

– Înțeles. Cum e trabucul?

– Mai bun decât vinul, dar nu la fel de bun ca pizza.

– Cum e scotch-ul tău?

– Mai bătrân decât copiii pe care i-ai trimis să-mi păzească holul de jos.

– Ducem lipsă de personal, îmi aminti el zâmbind. Mai ales la sfârșit de săptămână.

Corect. Și s-ar putea să ducem o lipsă și mai acută de personal înainte de sfârșitul acestei săptămâni.

Mă sună Kate, care se arătă fericită să mă găsească acasă cu tovarășul meu.

– Ați băut ceva? mă întrebă.

– Nu. *Încă* bem.

– Noapte bună, John. Te iubesc.

– Și eu.

Eu și Vince am dat gata o jumătate de sticlă de scotch, după care el plecă, înainte de miezul nopții.

Nu eram sigur dacă e însoțit de o echipă de protecție și nu am vrut să întreb. Tipii macho nu întreabă așa ceva și nici nu răspund la o astfel de întrebare.

În fine, după ce provocasem soarta și descoperisem că soarta nu era interesată de mine în noaptea asta, am plecat de pe balcon și m-am dus la culcare.

O noapte liniștită. Dar mă încerca senzația aia pe care o aveam uneori, atunci când nu se petrece nimic, anume că era ceva pe punctul să se întâmple.

CAPITOLUL 44

Sâmbătă. Ploaie slabă azi. Sunt prevăzute averse consistente pentru duminică. Bună vreme de ucis un terorist libian.

Am sunat după mașina mea guvernamentală la ora zece dimineața și am vizitat-o pe Kate la Bellevue.

Părea într-o dispoziție bună, știind că va ieși în curând de acolo.

– Tom n-are nimic împotriva plecării tale? am întrebat-o.

Absolut nimic, răspunse ea, câtă vreme mă duc la ai mei.

Bine. Știe că vrei să merg și eu cu tine?

– Da. Îi convine și asta.

Era o surpriză, așa că am întrebat:

– Ești sigură?

– Da. L-am convins că n-ar trebui să mai faci ce faci acum.

– Dar *îmi place* ce fac.

– Ei bine, *mie nu*. Am avut o discuție foarte deschisă cu Tom – una dură, mă informă. Și i-am spus că, unu, nu mă poate ține aici împotriva voinței mele și, doi, posibil ca Washingtonul să nu aprobe faptul că el te folosește pe tine – un agent cu contract – pe post de momeală vie ca să prindă în capcană un terorist. Dacă ți se întâmplă ceva...

– Stai așa. Eu m-am oferit voluntar pentru chestia asta.

– Dar *eu, nu*. Și nu te-ai consultat cu mine.

Parcă viața și slujba mea fuseseră mai simple înainte de a mă căsători – de ambele dăți.

Oricum Tom nu crede că povestea asta va merge, plus că înghite mulți oameni și resurse care ar putea fi folosite mai eficient pentru găsirea lui Khalil,

îmi mai spuse Kate. După care îmi aruncă în față esențialul: De fapt, dacă se petrece ceva prin oraș și s-ar descoperi că jumătate din echipele de supraveghere îți păzesc apartamentul și te urmează pe unde te plimbi tu, Tom ar avea multe de explicat la Washington. Tom ar vrea ca noi – inclusiv tu – să plecăm de aici și să ne urcăm luni într-un avion de Minneapolis.

Kate e o cucoană isteață și știe mai bine decât mine cum să-l joace pe degete pe Tom Walsh. De fapt, eram sigur că Tom Walsh ar fi preferat ca agenții lui FBI să fie cei care îl ucid sau capturează pe Asad Khalil, astfel încât să nu mai fie nevoit să apară în poze împreună cu mine.

– Nu te îmbufna, îmi zise Kate. Fac asta pentru tine.

– Păi... sunt mișcat... dar nu-l mai recunosc pe superzelosul agent special Mayfield de odinioară.

– John... tocmai am trecut pe lângă moarte, îmi replică. Chestia asta schimbă o persoană.

– Mda... și eu aproape că am sângerat mortal o dată. Dar am trecut peste asta.

Mă luă de mână și zise:

– Dacă mă iubești, nu vei intra de bunăvoie în pericol...

– Bineînțeles că te iubesc. Dar nu vreau ca noi doi să ne uităm peste umăr tot restul vieții noastre.

– John, sunt *sute* de persoane, aici și în restul lumii, care îl caută acum pe Asad Khalil. Îl vor găsi și fără ajutorul tău.

Kate părea să treacă printr-un moment de slăbiciune; astfel de lucruri se mai întâmplă. Însă, cunoscând-o pe Kate, așa ceva nu avea să dureze. După două zile petrecute cu maică-sa, avea să se întoarcă în New York ca să spargă uși în Bay Ridge.

– Am făcut rezervare la zborul de luni noapte către Minneapolis, mă informă. Îmi mai transmise o veste proastă: De asemenea, i-am sunat pe părinții tăi și le-am spus că le vom face o vizită în Florida, imediat după vizita la ai mei. Plănuiesc să fim plecați două luni. Suntem în concediu administrativ.

– Două... *luni.* Cu părinții tăi și ai mei?

– Nu e minunat?

– Pot să împrumut arma de la tine?

Mă luă din nou de mână, se uită la mine și zise:

– Ai devenit obsedat de povestea asta, iar așa ceva nu e sănătos. Trebuie să pleci departe de aici.

N-am replicat.

Mi-ar plăcea să plec mâine, dar doctorii nu-mi dau voie să călătoresc până luni, așa că Tom vrea să stau în spital până atunci. Are senzația că sunt în mai mare siguranță aici și nu vrea să mă vadă înapoi în apartament. M-ar putea vedea vecinii și alți oameni și așa s-ar putea scurge informația către cine nu trebuie, către cei care mă cred moartă.

– Corect.

În plus, Tom nu dorea ca eu să-i scot gărgăunii din cap. Cred că tactica asta se numește „dezbină și cucerește" Tom e un dobitoc.

Kate se asigură că am înțeles totul și zise:

– S-a făcut. De fapt, este un ordin, detective. John, te iubesc, zise ea mieroasă. Mi-ai salvat viața și ăsta e modul meu de a te recompensa.

Probabil că îmi scăpase ceva din raționamentul ei. Trebuia să vorbesc cu Walsh, precum și cu Paresi, dar până una-alta am zis:

– Bine. Luni către Indianapolis.

Minneapolis.

Da. Bun, trebuie să plec.

– Nu ai unde să pleci. Rămâi la prânz. Astăzi la desert avem curmale[1] culese timpuriu, zise ea zâmbind.

Probabil că se gândise toată dimineața la asta. Am zâmbit, dar cred că nu mi-a reușit, deoarece a zis:

– Fii fericit, John. O să fii un alt om peste o săptămână, mă asigură.

Cumva, îmi plăcea omul care eram acum, chiar dacă altora, nu.

Așa că am petrecut o lungă după-amiază în spital, dar am reușit să par fericit și să împărtășesc fericirea lui Kate.

Înainte de a pleca de la spital, Kate îmi zise:

Mă simt mult mai bine știind că nu vei mai ieși pe afară la noapte.

Și eu.

– Și, înainte ca noi să plecăm, o să-l suni pe Tom și o să-i spui despre Boris.

[1] Joc intraductibil de cuvinte. *Date* înseamnă, în engleză, și curmală, și întâlnire. (n.red.)

– Da, doa'nă.

– Și asigură-te că ai bagajele făcute luni dimineață, ca să avem timp de altele.

– Pentru ce? O... da. *Da.*

În fine, un plan pe care îl puteam aproba.

– Ne vedem diseară.

Ne-am sărutat și am plecat.

Ei bine, aveam mai puțin de patruzeci și opt de ore până la plecarea în exil. Poate că mai aveam parte de o rundă de joc sau poate două până atunci.

Sau poate că nu apreciam pe deplin faptul că mă bumbăciseră zdravăn șeful și nevasta – un un-doi perfect. Chestia asta era nasoală rău.

Ajuns înapoi în apartamentul meu, l-am sunat pe Paresi ca să mă plâng de această răsturnare de situație și ca să văd dacă el avea de gând să se bată pentru mine. Însă la apelul meu răspunse doar căsuța vocală, așa că i-am lăsat un mesaj care transmitea un echilibru drăguț de preocupare profesională și dezamăgire personală. În plus, am lansat câteva amenințări tulburi și previziuni sumbre ale dezastrului. Chestia asta îi face, de obicei, pe șefi să se gândească din nou care e cea mai bună strategie pentru caz și ce e mai bine pentru ei înșiși.

După aceea l-am sunat pe Tom Walsh, dar era sâmbătă și Tom Walsh nu părea să preia apeluri de la serviciu – oricum nu pe al meu. I-am lăsat un mesaj legat de îngrijorările lui și am adus câteva argumente convingătoare pentru continuarea operațiunii sau, cel puțin, pentru a-mi permite să revin la birou pentru a lucra la caz. M-am descurcat destul de bine până ce am apucat să spun: „Și aș aprecia dacă pe viitor vei discuta cu mine înainte de a vorbi cu soția mea". Nu aveam chef să închei pe un ton acru, așa că am zis: „Sună-mă și o să discutăm toate astea, ca de la bărbat la bărbat, în loc să mă lucrezi pe la spate..." Olică! „Sună-mă."

Am închis.

Dacă ar fi răspuns și ar fi fost de acord că trebuie să rămân aici ca să lucrez la caz, i-aș fi spus despre Boris. Oricum, aveam de gând să-i povestesc despre asta marți, când expira răgazul acordat lui Boris în încercarea de a vedea dacă

Asad Khalil atentează la viața acestuia. Din nefericire, era posibil să îl sun pe Tom în această privință de pe islazul vacilor.

În vreme ce mă pregăteam pentru vizita de seară la Bellevue, sună telefonul din casă. Afișajul de pe ecran arăta „Număr necunoscut"

Nimeni de la ATTF, inclusiv Paresi și Walsh, nu suna în mod normal la acest număr, iar dacă ar fi sunat Kate de la noul ei telefon nu ar fi apărut un astfel de mesaj. Așa că, poate, erau părinții mei. Însă la ei nu apărea niciodată „Număr necunoscut", ci „Apel iritant"

În fine, cea mai bună cale de a afla... Am răspuns și am zis:

– Corey.

Tăcere. Știam cine e.

– Eu sunt, rosti o voce cu accent.

N-am răspuns.

Domnul Corey? Aici e Asad Khalil.

– Așteptam telefonul tău, i-am replicat eu pe un ton neutru.

Știu. Ți-am găsit numărul în telefonul mobil al soției, așa că te sun ca să-mi exprim condoleanțe pentru moartea ei.

– Ai mari probleme mintale!

– Și pentru moartea prietenului și a colegului tău, domnul Haytham.

– Le-ai ucis și pe soția și pe fiica lui. Ce fel de om ești?

Nu înțeleg întrebarea ta.

– O să arzi în iad.

– Nu, *tu* o să arzi în iad. Eu o să trăiesc veșnic în paradis.

N-am răspuns. Urmă o tăcere pe linie. Auzeam zgomote de trafic în fundal. După aceea zise:

– Ți-am spus acum trei ani că mă voi întoarce și ai văzut că mi-am ținut promisiunea. Nu sunt un om perfect, domnule Corey, și nu-mi țin toate promisiunile, dar când promit să omor pe cineva, mă țin de asta, adăugă.

Iarăși n-am răspuns.

– Ultima dată când am fost aici aveai mai multe de spus, îmi aminti. Ei bine, știu că plângi moartea soției, iar asta face ca un om... să fie mai puțin vorbăreț. Și poate mai puțin arogant și mai puțin insultător.

Am tăcut iar și am lăsat tăcerea să continue.

Unitatea de interceptare nu asculta convorbirile de la acest telefon, dar monitorizau numărul și puteau trasa apelurile primite până la sursa lor – care, în acest caz, eram sigur că e un telefon mobil.

Ca și cum ar fi știut la ce mă gândesc, Khalil îmi zise:

– Acum sunt într-un vehicul în mișcare și curând acest telefon va zbura pe geam. Am multe telefoane, domnule Corey, adăugă. Nu mă vei găsi așa.

– Dar te *voi* găsi. Și te voi ucide. Îți promit asta.

– Nu ești suficient de inteligent ca să mă găsești și nici suficient de bărbat ca să mă ucizi. Dar te voi găsi *eu* și te voi ucide.

– Eu nu mă ascund, nemernicule! Știi unde locuiesc și unde lucrez. Dacă ai fi avut ceva coaie, ai fi încercat deja. În loc de asta, omori femei fără apărare și ucizi oameni care nu ți-au făcut nimic, plus că îți omori compatrioții care au încredere în tine. Ești un laș nenorocit.

Nu răspunse la asta. Am crezut că a închis, dar continuam să aud zgomote de fundal.

Într-un târziu, zise:

– Crezi că am fost laș când am sărit cu toții din avionul ăla? De fapt, *tu* erai cel care arăta înspăimântat.

– Nu, nemernicule, *tu* păreai că faci pe tine de frică atunci când am tras câteva gloanțe pe lângă tine. Te-ai pișat pe pantaloni?

Nu-mi răspunse direct la asta, ci zise pe un ton mai puțin calm:

– Ți-am spus că o voi omorî pe curva aia și am făcut-o. Iar tu te-ai uitat cum moare, sângerând ca un miel înfricoșat cu gâtul tăiat. Iar eu am gustat din sângele ei, îmi zise.

Am inspirat adânc și am zis:

– Gata cu porcăriile tale. Trebuie să ne întâlnim...

– Din nefericire, nu ne putem întâlni de această dată. Oricum, îți promit că mă voi întoarce. Și te voi ucide.

– De ce fugi?

– Nu fug. Mi-am terminat treburile pe aici, cu excepția ta, iar tu poți aștepta. Și gândește-te la destinul tău.

– Ți-e frică de mine?

– Domnule Corey, nu încerca să mă provoci, ca data trecută. Mă înfurii și de aceea nevasta ta e moartă. Și tot de aceea tu ești ca și mort.

– Trebuie să ne întâlnim ca să terminăm povestea asta. Acum. Voi veni singur...

Te rog. Nu vorbești cu un idiot. Când ne întâlnim, eu voi alege locul și momentul și mă voi asigura că ești singur.

– Ai depus atâta efort doar ca să-mi spui că pleci?

– Din punctul tău de vedere, eu sunt deja plecat, îmi replică. Sau aș putea să mai stau pe aici și să mă răzgândesc, ca să te văd înainte de plecare.

Chestia începea să sune a prostească pe față. Individul dorea ca eu să cred două lucruri în același timp – unu, era pe picior de plecare și mă puteam relaxa, și doi, încă era aici și ar trebui să-mi fac mari griji.

– Ar fi trebuit să încerci să mă omori când ai avut ocazia, tâmpitule, i-am zis.

Tu, domnule Corey, ești cel tâmpit dacă ai impresia că te voi ucide la fel de repede cum am ucis-o pe nevasta ta. De fapt, ți-am plănuit o moarte ceva mai interesantă. Vrei să ți-o descriu? întrebă.

Dacă asta te face să te simți mai împăcat cu fuga.

Ei bine, să vedem dacă tu te vei simți mai bine după ce auzi ce ți-am plănuit. Mai întâi îți voi tăia organele genitale, îmi spuse. Apoi îți voi tăia fața. Ți-o voi jupui de pe țeastă. Talibanii procedează așa în Afghanistan, domnule Corey. Ai văzut pozele alea? Omul trăiește, dar nu mai are față – doar doi ochi care se zgâiesc din craniu. Așa că, bineînțeles, noi nu-i putem vedea teama sau durerea – dar el își poate vedea propria țeastă în oglinda pe care i-o ținem în dreptul ochilor. După aceea, cu fața și organele lui genitale hrănim câinii, iar omul e lăsat să se sinucidă. Și se sinucid cu toții. Sau imploră pe cineva să-i omoare. Viața nu ar mai fi așa de bună fără organe genitale sau chip. Nu ești de acord? Exact așa ceva, domnule Corey, intenționez să-ți fac și ție. Data viitoare când ne întâlnim. Și abia aștept ocazia. Așa că, până atunci...

– Stai așa. Vreau să-ți reamintesc că *maică-ta* era o curvă, care se futea cu nemernicul și mărețul lider despre care știi că a ordonat ca taică-tău să fie omorât ca el să o poată fute în continuare pe curvă.

Îl auzeam respirând greu la telefon. Cred că era un pic ofticat pe mine.

Ne vom întâlni, zise într-un târziu. La revedere, domnule Corey.

Linia telefonică muri.

Ei bine, fusese o conversație bună. Fără ocolișuri. Asta îmi place mie la psihopați. Ți-o livrează direct.

Dar oare îl iritasem suficient să-l determin să mai stea pe aici și să mă caute? Oare aveam să am parte de o întâlnire față în față cu el? Îmi alesesem greșit cuvintele?

Acum ar fi trebuit să îi sun pe Walsh sau pe Paresi, dar... am format numărul de mobil al lui Boris. Dacă Boris trăia trebuia să-i transmit ce auzisem de la Khalil și să-l sfătuiesc să stea treaz la noapte. De fapt, poate că ar fi trebuit să mă duc în Brighton Beach ca să-i țin companie. Ar fi putut să fie ultima și cea mai bună ocazie a mea de a da de Khalil.

Apelul meu a dat peste căsuța vocală. Am zis în receptor:

– Corey. Tocmai am fost sunat de amicul nostru libian. Sună-mă imediat ce poți.

Apoi am format numărul de la *Svetlana* ca să văd dacă localul era închis din pricina morții proprietarului.

Îmi răspunse un bărbat cu accent rusesc și am auzit muzică și cuvinte rostite tare în fundal.

Am întrebat de domnul Korsakov, iar omul de la celălalt capăt al liniei îmi spuse că nu era disponibil, dar putea să-i transmită un mesaj.

– Rugați-l să-l sune pe domnul Corey, i-am zis. E important.

Am închis. Ei bine, Boris părea să fie încă viu. M-am gândit că Boris era acum în rolul canarului din mina de cărbuni: dacă Boris murea, oare cât de târziu avea să-i urmeze John Corey?

Ideea de bază aici era că Asad Khalil nu pleca nicăieri până ce nu își termina treburile. Habar n-aveam pe cine ura mai mult – pe Boris sau pe mine – dar eram sigur că nemernicul știa foarte bine cine urma pe lista lui.

Când am ajuns înapoi la Bellevue, am găsit-o pe Kate veselă. Ne-am așezat pe singurele două scaune din camera de relaxare și ne-am uitat o vreme la televizor. Canalul *History* emitea un documentar special despre Saddam Hussein, în care îl compara cu Adolf Hitler, eroul lui Hussein. Vreau să spun că, dacă modelul tău în viață este Adolf Hitler, ai o problemă serioasă.

Așa că ne-am uitat la televizor, dar mintea mea era în altă parte.

De fapt, chiar *văzusem* fotografii ale luptătorilor antitalibani din Afghanistan cărora le fuseseră complet jupuite fețele de pe craniile roșii de sânge, mușchi retezați și ligamente sfâșiate. Și Kate le văzuse, în cadrul unei sesiuni de informare la care participaserăm, pe Broadway la numărul 290. Gazdele erau cei de la CIA care socotiseră că este nevoie să vedem și noi cu ce gen de inamic se confruntă agenția în Afghanistan. O imagine valorează cu adevărat cât o mie de cuvinte, așa că am priceput cu toții mesajul și am simțit cum ni se întoarce stomacul pe dos. După care, evident, a urmat ora prânzului. Mari pișicheri și ăștia de la CIA.

Oricum, Khalil părea să fi stat în ultimii câțiva ani alături de talibani în Afghanistan. Mare minune că îl suportaseră ăia acolo.

M-am gândit să-i spun lui Kate că am primit un telefon de la Asad Khalil. „O, apropo, eu și Khalil am avut o discuție azi. Vrea să ne întâlnim ca să-mi taie ouăle și fața. Cum adică nu pot rămâne aici? Nu pot fugi. O să-mi pierd fața[1]."

În ce privește raportarea apelului telefonic șefilor mei, cred că acele cinci secunde în care puteam face asta trecuseră demult.

Evident că aș fi raportat apelul lui Khalil dacă, din ceea ce îmi spusese el s-ar fi putut scoate niște informații utile. Însă, în afară de chestia cu fața, nu spusese altceva decât că pleacă – sau că deja a părăsit New Yorkul. Iar asta era vrăjeală. Însă era posibil ca Walsh să nu considere așa.

Între timp, tot nu primisem nicio veste de la Boris.

John?

– Da, dragă?

– Am întrebat dacă asta te va deranja?

Kate își scosese bandajul și acum se vedea o cicatrice purpurie de zece centimetri de-a latul gâtului ei.

– Cred că e sexi, am asigurat-o.

E urâtă.

Oare Kate m-ar mai iubi dacă mi s-ar jupui fața de pe craniu? Știu că ar face-o – plus că n-ar mai trebui să se plângă că nu mă bărbieresc. Dar cum rămânea cu bijuteriile familiei? Asta putea fi o problemă.

Contează ce se află în interior, i-am zis. Folosește fond de ten.

---

[1] Joc intraductibil de cuvinte. *To lose face* înseamnă a pierde fața și, figurativ, a pierde reputația.(n.red.)

Am rămas la cină – meniu special de sâmbătă seara – iar Kate mi-a transmis că nu vom discuta despre problemele curente în timpul mesei; trebuia să începem procesul de relaxare și să ne îndreptăm gândurile către lucruri plăcute, cum ar fi fost culesul de fructe de pădure și vâslitul la canoe pe lacul infestat de gângănii de lângă casa părinților ei.

– Tatăl tău spune neîncetat povești despre FBI, i-am adus aminte.

– O să discut cu el.

– Și nu bea.

– Părinții mei nu sunt de acord cu alcoolul.

– Nici eu. Doar îl beau.

– Ai ordin să mă însoțești în Minnesota, îmi aminti. Profită la maximum de asta.

Am dat din cap, dar gândurile mele s-au întors la conversația telefonică cu Asad Khalil.

Individul nu mă întrebase unde mă aflu deoarece știa unde locuiesc. Și nu mă îndoiam o clipă că nu avea de gând să plece de aici până ce nu-și termina treaba pentru care venise. Ca atare, tot ce-mi rămânea de făcut era să aștept mutarea lui, în condițiile lui, la momentul ales de el. Și așa avea să fie întotdeauna.

De aceea trebuia să fiu aici la momentul potrivit. Nu în Montana, nu în Michigan, nu în Minnesota – pur și simplu aici.

CAPITOLUL 45

Duminică dimineață. Păzitorii mei de la Operațiuni Speciale s-au oferit să mă însoțească la biserică în caz că simțeam nevoia de așa ceva. Cu o duminică în urmă eram amenințat cu moartea de un parașutist terorist, așa că m-am gândit bine înainte de a alege să urmăresc un pic din slujba televizată de la catedrala St. Patrick, stând la televizor, în halat. Dar cu spiritul eram în biserică.

La prânz mi-am efectuat pelerinajul până la Bellevue.

Kate era în dispoziție glumeață. Îmi amintea de prizonierii pe care îi văzusem în preziua eliberării.

Ai împachetat? mă întrebă Kate.

Totul e împachetat și gata de drum.

Pe naiba.

– Ceva noutăți legate de caz? întrebă Kate.

– Nimic, din ce știu eu. Tu ce ai aflat de la Tom?

– Nimic. Cred că a plecat din oraș în weekend.

– Zău?

Așadar, agentul șef al Forței de Intervenție Antiteroriste din New York plecase din oraș, în vreme ce aici se găsea cel mai tupeist terorist de pe planetă.

– Tom ar trebui să se relaxeze, i-am zis lui Kate. Nu s-a petrecut niciodată nimic rău în weekend.

Deoarece era duminică, secțiile spitalului erau pline de preoți care făceau tururi, oferind Sfânta cuminecătură și mesajul lui Dumnezeu de iubire celor care aveau cea mai mare nevoie de ele – asasini, violatori, traficanți de droguri și alți infractori capabili de mântuire, cu excepția politicienilor condamnați, care nu au suflete de mântuit.

Dispoziția mea nu era la fel de bună ca a lui Kate, iar ea observă asta, dar o tratã prin ignorare. Kate crede cã veselia e la fel de contagioasã ca sifilisul luat de la un vecin; doar te sãruți și ai cãpãtat bolești.

Momentul culminant al vizitei mele îl constitui preotul catolic care intrã în camera lui Kate. Arãta ca un puști de nouãsprezece ani și se numea pãrintele Brad. Se postã între mine și ușã, așa cã am aruncat o privire cãtre fereastrã. Oare supraviețuiam unui salt de la etajul nouãsprezece? Merita sã încerc?

Pânã la urmã, se dovedi un tip de treabã, așa cã am sporovãit cu toții. El știa, evident, cã eram catolic – toți își dau seama de asta în cinci secunde –, iar Kate îi spuse cã era metodistã, așa cã am rostit vechea mea glumã cãtre Kate:

Nu te-a întrebat ce metodã de contracepție folosești.

Pãrintele Brad chicoti, dar mie mi se pãru cã soția mea era pe punctul de a leșina.

Pãrintele Brad descoperi cu bucurie cã soția mea nu era infractoare – pãrea o fatã drãguță și descoperi cu și mai mare bucurie cã eu fusesem la slujbã la St. Patrick ceva mai devreme. De fapt, *nu* am susținut asta, dar asta a presupus el din ceva ce spusesem eu.

Țineam în mine o grãmadã de glume tari cu papa, pe care credeam cã el le va gãsi amuzante, numai cã pãrintele trebuia sã meargã mai departe la cazurile mai dificile, așa cã ne binecuvântã pe amândoi. Ca sã fiu sincer pânã la capãt, chestia asta mã fãcu sã mã simt mai bine din cine știe ce motiv. Poate cã aveam sã primesc rãspuns la rugãciunile mele de a-l prinde și omorî pe Asad Khalil.

Kate își risipi urmãtoarele câteva minute criticând atitudinea mea față de pãrintele Brad, dar m-am mulțumit sã zâmbesc, plin cum eram acum de Duhul Sfânt. De asemenea, îmi pusesem în gând sã-mi prepar un pahar de Bloody Mary când aveam sã ajung acasã.

– Mã voi externa mâine la ora patru dupã-amiazã. Am nevoie de o orã ca sã împachetez, îmi aminti Kate.

Două. Trei.

– Ca atare, continuã ea, o sã avem timp sã ne giugiulim.

Eu mã gândeam cã o sã facem sex.

– Giugiuleala prima, împachetatul dupã aia, i-am sugerat.

– Păi... bine.

Am executat câțiva pași de dans prin încăpere.

Am rămas la prânzul de duminică, care nu se dovedi deloc rău, în special un *foie gras* bine bătătorit.

Vizita se încheie pe un ton dulce-amărui, cu Kate spunându-mi:

– Ești un om curajos, John, și știu că nu vrei ca alții să rezolve problema asta. Dar dacă ai păți ceva... viața mea s-ar termina. Așa că, gândește-te la mine. La noi.

Dacă aș păți ceva și viața mea s-ar termina, dar am răspuns contaminat de spiritul emoționant al momentului:

– Avem o viață îndelungată în fața noastră.

În afara cazului că o să mor de plictiseală la vreo cină din familia Mayfield.

Am lăsat-o pe Kate în dispoziție bună – a ei, nu a mea – și m-am întâlnit cu șoferul meu în holul spitalului.

Cum era duminică, zi de odihnă pentru FBI și teroriști, aveam cu mine un singur agent de la FBI, un tip pe nume Preston Tyler sau poate Tyler Preston, în legătură cu care nu eram deloc sigur că e suficient de matur ca să conducă un vehicul pe drumurile publice. În fine, am ajuns pe șosea și agentul mă întrebă:

– A dat căpitanul Paresi de dumneavoastră?

– Nu.

– N-a vrut să sune cât erați în spital, dar a zis că vă va trimite un mesaj.

– Bine.

M-am uitat la telefonul mobil și am dat peste un mesaj ratat de la Paresi. Cred că îl primisem în vreme ce eram binecuvântat de părinte, și probabil că am crezut că vibrațiile pe care le simțisem... în fine, am extras mesajul, care spunea: „Evoluții noi. Sună-mă cât poți de repede."

Am văzut mâna Duhului Sfânt lucrând. Sau poate o treabă bună de detectiv.

L-am sunat pe Paresi și am întrebat:

– Ce s-a întâmplat?

– Ei bine, e posibil să fi dat peste casa conspirativă – sau peste *o* casă conspirativă, îmi răspunse.

– Unde?

– Unde credeam noi – vizavi de casa ta.

Noi? Credeam că a fost ideea mea.

– La zece și optsprezece minute în dimineața asta, Centrul de Comandă a primit un apel telefonic anonim de la un bărbat care spunea că a observat comportamentul straniu al celor din East 72nd Street, numărul 320 – o clădire de apartamente – și a mai spus că acolo se găseau, citez: „Oameni cu aspect dubios, intrând și ieșind la orice oră."

O astfel de descriere se potrivește pentru jumătate din clădirile de apartamente din Manhattan. Însă acum situația părea diferită.

– Unde ești acum? mă întrebă Paresi.

– Cam la cinci minute distanță de adresă.

– Bine. Eu sunt aici. Apartamentul 2612.

Am închis și i-am zis lui Preston, care nu era din oraș:

– Lasă-mă pe East 72nd Street la numărul 320.

– Unde e?

Mamma mia. Mi-ar fi fost mai bine cu un șofer de taxi pakistanez. Ba chiar cu unul libian.

– Între First și Second, i-am zis.

– Bulevardele?

– Corect.

Găsi adresa, o clădire drăguță, interbelică, înaltă cam de treizeci de etaje. Trecusem pe lângă ea de un milion de ori, dar din cine știe ce motiv nu m-am gândit nicio clipă că în apartamentul 2612 de acolo s-ar putea adăposti teroriști.

Am coborât din mașină și am privit spre vest, de cealaltă parte a străzii, către clădirea mea, care se află între Second și Third Avenue. Îmi vedeam balconul de unde mă aflam, iar din apartamentul 2612 – la etajul 26 al clădirii – n-ar fi fost nicio problemă ca un lunetist să îmi zboare paharul de cocktail din mână.

Am intrat în holul clădirii și portarul mă lăsă înăuntru.

În vestibulul vechi și decorat se găseau patru detectivi NYPD – în cazul în care apăreau chiriașii-teroriști ai apartamentului. Ne-am arătat legitimațiile și, după ce unul dintre ei a vorbit la etaj prin stația lui radio, altul m-a însoțit la lift și m-a escortat până la apartamentul 2612. A apăsat pe sonerie în locul meu, iar ușa a fost deschisă de căpitanul Paresi în persoană, care zise:

– Șterge-te pe picioare.

Gluma consta în faptul că apartamentul nu era curat – de fapt, era mizerabil, așa cum vedeam și puteam mirosi din hol.

Am intrat, iar Paresi, singura persoană din încăpere, mă întrebă:

– Cum se simte Kate?

– Fericită și sănătoasă.

– Bine. Aerul de țară îi va face un bine enorm. Și ție, de altfel.

Am lăsat subiectul deoparte, să-l discutăm mai târziu, și am întrebat:

– Ce avem aici?

– După cum vezi, avem un apartament împuțit – un studio cu un dormitor într-o clădire decentă dintr-un cartier în declin, îmi răspunse.

Consideră, probabil, că spusele lui sunt haioase și zâmbi.

– De fapt, am bătut de două ori la această ușă în ultimele două zile, dar n-a răspuns nimeni, mă mai informă. Numele chiriașului este Eastern Export Corporation, cu sediul social în Beirut, Liban. Dețin contractul de închiriere de doi ani.

– Și n-a văzut nimeni vreun tip rău intrând sau ieșind de aici? am întrebat.

– Nu. Nu este o casă conspirativă de pe lista noastră.

– Portarul ce spune? am mai întrebat.

– Spune că erau trei sau patru indivizi, nu e sigur, cu aspect de străini, care au apărut pentru prima dată cu doar două sau trei săptămâni în urmă. Abia dacă i-a văzut, iar indivizii nu făceau scandal.

– Chestia asta nu se potrivește cu declarația anonimă a celui care a sunat și ne-a informat că mai mulți oameni cu aspect dubios intră și ies în permanență de aici.

– Așa e, fu el de acord. Nu se potrivește.

Am inspectat cu privirea garsoniera, care avea o chicinetă pe post de bucătărie și de două uși deschise – una care ducea spre dormitor, cealaltă către o debara pustie.

Pereții zugrăviți în alb erau goi, iar singurele elemente de mobilier erau trei fotolii răpănoase și patru saltele slinoase întinse pe podea, cu cearceafuri care odinioară fuseseră, probabil, albe.

Tot în acea cameră se găseau două lămpi de podea și un televizor mare pus pe o măsuță ieftină.

– Am mai găsit niște chestii cum ar fi alimente, prosoape și articole de toaletă, dar nu sunt haine sau bagaje sau poate au fost luate de aici, îmi spuse Paresi.

– Înțeles. Ceva lapte de cămilă în frigider? am întrebat.

– Nu, dar alimentele sunt de origine, în mare parte, din Orientul Mijlociu.

– Așadar străinii ăștia nu erau norvegieni, am plusat. Când ajung aici legiștii? l-am întrebat pe Paresi.

– Curând. Aștept un mandat de percheziție. Am pătruns aici în circumstanțe îndoielnice, cu cheia administratorului, sub bănuiala că aici ar putea zace un cadavru sau o persoană muribundă.

– Cine a spus asta?

– Anonimul care a oferit pontul și administratorul, replică Paresi.

Niciunul dintre ei nu spusese așa ceva, evident, dar trebuia o explicație pentru prezența noastră într-un apartament fără să avem mandat. Lucrurile merg mai ușor cu un chiriaș de tip corporatist, dar chiar dacă pe contractul de închiriere ar scrie „Compania de gestiune a deșeurilor Al Qaeda" și tot e nevoie de un astfel de mandat.

M-am uitat iarăși în jurul meu. Nimic din apartament nu îmi sugera că ar fi folosit la altceva decât la niște petreceri de drogați sau poate la aterizarea de urgență a unor imigranți ilegali. Însă nu în acest cartier. Și în niciun caz, ca prin coincidență, undeva cu vedere la clădirea unde locuiam eu.

– În chiuvetă e un burete ud, așa că... oare cât durează ca un burete să se usuce? zise Paresi.

– Ce culoare are?

– Albastru.

– Șase ore.

Am dat ocol saltelelor și m-am dus la una din cele două ferestre, pe care am deschis-o. Am privit în stânga și mi-am văzut blocul unde locuiam, după care am zărit balconul de la apartamentul meu. O țintă ușoară. De asemenea, suficient de apropiată pentru a amplasa o cameră de supraveghere pe undeva, îndreptată către ușa de la ieșirea din clădire.

M-am dat înapoi și m-am uitat cu atenție la pervazul ferestrei.

– Aici, zise Paresi.

M-am dus la a doua fereastră și m-am uitat la pervazul lat și vopsit. Pe cea mai mare parte a suprafeței lui se putea observa un strat de praf, dar în centru se vedea un loc unde praful fusese deranjat de la locul lui.

– Aici și-au așezat frapiera pentru vin, am speculat.

Mda. Iar cablul principal de la frapieră intra în televizor.

Ne-am dus amândoi la televizor, un model destul de nou. Deși de el nu erau prinse niciun fel de cabluri video, putea fi cuplat la o cameră video. The John Corey Show. Reality TV.

Deci dacă tipii ăștia erau aici ca să te supravegheze, atunci au văzut că ai ieșit din apartament pe jos, zise Paresi. Și ne-au văzut mâncând pizza și bând vin.

Corect.

Iar indivizii au decis să nu întreprindă nimic. Deoarece Khalil avea propriul plan. De asemenea, m-au văzut urcându-mă într-un automobil de câteva ori pe zi, dar n-aveam de unde ști dacă fusesem urmărit până la heliport sau până la spitalul Bellevue. Însă cred că mașina de contrasupraveghere ar fi depistat o asemenea mișcare. Cu toate astea, situația era destul de iritantă și de înfricoșătoare.

Paresi se gândea la ceva.

– Bun, deci avem trei sau patru indivizi aparent străini care consumă produse alimentare din Orientul Mijlociu și care, din întâmplare, au vedere înspre casa ta, zise. Mai știm că Asad Khalil încearcă să te omoare. Așadar, putem presupune că indivizii care trăiau aici erau teroriști arabi care te supravegheau? Sau e vorba doar de o coincidență?

– Coincidența, am fost eu de acord, dă de bănuit. Și mai e o coincidență – pontul a fost furnizat chiar înainte ca tipii ăștia să-și ia tălpășița. Ți-am atras atenția asupra buretelui ud. Ca atare, și urmărește-mă bine aici, eu spun că anonimul care ți-a servit pontul era unul dintre tipii lui Khalil.

– Excelent, John. Iar acum noi ar trebui să credem că Asad Khalil și amicii lui s-au întors în Țara Nisipurilor.

– Corect. Și de ce ar suna acest anonim Forța de Intervenție Antiteroristă și birourile poliției sau ale FBI-ului? am adăugat. N-are logică.

– Ți-am spus că indivizii ăștia sunt idioți, îmi aminti Paresi.

– Da, ratează deseori subtilitatea unei capcane, am fost eu de acord, dar acum au sădit oarecă îndoieli în mințile noastre.

Paresi dădu din cap și zise:

– Indiferent cât de mult pare ăsta doar un truc să ne facă să credem că Asad Khalil și amicii lui au dispărut, trebuie să-l luăm în considerare și să acționăm în consecință.

Poate că ăsta era momentul să-i dezvălui căpitanului Paresi că sporovăisem recent cu nenorocitul în discuție, iar acel nenorocit lăsase, de asemenea, de înțeles că pleca din oraș. Dar oare chiar doream să dau credit acestei posibilități?

De asemenea, ar fi trebuit să raportez chestia asta la timp – așa cum ar fi trebuit să raportez contactul meu cu Boris Korsakov imediat după ce el avusese loc. Ca atare, acum aveam o problemă, chiar dacă mi-o creasem singur, însă nu era momentul să mă spăl de păcate. Aveam să procedez așa când mă voi afla în sălbăticia din Minnesota, unde a fi amenințat cu repercusiuni disciplinare ar fi o binecuvântată destindere.

În plus, dacă m-aș fi destăinuit acum, aș fi fost imediat înlăturat din echipa care se ocupa de caz, pe motiv că m-am comportat incorect. Iar eu mai aveam 24 de ore înainte de a fi exilat.

Că mi-am amintit de asta, i-am zis lui Paresi:

– Ieri nu mi-ai dat telefon înapoi.

– La care apel te referi? întrebă Paresi. Cel în care erai ofticat că ești trimis departe de oraș?

– La ăla.

Se uită la mine și zise:

– John, trebuie să fiu de acord cu Walsh că așa e cel mai bine pentru tine și, mai ales, pentru Kate.

– Vince, dar nu e cel mai bine pentru investigație. Nu e cel mai bine pentru războiul contra terorismului și nu e cel mai bine pentru țară sau pentru poporul american.

– Te crezi foarte important, îmi sugeră.

– Chiar că! Mă rog, soarta mea părea pecetluită, dar i-am zis lui Paresi: În mod cert vrei să mă ții la curent și de aceea mă aflu eu aici.

– Începusem să mă plictisesc de unul singur aici, iar tu erai prin cartier. În plus, chestia de aici pare a avea o legătură cu cineva care vrea să te omoare, adăugă Paresi.

– Corect. Atunci, ce-ar fi să păstrăm legătura în vreme ce eu mă bucur de câteva săptămâni de odihnă? Iar eu mă fac disponibil pentru un drum rapid înapoi la New York dacă tu crezi că ai dat peste ceva.

Paresi se gândi la propunere și zise:

– O să discut cu Walsh. Apoi mă informă: Subiectul e închis.

Așa că ne-am mai învârtit o vreme prin apartament, fiind atenți să nu atingem sau să deranjăm ceva din loc, chestie care i-ar fi adus în pragul unei crize de nervi pe detectivii legiști. I-am amintit lui Paresi că avem amprentele lui Khalil în baza de date FBI, la fel și ADN-ul lui, cules cu trei ani în urmă la ambasada americană din Paris.

– După cum arată locul ăsta, e suficient ADN aici să creezi o viață și s-o arestezi, comentă Paresi.

Bun așa, Vince. Mi-aș fi dorit să-mi treacă mie așa ceva prin cap.

În orice caz, detectivilor legiști le plac casele murdare, iar eu eram destul de convins că ei aveau să stabilească în mod cert că Asad Khalil s-a aflat în acel apartament.

Paresi puse o întrebare retorică:

Ce naiba făceau oamenii ăia aici toată ziua și toată noaptea?

Bună întrebare. Eu înnebuneam într-un apartament de cinci ori mai mare, plin cu lucruri confortabile, cu un balcon cu priveliște și un bar bine garnisit. Numai că indivizii ăia nu fuseseră interesați de confort sau distracție; erau răbdători, încăpățânați și investiți cu o misiune sfântă. Asta nu-i făcea în mod necesar mai bine echipați pentru bătălie – le lipsea libertatea de gândire și subestimau dăruirea și dorința *noastră* de luptă – dar *se dovedeau* mai duri decât crezuserăm noi.

Am răspuns la întrebarea retorică a lui Paresi:

– Au stat aici și mi-au monitorizat blocul la televizor, douăzeci și patru de ore, șapte zile, s-au rugat, au discutat politică și religie și au citit din Coran.

– Și cu ce se distrau?

– Tocmai ți-am spus.

– Corect. Ar fi putut organiza un concurs de curățenie, sugeră Paresi.

Se uită la ceas, apoi puse o nouă întrebare retorică:

– De cât timp o fi nevoie ca să se obțină un nenorocit de mandat de percheziție?

– E duminică, i-am amintit eu. Ai fost la biserică? l-am întrebat.

– Tocmai mă îndreptam într-acolo când am primit apelul telefonic. Dar tu?

– Saint Pat's. Walsh unde e? l-am întrebat.

– El și doamna lui s-au dus în nordul statului, să-și petreacă weekendul.

– La skydiving?

– Să sperăm, replică Paresi printre dinți. După care mă asigură: Se poate da de el.

În afară de situația în care pe ecranul telefonului apare „John Corey" la apelant.

Am mai sporovăit așa câteva minute, apoi apăru o femeie – detectiv din Forța de Intervenție, Anne Markham, aducând mandatul de percheziție.

Anne privi prin apartament și zise:

– Vreau ca troaca asta de porci să fie curățată înainte ca echipa de legiști să ajungă aici.

Amuzant. În fine, sosiră doi tipi de la echipa FBI de recuperare a probelor – tipii ăștia nu vor să fie lăsați pe dinafară –, iar câteva minute mai târziu, sosi echipa de cercetare de la NYPD, care îi scoase afară pe toți.

Jos, în holul clădirii, Paresi îmi zise:

– Știi, John, Khalil e posibil să fi dispărut cu adevărat. Așa că să nu-ți pară prea rău că pleci în vacanță.

– Sunt destul de convins că e o păcăleală, i-am răspuns. Uneori cunoscută sub numele de truc. Iar obiectivul acestui truc este de a ne face pe noi toți să coborâm garda și să o lăsăm mai moale cu vânătoarea de oameni. Pricepi?

– Mda, pricep. Dar poate că situația a devenit prea încinsă pentru ei atunci când am început să batem pe la uși. O să avem o ședință la nivel de conducere mâine, la ora unsprezece, ca să discutăm situația, mă informă Paresi.

– La ce oră să fiu acolo?

– Ce-ai zice de niciodată? E bine niciodată pentru tine?

Aveam câteva sfaturi pentru el, așa că i-am zis:

– Să nu-ți lași garda jos, Vince.

Nu avea replică la asta, dar își întinse mâna și zise:

– Mersi că ai fost momeală. Călătorie plăcută. Ia-o ușor. Salutări lui Kate. Păstrăm legătura. Ne vedem peste câteva luni, adăugă.

Dacă nu cumva mai devreme.

Ajuns înapoi în apartament, cu paharul meu duminical de Bloody Mary în mână, am ieșit pe balcon. Indivizii dispăruseră – corect? Însă o păcăleală idioată servește adesea drept acoperire pentru o păcăleală inteligentă.

Sau Asad Khalil și acoliții lui chiar plecaseră înapoi în Țara Nisipurilor? Misiune îndeplinită? Misiune anulată? Sau misiunea continua?

Asad Khalil străbătuse jumătate de lume ca să taie nume de pe lista lui și încă nu ajunsese la numele meu. Sau la Boris.

Și ce se întâmplase cu marele spectacol de final pe care îl așteptam? Oare deja otrăviseră rezervele de apă? Împrăștiaseră antrax? Oare ticăia vreo bombă undeva?

Era unul dintre acele cazuri în care liniștea e asurzitoare.

M-am uitat în jos, la fereastra de la care fusesem monitorizat timp de două sau trei săptămâni. Indivizii nu mai erau acolo – dar unde erau acum? Unde era Asad Khalil?

Nu-mi rămăsese prea mult timp, așa că mingea era în terenul lui. Fă-ți mișcarea, nemernicule.

Mi-am petrecut sfârșitul de după-amiază împachetând, fapt care mă trezea în sfârșit la realitatea plecării mele în vacanță.

Timpul mi se scurgea printre degete. M-am gândit să mă apuc să dau telefoane, ceea ce reprezintă o altă modalitate de a spune că aveam chef să bat la cap oameni care dispuneau de mai puține informații despre Asad Khalil decât mine și care nu aveau niciun chef să fie sunați duminica de un maniac al cazului Khalil, a cărui nevastă se găsea în spital și care se afla sub protecție la domiciliu, fără a avea altceva de făcut.

Cu toate astea, m-am decis să îl sun pe Tom Walsh, sperând că el va reveni la sentimente mai bune sau poate că fusese mâncat de un urs, astfel eliberându-mi calea de revenire la muncă luni dimineața.

Am început să-i formez numărul de mobil, dar mi l-am imaginat într-o cabană romantică împreună cu prietena lui, trăgând de hainele ei în vreme ce ea moțăia, așa că am decis să-i transmit un mesaj text.

Am scris: „Descoperirea casei conspirative de pe E 72 schimbă situația; hai să discutăm noua strategie luni dimineață."

Suna bine. Dacă eu aș fi fost la comandă, aș fi mușcat din nadă.

De asemenea, m-am gândit să mă duc până la Fed, ca să scutur puțin arhiva de cazuri, să văd dacă exista ceva nou acolo despre dosarul Khalil – altceva decât numele și rândurile de x-uri. Chestia asta se numește a căuta acul în carul de fân.

În principal însă, așteptam să-mi sune telefonul, sperând că undeva, ceva avea să iasă la iveală.

Pe la ora cinci după-amiaza am decis să-l sun iarăși pe Boris, conform teoriei care spunea că dacă el era încă viu, atunci Khalil nu-și începuse operațiunea finală de curățenie.

Boris nu răspunse la mobil, dar la numărul apelat nu-mi răspunse nici Asad Khalil și nici vreun detectiv de la Omucideri, așa că i-am lăsat un alt mesaj șefului de sală, ca Boris să mă sune. De această dată am spus că e „urgent" Mi l-am imaginat pe Boris cu vreo *devocika* – asta înseamnă fetiță, nu? În niciun caz, băiat. Iar el o îmbia pe fată cu șampanie și o impresiona cu toate isprăvile de kaghebist, în vreme ce Corul Armatei Roșii dădea tonul atmosferei romantice.

Aproximativ zece minute mai târziu îmi sună telefonul fix. Pe ecran apăru „Apelant necunoscut", așa că am răspuns.

O voce masculină cunoscută îmi zise:

– John, suntem extrem de încântați că tu și Kate veniți în vizită la noi.

– Stați așa, tocmai îmi vâr arma în gură, i-am spus domnului Mayfield.

– Abia așteptăm, am zis de fapt.

– Cum ți se pare Kate? Chiar se simte bine? mă întrebă.

– N-am văzut-o niciodată să arate mai bine.

Și eu sunt bine, mulțumesc.

Și tot așa.

La vreo douăzeci de minute după aceea, au sunat părinții mei din Florida – erau cu toții vorbiți între ei –, iar pe linie se auzi maică-mea, care zise:

– Aici e foarte cald și umed și va fi și mai rău când veți veni voi. Aduceți-vă haine confortabile. Avem o mulțime de loțiuni de protecție contra soarelui. Știi cât de repede te arzi. Iar aici o să te însănătoșești – mult pește și legume.

M-am întins după pistolul meu Glock.

– Tu și nevasta ta jucați Bingo?

Am băgat glonț pe țeavă.

– Spune-i că am butoaie de scotch, strigă tata în fundal.

Am lăsat arma jos.

La ora opt seara am chemat mașina să mă ducă la Bellevue.

Partea a VI-a

Brooklyn & Manhattan

CAPITOLUL 46

Asad Khalil stătea într-un taxi în fața clubului *Svetlana*. Pe telefonul lui mobil apăru un SMS. Khalil îl citi, apoi se dădu jos din taxi și îi spuse șoferului, un conațional libian pe nume Rasheed:

– Așteaptă aici.

Îmbrăcat la costum și cravată, cu ochelari și mustață pe oală, Khalil intră pe ușa din față a clubului de noapte, unde fu întâmpinat de șeful de sală, care îl întrebă în rusă:

– Aveți rezervare?

Khalil răspunse în rusa aproximativă pe care o învățase de la Boris:

– Mă duc doar la bar.

Șeful îl socoti o persoană din fostele republici sovietice asiatice – poate cazac sau uzbek. Lui Dimitri, șeful de sală, nu-i plăceau acești oameni și l-ar fi refuzat pe individ dacă acesta și-ar fi dorit o masă. Însă era mai greu de refuzat cineva care dorea doar să stea la bar și să urmărească spectacolul de pe scenă. De individ se puteau ocupa barmanii.

Fără să rostească vreun cuvânt, Dimitri îi făcu semn către ușa deschisă din spatele lui și își întoarse atenția către un grup care tocmai intra în local.

Asad Khalil trecu de el și străbătu un coridor lung, puternic luminat și decorat cu imagini ale evenimentelor petrecute în trecut la *Svetlana* – nunți și alte ocazii fericite, însoțite de reclame în rusă și engleză care îndemnau oamenii să-și rezerve evenimentele speciale acolo.

Khalil se opri în dreptul unei fotografii de grup care îi atrăsese atenția. În grup se vedea Boris Korsakov, al cărui zâmbet, socoti Khalil, nu era deloc sincer. „Așadar, își spuse Khalil, marele kaghebist a decăzut în halul ăsta." De asemenea, aprecie că Boris luase ceva în greutate.

Khalil merse mai departe, de-a lungul coridorului, ajungând în sala mare a restaurantului, de unde se vedeau barul și holul cu măsuțe ceva mai departe, înspre spatele încăperii.

Observă că restaurantul era pe jumătate plin în această seară de duminică, la ora șase, iar scena era goală.

Khalil nu fusese niciodată aici, dar avea senzația că știe locul din fotografiile și informațiile pe care i le oferise, cu câteva zile în urmă, un musulman ca și el, un individ pe nume Vladimir, un cecen rusificat căruia i se ordonase cu o lună în urmă să-și găsească o slujbă aici.

Khalil rămase la intrarea în restaurant aproape un minut, știind că avea să fie remarcat de o persoană de la securitate, după care se îndreptă intenționat către o intrare mascată cu draperie roșie și intră pe scurtul coridor care ducea către o ușă încuiată.

Aproape imediat auzi pași în urma lui și o voce de bărbat rosti în engleză:

– Stai. Apoi în rusă: *Stoi!*

Individul își lăsă mâna pe umărul lui Khalil, iar acesta se răsuci în loc și înfipse un cuțit lung și curbat în gâtul omului, tăindu-i traheea, după care împinse lama printre vertebrele cervicale.

Khalil îl ținu pe om în brațe și îl lăsă să alunece în poziție șezândă, cu spatele proptit de perete, după care scoase cuțitul. Scotoci buzunarele muribundului și găsi un lanț cu chei, un pistol automat Colt 45 și o stație radio.

Omul încă trăia, dar se îneca în propriul sânge. Cu laringele tăiat, nu scotea niciun sunet cu excepția bolboroselilor din gât.

Khalil aruncă o privire înspre draperia roșie. Nu-l urmărise nimeni. Khalil ridică muribundul peste umăr, apoi se duse la ușa încuiată, încercă o cheie, apoi alta și ușa se deschise.

Khalil se trezi într-o cameră mică, în care se găseau un lift și o ușă din oțel despre care Vladimir îi spusese că duce spre scară. Tot Vladimir îi spusese lui Khalil că celălalt bodyguard, Viktor, ședea acum în anticamera de deasupra, în afara biroului lui Boris, în vreme ce Vladimir așeza masa pentru Boris. În scurt timp, urma să sosească o cucoană pentru Boris.

Khalil încuie la loc ușa către coridor, apoi descuie ușa de oțel către scară și aruncă pe treptele de acolo corpul muribundului, care părea să se apropie cu pași mari de moarte. Încuie la loc ușa de la scară și urcă treptele cu pași sprinteni.

În capul scării se găsea o altă ușă, iar Khalil băgă cheia în broască folosindu-se de mâna stângă. În dreapta ținea cuțitul lung și curbat. Deschise repede ușa și dădu năvală în încăpere.

Viktor sări în picioare și își băgă mâna în haină după armă, dar Khalil se repezise deja asupra lui. Înfipse cuțitul lung în partea inferioară a abdomenului lui Viktor, în vreme ce îl trăgea aproape de el, într-o îmbrățișare strânsă, cu mâna stângă, astfel ca Viktor să nu își poată scoate arma. Khalil scoase repede cuțitul, apoi îi înfipse din nou lama în spatele victimei, de sus în jos, astfel încât cuțitul să-i străpungă diafragma și să îl facă pe om să nu mai poată scoate niciun sunet.

Viktor încercă să se elibereze, iar Khalil fu surprins de forța lui. Khalil îl ținu strâns și mai înfipse o dată cuțitul în abdomenul lui Viktor, după care făcu o tăietură adâncă, în unghi, care secționă artera abdominală a omului.

Khalil scoase cuțitul și îl ținu pe Viktor într-o îmbrățișare de urs. Simțea inima omului pompând cu putere și respirația lui devenind tot mai superficială și greoaie. În același timp, simți umezeala caldă a sângelui lui Viktor pe piele.

Viktor își dădu capul pe spate și cei doi se priviră, apoi ochii lui Viktor se măriră, iar corpul lui se arcui și începu să tremure într-o serie de spasme ale morții, după care deveni inert.

Khalil lăsă cadavrul să cadă înapoi pe scaun și scoase arma lui Viktor din tocul de la umăr, observând că și aceasta era un Colt 45 automat. Își vârî arma la centură, alături de arma celuilalt bodyguard mort.

Khalil se uită la ceas. Trecuseră doar nouă minute de când intrase în club. Formă numărul de mobil al lui Vladimir.

Boris Korsakov ședea pe fotoliul lui, sorbind dintr-un pahar cu coniac, fumând și citind un săptămânal local de limbă rusă, plin cu știri despre comunitatea locală de imigranți – nașteri, decese, căsătorii, ceva bârfe și multe reclame, inclusiv o reclamă de o pagină pentru *Svetlana,* pe care Boris o studie. Poate că, își zise el, reclamele lui ar trebui să sublinieze mai puțin spectacolul de pe scenă și să se concentreze mai mult pe mâncare. Mai puțini sâni, mai mult borș. Zâmbi.

Chelnerul lui, Vladimir, se moșmondea cu așezatul mesei cu caviar rece și șampanie pentru două persoane. Boris aștepta o doamnă la ora șase și jumătate

și ceasul arăta deja șase și un sfert, iar acel chelner stupid – care era angajat de doar câteva săptămâni – părea nervos și nesigur pe ce are de făcut.

Boris se uită peste umăr și îi spuse chelnerului în rusă:

– Încă n-ai terminat?

– Termin acum, domnule.

Vladimir știa că, aparent, părea a fi etnic rus, dar, de fapt, numele, vorbirea și modul rusesc de viață îi fuseseră impuse de la naștere de către ocupanții Ceceniei – deși era rus pe dinafară, în sufletul lui ura tot ce era rusesc și ura, în special, fostul KGB și pe succesorul acestuia, FSB[1], care arestase, torturase și ucisese atâția musulmani de-ai lui, în patria lui natală.

Vladimir se uită la Boris Korsakov, care stătea cu spatele la el, bând, fumând și dându-i lui ordine. În curând, avea să existe un kaghebist mai puțin pe pământul ăsta.

Vladimir își simți telefonul mobil vibrând în buzunar. Venise momentul.

Boris își lăsă jos ziarul și îi spuse lui Vladimir:

– Lasă-le așa cum sunt și pleacă.

Boris se ridică pentru a se duce la ușă și a se uita pe vizor după Viktor, pentru a-l da afară pe chelner.

Însă Vladimir, deja la ușă, fără cărucior de alimente, deschise ușa fără avertisment.

– Stop! Idiotule! Pleacă de acolo! strigă Boris.

Vladimir dădu zăvorul la o parte, se dădu deoparte și ușa se deschise cu putere.

Vladmir ieși repede, în vreme ce Asad Khalil intră cu un pistol în mână. Închise ușa și se uită la Boris Korsakov.

Boris rămase complet nemișcat, cu ochii ațintiți asupra omului care stătea la câțiva pași distanță de el.

Individul avea mustață și ochelari, poate că se și tunsese. Nu mai era pieptănat pe spate, așa cum își amintea Boris, dar, cu toate astea, rusul știa prea bine cine era.

---

[1] *Federalnaia slujba bezopasnosti*, Serviciul Federal de Securitate al Federației Ruse, principalul succesor al KGB-ului după desființarea acestuia, în decembrie 1991. (n.red.)

Aproape în treacăt, Boris mai observă că mâinile și costumul închis la culoare ale omului erau pline de sânge proaspăt.

Khalil își dădu ochelarii jos și își desprinse mustața, apoi zise:

Nu te bucuri să-l vezi pe elevul tău preferat?

Boris inspiră adânc și răspunse în engleză:

– Rusa ta este încă la fel de stricată ca putoarea gurii și a corpului tău.

Khalil nu răspunse insultei, ci zise:

– Te-aș sfătui să nu-ți scoți arma, ca să nu te omor repede. Dar... dacă vrei să mai reziști câteva minute, atunci putem schimba câteva cuvinte înainte să ai parte de o moarte dureroasă. Alegerea îți aparține.

Boris reveni la rusă și zise:

– *Ȳob vas*. Lua-te-ar dracu'.

Încă ești arogant, îi zise Khalil zâmbind. Așadar, prietenii tăi de la CIA nu te protejează.

– Ba da, replică Boris.

Khalil zâmbi din nou și zise:

– Atunci unde sunt? Te-au folosit ca pe o curvă ce ești și te-au îngropat aici, în locul ăsta plin de alte curve și porci beți.

Privirea lui Boris se furișă prin încăpere, căutând o cale de a-și salva viața.

– Uită-te la mine, îi zise Khalil. De ce nu pricepi că ești mort?

– Atunci fă-o, zise Boris inspirând din nou adânc.

Trebuie să încerci să-ți scoți arma. Chestia asta trebuie să fie interesantă pentru amândoi.

– Ce te-am învățat? zise Boris, uitându-se la fostul lui elev. Ucide repede. Vorbești prea mult.

– Îmi place conversația.

– Te asigur că victimelor nu le place.

Khalil păru iritat de remarcă și zise:

– Am fost nevoit să te ascult un an de zile insultându-mă, insultându-mi țara și credința. Și am fost obligat să miros țigările tale împuțite și alcoolul tău împuțit. Khalil se uită lung la Boris și zise: Și uită-te la tine acum. Cine ești? Și cât de inteligent ești? Cine ține arma? Nu tu, în niciun caz. Și ar trebui să fii mai atent pe cine angajezi. Vladimir este cecen și ar fi în stare să mă plătească

dacă l-aș lăsa să-ți taie gâtul. Și, înainte să mori, ar mai trebui să știi că foștii tăi bodyguarzi KGB te așteaptă acum în iad.

Mintea lui Boris lucra cu febrilitate, gândindu-se la un mod de a se salva. Fata, Tanya, avea să fie escortată aici de un om de la securitate, iar acel om avea să observe... ceva. Un cadavru. Sânge pe podea...

Khalil, care știa exact la ce se gândește vechiul lui profesor, zise:

– Vladimir face curățenie în urma mea. Și tot el a sunat jos ca să-i spună fetei să plece – conform instrucțiunilor tale. În noaptea asta nu vei mai servi caviar și șampanie, și nu te vei mai regula după ce îți voi tăia testiculele, adăugă.

Boris nu răspunse. Mintea lui căuta în continuare o cale de scăpare.

În cele din urmă, Boris își dădu seama că exista o singură mutare pe care o putea face – trebuia să scoată arma... chestia asta fie îl salva, fie îl ucidea rapid. Se uită la Khalil pândind o clipă de atenție din partea individului – oamenii aruncă uneori câte-o privire în jur pentru a se obișnui cu împrejurimile sau a căuta semnele pericolului, iar armele lor tind să se îndrepte în direcția spre care privesc. Însă Boris nu văzu decât ochii negri ai lui Khalil uitându-se drept la el și țeava neagră a armei – ațintită la fel de ferm precum ochii individului.

Khalil își dădu din nou seama la ce se gândește Boris, așa că îi zise:

– Sfatul meu e să scoți arma. Asta te va face să te simți mai bărbat atunci când mori. Doar nu vrei să fii împușcat ca un câine, adăugă. Îl sfătui mai departe pe Boris în rusă: Curaj. Demonstrează-mi că ai curaj, băiete. Fă ceva.

Boris inspiră din nou adânc. În mintea lui își băgase deja mâna în haină după arma de la șold și se rostogolea într-o parte, țintea și trăgea.

– Nu, nu ți-aș sugera o rostogolire pe podea, zise Khalil. Ți-aș sugera un pas înapoi – fotoliul e chiar în spate – și o rostogolire peste fotoliu. Așa o să te poți ascunde un moment, dar din nefericire nu-ți asigură și protecția în fața gloanțelor mele, pe care le voi trage prin fotoliu. Cu toate astea, vei reuși să-ți scoți arma în timpul rostogolirii și poate vei reuși să răspunzi cu foc înainte să fii atins. Ți-am oferit sfatul corect, domnule Korsakov? întrebă. Am evaluat corect situația, domnule?

Boris se holbă la Khalil, apoi dădu din cap și zise:

– E singura mutare posibilă.

– Atunci fă mutarea. Nu sta acolo. Și să nu crezi că mă poți surprinde aruncându-te în dreapta sau în stânga. Vei muri înainte de a atinge podeaua... deși s-ar putea să te las să atingi arma în vreme ce te rostogolești.

Boris continuă să se uite fix la Khalil. Înțelegea că individul simțea nevoia să-l batjocorească și să-l chinuie înainte de a-l omorî. Mai înțelegea că nu se putea aștepta să moară rapid, secerat de un glonț tras din arma lui Khalil. Boris își dădu seama că, indiferent ce făcea – că se rostogolea, că se arunca într-o parte sau chiar dacă îl ataca pe Khalil –, individul ar fi tras ca să-l rănească, după care intenționa să-l termine într-un fel la care Boris nu dorea să se gândească. Sau, mai rău, Khalil nu avea să-l omoare – avea să-l mutileze și să-l lase în viață ca monstru, o jumătate de om fără organe genitale, fără ochi, fără limbă...

Boris simți inima bătându-i nebunește în piept și o sudoare rece pe trup.

Khalil părea nerăbdător și zise:

– Ai uitat totul? Sau atunci a fost doar o lecție la clasă? Am făcut tot ce m-ai învățat. Și mai mult decât atât. Așa că acum trebuie să-i demonstrezi elevului ce ai face tu în situația asta. Aștept și sunt curios.

Boris își zise că, dacă reușea să îl facă pe Khalil să vorbească în continuare, exista șansa să apară cineva pe scară sau cu liftul și să vadă că era ceva în neregulă. Boris aștepta să sune clopoțelul – câteva note din Ceaikovski care să distragă atenția lui Khalil o jumătate de secundă – asta era tot ce avea nevoie. O jumătate de secundă ca să scoată arma.

Boris își drese glasul și zise cu o voce plină de încredere:

– Clădirea asta e supravegheată de poliție și de FBI.

– Nu par să fie mai competenți sau mai sprinteni decât idioții tăi de bodyguarzi, îi replică Khalil.

– Nu vei ieși viu din clădire.

– Tu nu vei ieși viu din clădire.

Khalil rămăsese lângă ușă, iar acum se dădu înapoi și își lipi urechea de ușă, după care se întoarse către Boris și zise:

– Vine cineva.

Boris inspiră adânc și se pregăti să scoată arma.

Atunci Khalil zâmbi și zise:

– Poate că mi-am imaginat.

După care râse.

Boris era furios și începu să împroaște cu obscenități în arabă, după care strigă în engleză:

– Nemernicule! Rahat cu ochi! Maică-ta a fost o curvă nenorocită!

Khalil își ațintì arma – pistolul Glock luat de la nevasta lui Corey – spre abdomenul lui Boris, iar acesta își dădu seama că brațul libianului tremură de furie. Boris aștepta glonțul, sperând ca acesta fie să îl rateze, fie să îi nimerească inima.

Khalil inspiră adânc, apoi își băgă mâna în haină și scoase cuțitul lung și curbat pe care îl folosise ca să-i omoare pe cei doi bodyguarzi.

Boris rămase complet nemișcat și se uită cum Khalil prinde lama, ținând cuțitul în poziție de aruncare.

Brațul lui Khalil se dădu înapoi și Khalil aruncă arma înspre Boris, care tresări când cuțitul se înfipse în covorul de la picioarele lui.

Boris se uită fix la lama însângerată. Înțelegea ce i se pregătea.

– Poți avea cuțitul – în schimbul armei tale, îi zise Khalil.

Boris se uită la Khalil, dar nu-i răspunse.

– Ai ales să nu-ți scoți arma, zise Khalil. Ca atare, îți ofer asta în schimb. E o ofertă foarte generoasă din partea mea – deși va fi mai dureros pentru tine. Ai mai exersat cu cuțitul de când nu ne-am văzut? îl întrebă pe Boris. Zâmbi și adăugă: Sau poate doar cu furculița și cuțitul de friptură.

Boris își cântări opțiunile, acum reduse la două – să scoată arma și să spere la un glonț rapid în cap sau în inimă; să-l angajeze pe Asad Khalil într-o luptă cu cuțitele. Putea câștiga acea bătălie, dar dacă n-o făcea știa ce avea să-i facă Asad Khalil cu cuțitul.

– Pari incapabil să iei o decizie azi, zise Khalil. Așa că o voi lua eu pentru tine.

Khalil se ghemui în poziție de tragere și își ațintì arma.

– Nu! strigă Boris.

Ridică ambele mâini, apoi își coborî încet mâna stângă și dădu la o parte reverul hainei, lăsând să se vadă arma și teaca de la centură.

Khalil dădu din cap.

Boris prinse cu degetul mare și arătătorul patul pistolului, după care îl scoase din teacă, și-l aruncă peste covor, înspre Khalil.

Libianul făcu un pas înainte și ridică arma, un Browning automatic. Scoase magazia de cartușe și o aruncă într-un colț al încăperii, după care se duse la masă și puse arma în bolul de cristal plin cu caviar.

– Te-aș crede pe cuvânt că nu ai altă armă – dar poate că îmi demonstrezi asta, îi zise lui Boris.

Boris încuviință și își ridică cracii pantalonilor pentru a dovedi că nu are unul la gleznă, apoi își întoarse buzunarele pe dos. Își dădu încet haina jos, se răsuci complet pe loc și ajunse din nou cu fața spre Khalil.

– Sunt surprins că nu ți-ai urmat propriul sfat legat de o a doua armă, îi zise acesta.

– Chiar dacă aș avea o a doua armă, prefer să-ți tai gâtul, replică Boris.

– Asta e și preferința mea pentru tine, zise Khalil zâmbind.

Khalil trase cele două pistoale Colt 45 de la centură, le scoase magaziile, apoi înfipse ambele arme în frapiera de șampanie. După aceea demontă magazia de cartușe de la arma proprie, o băgă în buzunar și lăsă pistolul Glock pe un șervețel de pe masă. Scoase un cuțit scurt și greu de vânătoare de la centură și îl aruncă înspre covorul în care arma albă se înfipse.

Se uită la Boris și întrebă:

– Ești gata?

Boris nu răspunse, însă își scoase cravata, pantofii și ciorapii, apoi își înfășură haina în jurul brațului stâng.

Khalil zâmbi aprobator, apoi procedă la fel.

Cei doi bărbați stăteau cam la cinci metri distanță și se uitau fix unul la celălalt, cu cuțitele înfipte în podea la câțiva pași în fața lor.

Boris credea, pentru prima dată de când Khalil păși în încăpere, că avea o șansă de a-l ucide pe individ. Știa că era posibil ca libianul să aibă o a doua armă, dar nu mai conta – prefera un glonț decât să piardă această luptă.

Stăteau uitându-se unul la altul, așteptând ca celălalt să facă o mișcare.

Boris se mișcă primul, năpustindu-se drept către Khalil și înșfăcând cuțitul pe drum.

Khalil plonjă în față, prinse cuțitul lui și se rostogoli către dreapta, apoi reveni în picioare și se așeză ghemuit, în poziție defensivă, cu brațul înfășurat în fața lui și picioarele larg desfăcute.

Boris se opri, se răsuci pe loc și se repezi la Khalil.

Libianul se menținu pe poziție și Boris mimă o lovitură în stânga, apoi în dreapta, apoi făcu un pas înainte, apoi unul înapoi, apoi unul înainte din nou. Ținea minte punctele forte și slăbiciunile lui Khalil, iar principala slăbiciune a libianului consta în prea multă agresivitate și prea multă nerăbdare, ceea ce îl conducea la atacuri impulsive și prost calculate. Însă acum Boris constată că fostul lui elev părea să fi învățat când să se apere și când să atace.

Boris se decise la o altă strategie și se dădu înapoi, punând o distanță de aproape șapte metri între ei.

Khalil ieși din poziția defensivă și porni drept spre Boris.

Boris se priponi pe picioare și fu surprins să îl vadă pe Khalil oprindu-se.

Rusul începea să creadă că libianul fie învățase ce înseamnă prudența, fie își dădea seama că nu ar fi trebuit să se înfrunte cu omul care îl învățase cum să se lupte cu cuțitul.

Boris reluă ofensiva, determinându-l pe Khalil să se dea înapoi. Apoi cei doi bărbați începură să își dea încet ocol în mijlocul marii încăperi.

Boris urmărea mișcările lui Khalil. Știa că libianul era mai agil și în formă fizică mai bună decât el, însă Boris era mai masiv și credea că este încă mai puternic din punct de vedere fizic decât Khalil.

Khalil se lăsă din nou pe jumătate pe vine, cu picioarele depărtate și brațul înfășurat în haină în poziție orizontală – poziția defensivă pe care Boris o socotea nepotrivită cu cei trei metri distanță care încă îi separau. Rusul își zise că libianul citise greșit mișcările lui sau devenea nerăbdător, ceea ce îl făcu pe Boris mai încrezător în sine.

Boris se repezi înainte– o fentă care, spera el, îl va determina pe Khalil să se dea înapoi și să iasă din postura defensivă. Însă, în loc să facă această

mișcare, Khalil se repezi înainte pe neașteptate și întâmpină mișcarea de înaintare a lui Boris în vreme ce rusul era la jumătatea acțiunii.

Khalil veni pe jos, pe sub brațul cu cuțitul al lui Boris și pe sub cel cu haina înfășurată și lovi în sus. Lovitura își atinse ținta sub coastele din stânga ale rusului.

Boris scoase un țipăt uluit de durere, apoi se răsuci din calea cuțitului periculos și lovi cu piciorul în capul coborât al libianului.

Niciunul din cei doi nu-și continuă atacul. Ambii se retraseră la o distanță de siguranță.

Khalil dădu din cap și zise:

– Foarte bine.

Boris își pipăi cu prudență rana și constată că era o înțepătură mică, poate profundă, dar care nu sângera puternic și care nu era mortală.

Khalil urmări pata de sânge care se forma pe cămașa albă a lui Boris și ajunse la aceeași concluzie, spunând:

– Nu o să mori din aia.

Boris își dădu seama că nu avea cum să câștige bătălia – deja respira greu, iar rana avea să sângereze mai rapid din pricina eforturilor și, în cele din urmă, avea să-l epuizeze.

De asemenea, Boris admise faptul că libianul era un luptător cu cuțitul mai bun – Khalil își păstrase priceperea, dar, mai important, își amintea trucurile și învățase câteva noi. Boris mai știa și că libianul avea voința și curajul de a înfrunta un om cu un cuțit, iar rusul nu era deloc sigur că el însuși mai poseda acea voință.

Disperat, Boris îi zise lui Khalil:

S-a terminat. Ai câștigat.

Khalil râse.

Da? Ești deja mort? Pot să plec acum?

– Asad...

Mai există un om care va muri așa în noaptea asta – așa că am sperat ca tu să fii un antrenament bun pentru mine. Însă acum văd că ești un dușman slab – prea bătrân, prea lent și prea înspăimântat.

Boris nu răspunse. Încerca să găsească o altă cale de scăpare și așa se gândi la ușă. Dacă se putea apropia de ușă... începu să se miște în cerc astfel ca și Khalil să se miște la fel și să nu mai stea între el și ușă.

Însă Khalil se menținu pe poziție și zise:

– Dacă vrei să fugi de aici, n-am nimic împotrivă. Dar trebuie să te previn că acolo vei descoperi un lift blocat și o ușă de la scară încuiată. Dar poate că preferi o cameră mai mică pentru lupta asta. Mie nu-mi pasă unde te măcelăresc, adăugă el zâmbind.

Boris inspiră adânc și zise:

– Ți-ai spus punctul de vedere. Își coborî cuțitul și continuă: Nu ți-am făcut nimic. Te-am învățat...

– Taci. Khalil făcu câțiva pași înspre Boris și, în vreme ce rusul dădea înapoi, zise: Încă n-am terminat lecția asta. Nu vrei să-mi arăți cum mă vei dezarma și mă vei proiecta în zid, ca odinioară? Crezi că am uitat genunchiul tău în testiculele mele? Sau poate marele asasin rus și-a murdărit pantalonii și vrea ca eu să plec ca să mă scutească de miros.

Boris simți din nou cum îl cuprinde mânia. Își desfăcu haina de pe braț și o aruncă înspre Khalil, în vreme ce se năpusti cu cuțitul întins în mâna dreaptă.

Khalil se dădu înapoi și își pierdu echilibrul pe marginea covorului. Căzu pe podea, pierzându-și cuțitul.

Boris îl atacă și își dădu seama prea târziu că fusese din nou atras într-o capcană, deoarece Khalil își înălță picioarele, pe care le înfipse în burta rusului și îl azvârli pe acesta prin aer, cu capul înainte, într-o vitrină cu bibelouri care se sfărâmă cu un zgomot asurzitor.

Khalil își înșfăcă arma de jos, sări iute în picioare și așteptă ca rusul să își revină.

Boris se ridică nesigur, cu fața plină de sânge de la tăieturile provocate de cioburile de sticlă și ochii orbiți de sânge. Își pierduse cuțitul. Își șterse ochii cu mâinile, în vreme ce Khalil se apropie pentru lovitura finală. Cu spatele la vitrina sfărâmată, Boris se dădu în lateral, de-a lungul peretelui. Khalil îl urmă, apoi își dădu seama ce încerca rusul.

Boris apucă o lampă de podea, cu picior, cu ambele mâini și roti baza grea în direcția capului libianului. Khalil se feri. Boris rată lovitura, însă pivotă în

direcția rotirii și atacă din nou cu baza lămpii, de această dată mai jos. Prinse brațul întins al lui Khalil cu o lovitură dură, care smulse cuțitul din mâna libianului.

Khalil se dădu iute înapoi, iar Boris, știind că aceasta era ultima și singura lui șansă de a-l omorî pe individ, se năpusti înainte cu lampa.

Khalil se feri în dreapta, apoi se lăsă în stânga și îi seceră piciorul lui Boris, dezechilibrându-l complet.

Rusul se prăbuși pe podea și pierdu lampa din mână. Khalil se prinse de spatele lui Boris, imobilizându-l cu genunchii pe rusul masiv și strangulându-l cu brațul drept încolăcit în jurul gâtului.

Boris încercă să se ridice în patru labe, însă Khalil se menținu cu toată greutatea în spatele adversarului, strângându-l tot mai tare de gât. Boris simți că leșină. Făcu o ultimă încercare de a se elibera ridicându-și trupul masiv, apoi se zvârcoli cu toată puterea de care mai era în stare.

Se trezi pe spate, holbându-se la tavanul întunecat și cețos. Simți cum îi pulsează rana din corp și își dădu seama că sângele deja țâșnea pe acolo.

Mai știa că trebuia să întreprindă ceva, dar totul în jurul lui părea liniștit și pașnic, așa că rămase acolo și închise ochii, respirând cu putere și umplându-și plămânii cu aer.

– Ridică-te, auzi o voce spunând.

Boris rămase nemișcat. Își ținu ochii închiși, mimând epuizarea și o durere mai mare decât simțea în realitate. Era vag conștient că libianul se găsea în apropiere, stând deasupra lui, apoi simți un ghiont în partea dreaptă a trupului care scoase aerul din plămânii lui încercați. A doua lovitură veni, așa cum sperase, iar Boris își răsuci picioarele și trupul și tăie picioarele lui Khalil de sub el.

Boris se ridică, dar avu nevoie de o secundă prea mult. Înainte de a putea reacționa, Khalil era deja în picioare și-i administră rusului o lovitură puternică în pântece. Boris se încovoie, iar Khalil veni pe la spate și îl lovi cu putere, trimițându-l pe rus la podea cu fața în jos.

Khalil se urcă iarăși în spinarea lui Boris și îi prinse capul cu brațul într-o menghine care îl lăsă iarăși pe rus fără aer.

Boris rămase nemișcat, sperând la o altă ocazie de atac. Își simțea mintea încețoșată, însă i se trezise instinctul de supraviețuire iar voința de a lupta pentru propria viață devenea tot mai puternică în fața morții.

Capul libianului se găsea aproape de capul lui Boris, iar rusul simțea pe gât răsuflarea caldă și liniștită a individului. Apoi Khalil șopti la urechea rusului:

– Te-am subestimat, iar pentru asta îmi cer scuze.

Boris nu era în stare să răspundă.

– Și îți mulțumesc, domnule Korsakov, pentru că mi-ai împărtășit toate talentele și cunoștințele tale, zise Khalil. Ești mândru de mine? întrebă.

Boris rămase perfect nemișcat. Nu dorea să-l provoace pe individ deoarece întrezărea un mic licăr de speranță – nu speranța că Asad Khalil i-ar cruța viața din compasiune – individul nu cunoștea ce e aia. După cum Khalil nu i-ar fi cruțat viața nici din respect pentru un dușman valoros. Însă Boris își zise că libianul i-ar fi putut cruța viața deoarece era satisfăcut că-l umilise – îi ucisese bodyguarzii, îl învinsese în luptă și abuzase de el. Știa că Asad Khalil nu ar fi cruțat viața niciunui om pentru astfel de motive, însă mai știa că el reprezenta un caz special și că Asad Khalil înțelegea că încheierea cea mai satisfăcătoare a poveștii, din punctul lui de vedere, ar fi fost aceea de a-l abandona ca pe un om distrus. Da, Khalil știa asta...

M-ai învățat bine, așa că nu te voi mutila și nici nu-ți voi provoca o moarte dureroasă, îi zise Khalil.

Boris încercă să dea din cap, dar Khalil își întări strânsoarea în jurul gâtului.

– Dar mi-ai dat unele sfaturi proaste... zise libianul la urechea rusului.

Boris zări ceva în fața ochilor lui încețoșați. Nu reuși să identifice imediat despre ce era vorba, deși văzu mâna liberă a lui Khalil prinzând ceva. Apoi își dădu seama ce vedea – vârful lung și subțire al unui spărgător de gheață.

– Nu!

Khalil introduse vârful uneltei în nara stângă a lui Boris și împinse unealta până în creier.

Boris țipă din nou, dar de această dată scoase un urlet animalic și de neînțeles.

Khalil retrase unealta, care lucea din pricina sângelui și a materiei cenușii ale rusului, apoi poziționă spărgătorul în nara dreaptă a lui Boris, după care îl

împinse din nou în creier până ce mânerul uneltei strivi nasul rusului, iar vârful ei ieși prin craniu.

Khalil lăsă spărgătorul unde era îngropat, apoi se ridică de pe Boris și îl rostogoli pe rus pe spate.

Se uită la Boris câteva secunde și văzu cum pe nări începe să curgă sânge roșu-închis. Apoi începură convulsiile – mici spasme, însoțite de un sunet foarte ciudat ieșind din străfundul gâtului rusului. Asemănător, își zise Khalil, cu geamătul stârnit acasă la el de vântul sudic – ghabli – venind dinspre marele deșert.

Khalil recuperă cuțitele, apoi se duse la masă, își recuperă arma și împinse magazia de cartușe la locul ei. Apoi se dezbrăcă de hainele pline de sânge și se curăță cu șervețele de in și apa minerală de pe masă.

În raftul de jos al căruciorului de servire a mesei, sub o față de masă, dădu peste o cămașă, pantaloni și un hanorac, cu toate de culori închise, obiecte lăsate acolo pentru el de către Vladimir. Khalil se îmbrăcă repede, își încălță ciorapii și pantofii, apoi luă un șervețel de in de pe masă și îl băgă în buzunar.

După aceea îi transmise lui Vladimir un SMS: „S-a terminat"

Porni spre ușă, se uită prin vizor și vru să scoată drugul când îi veni o idee.

Se duse la oglinda mare și se uită în restaurantul de jos. Locul era mai aglomerat acum, în cea mai mare parte fiind vorba despre familii cu copii care își luau cina de duminică. Chiar sub el, pe scenă, se găseau trei femei în rochii strâmte, care păreau să cânte ceva, deși Khalil auzea doar zgomotul înfundat scos de cei trei muzicanți de pe scenă.

Khalil se întoarse la Boris, al cărui corp încă tresărea spasmodic, deși gemetele încetaseră.

Libianul se lăsă într-un genunchi și îl cuprinse pe rus în brațe, apoi îl ridică deasupra capului, făcu doi pași lungi și îl azvârli pe Boris prin oglindă.

Sunetul de sticlă spartă se stinse. Urmă o clipă de tăcere. Apoi un tropăit puternic de picioare urmat de urletele oamenilor de dedesubt.

Khalil își scoase arma, apoi se duse la ușă, o deschise și ieși în anticameră, observând că Vladimir se descotorosise de cadavrul bodyguardului și de urmele de sânge.

Khalil deschise ușa liftului cu cheia și coborî până la nivelul subsolului. Pe drum înfășură șervetul de in în jurul mâinii drepte și a armei, apoi își introduse mâna în buzunarul lateral al bluzei de vânt.

Se întâlni cu Vladimir în subsol, în dreptul liftului. Vladimir îl escortă prin zona întunecoasă de depozitare a mărfurilor către un șir de trepte din beton, pe care le urcară amândoi.

Vladimir împinse o ușă metalică înspre o alee între clădiri, plină cu tomberoane de gunoi și pungi mari de plastic. Două dintre acestea conțineau cadavrele bodyguarzilor.

– Domnul te-a binecuvântat, prietene, zise Vladimir.

– Și pe tine.

Khalil își scoase mâna din buzunar, iar Vladimir crezu că e un gest de prietenie, însă când întinse și el mâna observă că mâna întinsă spre el era învelită într-un șervet de masă pătat cu sânge, așa că ezită.

Khalil trase un singur glonț în fruntea lui Vladimir.

Omul căzu pe spate pe o grămadă de saci de gunoi, iar Khalil așeză șervetul fumegând pe fața cadavrului, ascunse arma în buzunar și aruncă pungi pline cu gunoaie peste trup ca să-l ascundă.

Libianul străbătu apoi aleea până la o poartă de fier, deschise zăvorul și ieși pe trotuarul bulevardului Brightwaters.

Pe trotuar se vedeau mai mulți oameni. Khalil aruncă o privire către intrarea de la Svetlana și văzu oameni ieșind șuvoi pe ușă. Mai multe femei și unii copii plângeau, iar câțiva bărbați strigau emoționați.

Khalil își croi drum prin mulțime spre taxiul său, care acum era înconjurat de oameni, unul dintre aceștia încercând să urce în mașină, fără succes, căci șoferul blocase portierele.

Khalil nu regreta că-l aruncase pe Boris prin oglindă, însă gestul lui de satisfacție personală generase acum o mică problemă.

Khalil trecu prin mulțime, bătu în geamul portierei șoferului și strigă:

– Rasheed!

Șoferul deblocă portierele în vreme ce Khalil îl împinse pe bărbatul care se ținea de mânerul portierei din spate. Khalil deschise portiera și sări pe bancheta din spate, apoi trase de portieră în vreme ce Rasheed deja demara în trombă.

Taxiul prinse viteză și intră în traficul de pe șosea.

– Ce s-a întâmplat acolo? întrebă în arabă Rasheed.

– Un incendiu, răspunse Khalil.

Khalil se uită la ceas și îi ceru lui Rasheed:

– Tunelul Brooklyn – Battery. Grăbește-te, dar fără să depășești limita de viteză.

Asad Khalil se lăsă pe spate și privi pe geam. Își șopti în barbă:

Și acum urmează domnul Corey.

CAPITOLUL 47

Rasheed trecu cu taxiul prin lungul tunel Brooklyn – Battery și ieși în Manhattan pe strada West, în apropiere de zona World Trade Center.

Asad Khalil formă un număr de telefon mobil, vorbi la el câteva secunde, apoi închise și îi zise lui Rasheed:

– Strada Ward.

Rasheed merse înainte circa un minut, apoi coti pe strada îngustă, cu sens unic.

Un vehicul lung de transport, cu remorcă, era parcat pe strada scurtă și tăcută, aproape de marele garaj public Battery.

– Așteaptă aici, zise Khalil.

Libianul se dădu jos din taxi și se duse pe jos până la masiva remorcă.

Pe partea laterală a vehiculului lung era pictat mesajul *CARLINO MASONRY SUPPLIES*, cu o adresă și un număr de telefon din Weehawken, New Jersey. Lui Khalil i se spusese că această companie exista, dar vehiculul respectiv nu le aparținea și nu transporta materiale de construcții.

Khalil se apropie de partea din față a vehiculului și zări chipul unui bărbat uitându-se la el în oglinda retrovizoare laterală. Khalil ridică mâna dreaptă și-și strânse palma, transformând-o în pumn.

Portiera se deschise și Khalil urcă pe treapta de acces, apoi sări în compartimentul din spate al spațioasei cabine.

Compartimentul mare și lipsit de geamuri părea să fie zona de dormit. Tot în acest compartiment se găsea un individ masiv cu părul tuns perie, îmbrăcat cu blugi și un tricou verde cu logoul companiei de materiale de construcții pe piept. Pe locul șoferului stătea un alt bărbat, cu o șapcă de baseball pe cap,

iar pe scaunul din față, dreapta, ședea individul care îi deschisese portiera lui Khalil, îmbrăcat tot cu blugi, șapcă și o cămașă albastră pe care scria „Mets"

Khalil înțelesese că acești trei indivizi erau musulmani europeni, bosniaci, care luptaseră cu toții în războiul contra sârbilor creștini, așa că nu erau străini de pericole sau omoruri. Susțineau cu toții că își pierduseră rude în masacre și se implicaseră în această misiune, conform contactului Al Qaeda din New York al lui Khalil, nu doar pentru bani – iar Khalil știa că la mijloc era o sumă consistentă –, ci ca mujahedini în războiul sfânt contra necredincioșilor.

Khalil nu era deloc sigur în privința motivelor acestor oameni și ar fi preferat să aibă de-a face cu vorbitori de arabă în care să poată avea deplină încredere. Numai că această parte a misiunii lui – partea care avea să-i încheie vizita prin distrugere în masă și moarte – era controlată de alții, care aveau impresia că acei indivizi cu aer de occidentali erau potriviți pentru misiunea ce trebuia dusă la îndeplinire.

Fiecare individ se prezentă în engleză doar cu prenumele, niște nume cu rezonanță ciudată pentru Asad Khalil – nu erau nume sănătoase, arabe, ci unele care păreau să provină mai degrabă dintr-o turcă coruptă.

– Îmi puteți spune Malik, le zise Khalil.

Folosi numele consilierului său spiritual din Libia – un nume care însemna maestru sau uneori înger, deși acei indivizi nu aveau cum să știe sau să aprecieze asta.

– Am fost opriți la intrarea în tunelul Holland, îi zise șoferul, Edis.

Khalil nu răspunse și nici nu dori să știe mai multe – în mod clar, indivizii reușiseră să treacă prin tunel.

Polițistul a cerut să-mi vadă permisul și a fost foarte bine că am fost la școală ca să obțin un permis de condus vehicule comerciale de dimensiunea ăstuia, continuă Edis.

Khalil preferă din nou să tacă.

Edis aruncă o privire în spate către Khalil și îi spuse:

– Doi polițiști ne-au pus să deschidem ușile. Făcu o pauză, apoi zise: Însă nu au văzut altceva decât stive de saci cu ciment și nu au căutat mai departe. Sunt leneși, adăugă.

Tarik, bărbatul de pe scaunul pasagerului, îl corectă pe Edis și zise:

– Ne pricepem la cacealmale.

Khalil nu recunoscu termenul, dar recunoscu motivația lor de a-i povesti toate astea – doreau aprobare sau, mai degrabă, mai mulți bani, sau poate alte slujbe.

Khalil n-avea de unde să știe dacă ei chiar fuseseră opriți pe drum și nu credea nimic dacă nu vedea cu propriii ochi. De fapt, acum avea și mai puțină încredere în cei trei indivizi; nu se încredea pe deplin nici în arabii care veneau să trăiască în Occident, așa că era și mai puțin dispus să le acorde favoarea lui acestor trei europeni, care cel mai probabil fuseseră corupți de vecinii lor creștini.

În orice caz, indivizii aveau să moară peste câteva ore.

– Spuneți-mi ce aveți aici, zise Khalil.

– Avem îngrășăminte chimice, răspunse Tarik de pe locul pasagerului.

Râse și, odată cu el, râseră și ceilalți doi indivizi. Libianul rămase serios, așa că indivizii încetară cu râsetele. Niciunuia dintre ei nu-i plăcea, în mod special, să lucreze cu arabi – arabii aproape că nu aveau umor și nu se bucurau de un pahar de băutură sau de o țigară, așa cum procedau musulmanii bosniaci, plus că își tratau foarte rău femeile – toate femeile.

– Ce aveți? întrebă din nou Khalil.

– Îngrășământ din nitrat de amoniu, nitrometan lichid, motorină și gel Tovex Blastrite, răspunse Tarik, de această dată cu voce plată. Totul este amestecat în butoaie de 210 litri – sunt optzeci și opt, și jumătate din butoaie sunt conectate la amorse detonate electric. Am avut nevoie de doi ani ca să adunăm atâtea chimicale fără să trezim suspiciuni.

– Și de unde știți că n-ați trezit suspiciuni cu asemenea achiziții? întrebă Khalil. Sau au fost furate?

Edis fu cel care răspunse:

– Totul a fost cumpărat. Toate aceste substanțe chimice sunt legale și au fost cumpărate în cantități mici de alții, care aveau justificare pentru utilizarea lor. Și apoi ne-au fost revândute nouă la un preț criminal, adăugă. Zâmbi și continuă: Ce nu e legal este amestecul lor.

Bojan și Tarik își îngăduiră un zâmbet firav, dar fără să râdă. Edis adăugă:

– Ilegală este și atașarea de amorse detonatoare la amestec și aruncarea lui în aer.

La asta chiar și Khalil zâmbi, iar Edis adăugă:

– La prețurile de azi cel mai scump ingredient a fost motorina.

Bojan și Tarik izbucniră în râs, iar Edis îi spuse lui Khalil:

– Cu prețurile astea la petrol, arabii or să falimenteze țara asta.

Cei trei bosniaci râseră, iar Khalil îi socoti niște idioți – însă niște idioți utili, care păreau să-și fi îndeplinit misiunea. În orice caz, Khalil zise:

– FBI-ul nu seamănă cu poliția din cele mai multe țări. Ei nu arestează când descoperă o activitate ilegală. Urmăresc, așteaptă și continuă să urmărească până ce sunt siguri că au habar de toată lumea și de tot ce au nevoie să știe. Există cazuri în care au așteptat și ani de zile înainte de a face arestări în masă – uneori cu doar câteva ore înainte de începerea unei operațiuni.

Niciunul dintre ceilalți nu replică, însă după câteva secunde Tarik zise:

– Nu ar fi așteptat atât de mult – din câte știu ei, camionul ăsta poate fi detonat oricând.

Khalil dădu iarăși din cap. Exista un oarecare adevăr în cele afirmate.

Edis îl reasigură pe amicul lor arab:

– După 11 septembrie, autoritățile au ținut o evidență mai bună a anumitor substanțe chimice, dar cu autorizațiile potrivite pentru utilizarea legitimă și în cantități mici – și cu răbdare – se pot strânge ingredientele pentru o bombă mare.

– Cât de mare e? întrebă Khalil.

Tarik, care părea să fie expertul, zise:

– În spatele nostru se găsesc douăzeci de tone de explozibil. Nu fu deloc sigur că arabul înțelesese, așa că adăugă: Ca termen de comparație, bomba detonată în Oklahoma City a avut ceva mai mult de două tone într-un camion mic. Iar bomba aia a creat un crater larg de zece metri și adânc de trei metri, și a distrus sau avariat peste trei sute de clădiri și a ucis 168 de oameni.

Khalil dădu din cap, deși nu știa nimic de acea explozie. Se întrebă cine o detonase și de ce.

– Explozia care va rezulta din cantitatea de chimicale de acum va fi echivalentă cu 23 de tone de TNT, continuă Tarik. Dacă ar fi amorsată în mijlocul Manhattanului, această explozie ar genera moarte și distrugere pe o rază de aproape doi kilometri în toate direcțiile și ar fi auzită și simțită la peste 160 de kilometri.

Khalil se gândi la asta și își dori ca bomba să fi fost detonată în mijlocul Manhattanului, printre zgârie-nori și sutele de mii de oameni din clădiri și de pe străzi. Însă cei care plănuiseră operațiunea deciseseră altfel – ceva nu la fel de distructiv sau de mortal, ci un act simbolic care să-i șocheze pe americani și să redeschidă o rană recentă. Un atac care să zdrobească încrederea și moralul americanilor și care să dea o lovitură năucitoare aroganței lor.

Omul de lângă el, Bojan, își aprinse o țigară și Khalil zise:

– Stinge chestia aia.

– Ingredientele sunt inerte – nu sunt volatile, protestă Bojan. Sunt sigure până la detonare...

– Nu-mi place cum pute tutunul tău. Khalil fu tentat să le spună că tocmai ucisese un om ale cărui țigări îl ofensau, dar se mulțumi să scrâșnească: Stinge-o!

Bojan aruncă țigara pe podeaua cabinei și o stinse cu călcâiul.

Khalil i se adresă lui Tarik și îl întrebă:

– Cum se detonează chestia asta?

– Prin impuls electric – sunt cincizeci de amorse detonatoare în butoaie, mai mult decât suficient, pe care le-am legat prin fire la o baterie standard de doisprezece volți, răspunse Tarik. Curentul de la baterie trebuie să treacă de întrerupător, iar acesta va stabili conexiunea electrică atunci când temporizatorul electronic va ajunge la ora fixată de mine. Înțelegi? îl întrebă pe Khalil.

De fapt, Khalil nu înțelegea prea bine. Experiența lui cu explozibili era limitată, iar bombele de pe marginile drumurilor pe care le văzuse în Afganistan erau detonate la comandă – o persoană cu un detonator manual alegea momentul exploziei. Sau un sinucigaș iniția explozia cu un simplu dispozitiv.

Khalil nu avea deplină încredere în metoda asta cu ceas – ar fi preferat ca în spatele remorcii să se afle un martir, pe care l-ar fi socotit mai demn de încredere decât un cronometru electronic. Însă ideea bombei nu-i aparținea – el se afla în America pentru a ucide cu cuțitul și pistolul, așa cum omoară un bărbat, așa cum omoară un mujahedin. Însă jihadul lui personal trebuia plătit, așa că fusese de acord să ajute la chestia cu bomba. Se asigurase însă că misiunea lui și misiunea sprijinitorilor lui din Al Qaeda aveau să aibă loc simultan în această ultimă noapte a vizitei lui.

Khalil se uită la ceas și zise:

– Am multe de făcut în noaptea asta. Veți primi vești de la mine în jurul orei zece seara, iar până atunci veți deplasa acest camion la fiecare jumătate de oră și nu veți face nimic ca să atrageți atenția sau să stârniți suspiciuni.

Nimeni nu-i replică, iar Khalil continuă:

– Dacă vreun polițist devine prea insistent și vă cere să deschideți remorca, veți proceda ca la tunel. Dacă devine și mai insistent, va trebui să-l ucideți.

De această dată, încuviințară tustrei.

Khalil li se adresă fiecăruia dintre ei pe nume și zise:

– Edis, Bojan, Tarik, aveți toți arme?

Fiecare individ scoase un pistol automat cu amortizor și se asigurară că arabul le vede armele.

Bine, zise Khalil dând din cap. Nu sunteți plătiți ca să cumpărați chimicale sau ca să conduceți un camion. Sunteți plătiți ca să ucideți pe oricine amenință această misiune. Voi fi cu voi mai târziu ca să vă ajut cu uciderea paznicilor. După aia sunteți liberi să plecați.

De fapt, n-aveau să plece – aveau să moară. Însă Khalil nu credea că ei bănuiau asta. Și chiar dacă bănuiau, erau suficient de idioți și de aroganți ca să creadă că trei foști soldați cu arme sunt feriți de rele. Numai că Asad Khalil ucisese oameni mai pricepuți decât aceștia în Afghanistan – oameni mai bine înarmați și mai instruiți decât acești trei indivizi, pe care Khalil îi considera mercenari închiriați – nu mujahedini care luptau pentru Islam.

Lui Khalil i-ar fi plăcut să le ofere încurajările finale în arabă, limba Profetului, frumoasă și sonoră, dar se mulțumi să spună în engleză:

– În numele lui Allah – pacea să îl însoțească – prea milostivul și prea milosul, îl rog să vă binecuvânteze pe voi și jihadul vostru. Fie ca Domnul să fie cu noi în noaptea asta, încheie el.

Cei trei indivizi ezitară, apoi răspunseră în engleză:

– Mergi în pace.

Tarik deschise portiera și Khalil sări din cabină. Bojan rosti, în bosniacă:

– Du-te dracului.

Cei trei râseră, dar apoi Edis zise:

– Omul ăsta mă înspăimântă.

Nimeni nu avu nimic de adăugat la asta

Partea a VII-a

Manhattan

CAPITOLUL 48

Bellevue. O să duc dorul locului ăstuia.

Îi adusesem lui Kate câteva haine pe care ea le ceruse, plus cosmeticale și alte chestii ca ea să arate bine atunci când aveau să o urce în ambulanță, a doua zi, și la fel de bine când avea să treacă prin holul blocului nostru.

Kate suferea de simptomele clasice ale anxietății pe termen scurt – cum ar fi „ceva o să meargă rău, nu o să mai ies de aici" și așa mai departe.

Ai o armă, i-am amintit. Te scoatem noi.

– Ceva noutăți? mă întrebă.

Păi, da, clădirea unde e apartamentul nostru a fost sub supraveghere permanentă a teroriștilor timp de circa trei săptămâni. Însă chestia asta ar fi aruncat-o într-o criză, așa că i-am replicat:

– Nu.

– Ai vorbit cu Tom sau cu Vince? mă întrebă.

– Nu.

Trecu la chestiuni de familie și zise:

– Părinții mei doreau să te sune azi.

– M-au sunat. Nu ți-am spus? Tatăl tău vrea să știe de ce nu l-am împușcat pe teroristul care te-a atacat.

Kate păru un pic stânjenită și zise:

– I-am explicat eu asta.

– O să-i explic eu din nou.

Sau, cu un pic de noroc, o să retez capul teroristului înainte de a ne lua zborul și o să i-l duc în geanta mea de umăr. „Uitați-l, domnule Mayfield. N-o să mai reteze gâtlejul nimănui. Chestia asta cere ceva de băut."

Mama ta mi-a zis că o să te sune, zise Kate.

– A făcut-o.

– Și ce a spus?

– Să mănânc mai mult pește.

– M-a întrebat de ce nu am rămas însărcinată încă.

– Mănâncă mai mult pește.

M-am uitat împreună cu Kate la televizor – un documentar pe canalul History despre modul în care Pământul era distrus de un meteorit, fapt care, dacă s-ar fi petrecut în noaptea asta, ar fi amânat pentru o vreme excursia până în Minnesota. Alo, Dumnezeu?

Orele de vizită se încheiară la nouă seara. Am sărutat-o pe Kate și ea zise:

– Ne vedem mâine. Vino aici cu o oră mai devreme și externează-mă. E ultima dată când trebuie să ne spunem la revedere aici, adăugă.

– Ia niște rețete înainte de a pleca.

De serviciu la ușa lui Kate era ofițerul Mindy Jacobs.

– Kate va fi externată mâine, i-am zis.

– Asta e o veste bună.

– Așa e. Deci dacă ești superstițioasă...

– Te-am auzit. Dacă nu recunosc un asistent, un doctor sau un om de serviciu, aduc pe cineva cunoscut ca să legitimeze persoana înainte de a trece de mine, mă asigură.

– Bine.

I-am urat o noapte bună și liniștită și am plecat.

Șoferul meu de la FBI era același Preston Tyler, care avusese o zi lungă. Omul mă informă că n-avea să existe niciun șofer de serviciu până dimineață, dar mă asigură:

– Unitățile de supraveghere și protecție sunt încă la locul lor.

– Minunat.

Acasă nu mă aștepta niciun mesaj telefonic, niciun e-mail, iar celularul era tăcut. Poate că murise toată lumea din pricina antraxului. Sau a gazului paralizant?

M-am gândit să îl sun din nou pe Boris, dar apoi m-am gândit să mă furișez de acasă și să efectuez o nouă vizită neanunțată la *Svetlana*. Poate că aveam să-mi

petrec noaptea pe canapeaua lui Boris ca să văd dacă apare Khalil. Însă poate că Asad Khalil avea să vină după mine acasă, iar eu nu doream să-l ratez.

Am decis să aștept o jumătate de oră, iar dacă nu se întâmpla nimic acasă, să plec până la Boris.

La ora zece și un sfert, în vreme ce urmăream un alt documentar pe canalul History, despre posibile scenarii apocaliptice – cutremure, supervulcani, alți meteoriți, explozii de raze gamma și o avalanșă de mesaje de rahat de clasa a patra care putea îngropa un oraș întreg – am simțit vibrația celularului.

Era un text de la Paresi, care spunea: „Urgent și confidențial. Ne vedem la locul WTC, cabina PA. ASAP."

M-am holbat la text. Oare ăsta era momentul pe care îl așteptam?

Nu eram deloc sigur la ce se referea Paresi prin „confidențial", iar în text n-avea cum să spună „Chestia asta e de la polițist la polițist", dar ăsta era sensul. Poate că începea, în fine, să-și vină în fire.

I-am răspuns tot cu un text: „20 de minute".

Am sunat la parcarea subterană și m-am bucurat să dau peste Gomp la telefon.

– Gomp, aici e Tom Walsh.

– Hei, Tom, ce faci?

Minunat. Am nevoie din nou de transport până la colțul șaizeci și opt cu Lex.

Desigur.

Am nevoie să mă aștepți la liftul de marfă.

– Liftul de marfă?

– Da. În două minute. Și nu spui nimic. Cincizeci de biștari, am adăugat.

– Desigur.

Am închis și mi-am prins centura cu arma și teaca de șold. Pe centură, într-o altă teacă, se găsea cuțitul K-bar al unchiului Ernie pe care îl luasem cu mine în toate plimbările mele prin parc.

M-am îmbrăcat cu un hanorac albastru și am ieșit din apartament.

În vreme ce sprintam către liftul de marfă, mi-am dat seama că vesta mea antiglonț era împachetată în bagaj. În mod normal nu port vestă, așa că nu mi-a intrat în sânge reflexul de a o îmbrăca, așa cum se întâmpla cu arma,

insigna sau gestul de a lăsa capacul toaletei ridicat. Am ezitat și m-am uitat la ceas. La dracu' cu ea. Am intrat în lift, am apăsat butonul de garaj și am coborât.

Ușile liftului se deschiseră. Gomp mă aștepta la volanul unui SUV drăguț marca BMW. Mă bucuram că nu furase Jeepul meu verde.

Am înconjurat mașina și i-am zis:

– Am nevoie de ajutor cu ceva din lift.

– Desigur.

Se dădu jos din BMW și se îndreptă spre lift, în vreme ce eu am sărit pe locul șoferului.

– Hei! Tom! Unde...? strigă Gomp.

Am apăsat pedala de accelerație, am urcat rampa și am cotit direct pe 72nd Street. Am prins stopul pe verde la intersecția cu Third Avenue și am trecut mai departe.

M-am uitat în oglinda retrovizoare. La o asemenea oră, într-o seară ploioasă de duminică, traficul era lejer. N-am văzut faruri care să încerce să țină pasul cu mine din urmă. A fost chiar simplu.

În Manhattan metrourile sunt mai rapide decât mașinile, dar cea mai apropiată stație de World Trade Center fusese avariată și închisă după 11 septembrie, iar celelalte stații din zonă se găseau la distanță de cinci sau zece minute de mers pe jos de strada Liberty, unde trebuia să mă întâlnesc cu Paresi, la trailerul Autorității Portuare. De asemenea, fluxul metrourilor în acea parte devastată de oraș era supus schimbărilor, asta însemnând întârzieri. Așa că mă duceam acolo cu mașina. Era o mașină drăguță.

Traficul prin oraș nu era prea rău în această seară de duminică. Am trecut prin Central Park pe 65th Street, după care am apucat pe West Side Highway și m-am îndreptat spre sud de-a lungul fluviului Hudson. Mașinile se mișcau bine pe lângă mine, așa că în cincisprezece minute mă găseam pe strada West, conducând printre locurile întunecate și devastate de la World Financial Center și World Trade Center.

Înainte de 11 septembrie, peste strada West în dreptul Liberty Street se întindea un pod pietonal. Am zărit rămășițele structurii și am virat stânga.

Am parcat mașina aproape de porțile legate cu lanț și m-am dat jos.

Mă așteptasem să văd câteva mașini fără însemne oficiale aici, dar singurul vehicul din zonă era mașina Autorității Portuare, parcată în apropierea gardului.

M-am dus repede la porți și am văzut că lanțul greu și încuietoarea erau la locul lor, însă lanțul era slăbit, așa că m-am strecurat prin porți și m-am dus repede către cabină.

Am bătut în ușă, apoi am încercat mânerul. Ușa nu era încuiată, așa că mi-am scos legitimația, am deschis ușa și am zis:

– Agent federal! Alo? Intru.

Am intrat în cabină și am văzut că partea din față – o încăpere cu două birouri, un radio și hărți – era pustie. În chicinetă se găsea un filtru electric de cafea, însă televizorul de pe tejghea era închis.

Un coridor îngust ducea către o baie și o cameră de odihnă unde polițiștii de la Autoritate puteau trage un pui de somn sau ceva de genul ăsta și am rostit cu voce tare:

E cineva acasă?

Însă nu-mi răspunse nimeni.

Am simțit vibrația telefonului. M-am uitat la SMS-ul trimis de Paresi: „Suntem în groapă. Unde ești?"

Am răspuns: „Cabina PA. 1 minut."

Am ieșit din cabină și am pornit-o de-a lungul rampei lungi, de pământ, care cobora spre fundul uriașei gropi.

Locul era imens. Acoperea o suprafață de aproape șase hectare jumătate. Ar fi fost întuneric de smoală acolo dacă nu ar fi existat câteva lumini atârnate de-a lungul fundației de beton și vreo duzină de reflectoare de stadion montate pe stâlpi, care mai reușeau să alunge bezna de pe acea suprafață dezolantă.

Pretutindeni se vedeau bucăți de echipamente împrăștiate în cea mai mare parte, buldozere și câteva camioane de gunoi, plus câteva macarale. De asemenea, am văzut câteva barăci de construcții și un trailer mare cu remorcă, parcat în apropiere de mijlocul șantierului.

Pe la jumătatea rampei m-am oprit. Am privit spre fundul gropii, dar n-am văzut pe nimeni. Farurile de stadion nu acopereau întregul șantier. Zone întregi rămâneseră în beznă sau în umbrele aruncate de echipamente.

I-am trimis un mesaj lui Paresi: „Unde?"

Îmi răspunse: „Centru, camionul mare."

M-am uitat la trailerul cu remorcă pe care îl văzusem, aflat cam la două sute de metri distanță și am zărit pe cineva trecând din lumină în întuneric.

Mi-am continuat drumul pe rampa din pământ bine bătătorit.

Bun, deci de ce a vrut Paresi să se întâlnească cu mine aici? Ceva legat de trailerul acela mare? Cine mai era aici? Și unde erau polițiștii de la Autoritatea Portuară? Jos, în groapă? Și ce era cu mesajele text în loc de apeluri?

Burnița se oprise, dar în capătul rampei pământul mai moale devenise noroios. Îmi doream să-mi fi luat altă încălțăminte. Am observat și niște urme proaspete și adânci de cauciucuri de camion provocate de ceea ce probabil era o platformă cu optsprezece roți care trecuse pe aici nu cu multă vreme în urmă. Presupunând că urmele fuseseră lăsate de trailerul mare din centrul șantierului, m-am luat după ele.

Treceam prin zone de lumină și zone de întuneric, iar șirurile de reflectoare de stadion din fața mea îmi scânteiau în ochi.

Am văzut trailerul – *CARLINO MASONRY SUPPLIES* – cam la cincizeci de metri înaintea mea, dar nu l-am văzut pe Paresi sau pe altcineva.

Am mai făcut câțiva pași și m-am oprit. Începeam să am un sentiment bizar. Ceva care mi se întipărise în minte... luminile de stadion... umbrele...

Mi-am scos pistolul și mi l-am înfipt la curea, după care m-am apropiat mai încet de trailer.

Telefonul meu mobil bâzâi tare în groapa tăcută. M-am uitat la textul de la Paresi: „Sunt în stânga ta."

M-am oprit lângă un camion mare de gunoi și am privit în stânga. Cam la zece metri distanță, vedeam ceva mișcându-se în lumina chioară. Când privirea mi s-a adaptat, am putut vedea un obiect legănându-se de cablul unei macarale... și am avut nevoie de câteva secunde ca să înțeleg că era o persoană... după care mi-am dat seama că mă uit la fața lui Vince Paresi.

Mi-am scos arma de la centură și, în vreme ce mă lăsam într-un genunchi, am auzit un țipăt ascuțit de pe cabina camionului de gunoi din spatele meu și o umbră care se deplasa cu iuțeală a trecut prin lumină, după care ceva m-a lovit în spate cu asemenea forță, că am fost aruncat cu fața în jos în solul ud. Mi se tăiase respirația. Mi-am văzut arma zăcând în noroi la câțiva pași în fața

mea. M-am întins după ea, dar ceva m-a lovit în ceafă, după care un picior a zburat arma cât colo.

Am sărit în picioare și mi-am dat seama că tremuram. În vreme ce îmi recăpătam respirația și încercam să-mi recâștig echilibrul, am văzut pe cineva în haine închise la culoare stând cam la trei metri distanță de mine. Am inspirat adânc și m-am uitat cu atenție la Leu.

Asad Khalil avea o armă în mână, dar aceasta se odihnea pe lângă trup. Puteam acoperi acea distanță în circa două secunde, însă el ar fi avut nevoie de o secundă ca să țintească și să tragă, iar de la o asemenea distanță nu prea trebuia să se străduiască mult să ochească.

Într-un târziu, el zise:

– Așadar, ne întâlnim din nou.

Dorea să discute, evident, așa că am replicat:

– Du-te dracului.

– E a doua oară în seara asta când îmi spune cineva așa, mă informă. Însă ultimul om a spus-o în rusă.

Ei bine, știam despre cine era vorba, iar cum Khalil se găsea în fața mea, știam că Boris nu mai stătea nicăieri. Iar Vince... Doamne... am simțit furia crescând în mine, dar știam că trebuie să o mențin sub control.

El îmi zise:

– Știu că ești singur și vreau să știi că și eu sunt singur. Adăugă, total inutil: Suntem doar noi. Așa cum ai cerut și cum ar trebui să fie.

Am dat din cap.

El răspunse cu același gest și zise:

– Te-am păstrat pentru sfârșit, domnule Corey.

– Pe tine te-am păstrat pentru mine însumi, i-am replicat.

Zâmbi, cu un rânjet urât.

– Nu am simțit o vestă antiglonț când te-am trântit la pământ, zise.

N-am replicat.

– Nu contează. N-o să te împușc în inimă. Își ridică arma și îmi zise: Asta e arma soției tale decedate. Abia aștept să-ți zbor bărbăția cu arma asta.

Mai avea câteva lucruri de spus înainte de a face asta. M-am gândit la câteva mutări pe care le puteam încerca, dar niciuna nu părea promițătoare.

Fără a-mi mișca deloc capul, privirea mi se plimbă prin jurul meu. Arma era mult prea departe și în apropiere nu se găsea nimic util. Am inspectat rapid partea de sus a zidurilor de fundație din depărtare. Puntea de observație era închisă și chiar dacă trecea cineva pe acolo la nivelul străzii, nu avea cum să vadă ceva atât de departe în groapa întunecată.

– Uită-te la mine, zise Khalil. Nu-i nimeni aici care să te ajute. Sunt morți cu toții. Cei doi polițiști care stăteau în cabina lor confortabilă sunt morți. Și, după cum poți vedea limpede, ofițerul tău superior este aproape, dar nu te poate ajuta. Ridică un telefon mobil în aer și zise: Ultimul lui mesaj pentru tine e ăsta – Asad Khalil a învins.

Am simțit din nou cum mă cuprinde furia – nemernicul ăsta psihopat, asasinul ăsta nenorocit cu sânge rece...

– Nu ți-a trecut prin minte, domnule Corey, că povestea asta nu era cum părea?

M-am uitat la el și m-am gândit la cele spuse. Poate că mi-a trecut prin minte, undeva în străfundurile mele... atât de adânc încât am lăsat gândul acolo deoarece... nu mai conta pentru mine dacă era Paresi sau Khalil.

– Am visat clipa asta. Tu? îmi zise Khalil.

Am dat din cap.

Se uită la mine și zise:

– Ne era sortit să ne întâlnim, dar adesea trebuie să ajutăm soarta. Zâmbi din nou și zise: În noaptea asta am ajutat amândoi soarta, iar soarta mea, domnule Corey, e să-ți tai fața.

Am presupus că își adusese propriul cuțit pentru asta, și i-am zis:

– Încearcă. Lasă arma jos și încearcă, nemernicule.

Îmi ignoră invitația și privi în jur.

– Iată-ne aici, unde trei mii din conaționalii tăi au murit, îmi zise.

– Au murit sute de musulmani în turnuri, i-am amintit.

Ignoră și asta, și zise:

– Cred că ăsta e un loc bun în care să mori și tu. Am ales bine? mă întrebă.

N-am răspuns și m-am întrebat dacă știa de undeva că eu și Kate chiar am fost la câteva minute distanță de a muri aici în 11 septembrie. Însă nu murisem aici atunci și n-aveam să mor aici acum.

– Dar nu te voi ucide decât dacă mă forțezi să o fac, îmi zise. Însă te voi împușca în pântece, apoi îți voi tăia fața felii, cum ți-am promis.

N-aveam replică la așa ceva.

Își duse mâna la spate și scoase un cuțit lung și lat.

– Voi folosi asta, iar tu vei trăi ca să simți totul și să-ți vezi fața jupuită de pe țeastă.

Era pus pe zeflemele, parte a ritualului urmat de cei mai mulți ucigași doar de plăcere. Astfel de indivizi se cufundă atât de adânc în fanteziile lor încât uită de prudență.

Numai că Asad Khalil era și un asasin instruit, așa că mă întrebă:

– Mai ai vreo armă?

Ei bine, aveam, dar i-o împrumutasem lui Kate. N-am răspuns.

Se uită la mine, apoi zise:

– N-am simțit vreuna... dar...

Își înfipse cuțitul la curea, după care mă surprinse – sau poate nu – prin a-și înfige pistolul – arma lui Kate – tot la curea în partea dreaptă.

Rămase perfect nemișcat, uitându-se drept la mine. Picioarele lui stăteau ușor depărtate și îndoite de la genunchi, iar brațele erau depărtate de trup. Învățase asta de la Boris? Sau din prea multe filme cu cowboy?

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, zise:

– Ești un cowboy – nu? Mâna ta e mai rapidă decât a mea? Te rog. Întinde-te după armă.

Ei bine, dacă aveam una, nemernicule, primul și ultimul lucru pe care l-ai fi văzut ar fi fost licărirea din capătul țevii. Mi-a mai trecut prin minte că Asad Khalil ar fi preferat să nu tragă un foc de armă care putea fi auzit... sau poate că pur și simplu prefera cuțitul.

Khalil se îndreptă și zise:

– Fie nu ai armă, fie ești un laș.

Mă rog, nu aveam armă, dar aveam un cuțit de care el nu părea să știe.

– Nu te aud, am zis. Vino mai aproape.

Khalil își scoase iar cuțitul și veni spre mine, spunând:

– Odată am jupuit carnea unui om de pe piept și i-am putut vedea coastele, plămânii și inima bătând.

În vreme ce se apropia, i-am putut vedea fața din ce în ce mai bine. Arăta exact ca în fotografia mandatului de urmărit general – ochi profunzi, îngușți și negri, separați de un nas încovoiat, care îi dădea lui Khalil mai degrabă aspectul unei păsări de pradă decât al unui leu.

Khalil continua să se apropie, legănându-și cuțitul mare cu un zâmbet larg pe chip.

M-am dat înapoi și el a zâmbit și mai larg. Chiar se distra.

Se apropie mai mult, sfâșiind aerul cu cuțitul.

M-am dat iarăși înapoi și atunci el se apropie mai tare.

– Dacă te întorci și fugi, te voi împușca în picioare, apoi te voi căsăpi, îmi zise.

– Nu fug.

– Nu, dar te dai înapoi. Vino spre mine. Luptă ca un bărbat.

– Tu ai cuțitul, dobitocule. Lasă-l jos.

Azvârli cuțitul în aer, apoi îl prinse de mâner și zâmbi din nou.

Se bucura enorm de situație, iar ca să fiu sincer, eu nu mă bucuram deloc. Știam că tipul ăsta m-ar fi făcut bucăți dacă mă apropiam de el, așa că m-am dat din nou înapoi. Venise timpul să o termin cu distracția, așa că i-am amintit:

– Maică-ta a fost o curvă.

Individul urlă ceva, apoi mă atacă.

M-am întors, am făcut un pas ca și cum aș fi luat-o la fugă, m-am prefăcut că alunec în noroi, apoi mi-am scos cuțitul, m-am răsucit pe genunchi și am declanșat butonul care transforma arma în baioneta cu care l-am lovit în pântece.

Khalil scoase un urlet de surprindere și se dădu înapoi, în vreme ce eu l-am atacat pentru a-l omorî înainte de a apuca să scoată arma de foc.

Își ținea mâna cu arma peste pântece și își întindea cealaltă mână după pistolul Glock în vreme ce se dădea înapoi, dar pe drum își pierdu echilibrul în noroi și căzu pe spate.

Singura mutare pe care o aveam la îndemână era să sar asupra lui ca să-l țin la distanță de pistol, așa că am sărit din alergare și am aterizat pe pieptul lui, în vreme ce individul începea să-și ridice picioarele ca să mă catapulteze în aer.

I-am văzut brațul rotindu-se și i-am simțit cuțitul străpungându-mi omoplatul și zgâriind osul.

Brațul lui se ridică pentru o nouă lovitură. I-am prins încheietura. Mi-am ținut întreaga greutate a corpului apăsată pe el, în vreme ce Khalil se chinuia să mă dea la o parte și să-și elibereze mâna cu cuțitul.

Mâna mea în care țineam cuțitul era liberă, la fel și mâna lui stângă, însă în loc să scoată pistolul cu acea mână, Khalil se hotărî să-mi prindă brațul înainte ca eu să-i înfig lama în față sau în gât.

Mă prinse strâns de încheietură, apoi își înălță capul și își înfipse dinții în obrazul meu, după care mă mușcă tare de nervul maxilarului, fapt care trimise niște fulgere îngrozitoare de durere în creierul meu.

Continua să mă țină de încheietură, dar am reușit să-mi ridic brațul și să-l izbesc pe individ cu mânerul greu al pumnalului drept în moalele capului.

Încetă să mă muște de obraz. Mi-am răsucit mâna ca să înfig capătul ascuțit al cuțitului în vârful capului lui Khalil, dar individul era incredibil de puternic și reuși să-mi tragă mâna la depărtare și să o țină acolo.

Așadar, intraserăm amândoi într-un punct mort. Niciunul nu-și putea folosi cuțitul, iar chestia asta avea să continue până ce unul din noi slăbea sau făcea un gest neașteptat ori disperat.

Khalil era într-o formă fizică foarte bună și nu părea deloc să obosească în vreme ce ne străduiam amândoi să ne eliberăm din strânsoarea celuilalt.

Încercă de câteva ori să mă lovească cu genunchiul în pântece, dar nu avea la dispoziție spațiu de manevră, iar eu continuam să stau apăsat cu toată greutatea peste el. După aceea încercă din nou să mă muște de față, dar îmi țineam capul ridicat.

Habar n-aveam unde îl lovisem – organele genitale? Coapsă? Abdomenul inferior? Dar știam că rana nu sângera suficient de tare ca să-l slăbească. Îmi simțeam propria rană caldă și udă, dar nu credeam că individul reușise să-mi provoace prea mult rău.

Am stabilit contact vizual și ne-am uitat fix unul la celălalt.

– O să mori, i-am zis.

– Tu, răspunse Khalil clătinând din cap.

Vocea lui continua să fie de bariton, așa că probabil îi ratasem ouăle.

În vreme ce ne luptam, mi-am dat seama că el nu slăbea deloc, în vreme ce eu, da, iar nemernicul știa asta, așa că mă aștepta. Venise vremea să întreprind ceva.

I-am dat o lovitură cu capul, dar asta nu i-a provocat lui o durere mai mare decât mi-a provocat mie. A ripostat încercând să-și înfigă din nou dinții în fața mea, ceea ce dorisem și eu. Mi-am încleștat dinții de nasul lui mare și încovoiat și am mușcat din el mai tare decât mușcasem vreodată din ceva. Înainte ca el să urle, i-am simțit cartilagiul pocnind sub dinții mei și am simțit gust de sânge șiroind din nasul lui drept în gura mea.

Khalil trecea printr-o durere adevărată acum, așa că abia a observat că am încetat să-l muște de nas. Am scuipat sânge în ochiul lui stâng, iar când pleoapa s-a închis mi-am prins dinții în ea și am sfâșiat-o.

Am scuipat din nou sânge în ochii lui și am zis încetișor:

– O să-*ți* mănânc nenorocita aia de față.

El mă scuipă la rândul lui, apoi reuși să mă muște de bărbie.

Un individ aflat în mare pericol și în mari dureri capătă forțe suplimentare – o forță musculară întărită de adrenalină –, iar Khalil își arcui trupul cu mine deasupra, fapt care îi oferi spațiul de manevră necesar ca să intre într-o mișcare de rostogolire și să încerce să inverseze pozițiile noastre, ca să ajungă deasupra mea. Mi-am slăbit strânsoarea asupra mâinii lui cu cuțitul, iar el și-a înfipt imediat arma în spatele meu, tăind carnea în zona coastelor.

M-ar fi înjunghiat din nou, dar eu mi-am relaxat brusc mușchii și el s-a trezit continuându-și mișcarea de răsucire și de rostogolire fără rezistență, iar acest fapt l-a adus pe neașteptate cu fața în jos și cu mine deasupra. Mâna lui cu cuțitul era liberă, dar n-o putea folosi din acea poziție. Încercă să se îndepărteze de acolo, dar m-am lăsat cu greutate peste el și Khalil s-a prăbușit pe piept și pe burtă. Acum aveam ambele mâini libere, așa că i-am tras capul pe spate de părul lui lung și i-am despicat gâtul, după care i-am împins fața în noroi. Khalil nu scoase niciun sunet și nu făcu niciun gest, dar instinctul îmi spunea că individul nu era terminat.

De fapt, brațul îi alunecă sub trup și mi-am dat seama că își căuta pistolul. Am ajuns primul la centură și i-am smuls arma de-acolo. Deoarece nu e bine să folosești o armă de foc atât de aproape, am sărit de pe Khalil și m-am dat înapoi.

Am rămas în picioare, răsuflând cu greutate și ținându-mi privirea ațintită asupra individului.

Farurile de stadion îmi străluceau în ochi, iar picioarele îmi erau afundate în noroi. Și mai mari necazuri îmi provoca umezeala care îmi cuprindea spinarea, dând o senzație de căldură în aerul răcoros al nopții.

Mi-am dat seama că a doua lovitură a lui Khalil intrase mai adânc decât crezusem, așa că pierdeam sânge.

Capul începea să mi se învârtă și îmi simțeam genunchii cedând. M-am trezit îngenunchind pe sol.

Khalil se mișca. M-am uitat cum se ridică încet în picioare.

Era cu spatele la mine, dar l-am văzut ștergându-și fața cu mâna, după care se întoarse, mă zări și începu să se miște către mine.

Fața și hainele îi erau acoperite de noroi, dar vedeam sângele de pe gâtul și de pe cămașa lui. Mi-am dat seama că sângele nu țâșnea așa cum ar fi trebuit dacă i-aș fi tăiat jugulara sau carotida.

Khalil își zări cuțitul pe jos. Îl ridică și continuă să vină către mine.

„Mori, nenorocitule."

M-am ridicat în picioare prea repede și mi-am simțit din nou capul învârtindu-se. Am avut senzația că o să leșin, dar am inspirat adânc de câteva ori și am rămas nemișcat, astfel încât inima mea să nu fie nevoită să pompeze sânge suplimentar din corp.

Khalil continua să se apropie, ținând cuțitul în fața lui.

Când ajunse la mai puțin de trei metri de mine, zise:

– Fața ta.

Ei bine, n-aveam chef să mă lase fără față, iar din punctul meu de vedere lupta cu cuțitele luase sfârșit. Așa că am ridicat pistolul lui Kate și l-am ațintit asupra individului. Brațul meu nu era deloc stabil. Am avut din nou senzația că o să leșin.

– Dă drumul cuțitului, am zis.

Am observat că arma de foc era complet acoperită de noroi, așa că nu eram deloc sigur că avea să tragă. Nici Khalil nu era.

– Aruncă-l, nenorocitule! am strigat eu la el.

În realitate, nu doream să-i dea drumul. N-ar fi trebuit să am vreo opreliște ca să apăs pe trăgaci, dar... nu puteam face asta; doream ca nemernicul să-și câștige glonțul.

Khalil mai făcu câțiva pași, apoi se prăbuși în genunchi.

Se terminase, dar nimic nu se termină până ce nu e gata – iar Khalil continua să țină cuțitul îndreptat spre mine.

Aș fi așteptat, dar începea să mă cuprindă vechea senzație de sângerare mortală pe care mi-o aminteam atât de bine, așa că trebuia să înfig ultimul cui în coșciugul nemernicului... Am ațintit spre capul lui și am început să apăs pe trăgaci, dar apoi m-am oprit și m-am uitat la individ. Am coborât arma și am băgat-o la centură.

Khalil se ridică din nou și efectuă mișcările lui de zombie, cu cuțitul îndreptat spre mine.

Am inspirat adânc, apoi m-am întins spre el cu cuțitul meu, i-am înlăturat mâna și am repezit baioneta într-o mișcare de jos în sus. Lama a străpuns bărbia individului, i-a trecut prin gură și i s-a înfipt în cerul gurii, unde s-a înțepenit. Am dat drumul cuțitului și m-am dat înapoi.

Ochii lui se făcură mari. Khalil încercă să vorbească sau să urle, dar cred că lama cuțitului îi trecuse prin limbă, deoarece nu reuși să scoată decât câteva bolboroseli, în vreme ce sângele îi curgea din gură.

Khalil începu să se înece, după care, uluitor, mai făcu un pas către mine și se uită drept în ochii mei, de la nici un metru distanță.

L-am privit și eu în ochi. Unul era plin de sângele care șiroia din pleoapa retezată, dar celălalt strălucea și ardea, uitându-se fix la mine.

Mânerul baionetei mele era înfipt până în plăsele sub bărbia individului. Khalil arăta ca și cum îi crescuse brusc un cioc ciudat în barbă.

– Soția mea trăiește, i-am zis. Eu trăiesc. Tu ești mort.

Khalil continuă să se holbeze la mine, apoi clătină din cap.

Am văzut cum din gură și din nas începe să-i șiroiască o chestie ciudată verde și galbenă – poate mucus din cavitatea sinuzală – sau poate că individul ăsta era extraterestru.

Asad Khalil era mort, dar nu încheiase procesul morții și nici eu nu mă simțeam bine.

Așa că am rămas amândoi acolo, la câțiva pași distanță, privindu-ne fix în ochi. Aveam senzația că era o întrecere a voințelor – cine avea să cadă primul?

Ei bine, nu eu aveam să fiu acela. Am reușit să mă mențin în picioare, chiar dacă țeasta începea să mi se învârtă rău.

Khalil păru brusc să-și dea seama că avea o problemă. Mâna dreaptă și se ridică și apucă mânerul cuțitului înfipt sub bărbie.

Ei bine, nimeni în afară de mine nu atinge cuțitul de luptă al unchiului Ernie, așa că am scos un urlet și l-am pocnit pe nemernic peste față.

Khalil căzu. Știam că n-avea să se mai ridice, așa că m-am lăsat în genunchi. După aceea m-am târât spre Khalil, m-am întors și m-am lăsat cu capul și umerii peste pieptul lui ca să-mi țin rănile cât mai puțin expuse.

Simțeam cum pieptul lui continuă să se ridice și să coboare.

M-am uitat la cer și am simțit ploaia slabă peste față, ceea ce îmi dădea o stare de bine.

Mi-am găsit telefonul mobil și am sunat la Urgențe. I-am zis dispecerei:

– Zece–treisprezece... Ofițer în dificultate. M-am identificat și i-am dat numărul de insignă, apoi am folosit limbajul specific de polițist ca să fac ca totul să pară real și urgent, așa că am zis: Am nevoie de un autobuz, imediat – o ambulanță, acum. I-am dat localizarea și am fost pus să o repet, apoi am zis: Uitați-vă după... trailer mare... Carlino Masonry... da... repede.

Am închis ochii și am încercat să-mi controlez respirația și bătăile inimii. Chestia asta avea să fie la limită.

În mai puțin de cinci minute am auzit sirene pe strada Church, iar un minut mai târziu am simțit cum pieptul lui Khalil se mai ridică o dată, apoi se oprește.

Mi-am întors capul și m-am uitat la Vince Paresi atârnând de macaraua mare. Am inspirat adânc și i-am spus:

– S-a terminat, căpitane. Am câștigat.

CAPITOLUL 49

Nu doream să ajung la cel mai apropiat spital. Voiam să mă ducă la Bellevue, așa că într-acolo porni ambulanța.

Aveam bandaje de presiune peste răni și două perfuzii saline în brațe. Mă simțeam excelent – hai să mai facem chestia asta încă o dată.

De fapt, aveam perioade de inconștiență, apoi îmi reveneam, dar îmi amintesc că am ajuns la Bellevue și că am anunțat personalul de la Camera de gardă că soția mea era pacient în secția securizată – după care nu îmi mai amintesc multe.

Soarele pătrundea prin fereastră. De șnurul ferestrei atârna un leu de pluș.

Eram destul de sigur că nu visam, iar încăperea în mod cert îmi părea cunoscută.

Cineva mă mângâia pe mână. Mi-am întors capul și am văzut-o pe Kate stând la căpătâiul patului meu. Era îmbrăcată cu bluza albă și fusta albastră pe care i le adusesem. Am avut nevoie de câteva secunde ca să analizez situația.

– Ce mai faci, frumosule? mă întrebă ea zâmbind.

Habar n-aveam cum arătam, dar am replicat:

– Destul de bine. Ar trebui să-l vezi pe celălalt, am adăugat.

Celălalt e mort.

Kate se forță să zâmbească și zise:

– O să te faci bine.

– În regulă.

Dar nu pot pleca în Minnesota.

Kate avea lacrimi în ochi. Se aplecă și mă sărută pe obraz – chiar acolo unde Khalil mă mușcase de nerv. *Olică!*

Mi-am dus mâna acolo și am simțit un bandaj, apoi un alt bandaj acolo unde nemernicul mă mușcase de bărbie. După aceea, nereușind să separ cele petrecute de un vis urât, am făcut ceea ce fac masculii și mi-am controlat bijuteriile. Una, două, semn de exclamare. Încă o dată – una, două...

– Ești bine? Ce te doare acolo?

Nimic.

Am dat peste consola de comandă a patului și m-am ridicat în poziție șezândă.

De mine erau atașate cabluri și tuburi. M-am uitat la monitoare, care păreau în regulă. Începeam să simt acea stare de euforie prin care treci când Doamna-cu-Coasa taman te-a ratat, așa că m-am aplecat în față și am zis:

– Vreau să plec de aici.

Kate îmi replică:

– Doctorul a spus trei sau patru zile – dar eu i-am cerut o săptămână.

Nu era amuzant.

– Ai pierdut ceva sânge, dar te-au umplut la loc. I-am explicat neurologului că aveai probleme psihice dinainte de pierderea de sânge, așa că să nu se aștepte la prea mult când te va evalua.

Ce făcusem ca să merit un asemenea sarcasm?

Kate aduse o ceașcă de apă cu gheață la buzele mele și am sorbit un pic din ea. Am observat acum că patul ei se găsea încă acolo, așa că am întrebat-o?

– Rămâi?

– Nu, *tu rămâi*. Eu plec.

– Da?

M-am întins la loc pe pat. Chiar și cu analgezicele băgate în mine, simțeam locurile unde fusesem tăiat de cuțit. De fapt, mă durea tot corpul. Chestia asta era nasoală rău.

M-am uitat în tavan o vreme, apoi am zis:

Khalil e mort.

– Știu.

– Vince Paresi e mort. Khalil l-a ucis.

Tăcere, apoi:

– Știu.

Kate plângea din nou. Ca să fiu sincer, și mie mi se pusese un nod în gât. Habar n-aveam cum îl omorâse Khalil pe Vince, dar speram ca moartea să fi venit rapid.

Kate trase un scaun și îmi luă mâna. Am stat așa o vreme.

Într-un târziu, îmi zise:

– Tom e la... fața locului. Vine să te viziteze mai târziu.

– Nu primesc vizitatori cu numele Tom.

– John... vrea să te vadă și... să te felicite.

– Fără fotografii.

Nu-mi replică, dar îmi zise:

– Când ești pregătit să vorbești... vreau să aflu ce s-a petrecut.

Eram gata să povestesc totul acum, dar știam că voi istorisi același lucru de cel puțin douăzeci de ori pentru jumătate din Departamentul de Justiție – ca să nu-l menționez pe Tom Walsh – așa că am spus:

– Când ajung acasă. Mă poți ajuta la întocmirea raportului, am adăugat.

– Nu te împăuna, zise Kate zâmbind.

Am zâmbit.

Mi-era foame, așa că am întrebat-o:

– Ce e la micul dejun?

– Jeleuri.

– Ce s-a întâmplat cu ouăle fierte tari?

Îmi mângâie mâna dreaptă, se ridică și îmi dădu un sărut lăcrimos pe frunte – chiar acolo unde îl lovisem cu capul pe nemernic. *Olică!*

Kate se uită la mine și zise:

– Te vreau acasă cu mine.

– Și eu. Unde sunt hainele mele? am întrebat.

– Probabil în punga cu probe, îmi răspunse.

– Unde e arma mea? m-am interesat.

– Tom a spus că e la ei, mă informă. Mi-au recuperat și arma mea.

– Bine.

Am vrut să o întreb unde era cuțitul unchiului Ernie, dar ultima dată când îl văzusem se ițea din bărbia lui Asad Khalil – deci probabil că, până acum,

ajunsese la subsol, la morgă, unde patologul trăgea de el, încercând să decidă dacă să îl scoată înainte sau după ce avea să-i crape țeasta lui Khalil.

Eu și Kate am sporovăit un pic. Am căzut de acord că aveam nevoie de câteva săptămâni acasă, ca să îmi revin în liniște. Mi-am exprimat dezamăgirea profundă că nu-i puteam vedea pe părinții ei sau pe ai mei în viitorul previzibil. Kate știa că îmi bat joc, dar nu-i putea spune asta în față unui om aflat în starea mea delicată.

– Doctorul de la Urgențe a spus că nu mai am voie la parașutism timp de cinci ani, am informat-o.

Micul dejun a venit la ora șapte și jumătate. Se părea că fusesem pus la dietă lichidă, care nu semăna deloc cu dieta mea lichidă obișnuită.

Kate se apucă să mestece clătite și cârnați.

– Mai vrei niște ceai de mentă pentru pârnăiași? mă întrebă.

Nu era la fel de amuzant cum credeam că e atunci când *ea* zăcea pe patul de spital.

În fine, am stat întins în pat gândindu-mă la Vince Paresi și chiar la Boris, pe care îl plăceam din anumite puncte de vedere. Eu și Boris căzuserăm de acord că el îl poate stăpâni pe Asad Khalil, dar în mod evident ne-am înșelat în privința asta și ar fi trebuit să știm amândoi că ne înșelăm. Că veni vorba despre asta, la ce naiba mă gândeam atunci când spuneam că îl vreau pe Asad Khalil doar pentru mine? În fine, a ieșit bine până la urmă... la limită.

– Ai aflat ceva de Boris? am întrebat-o pe Kate.

De ce întrebi? zise ea clătinând din cap.

– Cred că a fost ucis de Khalil.

Nu-mi răspunse, dar probabil se gândea la ce mă gândeam și eu – ar fi trebuit să-i raportez lui Tom Walsh contactul avut cu Boris. Nu numai că probabil Boris ar mai fi în viață și acum, dar dacă echipa de supraveghere l-ar fi înșfăcat pe Khalil în Brighton Beach, eu însumi aș fi fost scutit de unele emoții la locul WTC ca să nu mai menționez de câteva zile în spital.

De asemenea, Vince Paresi ar fi fost în viață.

Ei bine, în domeniul ăsta de afaceri acționezi după împrejurări și, cum am mai spus, trăiești – sau mori – cu consecințele faptelor tale.

Nu aveam de gând să mă chinui cu povestea asta mai mult decât mă chinuiam cu faptul că nu mă gândisem la Gabe Haytham la timp ca să-i salvez pe el și pe familia lui.

Tipul rău din povestea asta era Asad Khalil, alături de indivizii ca el și ca aceia care îl ajutau și ca toți cei care sărbătoreau moartea, nu viața.

Esențial era că l-am omorât pe Asad Khalil, așa că nu se mai ducea la niciun proces și nicio pușcărie. Nici nu avea să ne mai provoace coșmaruri. Însă acestea sunt destule.

– Ai auzit ceva de polițiștii de la Autoritatea Portuară? am întrebat-o pe Kate. Cei care stăteau în cabina PA?

Tom a zis că erau doi – un bărbat și o femeie – dar n-au fost găsiți, îmi răspunse. Nu vreau să discut despre asta acum.

Am dat din cap, dar povestea asta continua să mă chinuie. Mintea mea ajunsese în tărâmul fericit al pastilelor, așa că trebuia să mă concentrez asupra unor aspecte ale poveștii care mă deranjau.

Era cu siguranță posibil ca un individ precum Asad Khalil să le facă de hac unor polițiști care nu se așteptau la probleme. Dar ce făcuse el cu cadavrele?

Era logic ca individul să fi avut ajutoare în acel moment critic – poate unul sau doi tipi ca să ucidă polițiștii și să se descotorosească de cadavre... și să-l spânzure pe Vince de macara.

Dar când l-am văzut pe Khalil, era singur. Ca atare, dacă avea complici, unde erau aceștia? Se descotoroseau de cadavre? Sau, caracteristic modului său de operare, Khalil îi omorâse și pe ei?

Toate astea mă aduseră înapoi la ceva care mă pusese pe gânduri întreaga săptămână: Oare Khalil mai avusese și altceva plănuit? Pe baza celor văzute de mine în apartamentul din 72nd Street, în mod evident Khalil dispusese de complici și de resurse aici, așa că probabil trebuia să plătească o favoare care i se făcuse. Care să fi fost aia? Și oare favoarea era încă operațională?

Kate mă întrerupse întrebându-mă la ce mă gândeam.

– La finalul grandios al lui Khalil.

Rămase tăcută o vreme, apoi zise:

– Dacă... *dacă* era vorba de un final grandios... poate că ceea ce ar fi trebuit să se întâmple nu se va mai întâmpla acum, că el e mort.

Mă gândisem la asta și era posibil. Dar dacă urma să se petreacă ceva grandios – o explozie de mașină sau un atac cu antrax – și dacă o entitate precum Al Qaeda se găsea în spatele acțiunii, oare mai fusese nevoie de Asad Khalil pentru declanșarea ei?

– Cred că am discutat această posibilitate, zise Kate.

Așa crezi? Boris credea că e posibil.

– De ce nu te odihnești puțin?

În cameră intră o asistentă cu analgezice. Ultima dată când am stat în spital, cu lumina zilei țâșnind prin trei găuri din corpul meu, nu mi-au plăcut acele pilule, așa că asistenta îmi aduse niște analgezice incolore și fără miros, fabricate în Polonia.

N-am mai spus nimic și le-am băgat în gură, am băut niște apă, după care, la ieșirea asistentei, le-am scuipat afară.

– Trebuie să le iei, zise Kate.

– Unde nu e durere nu e nici creier.

Am început să-mi dau seama că poate ar fi trebuit să-l întreb eu însumi pe nemernic ce plănuise. Nu mi-ar fi spus atunci când eram peste el – dar poate că mi-ar fi spus atunci când credea că sunt ca și mort. Ar fi zis: „Mă bucur că ai întrebat, domnule Corey. Și îți voi spune deoarece... un hohot mare de râs aici – morții nu mai apucă să spună nimic."

În regulă. „Dar ce anume să nu spună?"

Mi-am ridicat patul încă un pic. Simțeam suturile întinzându-se pe spate.

Am închis ochii și mi-am pus creierul la lucru. Ceva mi se păruse ciudat – sau nelalocul lui – la șantierul WTC, iar acum începeam să-mi aduc aminte.

Urmele de cauciucuri. Erau proaspete.

Acea semiremorcă trasă în șantier într-o zi de duminică. Oare se fac livrări de materiale într-o zonă securizată duminica? Mi-am amintit că într-o seară târziu poate în cursul săptămânii, poate într-un weekend – văzusem camioane parcate cu șoferii dormind în compartimentul lor de odihnă, așteptând deschiderea porților de acces.

Ca atare... de ce ar fi lăsat polițiștii Autorității un asemenea trailer imens să treacă prin porți într-o noapte de duminică? Ei bine, poate fiindcă erau morți.

CARLINO MASONRY SUPPLIES.

Nici chestia cu materialele de construcții nu era în regulă. Încă nu se turna beton acolo, iar pe șantier nu existau betoniere. Iar dacă se livrase ceva precum plasă de oțel sau bare, ar fi folosit un camion cu platformă. Ca atare, ce se găsea oare în acel trailer imens?

Și de ce alesese Khalil șantierul WTC ca să se întâlnească cu mine? Ei bine, din simbolism, așa cum spusese. Pricep asta... dar...

M-am ridicat brusc.

– Fir-ar al dracului!

– John? Ți-e bine?

– Nu.

– Ce s-a întâmplat?

– Stai așa.

Eram destul de convins că știu ce se găsea în acel trailer – și mai știam că nu explodase încă, fiindcă dacă ar fi făcut-o am fi auzit explozia, aflați, cum eram, la doar cinci kilometri depărtare.

M-am întins după telefonul de pe noptieră, și Kate mă întrebă:

– Pe cine suni?

– Centrul de Operațiuni – nu, pe Walsh. Probabil e încă la locul crimei.

– John...

Îmi răspunse căsuța de mesaje vocale a lui Walsh – fie el nu recunoscuse numărul, fie îi apăruse „Bellevue" pe ecran și, cum știa doar doi oameni aici, nu avea chef să discute cu niciunul dintre ei.

Am vrut să sun la Centrul de Operațiuni, dar m-au apucat pandaliile și am început să-mi scot tuburile și cablurile din mine. Kate se isteriză un pic și începu să țipe, apoi încercă să apese butonul de chemare de urgență, dar i-am smuls butonul din mână, am alunecat jos din pat și i-am zis:

– Să mergem.

– Cum...?

Am luat-o de braț și, în vreme ce o împingeam spre ușă, i-am zis:

– Tu o să mă scoți de aici.

Kate își trase brațul înapoi și zise:

– Nu. John...

– Ai încredere în mine. O să-ți explic. Haide.

Se uită la mine, apoi zise pe un ton mai calm:

– Stai aici, John. Am să-ți aduc niște haine.

M-am uitat la ceasul de la mână, dar acesta dispăruse. Am întrebat-o pe Kate:

– Cât e ceasul?

Kate aruncă o privire la ceasul ei și zise:

– Opt și cinci. Tu stai aici...

– Kate, la ora 8.46, ora la care primul avion a lovit Turnul de Nord, o bombă foarte mare va exploda pe șantierul World Trade Center.

Kate se holbă la mine. Arăta înspăimântată – nu în legătură cu bomba, ci în legătură cu mine.

Ca atare, ca să mișc lucrurile, am mințit:

– Khalil mi-a spus asta atunci când avea impresia că o să mă ucidă.

– O, Doamne...

– Să mergem. Ai telefonul mobil?

Kate își înșfăcă poșeta. Am ieșit amândoi în fugă pe ușă.

Cealaltă zonă a etajului era rezervată criminalilor nebuni. Nu aveam chef să sfârșesc acolo, așa că am încercat să par cât mai nonșalant în vreme ce treceam repede prin salonul plin cu paznici de la Departamentul Corecțional.

Am ajuns la punctul de securitate și aproape că am trecut de el, dar am fost opriți de un individ masiv. Probabil că de vină fuseseră pijamaua mea de spital și papucii.

Kate trecu în atitudine de agent federal. Scoase legitimația și îl făcu pe individ să înțeleagă limpede că povestea asta nu reprezenta problema lui.

Omul bătu în retragere. Am ieșit pe coridor. Am urcat într-un lift și Kate mă întrebă:

– Unde mergem?

– Ground Zero. Dă-mi telefonul tău.

Am format numărul lui Walsh. Știam că el preia întotdeauna apelurile lui Kate, dar acum dădu de mine, fapt care îl nedumeri și îl dezamăgi.

– John... mă bucur să te aud, îmi spuse. Eram pe punctul...

– Tom, ascultă-mă...

– Ne pare așa de rău de Vince...

Am pierdut apelul în lift, și i-am zis lui Kate:

– Când ajungem afară, reține o ambulanță.

Kate dădu din cap.

Liftul ajunse în hol și Kate plecă repede spre ieșirea dinspre First Avenue, în vreme ce eu o urmam, formând din nou numărul lui Walsh.

Tom răspunse din nou și zise:

– Kate mi-a spus că te odihnești confortabil și am vrut să-ți spun...

– Tom, taci din gură și ascultă-mă. Chestia asta îl făcu să tacă. I-am zis, încet și clar, cu o urgență calmă în voce: Când credea că o să mă omoare, Asad Khalil mi-a spus că e o bombă plasată pe șantierul WTC...

– Ce?

Auzeam zgomote de motor în fundal.

– Mai ești acolo? l-am întrebat.

– Da.

– Cred că bomba e plasată în semiremorca imensă de acolo – Carlino Masonry Supplies. O vezi?

– Eu... stau lângă...

– Poate că ar fi bine să te muți de acolo. Dar înainte de asta, cheamă imediat echipa de geniști. Apoi scoate pe toată lumea de acolo – camionul ăla e *foarte mare.*

Tăcere.

Am ieșit din hol, iar paznicul de la ușă mi se adresă:

– Hei! Unde te duci?

– John... ești sigur în privința asta? întrebă Walsh.

Foarte bună întrebare. Iar răspunsul era nu, dar am zis:

– Da.

Paznicul mi se adresa, dar i-am făcut semn să dispară. Unde naiba era Kate?

– Trailerul e încuiat, spunea Walsh.

Probabil că Tom Walsh ajunsese deja la treizeci de străzi distanță, așa că m-am întrebat de unde știa așa ceva.

– Da, ar trebui să fie încuiat, Tom, am zis. Cred – *cred* – că e fixat să sară în aer la...

Paznicul își adusese un ajutor între timp, și amândoi mă trăgeau să mă duc înăuntru cu ei.

– Aștept o ambulanță, le-am zis. Lui Walsh i-am zis: E programată să explodeze la 8.46.

Nu mă întrebă de ce credeam asta, deoarece acea oră rămăsese întipărită în mințile tuturor.

Urmă o nouă tăcere la telefon. Am crezut că l-am pierdut, dar apoi zise:

– Asta înseamnă treizeci și unu de minute... nu cred că pot evacua zona asta...

– Încearcă. Între timp, evacuează șantierul și încercuiește zona cu cordoane de securitate. Sună-i pe geniști.

Am închis, iar paznicii m-au prins de ambele brațe, așa că le-am spus:

– Sunt criminal psihopat.

Bătură amândoi în retragere. Unul dintre ei apelă pe cineva prin radio.

În zona de preluare apăru o ambulanță cu Kate pe scaunul pasagerului. Am deschis portiera și i-am zis:

– Dă-te jos.

– Nu. Merg cu tine.

Unul dintre paznici îi spuse șoferului ambulanței:

– Tipul e criminal psihopat.

– John, treci în ambulanță. Acum! zise Kate. Sau plec fără tine.

Vorbea serios, așa că m-am îndreptat cât am putut de repede către portierele din spate, m-am cățărat în ambulanță și m-am așezat în genunchi între cele două locuri din față.

– Ground Zero, îi spuse Kate șoferului. Strada Liberty. Cu lumini și sirene.

Șoferul, o tânără de culoare, dădu drumul la sirenă și lumini. Am demarat în trombă de acolo.

– Ce treabă avem de făcut fără paramedici și de ce ducem un pacient la Ground Zero? o întrebă pe Kate.

– E complicat, Jeena, îi explică Kate. Și foarte urgent, adăugă.

Jeena știa cum să manevreze luminile și sirena. Am estimat că aveam să ajungem la destinație în circa cinci sau șase minute.

– Cât e ceasul? am întrebat.

Kate se uită la ceas și răspunse:

– Opt douăzeci și unu.

Douăzeci și cinci de minute. I-am zis lui Kate:

– Al doilea avion a lovit la nouă zero trei, și atunci erau mai mulți oameni prin preajmă. Poate că...

– Hai să rămânem la opt și patruzeci și șase, zise Kate.

– Corect.

– Despre ce vorbiți acolo, oameni buni? întrebă Jeena.

– Imediat ce ne lași pe strada Liberty, întorci și dispari din zonă, i-am răspuns.

Femeia se gândi și zise:

– Mie mi se pare că veți avea nevoie de o ambulanță jos, acolo.

– Da, dar...

Am încercat să mă gândesc la dimensiunile acelei bombe și, ca toată lumea care avusese de-a face cu așa ceva, am comparat-o cu bomba din Oklahoma City. Atunci fusese o camionetă cu circa două tone și jumătate de explozibil care provocase avarii serioase. Dacă era plin cu aceleași substanțe, trailerul de acum ar fi ras totul pe o rază de cincisprezece–douăzeci de străzi – practic tot Lower Manhattan, de la Hudson la East River, inclusiv Districtul Financiar, până în parcul Battery. Și câți oameni locuiau și munceau acolo? Poate un sfert de milion. Și nu exista nicio cale de a-i evacua la timp... sfinte Doamne.

– Trage pe dreapta, i-am zis Jeenei. Trebuie să conduc.

– *Nimeni* nu conduce ambulanța mea, îmi ripostă ea.

Kate se întoarse spre mine și zise:

– John, poate că nu e nevoie să mergem acolo.

Nu, nu era nevoie să mergem acolo, dar n-am răspuns acelei afirmații logice. M-am uitat afară pe geamul parbrizului și mi-am dat seama că suntem deja pe Broadway. Clădirile Fed și Broadway se găseau chiar în față. De fapt, intrasem deja binișor în zona potențială a exploziei.

M-am uitat la ceasul lui Kate: 8.25.

L-am sunat pe Walsh și l-am întrebat:

– Ce se petrece?

– Am scos toți muncitorii de pe șantier și toți oamenii de la locul crimei, și am eliberat puntea de observație și străzile, îmi răspunse. Zona asta nu poate fi evacuată, așa că încercăm să ducem oamenii sub pământ.

– Unde e echipa de genișți?

– Văd dubele coborând pe rampă.

– Tu încă ești *acolo?*

– Unde altundeva să fiu?

– Tom... dacă chestia asta sare în aer, o să vaporizeze...

– John, sunt extrem de ocupat deocamdată...

– Ai reușit să tai încuietoarea?

– Da, dar geniștii m-au sfătuit să nu deschid ușile. Bine, eu...

– Ajungem imediat, l-am anunțat eu.

– Cum? Unde ești?

– Trec în viteză pe lângă biroul tău într-o ambulanță.

Cu Kate?

Îi place de Kate. Pe mine mă vrea vaporizat.

– Două minute...

– Pleacă *dracului* de aici. E un ordin. Bun, a venit echipa.

Telefonul muri și Kate zise:

– Opt douăzeci și șase. Unde e Tom? mă întrebă.

Încă acolo.

Dădu din cap.

Jeena puse frânturile de informații cap la cap:

– Mai aveți cam douăzeci de minute.

– Mersi.

– Trage pe dreapta, dă-te jos și intră într-o stație de metrou, îi spuse Kate.

Jeena nu răspunse, ci își văzu mai departe de drum. Înainte, în dreptul străzii Murray, Broadway-ul era blocat cu mașini de poliție.

Polițiștii văzură ambulanța gonind spre ei și una dintre mașinile de patrulă se dădu la o parte ca noi să putem trece.

Străzile din jurul șantierului erau aproape pustii, cu excepția mașinilor de poliție cu luminile aprinse. Din sirenele lor curgeau avertismente care spuneau:

– Plecați de pe străzi! Coborâți la metrou și părăsiți zona!

O altă sirenă de poliție mugea:

Plecați de la ferestre! Coborâți imediat în pivnița clădirii!

Ei bine, nu eram expert în bombe, dar știam că o explozie masivă avea să sugă tot aerul respirabil din spațiile subterane. Asta ca să nu menționăm țevile de gaz și apă rupte, molozul căzând de sus și clădirile prăbușindu-se – din nou.

Speram din tot sufletul ca ziua aceasta să nu facă cifra de trei mii de morți nesemnificativă prin comparație.

Jeena viră brusc la dreapta pe Barclay, apoi stânga pe West și, în mai puțin de două minute, ne trezirăm la porțile deschise din dreptul rampei de acces, unde Jeena opri.

Aproape că nu mai conta cât era ceasul; eram atât de aproape de centrul exploziei încât nu aveam cum să scăpăm în afara cazului că făceam stânga-împrejur acum – iar noi nu am făcut așa ceva.

Kate deschise portiera și îi zise lui Jeena:

– Mergi cât de departe poți, cât de repede poți.

Eram pe punctul de a deschide ușile din spate, dar ambulanța se puse din nou în mișcare. Am intrat pe rampă, îndreptându-ne către fundul gropii.

– Prea mult de mers pe jos, spuse Jeena.

M-am dus iarăși între scaunele din față și i-am zis femeii:

– Trailerul ăla mare de colo. Mulțumesc.

În vreme ce coboram repede rampa, am văzut o dubă de la geniști și doi tipi în costume de protecție – care oricum nu aveau cum să-i ajute – precum și pe Tom Walsh. Și asta era tot. Cu excepția a trei idioți aflați pe drum.

Vedeam, de asemenea, banda galbenă izolatoare care înconjura o suprafață cam de o jumătate de hectar în jurul trailerului, iar în interiorul spațiului delimitat de bandă se găsea macaraua de unde atârnase Vince Paresi...

Geniștii stăteau cu Walsh în spatele trailerului. Am văzut că ușile mari continuau să fie închise. „Haideți, oameni buni." Am spus 8.46 dimineața – nu seara.

Sperasem ca bomba să fi fost deja dezamorsată – și poate că era. Sau, și mai bine, poate că ei deschiseseră deja ușile și găsiseră materiale de construcții înăuntru, iar eu aveam ceva explicații de dat.

Și Kate observă ușile închise și întrebă:

– De ce stau acolo fără să facă nimic?

Pauză de cafea?

– Poate că au terminat, am zis, plin de speranță.

Ieșisem de pe rampă deja, iar ambulanța patina pe solul moale, dar în mai puțin de un minut am ajuns în interiorul spațiului delimitat de bandă galbenă, aproape de imensul trailer.

Eu și Kate am sărit din ambulanță, iar Kate strigă către Jeena:

– Pleacă de aici! Du-te!

Jeena întoarse abrupt și porni în trombă cu vehiculul către rampa de acces.

Tom discuta cu geniștii. Îmi dădeam seama că oamenii erau un pic încordați – așadar povestea nu se încheiase.

M-am uitat cât e ceasul pe telefonul mobil al lui Kate – 8.31. Ora se schimbă imediat la 8.32.

Nu par fericiți, i-am zis lui Kate.

Kate dădu din cap.

M-am uitat la Tom și la cei doi tipi care vorbeau încet – ca și cum un zgomot mai puternic ar fi declanșat bomba.

Prin definiție, geniștii sunt țăcăniți. Ei se oferă voluntari pentru astfel de misiuni. Iar din experiența mea anterioară știam că au un simț bizar al umorului în privința exploziilor. Însă sunt antrenați peste măsură și calmi, iar cei doi tipi din fața mea nu păreau încă panicați, deși Tom era un pic palid. Dar... în fine, îi voi decerna distincția ouăle de bronz după chestia asta.

Într-un târziu, Tom își întoarse atenția către noi. Inspectă cu privirea pijamaua mea, îmi aruncă o privire iritată, apoi îi spuse lui Kate:

– Urcă în duba geniștilor și pleacă de aici. Acum!

– Nu plec dacă nu pleacă toată lumea, răspunse Kate.

Nu era timp de discuții, așa că Tom zise:

Bine... uitați ce se întâmplă – am trimis cealaltă echipă de genişti cu câinele, care a avut o reacție pozitivă. De asemenea, Dutch – arătă înspre genistul mai în vârstă – și Bobby spun că pot mirosi nitratul de amoniu, motorină și ce-o mai fi acolo. Așa că avem o bombă.

Corect. Și eu puteam mirosi chestia asta. Am observat că ușile abia erau întredeschise și Bobby se uita înăuntru cu o lanternă.

– Poate că ar trebui să se gândească cum s-o dezamorseze acum, am sugerat.

– Uneori chestiile astea sunt dotate cu un detonator capcană, replică Dutch. Dacă am fi avut timp, am fi folosit robotul – dar robotul e lent și mi s-a spus că momentul declanșării ar putea fi fixat la opt patruzeci și șase – așa că Bobby joacă rolul de robot.

De fapt, Bobby stătea acum pe bara de protecție din spate, cu lanterna în mână.

– Nu văd niciun indiciu să fie vreun detonator capcană, spuse de acolo. Dar nu știi niciodată până ce nu încerci. Se întoarse și le zise lui Dutch și lui Tom: E decizia voastră. Deschid? întrebă.

Tom și Dutch se priviră unul pe celălalt, apoi Dutch își consultă ceasul și zise:

– Dacă *este* fixată pentru opt patruzeci și șase, avem cam zece minute ca să o dezamorsăm sau zece minute ca să ne urcăm în duba noastră și să ne adăpostim într-un seif de bancă sau cam așa.

Tom Walsh privi spre clădirile impunătoare din jurul nostru, despre care știam cu toții că erau încă pline cu oameni, în ciuda avertismentelor de eliberare a zonei.

– Vorbim de o explozie pe o rază de un kilometru jumătate, doi... asta depinde de ce anume se află în chestia aia mare, ne informă Dutch.

Tom dădu din cap, dar nu răspunse.

– Dacă e un detonator simplu – fără trucuri – îl pot dezamorsa în câteva secunde – tăind câteva fire sau întrerupând sursa de putere, ne mai spuse Dutch.

Evident, am întrebat:

– Și dacă nu e atât de simplu?

– Dacă pare că e dotată cu un comutator de curent ... sau poate o a doua sursă de curent sau vreun alt dispozitiv detonant parșiv... atunci... Ridică din umeri și zise: Dacă aș fi avut ceva mai mult timp, aș fi putut să o păcălesc... dar nu prea avem timp, așa că o să încep să tai fire și văd ce se petrece.

Omul ăsta s-a dus la școală pentru așa ceva?

– Și poate că explozia e comandată de la distanță, ne mai spuse Dutch. Adică e posibil ca cineva să dea un telefon și să declanșeze comutatorul.

Nimeni nu avu nimic de spus la asta. Dutch ne aminti:

– Între timp, trebuie să decidem dacă deschidem ușile alea – ăsta e primul pas. Nu pot dezamorsa bomba de aici.

Bobby, despre care socoteam că dăduse dovadă de multă răbdare, interveni:

– Cred că am ajuns la limita timpului de a pleca de aici.

– Deschide ușile, îi zise Kate lui Tom.

Tom aruncă o privire la ceasul lui.

Ca să-l ajut pe Tom la luarea deciziei – înainte de a fi prea târziu ca să fugim și prea târziu ca să dezamorsăm bomba – am zis:

– Cred că Asad Khalil a înghesuit polițiștii de la Autoritate în trailer – așa că ușile au fost deja deschise. Amintindu-mi că Boris îmi spusese că nu-l instruise niciodată pe Khalil cum să lucreze cu bombe, am adăugat: Nu cred că nemernicul ar fi riscat să dezarmeze și apoi să rearmeze o bombă capcană.

Tom se uită la mine, apoi la Dutch și zise:

Deschideți ușile.

– Bobby, fă-o, îi zise Dutch partenerului său.

Bobby apucă mânerul ușii stângi și Dutch își acoperi urechile cu mâinile. Ce *dracu'* e cu oamenii ăștia? Chestia asta *nu era* amuzantă.

Ușa imensă se roti și... așa cum prevăzusem, nu se întâmplă nimic. Sau poate eram eu deja în rai. Însă și Walsh era acolo.

Dutch se pusese deja în mișcare. Sări în trailer, unde o stivă de saci de ciment forma un perete înalt aproape până la acoperiș.

Bobby îi dădu o mână de ajutor și Dutch se cățără pe saci, se întinse pe rândul de sus și lumină cu lanterna interiorul trailerului. Timp de câteva clipe, am crezut că are să exclame: „Doar ciment", însă el zise:

Maică Precistă...

Oh, la naiba!

– Ce avem acolo, Dutch? îi zise Bobby.

Păi, pentru început, cinci cadavre, răspunse Dutch. Doi polițiști de la PA bărbat și femeie – și trei bărbați în haine civile.

Bobby își făcu semnul crucii, un semn pe care tipii ăștia îl exersau probabil de multe ori.

De asemenea, circa optzeci... nouăzeci de butoaie de 210 litri... cu fire atașate, zise Dutch.

– Crezi că e o bombă? îl întrebă Bobby pe Dutch.

M-am uitat la Tom, care se uita la mine. Și el credea că *eu* sunt țăcănit? Tipii ăștia tocmai coborâseră țăcăneala la nivelul solului.

Kate mă luă de mână, apoi mă surprinse apucându-l și pe Tom de mână. Mă rog, puteam rezolva chestia asta în ceruri.

Între timp, Dutch veni cu o veste proastă și zise:

– Nu văd sursa de putere sau cronometrul comutatorului.

Sunt, în mod cert, acolo, Dutch. Uită-te mai bine.

Dutch îi oferi lui Bobby o mână și acesta se cățără până în vârful sacilor de ciment, după care lumină și el cu lanterna lui interiorul trailerului.

– Trebuie să fie dincolo de toate astea, zise Bobby. Vezi unde duc firele?

– Da... dar e înghesuit acolo...

– Patru minute, rosti Tom, plin de solicitudine.

– Bine, hai să mergem pe butoaie, îi zise Dutch lui Bobby.

Se lăsară amândoi în spatele peretelui de saci de ciment și dispărură.

Nu aveam chef să-mi desfac copcile, dar în aproximativ patru minute asta avea să fie ultima dintre problemele mele, așa că m-am urcat pe bara de protecție, urmat de Kate și de Tom. Ne-am tras și ne-am săltat unul pe altul până la nivelul de sus al sacilor, după care ne-am vârât capetele în întunericul trailerului.

Tom avea o lanternă. Sub noi era un spațiu de două picioare între peretele de saci și primul rând de butoaie, iar în spațiul ăla erau înghesuite pe podea cinci cadavre. De fapt, le puteam adulmeca mirosul, în ciuda izului de substanțe chimice. Cei trei civili păreau tineri și îndesați. Vedeam sânge pe fețele lor, ca și cum fiecare dintre ei ar fi fost împușcat în cap. Am presupus, de asemenea, că tipii ăștia avuseseră de-a face cu camionul și cu Khalil.

Tom plimbă raza lanternei în jur. Am privit în interiorul trailerului și am văzut rândurile strânse de butoaie de 210 litri, fiecare dintre ele acoperit cu un capac. Puteam vedea acum firele ducând către centrul celor mai multor capace.

Nici Kate și nici Tom nu scoaseră o vorbă timp de câteva secunde, apoi Kate zise:

– Nenorocitul ăla.

Dutch și Bobby pășeau cu mare atenție pe marginile butoaielor, croindu-și drum către partea din față a trailerului și plimbându-și razele lanternelor printre butoaie în timp ce înaintau.

– Noi putem face ceva? îi întrebă Tom.

Niciunul dintre ei nu răspunse. Aveam senzația că amândoi deveneau tot mai tensionați. Nu aveam chef să mă uit la ceasul de pe telefonul mobil al lui Kate, dar estimam că mai avem vreo două minute până la veșnicie.

– Aici e, zise Dutch.

Veste bună.

Greu de ajuns.

Veste proastă.

Aflat pe partea dreaptă a trailerului, Dutch se lăsă pe marginea butoaielor, în colțul cel mai îndepărtat de noi și Bobby se așeză pe vine lângă el, ținându-și lanterna ațintită în spațiul întunecat de dedesubt.

– Văd bateria de 12 volți... dar nu văd cronometrul sau comutatorul, zise Dutch.

– Ar putea fi oriunde, fu de acord cu el Bobby.

Scoate nenorocitul de cablu de alimentare din baterie, am sugerat cu glas tare.

– Mda, răspunse Dutch. Asta încerc să fac... mersi de pont... e cam înghesuit aici... cheia asta franceză a fost făcută sigur de cel care a licitat cel mai puțin... sper să nu fie o a doua baterie pe undeva...

Ca atare, eu, Kate și Tom am rămas acolo, pe stiva de saci de ciment, zgâindu-ne în beznă și așteptând vești bune de la Dutch.

Am încercat să-mi amintesc de ce am crezut că era nevoie de mine aici. Venind vorba despre asta, i-am zis lui Kate:

– Îmi cer iertare.

– E-n regulă, John, îmi replică ea.

Corect. Îi salvasem deja viața o dată – așa că mi se permitea o greșeală fatală.

Tom se uită fix la telefonul lui mobil. Zise, după părerea mea, cu foarte mult calm:

– Acum e opt patruzeci și cinci.

Nimeni nu avu nimic de replicat la așa ceva.

În trailer se lăsă o liniște de mormânt. Auzeam sunetul metalic al cheii franceze a lui Dutch încercând să slăbească piulița de la polul pozitiv al bateriei.

– Gata, zise Dutch.

Ai desfăcut piulița greșită, spuse Bobby.

Râseră amândoi.

Am închis ochii. Am auzit clopotele capelei St.Paul din apropiere, care băteau în fiecare dimineață la ora 8.46.

– SFÂRȘIT –

MULȚUMIRI

Ca în toate romanele mele, am apelat la prieteni, cunoștințe și profesioniști ca să mă ajute cu elementele tehnice și cu toate celelalte detalii informaționale de care un romancier are nevoie, dar pe care nu le poate găsi într-o carte sau pe internet. Și, așa cum procedez întotdeauna, aș vrea să le mulțumesc aici:

Înainte de orice, vreau să mulțumesc public frumoasei mele soții, Sandy Dillingham DeMille, pentru prima lectură a manuscrisului și pentru sugestiile ei excelente. De asemenea, că a avut răbdare și bună-dispoziție în vreme ce eu munceam ore în șir la acest roman și la altele. Indiferent cât de târziu veneam acasă de la birou, Sandy mă întâmpina mereu cu un cocktail și un zâmbet.

Unul dintre acele zâmbete a dus la apariția lui James Nelson DeMille, acum în vârstă de trei ani, care recent m-a întrebat:

– Tati, tu locuiești la birou?

Ei bine, chestia asta m-a făcut să mă opresc și să meditez, așa că îi mulțumesc lui James pentru ideea de a scrie mai mult de acasă.

Niciuna dintre cărțile mele cu John Corey nu ar fi fost posibilă fără ajutorul primit de la detectivul Kenny Hieb (NYPD, pensionat), fost membru al Forței de Intervenție Antiteroristă. Kenny a trăit viața lui John Corey și eu sunt fericit să îl am pe el drept sursă credibilă pentru detaliile tehnice și procedurale și, de asemenea, drept prieten.

O altă sursă excelentă de informații și sfaturi pentru acest roman și pentru altele a fost bunul meu prieten John Kennedy, comisar adjunct de poliție la Nassau County Police Department (pensionat), arbitru în litigii de muncă și membru al Baroului de avocați din New York.

Când viața reală și licența literară se întrepătrund, de obicei câștigă licența și partea dramatică, așa că erorile și omisiunile referitoare la chestiuni legale îmi aparțin doar mie.

Ca în cazul multor romane de-ale mele din trecut, vreau să mulțumesc căpitanului de aviație Thomas Block (pensionat), colaborator și comentator la multe reviste de aviație și coautor, alături de mine, al romanului *Mayday*, precum și autor al altor șase romane. Eu și Tom ne cunoaștem din școala elementară. Pe vremuri, ne completam reciproc frazele, dar acum nu mai suntem în stare să ne terminăm nici propriile propoziții. Cu toate astea, când se pune problema documentării și a scrisului, Tom oferă răspunsuri la toate întrebările alea tehnice agasante de care un romancier are nevoie ca să confere ficțiunii sale carnea faptelor.

Multe mulțumiri și lui Sharon Block, minunata soție a lui Tom, fost însoțitor de zbor pentru Braniff International și U.S. Airways, pentru lectura eficientă și atentă a manuscrisului, pentru excelentele ei sugestii, dar și pentru entuziasmul și încurajările ei.

Scenele din clubul de noapte rusesc din această carte nu ar fi fost posibile fără o vizită la un club de noapte rusese adevărat, alături de însoțitori care să mă ajute în această întreprindere de documentare. Aș vrea să le mulțumesc lui Tom și Joanne Eschmann, precum și lui Carol și Mike Sheintul pentru că au mers împreună cu mine și cu soția mea la adevăratul local *Tatiana's* din Brighton Beach, din Brooklyn. Faptul că Mike știe limba rusă, cultura și felurile de mâncare au condimentat întreaga seară și mi-au dat o bună hrană pentru gândire.

Scenele de spital și din ambulanță prezente în acest roman ar fi fost imposibil de scris fără ajutorul acordat de trei oameni – doctorul Robert Kurrle, fost chirurg de aviație marină, Ashley Atiyeh, paramedic cu multe ore de ambulanță la activ, și Bob Whiting, fost căpitan, paramedic la Glenwood Fire Company, N.Y.

Toate erorile făcute în descrierea îngrijirii traumelor, a răspunsurilor la apelurile de urgență sau a oricărui alt detaliu medical din această carte sunt rezultatul neînțelegerii mele sau al deciziei mele de a omite ce mi s-a spus de către acești profesioniști cu vastă experiență la activ.

Una dintre cele mai grele scene de scris din carte a fost cea a săriturii cu parașuta din avion. Deși eu însumi am sărit odată dintr-un avion, am reușit să elimin orice amintire pe care am avut-o despre acel eveniment. Ca atare, ca să acopăr golurile, m-am dus la Bill Jackson, fost membru timp de doisprezece ani al U.S. Army Golden Knights Parachute Team și fost campion mondial la categoria standard a competițiilor de skydiving. Bill a efectuat peste 12 000 de salturi cu 11 999 mai multe decât mine – și îi mulțumesc pentru timpul pe care mi l-a acordat și pentru împărtășirea cunoștințelor sale legate de acest sport dificil cu mine. Și în acest caz, erorile sau omisiunile din scenele cu acest subiect din carte îmi aparțin în exclusivitate.

Mi-ar fi fost cu adevărat imposibil să scriu această carte fără munca îndelungată și dedicarea celor două asistente ale mele, Patricia Chichester și Dianne Francis. Dianne și Patricia au citit și comentat manuscrisul, capitol cu capitol, pagină cu pagină și cuvânt cu cuvânt. Ele două au efectuat o muncă uimitoare de documentare și cercetare a faptelor, eliberându-mă de toate chestiile neesențiale pe care scriitorii sunt obligați să le efectueze atunci când încearcă să scrie. Sunt cu adevărat binecuvântat că le am pe aceste doamne în echipa mea.

În final, multe mulțumiri celorlalte persoane din echipele antiteroriste și de aplicare a legii care m-au ajutat în cercetările mele și care doresc să rămână anonimi.

Următorii oameni au avut contribuții generoase la acte de caritate în schimbul folosirii numelui lor ca personaj în acest roman:

Andrew Goldberg, care a contribuit la moștenirea lui Joan; Brian Gold, „The Candyman" – Fanconi Anemia; Mindy Jacobs Crohn's & Colitis Foundation; Irv Gomprecht, „Gomp" – Horizons Student Enrichment Program; Kiera Liantonio – St. Joseph's Catholic Church PTA; Matt Miller – Fanconi Anemia; Ed Regan – Hospice Care Network și A.J. Nastasi – Crohn's & Colitis Foundation.

Sper că toți se bucură de alter ego-urile lor ficționale și că își vor continua munca depusă pentru cauze demne de respect.